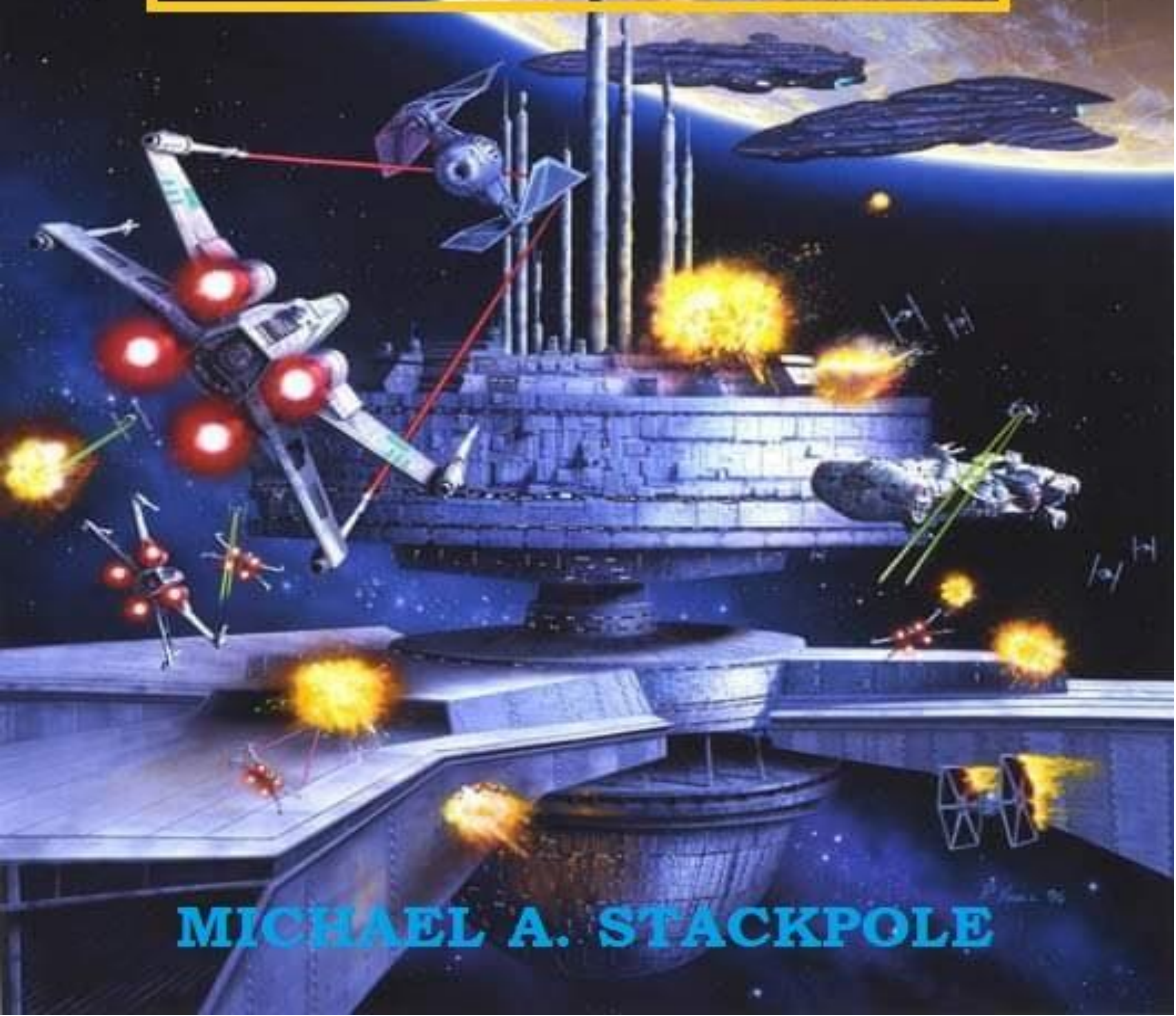
CARTEA A TREIA DIN CAPTIVANTA SERIE

STAR WARS

X - WING

CAPCANA KRYTOS



MICHAEL A. STACKPOLE

MICHAEL A. STACKPOLE

STAR WARS

SERIA X-WING
CAPCANA KRYTOS

Traducere făcută de *Sebastian C.*
şi *Dumitrescu Cristian*

Michael A. Stackpole
[X-Wing] – 03 – Krytos Trap
1996



Michael A. Stackpole

Michael Austin Stackpole (născut la 27 noiembrie 1957) este un autor american de science-fiction şi fantasy, cunoscut mai ales pentru cărțile sale *Star Wars* şi *BattleTech*. S-a născut în Wausau, Wisconsin, dar a crescut în Vermont. Este licențiat în istorie la Universitatea din Vermont. Începând cu 1977, a lucrat ca designer de jocuri pentru diverse companii de jocuri şi a scris zeci de articole de revistă cu distribuție limitată în cadrul industriei.

În prezent locuieşte în Scottsdale, Arizona.

DRAMATIS PERSONAE

ESCADRILA VAGABOND
Comandantul Wedge Antilles – bărbat uman de pe Corellia
Căpitanul Tycho Celchu – bărbat uman de pe Alderaan
Căpitanul Aril Nunb – femelă Sullustană de pe Sullust
Locotenentul Corran Horn – bărbat uman de pe Corellia
Locotenentul Pash Cracken – bărbat uman de pe Contruum
Ooryl Qrygg – mascul Gand de pe Gand
Nawara Ven – mascul Twi'lek de pe Ryloth
Rhysati Ynr – femeie umană de pe Bespin
Erisi Dlarit – femeie umană de pe Thyferra
Gavin Darklighter – bărbat uman de pe Tatooine
Riv Shiel – mascul Shistavanen de pe Uvena III
Asyr Sei'lar – femelă Bothană de pe Bothawui
Inyri Forge – femeie umană de pe Kessel
M-3PO – droid de protocol şi reglementări
Whistler – astromecul R2-D2 al lui Corran
Mynock – astromecul R5-D2 al lui Wedge

ARMATA ALIANȚEI
Amiralul Ackbar – mascul Mon Calamari de pe Mon Calamari

SERVICIILE SECRETE ALE ALIANȚEI
Generalul Airen Cracken – bărbat uman de pe Contruum
Iella Wessiri – femeie umană de pe Corellia
Winter – femeie umană de pe Alderaan

CETĂȚENI DE PE CORUSCANT
Fliry Vorru – bărbat uman de pe Corellia
Diric Wessiriri – bărbat uman de pe Corellia
Borsk Fey'lya – mascul Bothan de pe Bothawui
Halla Ettyk – femeie umană de pe Alderaan
Qlaern Hirf – Vratix de pe Thyferra

ECHIPAJUL NAVEI *PULSAR SKATE*
Mirax Terrik – femeie umană de pe Corellia
Liat Tsayv – mascul Sullustan de pe Sullust

FORȚELE IMPERIALE
Ysanne Isard – Director al SII – femeie umană de pe Coruscant
Kirtan Loor – Agent SII – bărbat uman de pe Churba
Generalul Evir Derricote – bărbat uman de pe Kalla



...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Comandantul Wedge Antilles ar fi preferat ca ceremonia să fie privată. *Escadrila Vagabond* venise să deplângă moartea unuia dintre membrii săi la aniversarea unei săptămâni de la moartea acestuia. Wedge ar fi vrut ca adunarea să fie restrânsă şi intimă, prietenii lui Corran Horn putând să împărtăşească cu toţii amintiri despre el, dar acest lucru nu fusese posibil. Moartea lui Corran survenise în timpul eliberării Coruscantului. Asta îl făcuse un erou în rândul unei companii de eroi şi, deşi Corran însuşi şi-ar fi dorit o ceremonie memorială mică, nu era suficient de eroic pentru o personalitate de statura sa postumă.

Chiar dacă Wedge ştia că lucrurile nu vor decurge chiar aşa cum îşi dorea, nu anticipase cât de mult vor scăpa de sub control atunci când ceruse permisiunea de a organiza ceremonia. Se aşteptase să vină o parte din demnitari la gorganul de pseudogranit care marca locul unde murise Corran când se prăbuşise clădirea peste el. Se aştepta chiar ca lumea să se înşiruie la balcoanele şi pe aleile turnurilor din apropiere. În cel mai rău caz, îşi imaginase că lumea ar putea să se uite mirată de pe banchetele transportoarelor.

Cu toate astea, imaginaţia lui pălea pe lângă cea exercitată de birocraţii care organizaseră ceremonia de comemorare. Transformaseră o ceremonie motivată de durere sinceră în punctul central al doliului pentru întreaga Nouă Republică. Corran Horn a fost un erou – asta proclamau ei cu voce tare – dar a fost şi o victimă. Ca atare, el reprezenta toate victimele Imperiului. Nu conta pentru ei faptul că Corran ar fi respins să fie etichetat drept victimă. El fusese transformat într-un simbol – un simbol de care Noua Republică avea mare nevoie.

Escadrila Vagabond suferise, de asemenea, o iconizare. În trecut, piloţii unităţii purtaseră întotdeauna costume de zbor portocalii sau, pe măsură ce proviziile deveneau din ce în ce mai greu de găsit, orice le căzuse la îndemână. Costumul de zbor al lui Corran fusese verde, negru şi gri, de când îl adusese cu el de la Forţa de Securitate Corelliană. În semn de omagiu pentru el, acea schemă de culori fu folosită pentru a crea noile uniforme pentru escadrilă: verde preponderent, cu flancuri gri închis, mâneci negre, dungi şi ornamente negre pe picioare. Pe mâneca stângă şi pe pieptul stâng se afla stema *Escadrilei Vagabond.* Acest simbol figura şi pe şepcile verzi cu cozoroc, concepute de un Kuati, dar Wedge se împotrivise ca acestea să fie adăugate la uniformă.

Componenţa escadrilei fusese, de asemenea, ajustată. Asyr Sei'lar, pilot

Bothan, şi Inyri Forge, sora unei membre moarte a escadrilei, fuseseră amândouă adăugate. Wedge le-ar fi primit cu plăcere pentru că fuseseră cruciale pentru succesul misiunii de eliberare a lui Coruscant, dar acum fuseseră introduse din considerente politice. De asemenea, Portha, un Trandoshan, fusese făcut membru al escadrilei, în ciuda incapacității sale de a zbura. Acesta fusese adus în unitate ca parte a unui detaşament de securitate inexistent până atunci. Fiecare dintre ei fusese numit de către birocrați ca o recompensă pentru diverse grupuri de interese din Noua Republică, iar Wedge ura modul lor de *a fi obiectivi*.

Ceremonia luase o amploare disproporționată, încât fusese necesară montarea unor tribune speciale pe clădirile din apropiere şi avuseseră nevoie de coduri de culori pentru diferitele niveluri de acces pe care trebuia să le primească lumea. Holocamerele fuseseră amplasate în diferite poziții, astfel încât ceremonia să poată fi înregistrată şi reluată pe nenumărate lumi. În ciuda temerilor foarte reale privind contactarea virusului Krytos extrem de contagios, tribunele se umpluseră până la refuz.

Îşi ridică privirea de pe locul său de la tribuna oficială şi se uită la *Escadrila Vagabond*. Piloții lui rezistau bine în ciuda luminii strălucitoare a soarelui şi a vremii neobişnuit de călduroase. Ploile recente crescuseră nivelul general de umiditate până la punctul în care hainele se lipiseră de ei, iar aerul însuşi se aşternuse ca o pătură sufocantă peste toată lumea. Aerul gros părea să atenueze sunetele şi să înăbuşe emoțiile, iar Wedge se simți tentat să îşi imagineze că şi Coruscantul jelea cumva moartea lui Corran.

În afară de membrii *Escadrilei Vagabond*, şi ceilalți prieteni ai lui Corran se aflau pe platforma cea mai apropiată de gorgan. Iella Wessiri, o femeie zveltă, cu părul şaten, care fusese partenera lui Corran la CorSec, stătea lângă Mirax Terrik. În ciuda faptului că era fiica unui contrabandist Corellian notoriu, Mirax reuşise să devină prietenă cu Corran. Aceasta îl cunoştea pe Wedge încă de când erau amândoi copii şi îi mărturisise cu lacrimi în ochi că ea şi Corran plănuiseră să sărbătorească împreună eliberarea Coruscantului. Putea să vadă că era foarte îndrăgostită de Corran, iar expresia lipsită de viață de pe fața ei îl făcea să îl doară inima.

Singurul care lipseşte este Tycho. Wedge se încruntă. Căpitanul Tycho Celchu era un membru vechi al *Escadrilei Vagabond* şi servise ca ofițer executiv al escadrilei. Se alăturase pe ascuns misiunii de pe Coruscant, la cererea lui Wedge, şi jucase un rol esențial în doborârea apărării planetei. Contribuția sa fusese cea mai recentă dintr-o serie de misiuni eroice pe care Tycho le îndeplinise de-a lungul carierei sale de Rebel. Din nefericire, Serviciile Secrete ale Alianței descoperiseră dovezi care indicau faptul că Tycho lucra pentru Imperiu. Îl acuzaseră direct nu numai de moartea lui Corran, ci şi de moartea lui Bror Jace, un alt pilot al *Escadrilei Vagabond* care murise la începutul campaniei de pe Coruscant. Wedge nu fusese pe deplin informat cu privire la dovezile pe care le aveau împotriva lui Tycho, dar nu se îndoia nicio secundă de nevinovăția omului. *Totuşi, nevinovăția lui ar putea să fie lipsită de importanță pe termen lung.*

În ciuda eliberării, Coruscantul nu era o lume plăcută sau stabilă. O epidemie oribilă – virusul Krytos – făcea ravagii în rândul populației non-umane a planetei. Îi lovise pe non-umanii din Rebeliune şi era suficient de dură pentru unele specii încât până şi faptul de a coborî pe planetă era considerat un act de curaj extrem. Bacta, ca de obicei, putea vindeca virusul, dar întreaga rezervă de bacta a Rebeliunii era

insuficientă pentru a vindeca pe toată lumea, acest lucru generând panică şi resentimente împotriva oamenilor pentru aparenta lor imunitate la boală.

Slujba de comemorare devenise un eveniment important, deoarece populaţia de pe Coruscant avea nevoie de ceva care să îi unească şi să le distragă atenţia de la suferinţă, chiar şi numai pentru o clipă. Faptul că *Escadrila Vagabond* avea oameni şi non-umani care lucrau împreună în cadrul ei demonstrase forţa unităţii care permisese Rebeliunii să învingă. Faptul că non-umanii se reuniseră împreună cu demnitari din diverse alte lumi pentru a jeli moartea unui om era o dovadă a datoriei pe care Rebelii o aveau faţă de oameni. Vorbitorii erau preocupaţi să îşi îndemne semenii să conlucreze pentru a construi un viitor care să justifice sacrificiile făcute de Corran şi de ceilalţi. Cuvintele lor ridicaseră lucrurile la un nivel filozofic sau metafizic menit să domolească neliniştile şi grijile cetăţenilor.

Erau mesaje nobile, cu siguranţă, dar Wedge simţea că nu erau mesajele potrivite pentru Corran. Trase de mânecile jachetei uniformei sale în timp ce un subaltern Bothan care se ocupa de protocol îi făcu semn să înainteze. Wedge se îndreptă spre podium şi vru să se sprijine puternic pe el. Anii de lupte şi despărţirile de prieteni şi camarazi îl împovărau – dar refuză să cedeze în faţa epuizării. Lăsă ca mândria faţă de escadrilă şi prietenia sa pentru Corran să-l ţină în picioare.

Se uită peste mulţime, apoi se concentră asupra gorganului de dărâmături de pseudogranit din faţa lui.

— Corran Horn nu se odihneşte liniştit în acel mormânt.

Wedge făcu o pauză de un moment, apoi încă una, lăsând tăcerea să le reamintească tuturor adevăratul scop al ceremoniei.

— Corran Horn nu a fost niciodată în largul lui, decât atunci când lupta. Nu se odihneşte liniştit acum, pentru că mai sunt multe lupte de dus. Am cucerit Coruscantul, dar oricine presupune că asta înseamnă că Imperiul este mort se înşeală la fel de mult ca şi Marele Moff Tarkin, care credea că distrugerea Alderaanului va paraliza cumva Rebeliunea.

Wedge îşi ridică capul.

— Corran Horn nu a fost un om care să renunţe, indiferent de şanse. De mai multe ori şi-a asumat responsabilitatea de a face faţă ameninţărilor la adresa escadrilei şi a Rebeliunii. Fără să ţină cont de propria-i siguranţă, a înfruntat forţe copleşitoare şi, prin simpla sa voinţă, spirit şi curaj, a învins. Chiar şi aici, pe Coruscant, a zburat de unul singur în inima unei furtuni care devasta o planetă şi şi-a riscat viaţa pentru ca această lume să fie liberă. Nu a eşuat, pentru că nu şi-a permis să eşueze. Fiecare dintre noi care l-a cunoscut avem, în inimile noastre, zeci şi zeci de exemple de curaj sau de preocupare pentru ceilalţi, sau de capacitatea sa de a vedea unde a greşit şi de a se corecta. Nu a fost un om perfect, dar a fost cineva care a căutat să fie cel mai bun om care putea să fie. Şi, deşi se mândrea cu faptul că era foarte bun, nu şi-a irosit energia în manifestări de orgoliu de fanfaron. Pur şi simplu îşi alegea noi obiective şi se îndrepta singur spre ele.

Wedge dădu încet din cap spre gorganul de dărâmături.

— Corran a plecat dintre noi. Greutăţile pe care le-a purtat au fost înlăturate. Responsabilităţile pe care şi le-a asumat au fost abandonate. Exemplul pe care l-a dat nu mai există. Pierderea lui este tragică, dar cea mai mare tragedie ar fi să-l lăsăm să fie amintit ca un erou fără chip care zace sub acest gorgan. A fost un luptător, aşa cum ar trebui să fim cu toţii. Lucrurile pe care şi le-a asumat ar putea fi suficiente pentru a zdrobi orice persoană, dar noi toţi putem accepta o parte din

această responsabilitate şi o putem purta împreună. Alţii au vorbit despre construirea unui viitor care l-ar onora pe Corran şi pe ceilalţi care au murit luptând împotriva Imperiului, dar adevărul este că mai sunt lupte de dus înainte de a putea începe acest demers. Trebuie să luptăm cu nerăbdarea faţă de ritmul transformărilor care ne face să privim cu nostalgie la zilele Imperiului. Da, ar fi putut fi ceva mai multe alimente disponibile. Da, întreruperile de curent ar fi putut fi mai puţine. Da, aţi fi putut fi izolaţi de suferinţa altora – dar cu ce preţ? Siguranţa pe care credeaţi că o aveaţi a îngheţat într-un nod de frică în stomac ori de câte ori aţi văzut trupe de şoc venind în direcţia voastră. Odată cu eliberarea Coruscantului, acea teamă se poate topi, dar dacă uitaţi că a existat cândva şi decideţi că lucrurile nu au fost atât de rele sub Împărat, veţi fi pe cale să o readuceţi înapoi.

Îşi deschise mâinile pentru a-i cuprinde pe toţi cei adunaţi la monument.

— Trebuie să faceţi ceea ce a făcut Corran: să luptaţi împotriva a tot ceea ce ar putea oferi Imperiului confort sau securitate sau o şansă de a se reafirma. Dacă schimbaţi vigilenţa cu mulţumirea, libertatea cu securitatea, un viitor fără frică cu confortul, veţi fi responsabili pentru transformarea galaxiei din nou într-un loc care solicită unor persoane precum Corran să lupte, să lupte mereu şi, în cele din urmă, să fie victime ale răului. Alegerea, în cele din urmă, vă revine vouă. Corran Horn nu se va odihni liniştit în mormântul său decât atunci când nu va mai fi nevoie de luptă. El a făcut tot ce a putut pentru a lupta împotriva Imperiului. Acum depinde de voi să continuaţi lupta lui. Dacă el va cunoaşte vreodată pacea, va fi doar atunci când noi toţi vom cunoaşte pacea. Iar acesta este un obiectiv pentru care fiecare dintre noi este conştient că merită să lupte.

Wedge se îndepărtă de pe podium şi se feri de aplauzele de politeţe. În adâncul sufletului său ar fi sperat că vorbele sale să fi fost inspiratoare, dar cei adunaţi în jurul memorialului erau demnitari şi oficiali din lumi din întreaga Nouă Republică. Erau politicieni al căror scop era să ajute la modelarea viitorului despre care vorbeau alţii. Îşi doreau stabilitate şi ordine ca bază pentru proiectele lor. Cuvintele lui, amintindu-le tuturor că încă mai erau lupte de purtat, le subminau eforturile. Trebuiau să aplaude din cauza situaţiei şi a ceea ce reprezenta el, dar Wedge nu se îndoia că majoritatea dintre ei îl considerau un războinic naiv din punct de vedere politic, mai potrivit pentru a fi un erou care era sărbătorit şi folosit în cadrul unor ocazii holofilmate pentru a susţine un program sau altul. Nu putea decât să spere că ceilalţi care ascultau ceea ce avusese de spus vor pune la suflet mesajul său. Politicienii aveau nevoie de stabilitate, iar modul în care *dobândeau* stabilitatea era să ignore *instabilitatea* sau să o repare cu o soluţie rapidă.

Cetăţenii Noii Republici îşi vor găsi politicienii la fel de distanţi ca şi politicienii Imperiali de dinaintea lor. Cu noua lor libertate câştigată, fiinţele vor putea să le spună conducătorilor ceea ce gândesc şi ar putea fi tentaţi să protesteze dacă lucrurile nu se mişcau suficient de repede în direcţia dorită de ei.

O rebeliune împotriva Rebeliunii ar duce la anarhie sau la o revenire sub Imperiu. Oricare dintre ele ar fi un dezastru. Lupta pentru progres şi împotriva forţelor reacţionare era singura modalitate de a garanta că Noua Republică va avea şansa de a prospera. Wedge îşi dorea foarte mult ca acest lucru să se întâmple şi spera ca politicienii să treacă peste eforturile lor de a aduna puterea pentru ei înşişi suficient de mult timp pentru a lua măsuri care să asigure o stabilitate reală şi un viitor real.

La locul mormântului, o gardă de onoare arboră steagul escadrilei, apoi se dădu înapoi şi salută. Asta însemna sfârşitul ceremoniei, iar vizitatorii începură să se

retragă. Un Bothan cu blană crem şi ochi violeți traversă spre locul în care stătea Wedge şi dădu din cap cu amabilitate.

— Ai fost foarte elocvent, Comandante Antilles. Borsk Fey'lya flutură o mână spre mulțimea care pleca. Nu mă îndoiesc că destule inimi au fost mişcate de cuvintele tale.

Wedge ridică o sprânceană.

— Dar nu şi a ta, Consilier Fey'lya?

Bothanul scoase un râset tăios.

— Dacă aş fi atât de uşor de influențat, aş putea fi convins să susțin tot felul de prostii.

— Cum ar fi procesul lui Tycho Celchu?

Blana lui Fey'lya se ondulă şi se ridică la ceafă.

— Nu, aş putea fi convins că un astfel de proces nu e necesar. Îşi netezi blana la loc cu mâna dreaptă. Amiralul Ackbar nu v-a convins să renunțați la petiția dumneavoastră adresată Consiliului Provizoriu în această privință?

— Nu. Wedge îşi încrucişă brațele la piept. Aş fi crezut că până acum ați fi pus la cale un vot pentru a-mi refuza şansa de a mă adresa Consiliului.

— Să respingi în mod sumar o petiție a celui care a eliberat Coruscantul? Ochii violeți ai Bothanului se îngustară. Te îndrepți spre un domeniu al războiului în care sunt maestru, Comandante. Aş fi crezut că eşti suficient de înțelept pentru a vedea asta. Petiția ta va eşua. Trebuie să eşueze, aşa că va eşua. Căpitanul Celchu va fi judecat pentru crimă şi trădare.

— Chiar dacă este nevinovat?

— Este?

— Este.

— Un fapt care va fi stabilit de instanța militară, cu siguranță. Fey'lya îi aruncă lui Wedge un zâmbet rece. O sugestie, domnule Comandant.

— Da?

— Nu-ți irosi elocvența cu Consiliul Provizoriu. Păstrează-o. Strânge-o. Dinții Bothanului străluciră într-un rânjet sălbatic. Foloseşte-o la instanța care îl va judeca pe Căpitanul Celchu. Nu-i vei obține libertatea, desigur... nimeni nu este atât de elocvent; dar poate că îi vei câştiga un minim de milă când va veni timpul să fie pronunțată sentința.

Capitolul 2

Sus, într-un apartament din turn, deasupra suprafeței Centrului Imperial, Kirtan Loor își permise un zâmbet. În vârful turnului, singurii companioni erau șoimii-lilieci, în siguranță în cuiburile lor umbrite, și agenții Serviciilor Speciale de Informații, care erau amenințători în ciuda lipsei armurii de trupe de șoc sau a masivității lor. Se simțea singur și distant, dar acele trăiri veneau în mod natural cu sentimentul său de superioritate. În vârful lumii, i se dăduse tot ce putea vedea pentru a comanda și a domina.

Și să distrugă.

Ysanne Isard îi încredințase sarcina de a crea și conduce un *Front Palpatin de Contrainsurgență.* Știa că nu se aștepta la un mare succes din partea lui. I se dăduseră resurse ample pentru a deveni o pacoste. Putea perturba funcționarea Noii Republici. Putea să încetinească preluarea Coruscantului și să împiedice capacitatea de a stăpâni mecanismele administrației galactice. O pacoste, minoră, dar supărătoare, asta voia Ysanne Isard să devină el.

Kittan Loor știa că trebuia să devină mai mult. Cu ani în urmă, când începuse să lucreze ca ofițer Imperial de legătură cu Forța de Securitate de pe Corellia, nu ar fi visat niciodată să se trezească ridicându-se atât de mult și jucând un joc atât de letal. Chiar și așa, fusese întotdeauna ambițios și extrem de încrezător în sine și în abilitățile sale. Principalul său atu era memoria, care îi permitea să-și amintească o multitudine de fapte, oricât de obscure. Odată ce văzuse, citise sau auzise ceva, putea să scoată din memorie acel lucru, iar acea abilitate îi dădea un avantaj considerabil față de criminalii și birocrații cu care avea de-a face.

Încrederea în memoria sa îl împiedicase, de asemenea, să se bazeze pe ea. Faptele sale extraordinare de reamintire îi copleșeau atât de mult pe dușmanii săi, încât aceștia presupuneau în mod natural că el procesase informațiile pe care le deținea și că trăsese concluziile logice din ele. Din moment ce presupuneau că știa deja ceea ce numai ei știau, îi spuneau ceea ce nu se deranjase să afle singur. Făceau să nu mai fie nevoie ca el să gândească cu adevărat, iar această abilitate începuse să se atrofieze în el. Atunci când îl chemase pe Centrul Imperial, Ysanne Isard îi spusese foarte clar că a învăța să gândească și nu să presupună, era cheia pentru a-și continua existența. Supravegherea ei compensase prin severitate ceea ce îi lipsea prin durată, supunându-l unui regim epuizant care îi restabilise abilitățile cognitive. În momentul în care fugise de pe Centrul Imperial, Isard fusese în mod clar încrezătoare în capacitatea sa de a-i enerva și de a-i păcăli pe Rebeli. Mai important, Kirtan Loor devenise sigur că putea să facă tot ce-și dorea și chiar mai mult.

Din punctul său de observație, privea în jos spre pata îndepărtată de demnitari și îndoliați strânși la comemorarea lui Corran Horn. Deși îi disprețuia pe toți pentru politica lor, li se alăturase în jelirea pierderii lui Horn. Corran Horn fusese dușmanul lui. Se urâseră reciproc pe Corellia, iar Loor își petrecuse un an și jumătate încercând să-l vâneze pe Corran după ce acesta fugise de pe planeta natală. Vânătoarea se încheiase când Ysanne Isard îl adusese pe Loor pe Centrul Imperial, însă el anticipase o reluare a micului său război privat cu Horn atunci când primise

misiunea de a rămâne pe Coruscant. Bineînțeles, dispariția lui Corran abia dacă reuşise să facă o breşă în legiunea de duşmani pe care Loor o avea pe Centrul Imperial. Cel mai important dintre ei era Generalul Airen Cracken, Directorul Serviciului de Informații al Alianței. Rețeaua de spioni şi agenți a lui Cracken făcuse în cele din urmă posibilă cucerirea capitalei Imperiale, iar măsurile sale de securitate le dădeau bătăi de cap agenților Imperiali de contrainformații de ani de zile. Cracken – sau Kraken, aşa cum începuseră unii dintre oamenii lui Loor să-l numească pe Rebel – avea să fie un duşman dificil împotriva căruia să se lupte.

Loor ştia că mai avea şi alți duşmani care l-ar fi urmărit ca parte a unei răzbunări personale. Întreaga *Escadrilă Vagabond*, de la Antilles până la noii recruți, l-ar vâna cu plăcere şi l-ar ucide – inclusiv spionul din mijlocul lor, întrucât Loor reprezenta un risc de securitate pentru spion. Chiar dacă nu îl puteau lega direct de moartea lui Corran, simplul fapt că Corran îl urâse ar fi fost o povară pe care ar accepta-o cu plăcere şi o datorie pe care va încerca să o achite.

Iella Wessiri era ultimul dintre agenții CorSec pe care Loor o vânase, iar prezența ei pe Centrul Imperial îi dădea de gândit. Nu fusese niciodată la fel de necruțătoare precum Corran Horn în urmărirea criminalilor, dar acest lucru i se păruse întotdeauna lui Loor că se datora faptului că era mai minuțioasă decât Horn. În timp ce Corran putea să-şi croiască drum cu muşchii într-o investigație, Iella sesiza mici indicii şi realiza în linişte ceea ce Corran făcea cu forța brută. În jocul din umbră în care era angajat Loor, asta însemna că ea era un duşman pe care el s-ar putea să nu-l vadă venind, iar asta o făcea cea mai periculoasă dintre toți.

Loor se îndepărtă de fereastră şi se uită la reprezentarea figurilor de mai jos, în timp ce acestea defilau pe consola holografică. Ceremonia fusese transmisă pe întreaga planetă şi urma să fie retransmisă pe diferite lumi din întreaga galaxie. Îi urmărise pe Borsk Fey'lya şi Wedge Antilles cum se întâlniseră într-o conversație intimă, apoi aceştia se despărțiră şi se îndepărtară. Cu toții îi păreau mai mult ca nişte jucării decât persoane adevărate. Îi era uşor să se imagineze ca o prezență titanică – *nu, Imperială* – care îngăduise să fie distrasă de acțiunile gândacilor.

Luă telecomanda de pe masă şi o porni. Câteva luminițe străluciră pe dreptunghiul negru din palma lui stângă, apoi un buton roşu din centrul acestuia străluci aproape în mod benign. Degetul său mare pluti deasupra lui pentru o secundă. Zâmbi, dar îşi înăbuşi impulsul de a-şi înfige degetul mare în el şi repuse uşor dispozitivul pe masă. Cu un an înainte, ar fi apăsat acel buton, detonând explozibilii pe care oamenii lui îi ascunseseră în jurul memorialului. Cu o mângâiere dezinvoltă ar fi putut dezlănțui focul şi durerea, anihilând un cadru de oficiali planetari trădători şi eliminând *Escadrila Vagabond*. Ştia că, dacă ar fi avut o şansă, oricare dintre agenții aflați sub comanda sa ar fi declanşat încărcăturile cu nergon 14 – la fel ca majoritatea personalului militar de comandă aflat în slujba Imperiului.

Loor alese să nu o facă. Isard subliniase în numeroase ocazii că, înainte ca Imperiul să poată fi reinstaurat, Rebeliunea trebuia să moară. Ea subliniase că obsesia Împăratului de a-i distruge pe Cavalerii Jedi îl făcuse să privească restul Rebeliunii ca pe o amenințare mai mică, însă ea supraviețuise totuşi Cavalerilor Jedi şi Împăratului. Numai prin distrugerea Rebeliunii ar fi fost posibilă reafirmarea autorității Imperiului asupra galaxiei. Distrugerea Rebeliunii necesita metode mai subtile decât explozia de tribune şi planete, realizând cu o vibrolamă ceea ce nu se putea face cu o Stea a Morții.

Escadrila Vagabond nu putea fi lăsată să moară, pentru că era nevoie de ei pentru spectacolul public pe care îl reprezenta procesul lui Tycho Celchu. Generalul Cracken descoperise numeroase dovezi care indicau vinovăția lui Celchu, iar Loor era încântat să deschidă calea pentru ca anchetatorii lui să găsească şi mai multe. Dovezile ar fi fost condamnabile, dar atât de evident îndoielnice încât membrii *Escadrilei Vagabond* – care, la un nivel sau altul, toți îşi arătaseră credința în nevinovăția lui Tycho – le-ar fi calificat drept false. Acest lucru ar fi sporit tensiunea dintre cuceritorii Centrului Imperial şi politicienii care se infiltraseră după ce piloții îşi riscaseră viețile pentru a securiza planeta. Dacă eroii Rebeliunii puteau să se îndoiască şi să aibă resentimente față de guvernul Noii Republici, cum ar putea cetățenii să aibă încredere în liderii lor?

Virusul Krytos complicase şi mai mult lucrurile. Creat de un om de ştiință Imperial sub supravegherea lui Loor, acesta ucidea non-umani într-o manieră extrem de oribilă. La aproximativ trei săptămâni după infectare, victimele intrau în stadiul final, letal, al bolii. Pe parcursul unei săptămâni, virusul se înmulțea foarte rapid, explodând celulă după celulă în corpurile lor. Carnea lor slăbea, se deforma şi se despica, în timp ce victimele sângerau prin toți porii şi orificiile. Lichidul rezultat era foarte contagios şi, deşi bacta putea ține boala la distanță sau, în cantități suficiente, o putea vindeca, Rebeliunea nu avea acces la o cantitate suficientă pentru a trata toate cazurile de pe Coruscant. Prețul bactei explodase, iar rezervele scăzuseră. Lumea păstra bacta, iar zvonurile potrivit cărora boala se răspândea în rândul populației umane stârneau valuri de panică. Mai multe lumi ordonaseră punerea în carantină a navelor venite de pe Centrul Imperial pentru ca boala să nu se răspândească, perturbând şi mai mult economia slabă a Noii Republici şi erodându-i autoritatea. Nu folosea la nimic că birocrații umani încercau să explice măsurile de precauție pe care le luaseră pentru a face față bolii, deoarece ei erau imuni, iar această imunitate crease resentimente între populația umană şi cea non-umană din Noua Republică.

Loor îşi permise un mic râset. Îşi luase precauția de a pune deoparte o rezervă de bacta, pe care o vindea în loturi mici. Ca urmare a acestei acțiuni, Rebelii neliniştiți asigurau finanțarea unei organizații pornite să distrugă Noua Republică. Ironia situației era suficientă pentru a atenua teama omniprezentă de a fi descoperit şi capturat. Nu exista nicio îndoială în mintea lui că a fi capturat însemna a fi ucis, dar nu lăsă această perspectivă să-l descurajeze. Faptul că putea întoarce tacticile Rebelilor împotriva lor i se părea a fi o măsură plină de justiție. Le-ar fi întors frica şi frustrarea pe care Imperialii de pretutindeni le cunoscuseră în timpul Rebeliunii. Ar fi atacat din ascunzătoare, lovind ținte alese la întâmplare. Răzbunarea lui ar fi fost concentrată în mod vag, pentru că asta însemna că nimeni nu se putea simți în siguranță în fața amenințării lui.

Ştia că eforturile sale vor fi calificate drept terorism primitiv, dar intenționa să nu fie nimic primitiv în eforturile sale. Astăzi avea de gând să distrugă tribunele din jurul memorialului. Acestea urmau să fie aproape goale, iar toți cei care ar le părăsiseră ar fi răsuflat uşurați că nu fuseseră aruncați în aer cu câteva minute sau ore mai devreme; dar toată lumea ar fi trebuit să considere că era periculos, pe viitor, să se mai adune într-un loc public. Iar dacă mâine ar lovi un centru de tratare şi de distribuire a bactei, lumea ar trebui, de asemenea, să pună în balanță obținerea protecției împotriva virusului şi posibilitatea de a fi aruncați în aer.

Prin alegerea unor ținte cu valoare militară minimă, putea determina populația

să ceară armatei să facă ceva. Dacă furia publicului se concentra pe un oficial sau altul, putea viza acea persoană, dându-i publicului o anumită putere. Ar fi lăsat ca nemulțumirile acestora să-i aleagă victimele, la fel cum alegerile sale ar fi dat o direcție fricii lor. Ar fi fost o relație virulentă şi simbiotică. El ar fi fost coşmarul şi binefăcătorul, iar ei, victimele şi susținătorii. El ar deveni un rău fără chip pe care ei ar căuta să-l dirijeze, temându-se în acelaşi timp de orice atenție pe care ar atrage-o asupra lor.

După ce a fost odată de partea celor care încercaseră să oprească o forță antiguvernamentală, putea aprecia foarte bine dificultățile pe care Noua Republică le-ar fi putut avea în confruntarea cu el. Faptul că Rebeliunea nu recursese niciodată la terorism, pur şi simplu, nu îl îngrijora. Țelul lor fusese să construiască un nou guvern; al lui era doar să distrugă ceea ce creau ei. El dorea ca lucrurile să degenereze într-o anarhie care să provoace un strigăt de protest împotriva conducerii şi autorității. Când acest apel va fi lansat, misiunea sa va fi îndeplinită şi Imperiul se va întoarce.

Apucă din nou telecomanda şi se întoarse la fereastră. Jos, la memorial, putea vedea mici pete de culoare care marcau trecătorii în drum spre şi dinspre alte locuri. Aruncă o privire la hologramele care se plimbau pe consola holo şi observă că niciunul dintre trecători nu era important. Urmări traseul unei femei, permițându-i să iasă din raza exploziei, apoi apăsă butonul. O serie impresionantă de explozii se declanşă secvențial în jurul memorialului. La sud, tribunele se clătinară în față şi începură să se rostogolească în adâncurile Centrului Imperial. O jumătate de duzină de persoane care erau aşezate pe ele căzură ca nişte confetti multicolore. Una dintre ele se agățase efectiv de marginea platformei de lângă tribună şi se ridicase în siguranță, dar o explozie ulterioară îl aruncase înapoi în hăul din care scăpase cu greu. Alte explozii răsuciră metalul şi spulberară geamurile din oțel transparent ale clădirilor din jur. Tribunele atârnau de părțile laterale ale clădirilor ca nişte insecte metalice mutilate, cu persoane sângerânde şi gemând încleştate în membrele lor.

Praful şi fumul se risipiră pentru a dezvălui că inelul central de ferrocretă din jurul memorialului fusese sfârtecat, o bucată uriaşă atârnând periculos de una sau două bare de armare.

Loor simți în cele din urmă cum unda de şoc a exploziei trimise un cutremur prin turnul său. Şoimii-lilieci bătură din aripile negre pentru a se stabiliza, apoi se lăsară să cadă de pe postamentul lor. Aripile se deschiseră brusc, trimițând creaturile să se avânte într-o spirală lentă care le-ar fi dus până la locul exploziei. Loor îi cunoştea îndeajuns de bine ca să ştie că şoimii-lilieci se vor uita mai întâi să vadă dacă prin găurile din clădiri se găsesc melci de granit ascunşi anterior, dar, când vor fi lipsiți de prada lor preferată, se vor mulțumi cu bucățile de carne lăsate în urmă de victime.

— Vânătoare plăcută, le ură el, mâncați pe săturate. Înainte să termin, va fi mai mult, mult mai mult, pentru voi să consumați. Vă voi lăsa să vă ospătați din duşmanii mei şi vom prospera împreună, aici, pe o lume pe care ei o numesc a lor.

Capitolul 3

Lui Wedge i se părea că starea de spirit a Consiliului Provizoriu era la fel de întunecată ca şi camera în care se întâlneau şi la fel de acră ca şi mirosul de bacta din aer. Camera slab luminată făcuse cândva parte din apartamentele Senatoriale pe care Mon Mothma le considerase casa ei înainte ca Rebeliunea şi rolul ei în aceasta să o forțeze să se ascundă. Fusese redecorată în roşu şi violet strident de către agenții Imperiali, cu ornamente verzi şi aurii peste tot, dar lipsa de lumină înăbuşea tumultul de culoare.

Dorința de a ascunde semnele ocupării Imperiale a apartamentelor nu era motivul pentru care camera era ținută în întuneric. Sian Tevv, membrul Sullustan din Consiliul Provizoriu, fusese expus la virusul Krytos. Deşi nu existau dovezi că ar fi contractat boala, fusese supus unei terapii bacta preventive şi avea o oarecare sensibilitate remanentă la lumina puternică. Consiliul făcuse o concesie față de el, reducând lumina, şi o concesie față de membrii non-umani ai Consiliului, făcând să circule prin aer o uşoară ceață de bacta pentru a preveni o eventuală răspândire a contaminării. Acea umiditate crescută nu părea să mulțumească pe nimeni, cu excepția poate a Amiralului Ackbar, dar acesta părea posomorât din motive proprii.

În primul rând pentru că sunt eu aici. Wedge ştia că petiția lui era sortită eşecului – Borsk Fey'lya spusese acest lucru la ceremonia de comemorare, iar diverşi alți consilieri repetaseră avertismentul în cele două zile scurse de atunci, inclusiv Amiralul Ackbar şi Prințesa Leia Organa. De fapt, Wedge ştia că singurul motiv pentru care i se dădea şansa de a se adresa Consiliului era datorită statutului său de eliberator al Coruscantului.

Consiliul aranjase trei mese lungi în formă semi-hexagonală, cu Mon Mothma în mijloc, flancată de Prințesa Leia şi de Doman Beruss de pe Corellia. Ackbar şi Fey'lya se aflau la capetele celor două mese unghiulare. Acest lucru îl lăsa pe Wedge să stea în zona deschisă dinaintea Consiliului, ca şi cum ar fi fost judecat. *Este exact ceea ce se va avea de înfruntat Tycho dacă nu reuşesc astăzi; prin urmare, trebuie să reuşesc.*

Mon Mothma îşi înclină capul spre el.

— Nu este nevoie să vă prezint un om care a mai apărut în fața acestui Consiliu şi care a avut un rol atât de important în succesul Noii Republici. Deoarece Comandantul Antilles ar putea ajunge să discute subiecte extrem de sensibile, aceasta va fi o sesiune executivă a Consiliului Provizoriu. Tot ce se spune aici este confidențial, iar raportarea acestor informații va atrage după sine posibile acuzații penale.

Doman Beruss surâse.

— Ah, să avem procese înainte de a avea un sistem judiciar, asta da civilizație!

Chiar şi Mon Mothma zâmbi la această remarcă, apoi îşi puse din nou pe chip o mască de solemnitate.

— Vă rog, domnule Comandant, spuneți-vă părerea.

Wedge respiră adânc, apoi începu.

— Am venit astăzi aici pentru a vă cere să împiedicați săvârşirea unei mari

nedreptăți. Căpitanul Tycho Celchu a fost arestat şi va fi judecat pentru crimă şi trădare. Dovezile împotriva lui – puținele pe care le ştiu – sunt de circumstanță şi mai slabe decât mijloacele de apărare pe care Ysanne Isard le-a lăsat aici. Tycho este un erou al Rebeliunii. Fără eforturile lui, nu am fi fost aici, acum, iar eu aş fi fost mort. Omul pe care este acuzat că l-a ucis este cineva căruia Tycho i-a salvat viața în numeroase ocazii – Corran ar fi fost mort de mult timp dacă Tycho îl voia mort. Tycho este nevinovat, iar a-l supune la acest proces după tot ceea ce a îndurat, ar fi o cruzime la o scară cu adevărat Imperială.

Mon Mothma clătină încet din cap.

— Apreciez franchețea ta, Comandante, şi nu mă îndoiesc de faptul că ai încredere deplină în tot ceea ce ne-ai spus. Înainte de a putea lua orice fel de decizie, ar fi util pentru noi să avem o mai bună înțelegere a faptelor din jurul situației. Ea arătă spre un bărbat cu ochii verzi, al cărui păr trecuse de la roşul său inițial la o culoare mai mult albă. Dacă doriți, Generale Cracken, vă rog să puneți Consiliul la curent cu ceea ce ați aflat în legătură cu Căpitanul Celchu.

Cracken se apropie şi se opri lângă Wedge.

— Sper să mă ierte Comandantul Antilles că îl contrazic în câteva puncte. Unele dintre aceste informații au fost dezvăluite recent şi, deoarece circumstanțele care au înconjurat ancheta sunt complicate, nu am avut ocazia să-l informez cu privire la ele.

Wedge îşi coborî vocea până la o şoaptă.

— Frumoasă ambuscadă.

— Ăsta e ultimul lucru pe care vreau să-l fac, Comandante. Cracken îşi drese vocea. Tycho Celchu este originar din Alderaan, a absolvit Academia Navală Imperială şi a fost făcut pilot de vânătoare pe TIE-uri. În urma distrugerii planetei sale natale, despre care a avut ghinionul să afle printr-o comunicație HoloNet cu familia sa, a dezertat din Serviciul Imperial şi s-a alăturat Rebeliunii. S-a alăturat nouă imediat după evacuarea de pe Yavin 4, a servit cu distincție pe Hoth şi l-a însoțit pe Comandantul Antilles în atacul asupra Stelei Morții de pe Endor. Este unul dintre puținii piloți care au reuşit să pătrundă şi să scape din Steaua Morții. Cu mai puțin de doi ani în urmă, Celchu s-a oferit voluntar pentru o misiune secretă de recunoaştere pe Coruscant. La întoarcere, a fost capturat şi trimis la închisoarea *Lusankya* care aparține lui Ysanne Isard. Se ştiu puține lucruri despre această închisoare, cu excepția faptului că cei care au ieşit din ea au fost supuşi în mod obişnuit unei spălări a creierului pentru a deveni agenți Imperiali care comit crime şi haos atunci când le ordonă Isard să o facă. Tycho este unic printre cei care au fost pe *Lusankya* prin faptul că îşi aminteşte că a fost acolo. Înainte de apariția lui, foştii deținuți îşi dezvăluiau legătura cu acest loc doar după ce erau activați, îşi săvârşeau distrugerile şi erau capturați de forțele noastre.

Wedge clătină din cap.

— Sunt sigur că Generalul Cracken nu se va supăra dacă îi voi atrage atenția că Tycho nu a evadat din *Lusankya*. Isard l-a transferat în colonia penitenciară de la Akrit'tar, iar el a evadat de acolo pentru a se întoarce la noi.

— Mulțumesc, Comandante, tocmai ajungeam la asta. Expresia lui Cracken nu trăda nici amuzament, nici iritare, ceea ce îl făcea cumva pe Wedge să creadă că lucrurile nu aveau să meargă bine pentru Tycho. La întoarcerea sa, Căpitanul Celchu a fost interogat, iar interogatoriul său, de fapt, a indicat că nu-şi amintea aproape

nimic din timpul petrecut la *Lusankya*. Nu am putut găsi niciun indiciu că Isard i-a spălat creierul. Cu toate acestea, nu am detectat vreo spălare de creier la niciuna dintre celelate mici arme biologice ale ei. Am fost nevoiți să presupunem ce e mai rău despre Căpitanul Celchu. Comandantul Antilles, crezând atunci ca şi acum în nevinovăția prietenului său, a făcut o înțelegere cu superiorii săi pentru ca Celchu să fie numit ofițer executiv. Securitatea a fost asigurată, în cea mai mare parte, iar incidentele în cadrul cărora nu a fost asigurată nu au dezvăluit nicio influență Imperială din partea Căpitanului Celchu.

Cracken se încruntă.

— Din nefericire, am descoperit dovezi care sugerează că Celchu a trădat *Escadrila Vagabond* şi Noua Republică. În cazul lui Corran Horn, Tycho Celchu a avut acces la codul de comandă al navei Headhunter pe care Horn o pilota în momentul morții sale, iar Celchu a inspectat nava de luptă, fără supraveghere, chiar înainte de zborul lui Horn. Acesta l-a confruntat pe Celchu înainte ca să plece în misiune; l-a amenințat că îi va da în vileag trădarea, motiv pentru care Celchu a aranjat să fie lichidat. A aşteptat până când scuturile au fost coborâte, dar am stabilit destul de clar că Isard a vrut ca noi să cucerim planeta şi să moştenim virusul, aşa că uciderea lui Horn avea sens după ce scopul ei a fost îndeplinit. Cazul Horn nu este singurul de care îl putem asocia pe Căpitanul Celchu.

Wedge rămase surprins.

— Ce? Doar nu te referi la Bror Jace?

— Ba da.

— Prostii. Imperiul l-a ucis.

Cracken încuviință din cap.

— De acord, dar modul în care l-au ucis a fost neobişnuit. Înainte credeam că a fost prins întâmplător de un Crucişător Interdictor care căuta contrabandişti. Cu toate astea, am fost nevoiți să ne schimbăm această părere în urma dezertării Crucişătorului Interdictor Imperial *Black Asp*. Căpitanul Iillor a indicat în raportul său că *Black Asp* a fost direcționată să meargă la anumite coordonate pentru a-l intercepta pe Bror Jace în timp ce se îndrepta spre Thyferra. A întârziat puțin la sosire, dar a apărut exact unde era aşteptat. Au încercat să-l captureze, dar nava lui a explodat în timpul luptei. Pregătirile pentru călătoria lui Jace spre casă, inclusiv stabilirea cursului său, au fost făcute de Căpitanul Tycho Celchu.

— Din ordinul meu.

— Da, Comandante, din ordinul tău… ceea ce nu înseamnă că Isard nu l-ar fi putut manipula suficient de mult pe Celchu pentru a-l face să îți trădeze piloții.

— Dar, din nou, asta e circumstanțial.

— Avem mai multe. Şeful Serviciului de Informații al Alianței ridică din umeri. Horn ți-a spus, Comandante, că l-a văzut pe Celchu aici, pe Coruscant, vorbind cu un cunoscut agent Imperial, Kirtan Loor. Horn a lucrat cu Loor ani de zile pe Corellia, aşa că şansele unei greşeli în identificarea lui sunt mici. Revenind asupra perioadei petrecute de Celchu aici pe Coruscant – admițând că tu i-ai ordonat să vină aici, Comandante – avem perioade de timp pe care nu le poate justifica. În plus, am descoperit o serie de conturi bancare în care au fost acumulate sume mari de credite. Aceste conturi însumează aproximativ cincisprezece milioane de credite, ceea ce înseamnă că Celchu era plătit de Imperiu.

— Ce?

Lui Wedge nu-i venea să creadă ce auzea. Nu se putea, pur şi simplu nu se putea ca Tycho să fie un agent în slujba Imperiului.

— Dacă era unul dintre agenţii adormiţi ai lui Isard, de ce l-ar fi plătit?

— Comandante, de ani de zile încerc să-i desluşesc mintea, dar nu am reuşit să o fac. Totuşi, dacă ar trebui să ghicesc, aş spune că acele conturi au fost o măsură de precauţie pentru a ne permite să îl descoperim pe Tycho la un moment dat sau, aşa cum se întâmplă acum, un mijloc de a garanta că va fi judecat pentru crimele sale.

— Dar ea nu are niciun interes să vadă că se face dreptate, ceea ce subliniază cât de ridicole sunt toate aceste acuzaţii împotriva lui Tycho. Wedge îşi ridică capul. Dacă Isard vrea un proces, ştii bine că desfăşurarea acestuia va fi în interesul ei, ceea ce reprezintă un motiv în plus pentru a nu da curs acestui proces.

Borsk Fey'lya atinse cu o gheară blatul mesei.

— Sau furnizează mai multe dovezi decât avem nevoie pentru a condamna, astfel încât să fim convinşi că lui Celchu i se înscenează o vină? Dacă suntem convinşi că este nevinovat, am putea să-l exonerăm, să-l ridicăm într-o poziţie de încredere şi să ne trezim din nou că suntem carne de tun pentru comploturile ei.

Wedge tresări. Ura raţionamentul alambicat al lui Fey'lya, deoarece se reducea la o problemă de principiu în cazul lui Tycho: ori era nevinovat şi era făcut să pară vinovat, ori era vinovat şi era făcut să pară nevinovat printr-o înscenare stângace. Dovezile serveau bine ambele explicaţii, iar separarea informaţiilor bune de cele rele era o sarcină care nu putea fi uşor de îndeplinit. Toată lumea putea fi de acord că ceva nu era în regulă în întreaga situaţie, dar atribuirea vinovăţiei şi evaluarea adevărului nu urma să fie uşoară. Şi indiferent ce s-ar fi întâmplat, Tycho ar fi sfârşit prin a fi stigmatizat, denigrat şi condamnat la exil. Ar fi fost distrus de toate astea, iar asta era ceva ce nu merita.

Pentru Wedge era simplu să separe realitatea de ficţiune, dar ştia că asta se datora faptului că pornea de la o credinţă profundă în nevinovăţia lui Tycho. Wedge nu avea intuiţia unui Jedi prin intermediul Forţei – dar îl cunoştea pe Tycho. Luptaseră cot la cot în unele dintre cele mai teribile bătălii pe care le văzuse galaxia vreodată. Împărtăşiseră greutăţi pe care alţii nici măcar nu şi le-ar fi putut imagina, şi împărtăşiseră momente frumoase pe care alţii nu puteau decât să le invidieze. Wedge ştia că Tycho nu putea trăda Rebeliunea mai mult decât ar fi putut-o face el însuşi, dar, uitându-se la Consiliu, realiza că nici măcar comportamentul său nu putea fi considerat ireproşabil.

— Tot nu cred că dovezile pe care le-au adunat agenţii Generalului Cracken sunt ceva mai mult decât circumstanţiale. Wedge îi studie pe membrii Consiliului. Faptul că procesul merge înainte, mai ales atât de repede cum este urgentat acest proces, este nesăbuit şi dovedeşte nepăsare. Ştiu că toţi dorim o justiţie promptă dacă Tycho este vinovat, dar judecarea lui în acest moment nu poate decât să-i facă rău lui şi, în cele din urmă, Noii Republici.

Doman Beruss, cu ochii ei luminoşi care străluceau rece în penumbră, îşi deschise mâinile.

— Opinia ta, Comandante Antilles, este respectată, dar nu e susţinută de toată lumea. Dovezile sunt suficiente în orice jurisdicţie a galaxiei pentru a solicita un proces.

Ochii lui Wedge se îngustară în timp ce simţea o barieră de oţel transparent coborând între argumentul său şi voinţa Consiliului de a acţiona. Ştia că trebuia să

facă ceva pentru a-i face să deschidă ochii, aşa că se hotărî să rişte.

— Aceste dovezi pot cere un proces, dar cel puțin amânați-l până când va fi timp să găsim mai multe informații şi să aflăm ce se întâmplă cu adevărat. Cred că este minimul de bunăvoință pe care îl putem avea față de cineva ca Tycho Celchu, iar asta este o opinie pe care nu trebuie să o păstrez doar pentru mine.

Capul lui Fey'lya se ridică şi blana i se ondulă ca un ocean răvăşit de furtună.

— Ameninți să te foloseşti de statutul tău de erou pentru a ni te opune?

Ackbar răspunse în locul lui Wedge.

— Nu făcea nimic de genul ăsta. Deoarece Căpitanul Celchu se confruntă cu o curte marțială, procesul şi tot ceea ce îl înconjoară reprezintă o chestiune militară, iar Comandantul Antilles ştie că orice discuții neautorizate încalcă regulamentele şi jurămintele pe care le-a depus atunci când a devenit ofițer.

— Îmi cer iertare domnului Amiral, mârâi Wedge, Dar chiar *amenințam* că voi face cunoscute public sentimentele mele despre proces. Încă mai ameninț. Şi dacă exprimarea opiniei mele despre o nedreptate nu este permisă în armata Alianței, pot oricând să-mi dau demisia din funcție.

Acea bombă avu cu siguranță un efect, dar nu chiar cel pe care îl aşteptase. În timp ce Ackbar păru dezamăgit, Borsk Fey'lya zâmbi victorios. Ceilalți consilieri reacționară cu groază sau cu o reacție sumbră de conştientizare a loviturii sale îndrăznețe. Dacă ei crezuseră că faptul că vorbea împotriva modului în care era tratat Tycho ar fi atras atenția, demisia sa din această cauză ar fi fost, fără îndoială, o acțiune cu un profil mult mai favorabil.

Leia se aplecă în față.

— Doamnă Consilier-şef, vă sugerez să ne retragem pentru o oră. Aş vrea să am un moment să vorbesc cu Comandantul Antilles, dacă se poate.

— Vă rog.

Mon Mothma se ridică şi îi aruncă lui Wedge o privire care îmbina mândria cu frustrarea, furia cu compasiunea. Wedge nu se simțea chiar compătimit, dar se simțea ca şi cum se întâmplau mai multe lucruri la care el nu avea acces. Ştia că era adevărat, desigur – el era doar liderul unei escadrile de nave de luptă, iar aceştia erau liderii unei generații noi. Dar nu-i plăcea să creadă că perspectiva lor putea justifica cumva ceea ce aveau de gând să-i facă lui Tycho. Generalul Cracken părăsi cel din urmă camera şi închise uşile în urma lui, lăsându-l pe Wedge singur cu Prințesa Leia. De când o cunoştea, nu arătase niciodată atât de tristă.

— Dacă vrei să mă convingi să-mi salvez cariera, apreciez efortul, dar rămân la ceea ce am spus adineauri. Nu mă poți convinge să renunț.

Ea rămase aşezată şi clătină încet din cap.

— Ştiu asta, aşa că nu am de gând să încerc. Este important pentru mine ca tu să ştii că şi eu cred că Tycho este nevinovat. O cunosc pe Winter de când mă ştiu, iar ea ține teribil de mult la Tycho. Dacă ea nu-şi aminteşte nimic care să fie cât de puțin suspect la el, atunci nu-mi pot imagina că ar fi ceva sinistru de descoperit. Amândoi ştim că procesul va fi dur cu Tycho, nedrept.

— Atunci ajută-mă să îi conving să îl oprească sau să îl amâne.

— Aş face-o dacă aş putea, dar nu pot. O încruntare adâncă îi încrețise fruntea în timp ce îşi ciupea țesătura rochiei verde pal. Motivul pentru care am cerut această pauză este ca să îți pot spune ce se va întâmpla atunci când cineva de aici va decide că am fost suficient de politicoşi în a te asculta şi că trebuie să trecem la alte treburi.

Leia îşi muşcă buza inferioară pentru o secundă.

— Mon Mothma îți va mulțumi că ai venit la noi, dar îți va atrage atenția că Tycho este judecat de un tribunal militar. Consiliul Provizoriu nu are autoritatea de a interveni în modul în care armata tratează încălcările codului de justiție militară. Până când nu există o condamnare şi nu se decide asupra pedepsei, Consiliul nu poate face nimic, şi chiar şi în acel moment este o întrebare deschisă dacă putem sau nu interveni.

— Dar trebuie să existe o şansă de a face apel la o condamnare. Wedge ezită, apoi aprobă din cap. Comentariul Consilierei Beruss cu privire la lipsa unui sistem judiciar... a fost menit să preîntâmpine acest argument, nu?

Leia încuviință din cap.

— În termeni simpli, da, dar nu am avut încă timp să luăm decizii cu privire la structura unui astfel de organism, cu atât mai puțin cu privire la jurisdicția şi îndatoririle sale. De exemplu, un apel ar merge mai întâi la instanțele Noii Republici sau ar fi trimis la instanțele de pe lumea de origine a acuzatului sau a victimei? Nu este uşor să formezi un guvern, iar procesul nu este plăcut şi nici lipsit de durere. Vor exista victime peste tot.

— Iar Tycho va fi una dintre ele.

— Din păcate, da, s-ar putea să fie. Umerii Leiei se lăsară să cadă de oboseală. Poate că nu realizezi cât de fragilă este Noua Republică în acest moment. Cu ajutorul virusului Krytos, Ysanne Isard a reuşit să creeze o prăpastie între membrii umani şi cei non-umani ai Noii Republici. Au existat acuzații conform cărora unii dintre noi ştiau că virusul se află aici şi au încurajat lumea să se întoarcă în lumile lor de origine special pentru a răspândi boala şi a ucide întregi populații planetare. Alții ne acuză că nu am făcut suficient pentru a face rost de bacta pentru cei care au nevoie de ea. Dacă încercăm să aducem aici cât mai multă bacta pentru a salva cât mai multe ființe, vom epuiza rezervele armatei. Dacă Isard contraatacă, sau dacă Lordul Războinic Zsinj[1] decide să ne atace, putem fi devastați. Încercarea de a cumpăra provizii de bacta a făcut ca prețul să crească mai mult ca niciodată şi, ca lucrurile să fie şi mai rele, rebelii Ashern[2] de pe Thyferra au reuşit să afecteze producția, limitând aprovizionarea într-un moment în care cererea nu putea fi mai mare.

Îşi ridică privirea spre el.

— Este un lucru bun că nu avem un Minister al Trezoreriei, pentru că ne-ar fi spus că suntem în faliment.

Când Wedge îşi dădu seama că avea gura deschisă, o închise.

---

[1] Zsinj – acesta nu avea prenume, conform tradiției străvechi a castei Fondoriene a tatălui său – om de sex masculin născut pe planeta Fondor înainte de Războiul Clonelor care a devastat galaxia între 22 BBY şi 19 BBY. Zsinj a fost fiul unui mecanic de şantier naval, care a transmis o parte din aptitudinile sale tehnice tânărului său fiu, însă tânărul Zsinj a ales să calce pe urmele mamei sale mai celebre, Maarisa Zsinj. Originară de pe Chandrila şi care a fost Amiral în cadrul Forței de Securitate a Inelului Exterior al Republicii. În anii de apus ai Republicii Galactice, bătrâna Zsinj era cunoscută popular sub numele de *Asul Liniilor Spațiale*, iar ea l-a inspirat pe tânărul ei fiu să se înscrie la Academia Navală de la Prefsbelt IV după ce acesta a atins vârsta minimă de înscriere. După înfrângerea în Bătălia de la Endor din anul 4 ABY, Imperiul a început să se fractureze, iar elementele de bază ale puterii Imperiale au fost aduse sub controlul Consiliului Imperial de Conducere. Zsinj s-a despărțit de Imperiu cu forțele aflate sub comanda sa, redenumindu-şi nava Pumnul de Fier.

[2] Ashern (*Gheara Neagră* în limba Vratix) – membri ai rasei Vratix care au devenit dezamăgiți de controlul uman asupra cartelurilor de bacta de pe Thyferra. Pentru a lupta împotriva lor, au recurs la acte drastice, cum ar fi terorismul (neobişnuit pentru o rasă atât de paşnică) şi chiar au suferit unele transformări, cum ar fi ascuțirea ghearelor şi vopsirea lor în negru.

— Habar n-aveam că...

— Bineînțeles că nu. Şi nici altcineva din afara Consiliului. Lucrurile sunt atât de grave încât mă voi duce să încerc să deschid relații cu Hapes şi să le cer ajutorul... şi asta e ceva atât de secret încât voi nega chiar că te cunosc dacă se află.

Wedge aprobă din cap.

— Deja am uitat.

Leia schiță un zâmbet slab.

— Sincer vorbind, există o posibilitate infimă ca noi să putem asigura suficientă bacta pentru a-i putea salva pe mulți dintre cei care sunt afectați de Krytos, dar nu pe toți. Chiar dacă vom vindeca 95% din cazuri, cele pe care nu le vindecăm vor însemna milioane de decese – decese non-umane. Resentimentele împotriva guvernului vor creşte până când Alianța se va destrăma. Când se va întâmpla asta, cineva ca Zsinj sau Ysanne Isard sau cine ştie cine mai pândeşte acolo, poate veni şi să măture resturile.

Ridică din umeri.

— Asta nu ar trebui să aibă nimic de-a face cu Tycho, dar are, pentru că Tycho este om, acuzat de o crimă odioasă împotriva unui coleg Rebel şi care acum este un erou. Dacă nu-l aducem rapid în fața instanței şi nu lăsăm procesul să-şi urmeze cursul, vom fi acuzați că favorizăm un *om*. Lumea va sugera că dacă Tycho ar fi fost un Gotal sau un Quarren, l-am fi judecat, condamnat şi executat într-o zi. Această acuzație este nefondată, dar este esențial să evităm orice aparență de favoritism.

— Deci, Tycho este oferit ca un sacrificiu pentru a menține Alianța unită?

— Aş fi preferat să o pot judeca pe Ysanne Isard pentru că a creat şi răspândit virusul Krytos, dar a scăpat... nu ştiu cum, dar a făcut-o. Probabil că am putea să adunăm cinci-zece birocrați Imperiali şi să îi judecăm pentru activitățile din trecut, dar atunci întreaga birocrație Imperială s-ar ascunde şi orice şansă pe care o avem de a încerca să guvernăm galaxia ar dispărea.

Acest comentariu îl făcu pe Wedge să se oprească. Ideea de a folosi inamicul pentru a administra teritoriile noului guvern i se părea greşită, dar apoi realiză că armata Alianței îi primise întotdeauna în rândurile sale pe dezertorii din tabăra adversă. Experiența era suficientă pentru a ierta păcatele trecutului, mai ales când lucrurile erau atât de critice.

— Ai dreptate, crearea unui guvern nu este nici uşoară, nici frumoasă.

— Dar este ceea ce trebuie să facem.

Logica argumentului ei era de neevitat, dar Wedge se încruntă în fața ei şi nu voia să dea înapoi.

— Poate că *demisia* este ceva ce ar trebui făcut.

Leia clătină din cap.

— Nu, nu, nu este. Nu vei demisiona, Wedge.

— De ce nu? Războiul s-a terminat. Trebuie să existe o jumătate de duzină de depozite de combustibil pe care aş putea să le cumpăr şi să fac afaceri aici, pe Coruscant, sau pe Corellia.

Era conştient că se lăsase puțin afectat, dar să consimtă i se părea ca şi cum l-ar fi abandonat pe Tycho. *Nu voi face asta fără un motiv suficient.*

— Nu vei demisiona, dragule, din cauza aceluiaşi simț al responsabilității care te face să ameninți cu demisia. Leia îi zâmbi. Agenții lui Cracken au făcut mai mult decât să cerceteze activitățile lui Tycho. Se pare că Zsinj a lovit un convoi Thyferran de bacta şi a furat un transport destul de mare. Un rebel Ashern se afla în convoi şi

ne-a dat de ştire despre locația platformei spațiale unde a andocat Zsinj convoiul. Bacta va salva o mulțime de ființe, dar intrarea şi ieşirea agenților noştri înseamnă că cineva foarte bun va trebui să asigure acoperirea pentru atacul nostru. *Escadrila Vagabond* va fi în frunte.

Wedge aprobă din cap.

— Să demisionez şi să condamn milioane de ființe, sau să rămân şi să văd cum este distrus un prieten. Nu prea am de ales.

— Nu-i chiar aşa, prietene. Ai într-adevăr de făcut o alegere. Şi nu una uşoară.

— Oh, alegerea e uşoară, Leia, dar nu va fi uşor să trăiesc cu consecințele. Wedge înghiți nodul care îl sufoca. O să anunți Consiliul că m-am răzgândit în privința demisiei mele.

— Le voi spune că ai vrut să subliniezi grija ta pentru Căpitanul Celchu. Leia încuviință solemn din cap. Conform spuselor lui Cracken, vei fi instruit timp de o săptămână şi apoi vei pleca. Fie ca Forța să fie cu tine.

— O să păstrez Forța pentru Tycho. Ochii lui Wedge deveniră nişte fante. Indiferent ce fel de primire ne va face Zsinj, ceea ce va înfrunta Tycho va fi de un milion de ori mai rău.

Capitolul 4

Uniforma de prizonier pe care o primise Tycho Celchu semăna atât de mult cu un costum de zbor, încât Wedge Antilles aproape că îşi putu imagina că prietenul său era din nou liber. Salopeta neagră avea mâneci şi jambiere roşii care începeau la cot şi, respectiv, de la genunchi. De asemenea, se terminau cu mult înainte de încheietura mâinii şi gleznă, astfel încât materialul să nu interfereze cu sistemul de funcționare a cătuşelor pe care le purta Tycho.

Wedge tresări de furie şi de jenă. *Te voi vedea din nou liber, prietene.*

Tycho îşi ridică privirea şi zâmbi. Fiind puțin mai înalt decât Wedge, dar cu aceeaşi constituție zveltă, Tycho era un bărbat chipeş, ai cărui ochi albaştri păreau mai strălucitori decât ar fi crezut Wedge că este posibil. Căpitanul ridică mâinile în sus în semn de salut către Wedge şi Nawara Ven şi aproape că dădu impresia că legăturile nu-l îngreunau. Aşteptă răbdător ca un paznic dintr-o cameră de control să deschidă bariera din oțel transparent care îl despărțea de sala de vizitare, apoi se strecură înăuntru pe lângă însoțitorul său.

Wedge se ridică şi începu să traverseze camera albă, mobilată auster, dar paznicul lui Tycho flutură un baston cu spray Stokhli.

— Nu vă apropiați de prizonier, Comandante.

Wedge simți o mână pe cotul stâng şi se întoarse cu fața la Twi'lekul care îl însoțise la centrul de detenție.

— Comandante, nu avem voie să avem contact fizic cu Tycho – nimeni nu are voie să atingă prizonierii. Este vorba de securitate.

Wedge se încruntă.

— Corect.

Nawara Ven îl pironi pe gardian cu privirea ochilor săi roz.

— Ți-ai făcut datoria, acum îți cer să ne laşi singuri cu clientul meu şi cu droidul meu.

Ochii gardianului masiv se îngustară, apoi bătu cu bastonul Stokhli în palma celeilalte mâini.

— Voi fi chiar acolo. Dacă se întâmplă ceva ciudat, vei petrece mult timp cu acest trădător.

Se întoarse şi se îndreptă spre partea îndepărtată a barierei de oțel transparent. Wedge se lăsă pe unul dintre cele patru scaune din jurul mesei din mijlocul camerei.

— Ce mai faci? Gardianul acela îți face probleme? Dacă e aşa, o să fac ceva în privința asta.

Tycho se aşeză vizavi de el şi ridică din umeri.

— Voleyy nu este atât de rău, doar că nu-i place ca lucrurile să devină ciudate pe tura lui. Alți gardieni sunt mai răi, iar dacă nu aş fi fost în izolare, cred că populația de rând m-ar fi judecat, condamnat şi executat deja.

— Ce? Comentariul lui Tycho îl luă pe Wedge prin surprindere. Ce vrei să spui cu asta?

— Am crezut că se înțelege de la sine. Tycho clătină din cap, apoi le zâmbi

prietenilor săi. Trebuie să vă amintiți că am fost acuzat de crimă şi trădare. Sunt gărzi aici care abia aşteaptă o scuză pentru a arăta Noii Republici cât de profund le este patriotismul. Unii dintre prizonieri cred că ar putea obține o grațiere dacă ar scuti Republica de costurile unui proces. N-ar trebui ca asta să te surprindă, Wedge.

— Nu, cred că nu, dar reacția ta da. Dacă aş fi fost în locul tău, aş fi fost furios şi indignat.

— Asta pentru că nu ai fost niciodată oaspete în sistemul corecțional al Imperiului. Tycho suspină, iar Wedge citi oboseala în felul în care i se lăsară umerii. Toată furia şi indignarea pe care le pot acumula nu mă vor scoate de aici mai repede şi ar putea să-mi aducă probleme.

— Dar nu eşti supărat că ai fost închis pentru ceva ce nu ai făcut?

— Ba da.

Wedge îşi deschise mâinile.

— Atunci de ce nu o arăți? Nu poți să o ții înăbuşită în tine. Te va sfâşia.

Tycho inspiră adânc, apoi lăsă aerul să iasă încet.

— Wedge, ai fost întotdeauna prietenul meu şi m-ai sprijinit fără să pui întrebări, dar ceea ce îndur acum nu este cu adevărat diferit de ceea ce am îndurat când eram în arest la domiciliu. Sigur, nu mai pot zbura, nu mai pot pleca spre Borleias cu Mirax pentru a-l salva pe Corran şi nu mai sunt liber să mă plimb pe străzile Coruscantului ca fiind asul tău din mânecă. În realitate însă, nimic nu s-a schimbat. De când am fost capturat de Imperiu chiar aici, pe Coruscant, am fost prizonierul lor. Nu am scăpat niciodată cu adevărat de Imperiu pentru că au reuşit să-i facă pe alții să mă suspecteze. Am fost indignat atunci şi am fost şi de atunci încoace, dar protestele nu m-ar ajuta cu nimic. Singurul mod în care pot fi liber, cu adevărat liber, este ca Imperiul să fie distrus. Ştiu că, pe măsură ce se va destrăma, cineva, undeva, va găsi informația care mă va elibera.

— Şi dacă nu o găsesc?

Tycho schiță un zâmbet.

— Ai găsit un plan pentru a lua Coruscantul de la Imperiu. Eliberarea unui prieten din închisoare nu ar trebui să fie atât de greu de realizat pentru tine.

Nawara Ven îşi drese vocea.

— Hai să nu adăugăm conspirația la acuzațiile împotriva ta.

Tycho încuviință din cap.

— Cum doriți, domnule avocat. Cum merge apărarea mea?

— Bine şi rău. Nawara Ven se aşezase la capătul mesei, iar lângă el rulase o mică unitate R2 verde cu alb. Cel mai bun lucru pe care îl avem acum este că Whistler s-a alăturat echipei noastre de apărători.

— Dar eu sunt acuzat de uciderea lui Corran Horn. El şi Corran erau parteneri. De ce ar vrea el să mă ajute să mă apăr?

Droidul dădu un răspuns, iar Wedge zâmbi.

— Ah, îl cunoştea bine pe Corran.

Twi'lekul aprobă din cap.

— Destul de bine pentru a decide că Horn se înşela în privința ta, Căpitane Celchu. Dacă Horn s-a înşelat în legătură cu faptul că eşti un trădător, înseamnă că altcineva l-a ucis. Din moment ce ți s-a înscenat crima, dacă Whistler nu face nimic pentru a te ajuta, se asigură că ucigaşul prietenului său scapă. Să-l ai pe Whistler în echipă este incredibil de util datorită circuitelor şi programării specializate pe care le are. Asta îi permite să parcurgă o mulțime de date ale forțelor de ordine, inclusiv

fişiere Imperiale.

Tycho se mişcă pe scaun, făcând cătuşele să zornăie pe marginea mesei.

— Sper ca veştile rele să nu le anuleze pe cele bune.

Cozile cefalice ale lui Nawara tresăriră letargic.

— Corran îi raportase Comandantului Antilles că te-a văzut în cartierul general vorbind cu Kirtan Loor. Ai spus că vorbeai cu – Nawara aruncă o privire spre datapad – un Căpitan Duros pe nume Lai Nootka.

Tycho aprobă din cap.

— Aşa este. Pilota un cargobot numit *Bucuria Stelei*. Negociam cu el pentru piese de schimb pentru navele Z-95 Headhunters pe care le cumpărasem.

— Ei bine, nimeni nu pare să-l găsească, pe el sau nava lui. Acuzarea poate prezenta numeroase dovezi că Kirtan Loor a fost aici pe Coruscant, iar Corran l-ar fi recunoscut şi că tu, ştiind că eşti expus, a trebuit să iei măsuri pentru a te acoperi.

Wedge se încruntă.

— Dacă singura cale de a ieşi din această capcană este să-l găsim pe Nootka, îl vom găsi.

Whistler ciripi un mesaj sumbru. Comandantul *Escadrilei Vagabond* îşi frecă ochii un moment pentru a-şi alina usturimea.

— Bine, bine, există 247 de cadavre neidentificate de Duro aici, pe Coruscant, şi există posibilitatea ca Imperialii să-l fi prins, să-l fi ucis şi să-l fi ascuns, astfel încât să nu-l găsim niciodată. Putem totuşi să încercăm să găsim nava. Jurnalul de bord ar putea avea o menţiune despre întâlnire.

Tycho îi aruncă un zâmbet lui Wedge.

— Eşti mai nervos decât mine, Wedge.

— Asta pentru că nu cred că înţelegi care este miza aici, Tycho. Wedge se ridică şi începu să se plimbe. Procesul tău va merge înainte şi va merge repede. Va fi folosit pentru a arăta că Noua Republică poate fi la fel de dură cu oamenii precum a fost Imperiul cu non-umanii. Trebuie să-ţi spun că, dacă Nawara, aici de faţă, nu ar fi fost deja avocat, aş fi căutat cel mai bun avocat non-uman pe care l-aş fi putut găsi pentru tine. Judecătorii de aici se vor simţi presaţi să condamne pentru a părea corecţi; vreau ca prin faptul că apărătorul tău este non-uman să îi fac să se îngrijoreze asupra modului cum va arăta faptul că vei fi găsit vinovat.

— Căpitane, ar fi bine să cauţi un avocat mai competent decât mine.

Tycho clătină din cap.

— Nu, Nawara, te vreau pe tine. Ţi-am citit dosarul şi te cunosc. Va fi destul de greu şi fără să am un avocat care vrea cazul pentru notorietate.

— Tycho are dreptate, avem nevoie de tine. Escadrila îl susţine pe Tycho, iar faptul că tu îl reprezinţi înseamnă că noi ceilalţi nu ne simţim complet neputincioşi. Ochii întunecaţi ai lui Wedge se îngustară. Vezi vreo problemă în a-l apăra?

Twi'lekul ezită o clipă, apoi răspunse.

— Am apărat o mulţime de fiinţe în cazuri penale, dar miza nu a mai fost atât de mare până acum, nici acuzarea atât de dură. M-3 cunoaşte toate prevederile legale, aşa că, avându-l în cauză, înseamnă că voi stăpâni bine diferenţele dintre legea militară şi cea civilă, dar ar fi mai bine pentru tine să ai pe cineva care nu trebuie să se bazeze pe un droid pentru aceste lucruri. Faptul că am fost doborât de primele stadii ale virusului Krytos în timpul presupusei crime presupune că nu pot fi chemat ca martor de fapt în acest caz – cel puţin, eu nu m-aş chema, dar acuzarea ar putea avea alte idei.

Apoi atinse un buton de pe datapadul său.

— Procurorul este Comandantul Halla Ettyk. Are 34 de ani şi e de pe Alderaan. Şi-a câştigat o reputaţie destul de bună ca procuror acolo şi s-a întâmplat să fie plecată de pe Alderaan pentru a lua declaraţia unui martor într-o cauză, atunci când planeta a fost distrusă. S-a alăturat Rebeliunii şi a făcut parte din agenţii de contrainformaţii ai Generalului Cracken. Este posibil să nu fi instrumentat nicio cauză în ultimii şapte ani, dar asta nu-i va diminua abilităţile. Căpitane, nu se întâmplă să o cunoşti sau să ai o vendetă cu familia ei sau orice altceva care mi-ar putea permite să sugerez că are un conflict de interese, nu-i aşa?

— Nimic, îmi pare rău.

— Dar instanţa? Wedge se opri din plimbare, îşi încrucişă braţele şi se uită în jos la Twi'lek. Citaţia pe care am primit-o ieri indica faptul că Generalul Salm, Amiralul Ackbar şi Generalul Crix Madine urmau să servească drept judecători. Salm nu l-a plăcut niciodată pe Tycho. Nu poţi să faci să fie înlăturat?

— Să încerci să-l înlocuieşti este dificil. Dacă nu se abţine să judece, este clar că el crede că nu are niciun conflict de interese. Dacă sugerăm că are şi nu reuşim să-l îndepărtăm, înseamnă că îl înrăim. Celălalt lucru de care trebuie să ţinem cont este că Salm a fost prezent la prima bătălie de la Borleias şi l-a văzut pe Tycho zburând cu o navetă neînarmată şi salvând piloţi, inclusiv pe mine. Trebuie să pună în balanţă ceea ce îşi aminteşte cu dovezile pe care le aude, iar noi vom avea grijă să îi reamintim de Borleias.

Tycho aprobă din cap.

— Sunt dispus să-mi asum riscul cu Salm. Ce părere ai despre ceilalţi doi?

Twi'lekul ridică din umeri.

— Ackbar a fost de acord să fii ofiţerul executiv al *Escadrilei Vagabond* şi a rămas neutru în ceea ce priveşte această urmărire penală. Crix Madine a venit din tabăra Imperială cam în acelaşi timp cu tine, Căpitane. Având în vedere activitatea sa de planificare a misiunilor secrete pentru Imperiu, trebuie să presupun că a întâlnit-o pe *Inimă de Gheaţă* şi este la curent cu munca depusă de ea. Cunoaşte reputaţia ta şi, fiind Corellian ca şi Comandantul Antilles, apreciază curajul şi îndrăzneala.

— Uiţi, Consiliere Ven, că şi Corran Horn a fost Corellian.

— Nu, Comandante, nu am uitat acest fapt. Mă bazez pe el pentru a-l motiva pe Generalul Madine să caute persoanele cu adevărat responsabile de moartea lui Corran.

Wedge aprobă din cap.

— Deci asta e linia de apărare: lui Tycho i s-a făcut o înscenare?

— Adevărul este întotdeauna cea mai bună apărare. Dovezile lor sunt toate circumstanţiale, aşa că putem găsi pe cineva sau mai multe persoane pentru a ridica îndoieli cu privire la cine a comis de fapt crima. Nawara Ven îşi apăsă mâinile pe masă, în mod firesc. Acest proces se va juca atât în faţa opiniei publice, cât şi în faţa instanţei. Nu va folosi la nimic dacă lumea îl consideră vinovat pe Căpitanul Celchu, în timp ce instanţa îl lasă să scape. Toată lumea ştie cât de întortocheat şi plin de comploturi a fost Imperiul. Menţionarea lui Kirtan Loor şi a *Lusankyei* ne permite să o aducem în discuţie pe Ysanne Isard. Pot arăta că modelul de desfăşurare a activităţii Căpitanului Celchu este total greşit, amintind ce face Isard cu subiecţii ei. Pot chiar să arăt că exploziile sunt un posibil rezultat al răutăţii ei. Dacă opinia publică îl va privi pe Căpitanul Celchu ca pe o ultimă victimă a intrigii Imperiale, un erou al Rebeliunii distrus de un Imperiu înverşunat şi răzbunător, vom avea mai

mult spațiu de manevră în urma procesului.

Explicația lui Nawara Ven avea sens pentru Wedge, dar nu-i plăcea ceea ce presupunea. Să lupți cu inamicii care ripostează era una. Să câştigi un proces în instanță era cu totul altceva... Ceva asemănător cu politica, iar Wedge ştia că eşuase cu desăvârşire în această arenă la şedința Consiliului. A purta un război de relații publice pentru a câştiga inimile şi mințile unei planete pentru un om care era deja înscris în panteonul răului alături de Darth Vader, Prințul Xizor, Ysanne Isard şi însuşi Împăratul – ei bine, asta era o bătălie pe care nimeni nu o putea considera uşoară.

Wedge dădu din cap spre avocat.

— Ce se întâmplă dacă Tycho este găsit vinovat?

— Greu de spus. Nu există un sistem clar de căi de atac. Dacă judecătorii nu-şi schimbă decizia, o va încurca.

Tycho ridică o sprânceană.

— Ce vrei să spui prin asta?

— Este vorba de trădare, Căpitane, şi de crimă. Nawara Ven clătină din cap în timp ce Whistler se văita. Având în vedere starea de spirit a lumii şi natura crimei tale, dacă pierdem, Noua Republică te va condamna la moarte.

Capitolul 5

Când Wedge intră în sala întunecată de şedinţe, piloţii *Escadrilei Vagabond* se desprinseră din grupul care îl înconjura pe Nawara Ven şi îşi ocupară locurile. Unele dintre expresiile lor erau greu de citit. Riv Shiel, Omul-Lup Shistavanen, îşi purta eterna încruntare impenetrabilă. Gavin Darklighter, cel mai tânăr dintre piloţii din *Escadrila Vagabond*, părea destul de vesel, dar duritatea pielii adunate la colţurile ochilor trăda presiunea pe care o simţea majoritatea celor din restul unităţii.

Wedge venea în spatele lui Aril Nunb şi trecu pe lângă ea, apoi se opri în dreptul mesei de holoproiecţie din faţa lui.

— Apreciez că aţi ajuns aici atât de repede. Am sperat că vom avea cel puţin o săptămână de libertate după cucerirea Coruscantului...

Locotenentul cu părul roşcat din primul rând, Pash Cracken, ridică din umeri.

— Nu avem avut prea multe de sărbătorit, domnule.

— Ştiu.

Moartea lui Corran, apoi arestarea lui Tycho, îi afectase pe membrii *Escadrilei Vagabond* tocmai când ar fi trebuit să se bucure de cel mai mare triumf al lor. În timp ce toţi ceilalţi de pe Coruscant se bucurau de eliberarea lumii, *Vagabonzii* se simţeau încă împovăraţi de situaţia lui Tycho. Contrastul dintre felicitările pe care le primeau din partea celorlalţi şi ceea ce simţeau înlăuntrul lor rămânea suficient de puternic pentru a-i sfâşia emoţional. Pentru a se salva, membrii escadrilei se mobilizaseră în jurul lui Tycho şi erau hotărâţi să îi dovedească nevinovăţia. Acest lucru le oferea un refugiu şi un sentiment de control, deşi nu îi înduioşa cu nimic pe ceilalţi care credeau că vinovăţia lui Tycho era incontestabilă.

— Singurul lucru pe care îl ştim, este că sursa problemelor noastre se află de partea Imperiului. De asemenea, ar trebui să ne dăm seama că ceea ce suferim noi nu este nimic în comparaţie cu ceea ce suferă sute de mii de fiinţe de acolo. Wedge îndreptă un deget spre Nawara şi Riv Shiel, apoi se uită înapoi la Aril Nunb. Trei dintre ai noştri s-au îmbolnăvit de acest virus Krytos, dar au primit un tratament rapid cu o cantitate suficientă de bacta pentru a-l neutraliza. Bacta este la mare căutare în acest moment, dar rezervele sunt foarte mici.

Erisi Dlarit, cea cu părul negru, pilotul din Thyferra, îşi apăsă o mână pe propriul stern.

— Ştiu că cartelurile produc cât de mult pot – cel puţin grupul Xucphra. I-am trimis personal mesaje bunicului meu pentru a-l anunţa de nevoia de bacta de aici.

— Mulţumesc, Erisi, orice ajutor pe care îl putem primi este vital. Wedge îşi încrucişă braţele la piept. Lordul Zsinj a lovit un convoi de bacta care pleca de pe Thyferra. Cred că era al cartelului Zaltin, Erisi, nu de la corporaţia familiei tale. Zsinj a dus bacta la un depozit, dar un membru al grupului rebel Ashern...

— Terorişti! spuse Erisi.

— ...s-a întâmplat să fie la bordul navelor Zaltin. A reuşit să transmită un mesaj referitor la locaţia staţiei spaţiale pe care o foloseşte Zsinj.

Wedge dădu din cap spre Aril, iar Sullustana porni o imagine holografică a staţiei pe holoproiector. Staţia era formată dintr-un disc central cu întinderi groase

de spații de locuit deasupra şi sub orizont. Turnuri subțiri se înălțau din mijlocul discului, sugerând că stația era înfiptă pe nişte sulițe. Trei căi de lansare şi recuperare în formă de pană ieşeau în spațiu din discul central ca nişte raze menite să se conecteze cu o margine inexistentă.

— Este o stație spațială de clasă *Empress*, situată în sistemul Yag'Dhul. Armamentul de bază este format din zece baterii turbolaser şi şase tunuri laser. De asemenea, are capacitatea de a găzdui până la trei escadrile de nave TIE, deşi efectivul obişnuit este de doar două duzini de nave. Bacta este păstrată aici, iar noi le-o vom lua.

În timp ce Wedge îşi continua expunerea, mici pictograme luminoase începură să plutească în jurul stației. Fiecare reprezenta o navă şi intra pe ecran pe măsură ce rolul acesteia în operațiune era explicat.

— Vom conduce două escadrile din *Aripa de Apărare* a Generalului Salm pentru a efectua un raid rapid asupra stației şi a-i determina să-şi pună în mişcare navele de luptă. Escadrilele pe care le vom avea cu noi sunt *Warden* şi *Champion* – vi-i amintiți, ei ne-au salvat la Borleias.

Gandul care se afla în spatele grupului ridică o mână cu trei degete.

— După cum îşi aminteşte Ooryl, Comandante Antilles, *Aripa de Apărare* zboară cu nave de luptă Y-interceptor. Provocarea vânătorilor TIE să iasă şi să atace navele Y-interceptor i se pare lui Ooryl ca fiind potențial periculoasă pentru piloții *Aripii de Apărare*.

— Preocuparea ta este notată, Ooryl, şi a fost luată în considerare. *Escadrila Guardian*, a treia dintre cele care alcătuiesc *Aripa de Apărare*, a fost reechipată cu nave B-interceptor. Acest lucru adaugă o putere de foc considerabilă. Vom atrage vânătorii TIE şi îi vom îndepărta de stație, iar navele B-interceptor se vor arunca asupra lor şi ne vor ajuta să îi distrugem. Navele Y-interceptor vor continua spre stația spațială şi vor începe să se ocupe de apărarea acesteia cu tunurile lor ionice. În urma noastră vor fi o jumătate de duzină de navete de asalt şi apoi suficiente crucişătoare pentru a transporta bacta. Aceasta este o operațiune de lovire, reținere şi apoi de fugă.

Gavin zâmbi.

— Sună ca fuga unui dewback.

— Poate. Pash Cracken se aplecă înainte în scaunul său. Unde ar trebui să fie *Pumnul de Fier*?

Wedge clătină din cap.

— Nu mi s-a dat nicio informație despre *Pumnul de Fier*.

Nava amiral a Lordului Zsinj era unul dintre distrugătoarele de super-clasă create de şantierul naval *Kuat Drive Yard* înainte de prăbuşirea Imperiului. Navele erau, din toate punctele de vedere, flote de sine stătătoare. Transportau 144 de nave de luptă, aveau un echipaj de peste un sfert de milion de oameni şi erau dotate cu peste o mie de lansatoare de rachete, tunuri ionice şi baterii de turbolase. Deşi flota Rebelă reuşise să distrugă *Executorul* la Endor, toată lumea ştia că acea navă fusese distrusă din cauza norocului, nu a îndemânării.

Dacă *Pumnul de Fier* îşi făcea apariția la Yag'Dhul, operațiunea era sortită eşecului. Wedge ştia asta, la fel ca toți piloții din sală.

— Deşi sunt la fel de îngrijorat de apariția *Pumnului de Fier* ca oricare dintre voi, ştiu că bacta este prea valoroasă pentru a o risca într-o operațiune care ar putea

fi atât de uşor pusă în pericol. Trebuie să presupun că Serviciile Secrete au localizat *Pumnul de Fier* şi că acesta nu va interfera cu misiunea. Dacă apare, tot ce putem face este să ne retragem. Şi să sperăm că nimeni nu rămâne în urmă.

Rhysati Ynr, femeia blondă care stătea lângă Nawara Ven, ridică mâna.

— Zburăm doar ca să acoperim atunci când intră navele de asalt, sau vom ateriza şi vom intra şi noi în stație?

— Deocamdată doar zburăm ca acoperire. Dacă lucrurile se schimbă, vei fi prima care va afla. Wedge suspină. Plecăm în douăsprezece ore, aşa că acum sunteți cu toții în carantină de securitate. Duceți-vă în cabinele voastre, luați echipamentul şi mergeți în hangar. Odată ajunşi acolo, veți primi o informare mai specifică şi veți trece printr-o simulare de bază a exercițiului înainte de plecare. Mai aveți şi alte întrebări?

Gavin se uită nervos în jur, apoi dădu din cap.

— Domnule, plecarea lui Nawara în misiune nu va compromite apărarea Căpitanului Celchu? Adică, n-ar trebui ca Nawara să rămână aici, pregătind lucrurile?

O întrebare pe care mi-am pus-o şi eu.

— Preocupările tale, Gavin, sunt valabile, dar nu sunt teribil de importante în fața a ceea ce facem noi aici. Suntem deja cu un pilot în minus din cauza morții lui Corran, aşa că avem nevoie de toți cei pe care îi putem avea. Adevărul este că obținerea bactei este mult mai importantă pentru viitorul Noii Republici decât procesul lui Tycho, aşa că aceasta este prioritatea noastră.

— În plus, Whistler şi M-3 fac o mulțime de cercetări computerizate pentru mine chiar acum. Nawara se întinse în față şi îl bătu pe Gavin pe umăr. Partea de avocatură din toate astea vine mai târziu. Mă gândesc că, dacă obținem bacta şi lucrurile încep să se calmeze, cineva ar putea începe să asculte de rațiune în loc de presiuni politice, iar acest caz va fi aruncat într-o gaură neagră, acolo unde merită să fie.

— Fie ca Forța să fie cu tine în această privință. Wedge zâmbi deschis. Dacă asta e tot, plecați. Toată lumea ar trebui să fie în hangar în cel mult o oră.

În timp ce piloții începeau să părăsească încăperea, Wedge atrase atenția femelei Bothane cu blana neagră cu alb.

— Sei'lar, pot să-mi acorzi un moment din timpul tău?

— Da, Comandante.

O privi pe Asyr în timp ce aştepta ca ceilalți să plece, apoi ea se îndreptă spre el. Nu era nicio provocare vădită în pasul ei, deşi focul din ochii ei violeți dezvăluia o urmă puternică de mândrie Bothană care o străbătea. Petele de blană albă o acopereau de la gât până la burtă şi îi coborau de la frunte peste ochiul stâng până la obraz. Aproape că reuşeau să estompeze puterea de prădător din făptura ei mică. Se opri în fața lui şi luă brusc poziție de drepți.

— Pe loc repaus, Sei'lar.

— Mulțumesc, domnule.

— Ar fi bine să-ți păstrezi mulțumirile până când vei auzi ce am de spus. Wedge o privi de sus şi îi văzu blana unduindu-se de iritare. Sunt două lucruri pe care vreau să le discutăm. Primul este Gavin.

Asyr clipi cu o surpriză care se revărsă în blana ei.

— Aveam impresia că împerecherea între membrii escadrilei nu era interzisă. Nawara şi Rhysati, şi Erisi şi Corran…

— Nu am avut impresia că se întâmpla ceva între Erisi şi Corran.

— Dar reacția ei la moartea lui...

— *Erau* apropiați, dar nu în sensul ăsta, din câte am înțeles eu.

Wedge se încruntă pentru o clipă. Mirax Terrik fusese zdrobită de moartea lui Corran şi îi mărturisise lui Wedge că ea şi Corran aleseseră să înceapă să se întâlnească odată ce cucerirea Coruscantului ar fi fost îndeplinită. Deşi Corran nu-i dezvăluise niciodată lui Wedge sentimentele sale față de Erisi sau Mirax, atracția lui Corran față de Mirax fusese destul de uşor de observat, ceea ce îl făcuse pe Wedge să creadă că Erisi ieşise din peisaj.

— Indiferent ce s-a întâmplat sau nu între Erisi şi Corran, sau ce se întâmplă sau nu între Rhysati şi Nawara, marea diferență între aceste situații şi situația *ta* cu Gavin este că acesta abia are şaptesprezece ani. Este foarte tânăr şi nu a avut parte de experiențele pe care ți le-a oferit educația ta la *Academia Marțială Bothană*. Nu este un tânăr prost – de fapt, este destul de inteligent – dar educația sa de pe Tatooine l-a lăsat puțin idealist.

Ochii violeți ai lui Asyr se adânciră ca nişte semilune.

— Îmi ordonați să nu mă mai văd cu el?

Wedge râse.

— Nu, deloc. Ați ieşit doar de două ori...

— Ați pus pe cineva să ne urmărească?

— Nu, şi tocmai asta e ideea. Wedge îşi deschise mâinile. Gavin este atât de îndrăgostit de tine încât entuziasmul lui nu este întotdeauna ținut sub control. Deşi rămâne foarte circumspect în ceea ce priveşte momentele private pe care le-ați împărtăşit, este foarte bucuros să-i facă pe alții să ştie cât de mult vă distrați împreună făcând toate lucrurile pe care le-ați făcut. Totul este foarte inocent şi natural, dar este şi un semn că s-a îndrăgostit de tine. S-ar putea să nu fie încă acolo, dar va fi rănit rău dacă te îndepărtezi brusc de el după mai mult timp petrecut împreună. Nu vreau să-l văd suferind, aşa că, dacă nu ții cu adevărat la el, lasă-l uşor şi acum, te rog.

Bărbia lui Asyr se ridică şi sfidarea îi străluci în ochi.

— Ce vă face să credeți că m-aş putea juca cu el?

— Al doilea lucru pe care vreau să îl discut cu tine mă face să cred asta, Sei'lar. Mă întreb dacă nu cumva ai o altă agendă anume la care lucrezi. Wedge îi răspunse priviri ei arzătoare fără să se lase intimidat. Ai absolvit aproape în fruntea clasei tale la *Academia Marțială Bothană*, dar nu ai intrat niciodată în mod oficial în armată. Dosarele tale sunt cu siguranță sumare, dar îmi imaginez, având în vedere vârsta ta, că ai fost recrutată în *Divizia Marțială de Informații* a armatei Bothane, într-un efort de a reface rezervele de spioni care au murit în timp ce protejau planurile celei de-a doua Stele a Morții. Faptul că erai deja aici, pe Coruscant, când a sosit operațiunea noastră sugerează că guvernul Bothan avea propriile sale scopuri aici, pe Coruscant.

— Dar uitați, domnule, că am ajutat la organizarea şi am participat la operațiunile care au deschis calea pentru ca Alianța Rebelă să cucerească planeta.

— Nu te-am acuzat niciodată că eşti proastă, Sei'lar. Dimpotrivă, cred că eşti foarte inteligentă. Ai zărit o oportunitate care putea să reuşească şi ai făcut tot ce ai putut pentru a o face să reuşească. Wedge lăsă un zâmbet să i se strecoare în colțurile gurii. Aceeaşi inteligență este motivul pentru care te vreau în această

escadrilă. Adevărul este, Sei'lar, că ceea ce eşti, şi cine eşti, te face foarte valoroasă şi dezirabilă. Te vreau în *Escadrila Vagabond*. Cred că eşti un atu considerabil pentru Rebeliune. Priveşte un pic, totuşi, şi este uşor de văzut că şi stăpânii tăi Bothan te consideră foarte utilă. Asta înseamnă că, mai devreme sau mai târziu, vei avea de luat nişte decizii.

Asyr aruncă o privire în jos.

— Decizii în legătură cu Gavin.

— Şi despre loialitatea ta faţă de planeta şi poporul tău.

— Sau faţă de escadrilă.

— Exact.

Wedge încuviinţă încet din cap. *Presiunea nu e asupra ta acum, dar va veni. Lui Borsk Fey'lya îi place să aibă o Bothană în Escadrila Vagabond, dar la un moment dat va dori să exercite controlul asupra ta.*

Capul ei se ridică din nou.

— Vreţi să iau aceste decizii chiar acum?

— Vreau să le iei atunci când vei simţi că trebuie luate. Am încredere în tine şi vreau să continui să am încredere în tine. Dacă descoperi că nu poţi face parte din escadrilă, poţi pleca şi voi fi fost mândru că te-am avut printre noi.

Asyr îşi arcui o sprânceană.

— Nu mă ameninţaţi cu răzbunarea dacă trădez?

Wedge clătină din cap.

— Dacă decizi să ne trădezi, nu-mi pot imagina că vom supravieţui suficient de mult timp pentru a ne răzbuna pe tine. Pe de altă parte, *Vagabonzii* au tendinţa de a face multe victime, aşa că nu poţi fi sigură de cum vor decurge lucrurile.

— Voi ţine minte asta. Asyr zâmbi, iar Wedge luă asta ca pe un semn bun. Şi, Comandante, în ceea ce-l priveşte pe Gavin, nu există niciun plan ascuns. Felul lui de a privi orice lucru cu ochii deschişi este revigorant şi, poate, chiar energizant. Am trăit mult timp în umbră, aşa că trecerea la lumină mă face să mă simt foarte bine. Nu voi face nimic pentru a-l răni.

— Bine. Wedge îi făcu semn cu mâna spre uşă. Du-te şi ia-ţi lucrurile şi mergi la şedinţă. Am încredere că vei vedea lipsurile din acest plan şi că ne vei ajuta să le astupăm înainte ca Zsinj să realizeze ceea ce Imperiul nu putea decât să viseze: distrugerea *Escadrilei Vagabond*.

Capitolul 6

Corran Horn se lăsă copleşit de bucuria de a se afla din nou în cabina de pilotaj a unei nave de vânătoare. Nu-i păsa că nu ştia cum ajunsese în navă. Nu lăsa să fie îngrijorat de faptul că pilota un Interceptor TIE. Dădu la o parte neliniştea născută din necunoaşterea locației sale. Niciunul dintre aceste lucruri nu era relevant pentru situația lui actuală.

Singurele fapte relevante din viața lui erau acestea: zbura şi ştia că dacă zbura suficient de bine, i se va permite să zboare din nou. Habar nu avea de unde ştia că performanțele sale vor fi răsplătite cu mai mult timp de zbor – acest fapt i se părea la fel de primordial ca şi nevoia sa de aer, de hrană şi de somn. Dorința de a continua să zboare îi ardea fierbinte în stomac şi ardea nemulțumirea din el față de comenzile ineficiente şi de timpul de reacție lent al *mijitului*.

— *Nemesis Unu*, raportează.

Lui Corran îi luă o clipă ca să-şi dea seama că apelul unității de comunicații îi fusese adresat lui. Aruncă o privire către aparatul său de scanare.

— *Unu* e liber.

— *Unu*, avem doi *ochi* care vin pe un curs de 239 grade la o distanță de zece kilometri. Sunt ostili. Eşti liber să le ataci şi să le distrugi.

— Am înțeles. *Nemesis Unu* porneşte.

Corran apăsă pedala stângă a cârmei şi roti nava pe direcția corectă. Câmpul stelar se învârti în jurul lui, apoi îngheță din nou în loc. Nu putea să recunoască niciuna dintre constelații, dar asta nu-l îngrijora. Misiunea lui era să distrugă inamicul, iar acest lucru îl va face cu plăcere, indiferent unde s-ar afla.

Respirația lui reverbera puternic în casca integrală pe care o purta. Sunetul venea ritmic. Nu trăda nicio nervozitate. Nu era respirația accelerată a unei prăzi, ci respirația puternică şi constantă a unui prădător aflat la vânătoare. Distrusese deja mai multe nave de vânătoare TIE decât îi păsa să-şi amintească; aceştia erau doar încă doi. Şi totuşi, în adâncul minții sale, ştiu că nu-şi putea aminti distrugerile anterioare, iar această amnezie începu să-i afecteze starea emoțională.

Cu degetul mare, trecu laserele cvadruple ale Interceptorului pe modul de tragere dublă, apoi trase înapoi de manşa de direcție şi aduse nava într-o uşoară ascensiune. O scurtă rostogolire rapidă la dreapta peste cap transformă urcarea în picaj şi, brusc, se afla călare pe *ochi*. Degetul său arătător se strânse pe trăgaci şi un şir de proiectile laser verzui străpunse primul *ochi*. Din cauza unghiului de atac, proiectilele făcură şanțuri negre într-o aripă, apoi străpunseră cabina de pilotaj a *ochiului* în partea superioară. Pe partea cealaltă ratară aripa, dar explozia navei spulberă panoul hexagonal. Acesta aruncă resturi în traiectoria de zbor a celui de-al doilea TIE, făcându-l să se rostogolească spre dreapta şi să se scufunde. Manevra reuşise să salveze cea de-a doua navă de o coliziune cu camaradul său de zbor muribund, dar o aruncase direct în vizorului lui Corran.

Corran reduse accelerația cu un sfert, egalând viteza cu prada sa. Pilotul pe care îl vâna se agită la dreapta şi la stânga, dar nu efectua niciuna dintre frânările şi virajele bruşte necesare pentru a-l smulge pe Corran din coada lui. Fără remuşcări,

dar plin de dispreț, Corran trecu laserele *mijitului* pe foc cvadruplu, apoi ținti nava de luptă TIE şi apăsă pe trăgaci cu o mişcare delicată a degetului.

Cele patru fascicule de laser verde se intersectară şi se contopiră într-unul singur cu o nanosecundă înainte să ardă partea superioară a cocii, secționând-o chiar deasupra ansamblului motorului. Corran îşi imagină că poate vedea corpul înnegrit al pilotului timp de o secundă, apoi *ochiul* explodă şi îi întipări acea imagine în creier. Exultarea de a fi fost victorios îl cuprinsese pe Corran, deşi în urma ei apăru sentimentul că cei doi piloți fuseseră atât de neexperimentați încât el nu se luptase cu adevărat cu ei, ci doar îi măcelărise.

— *Nemesis Unu*, avem două *Urâte* la cinci kilometri, pe direcția 132 grade. Sunt ostile. Atacă-le şi elimină-le.

— Mă conformez ordinelor.

Corran ridică *mijitul* în sus şi întoarse, apoi apăsă pedala de accelerație la maxim. Voia să se apropie rapid pentru a putea vedea navele cu care se confrunta. *Urâtele*[3] erau hidoase, nave de luptă hibride, asamblate din diverse piese recuperate. Contrabandiştii şi pirații le foloseau destul de des. Nu putea să precizeze de unde ştia asta, dar ştia că mai luptase cu câteva *Urâte*. Având în vedere că era în viață, presupuse că nu se dovediseră a fi o problemă prea mare pentru el.

Ceva legat de această presupunere îi dădu târcoale în minte. Ştia că nu era incorectă. Era un pilot bun şi ştia asta, dar presupusa sa superioritate părea greşită. Nu o făcuse pe baza faptului că *Urâtele* aveau rareori caracteristicile de performanță ale navelor de vânătoare din care fuseseră create. Îşi dădu seama că presupusese că cei care zburau cu *Urâte* erau pirați sau contrabandişti, şi presupusese instantaneu că îi erau inferiori. Deşi nu găsi nimic care să conteste presupunerea despre duşmanii săi, ştia că era ceva în neregulă cu faptul că o făcuse.

Un semnal răsună în cabina de pilotaj, avertizându-l că una dintre *Urâte* reuşise să se fixeze pe el şi lansase o torpilă protonică. Corran alungă gândurile legate de capacitatea de luptă a duşmanilor săi, rostogoli nava pe aripa stânga, apoi plonjă. Manevra sa bruscă îi aruncă nava pe un curs perpendicular pe cel pe care îl urmase anterior. Torpila protonică – care se deplasa cu o viteză de aproximativ două ori mai mare decât a lui – trecu pe lângă aripa sa dreaptă şi făcu o buclă lungă pentru a se îndreapta iar spre el.

Torpila protonică are un timp de zbor de 30 de secunde. Nu pot să o depăşesc în viteză, dar pot să o depăşesc la manevre. Corran zâmbi. *Sau să mă ocup direct de ea!*

Inversă direcția de propulsie a navei şi acționă cârma stânga. Acest lucru aruncă Interceptorul într-o rotire plană care întoarse nava cu fața spre înapoi, de-a lungul traiectoriei sale de zbor. Dacă înainte torpila protonică se îndrepta direct spre spatele său, acum venea direct spre cabina de pilotaj. Opri propulsia şi se uită la monitorul scanerului – *750 de metri şi se apropie rapid.*

La 400 de metri, trecu laserele pe tragere dublă şi îşi strânse degetul pe trăgaci. Două perechi de proiectile laser verzi arseseră prin spațiu, căutând torpila.

---

[3] *Urâtele* – nave folosite cu precădere de pirați, contrabandişti şi alte grupuri care nu aveau resursele necesare pentru a cumpăra sau construi nave de luptă convenționale. *Urâtele* erau cel mai bine cunoscute ca produse ale şantierelor navale independente din sistemul Corellian, dar şantierele care le creau puteau fi găsite în întreaga galaxie. Unele tipuri aveau un design relativ standardizat, dar majoritatea erau unice şi aveau caracteristici de performanță extrem de variate. În general, nu se puteau compara cu o navă de vânătoare modernă de construcție militară, deoarece, acestea însumau mai mult slăbiciuni decât punctele forte ale părților componente.

Unul dintre proiectile lovi torpila la 250 de metri distanță. Nu reuşi să o distrugă, dar îşi topise drumul în interiorul ei şi aprinsese o celulă de combustibil. Explozia rezultată aruncă torpila în afara cursului. Când computerul de bord calculă că torpila nu-şi va atinge ținta, detonă focosul, dar Interceptorul rămăsese la o sută de metri în afara razei de acțiune a exploziei.

Schimbând din nou direcția de propulsie, Corran acceleră la maxim şi verifică profilele *Urâtelor*. Una dintre ele era un X-TIE. Avea corpul unui X-interceptor şi aripile hexagonale ale unui vânător TIE. Corran găsea nava hidoasă la vedere şi ar fi ignorat-o imediat dacă aceasta nu ar fi lansat torpila protonică.

Cealaltă navă arăta destul de ridicol. Combinase cabina de pilotaj sferică a unui TIE cu capsulele motoarelor de la un Y-interceptor. Acest hibrid special era rar, deoarece combina lipsa scuturilor TIE cu manevrabilitatea greoaie şi leneşă a Y-interceptoarelor. Corran ştia că acestui model i se spunea adesea TYE-interceptor[4], deşi DIE-interceptor[5] era de asemenea o poreclă comună.

Corran îşi duse Interceptorul pe o traiectorie care îl trimise pe lângă X-TIE, apoi se desprinse într-o serie de manevre întortocheate şi viraje, care lăsară TYE-ul mult în urmă. X-TIE-ul rămăsese cu el suficient de mult timp pentru ca scanerele lui Corran să sesizeze detalii. X-interceptoarele aveau două lansatoare de torpile în bot şi patru lasere, câte unul montat la fiecare capăt al stabilizatoarelor, care furnizau numele navei. Fiind lipsit de acele folii S, X-TIE-ul înlocuise unul dintre tuburile de lansare a torpilelor protonice cu ceea ce Corran bănui că ar fi putut fi un tun laser.

Cu arme mai puține şi inferior. Corran se rostogoli în picaj, făcând un plonjon în formă de spirală, care îi prelungi avansul față de X-TIE şi TYE-interceptor. Pilotul X-TIE-ului începu să ridice botul navei, ca şi cum ar fi intenționat să se întoarcă alături de camaradul său şi de siguranța pe care i-o oferea TYE-interceptorul. Corran îl urmări cum se îndepărta, apoi se întoarse şi duse Interceptorul într-un viraj strâns şi trase din nou în sus şi spre pupa expusă a navei X-TIE. În mod evident, neştiind de manevra lui Corran, pilotul X-TIE-ului se întorsese cu spatele şi se îndreptase spre TYE. Corran văzu capul pilotului ridicându-se în timp ce scruta spațiul în căutarea Interceptorului său. Pilotul nu reuşi să îl vadă, deşi Corran văzu capul unității R5 rotindu-se şi zărindu-l. Apăsă pe trăgaci şi purtă focul laser de la pupa spre botul *Urâtei*. Două proiectile distruseră capul ca un ghiveci al droidului R5, iar alte două proiectile perforară carlinga, făcând-o să explodeze într-un nor de fragmente de oțel transparent şi duraplast. Ultimele proiectile loviră în față şi atinseră celulele de combustibil ale unei torpile protonice. Detonarea combustibilului umplu nava cu foc şi îi trimisese botul învârtindu-se sălbatic prin spațiu.

Trăgând înapoi de manşă, Corran îşi aduse botul navei în sus şi prinse DIE-interceptorul pe reticul. *Urâta* începu o rostogolire, aşa că Corran o urmă şi strânse mai tare trăgaciul. Proiectilele verzi tăiară unul dintre motoarele de Y-interceptor, dar *Urâta* trecuse fulgerător pe sub el. Corran tocmai se pregătea să se răsucească şi să facă o buclă, când o ploaie de proiectile laser roşii şi furioase îi tăiară calea de zbor.

— Ce? Cine?

Ridică *mijitul* în sus şi pe aripa dreaptă, răsuci maneta spre dreapta şi trase înapoi de ea. Manevra îl scoase brusc de pe cursul său anterior, dar nu se mulțumi cu asta. Frână din nou, la stânga şi în sus, apoi îl căută pe monitorul scanerului pe

---

[4] TYE-interceptor – denumirea vine de la combinația TIE cu Y-interceptor.
[5] DIE – a muri, moarte.

cel care trăgea în el. Scanerele raportară două nave, ambele X-interceptoare.

— Ce se întâmplă aici?

— *Nemesis Unu*, avem doi inamici. X-interceptoare. A fost o ambuscadă. Atacă şi termină-le.

Vrei să mă prinzi în ambuscadă? Corran îşi transformă indignarea în manevre fluide. Tăind şi săltând, îşi duse Interceptorul printr-o serie de manevre care îl scăpară de X-interceptoare şi îl aduseră spre DIE-interceptor. Fără să se fi gândit cu adevărat la asta, trase focuri de laser în cabina de pilotaj a *Urâtei*, apoi se ridică şi se îndepărtă în timp ce nava de vânătoare exploda.

Doi la unu – aceleaşi şanse pe care le-am avut toată ziua.

În ciuda acestei evaluări pripite, ştia că şansele erau de fapt destul de diferite în acea bătălie. Viteza şi manevrabilitatea navei îi dădeau un avantaj faţă de navele X-interceptor, dar acestea aveau scuturi. Puteau încasa mai multe avarii decât el, iar abilitatea de a supravieţui avariilor avea o relaţie foarte directă cu abilitatea de a supravieţui în luptă. Mai important, cei doi piloţi de X-interceptoare păreau hotărâţi să opereze împreună. Zburau în formaţie strânsă şi păreau suficient de familiarizaţi unul cu celălalt încât acum nu lupta cu doi inamici, ci cu un singur *dublu-inamic*.

X-interceptoarele veniră pe un vector care le aducea direct spre el. Corran ştia că întâlnirile faţă în faţă erau cele mai mortale în luptele din spaţiu şi, având în vedere superioritatea numerică a inamicului, nu avea nicio intenţie să se angajeze într-un astfel de duel. Reduse acceleraţia şi plonjă la un unghi redus, astfel încât să treacă pe sub vectorul lor de intrare. Aceştia făcuseră o uşoară ajustare a cursului, aparent mulţumiţi să obţină o lovitură de deviere. Corran acceleră din nou la maxim, forţându-i să îşi accelereze picajul, dar înainte să poată trage în el, trecuse pe sub ei şi se ridică din nou. Unul dintre X-interceptoare se răsuci şi se ridică printr-o buclă pentru a cădea în coada lui Corran, în timp ce celălalt se răsuci în cealaltă direcţie. Al doilea X-interceptor făcu o buclă şi se îndepărtă de el. Corran înţelese că al doilea pilot făcuse o greşeală şi acţionă instantaneu pentru a profita de ea. Reducând acceleraţia, viră brusc spre dreapta şi apoi din nou spre stânga. Manevra sinusoidală a lui Corran îl readuse pe curs, dar X-interceptorul pe care îl urmărise era acum în aşteptare chiar în faţa lui. Pilotul X-interceptorului îşi continuă cursul, presupunând că Interceptorul încercase să îl evite. Abia când nu văzu Interceptorul şi acesta venise din spate, în raza de acţiune, îşi dădu seama de eroare.

Corran acceleră şi se apropie din nou de X-interceptor. *Eşti al meu acum, pentru că amicul tău a făcut o greşeală.* Aduse Interceptorul la distanţă de ochire şi începu să tragă... apoi văzu o emblemă albastră pe foliile S ale X-interceptorului. Părea a fi emblema Rebelilor, cu o duzină de X-interceptoare zburând din ea. Deşi niciun cuvânt nu însoţea emblema, Corran ştiu că aşa ar fi trebuit să fie.

Escadrila Vagabond!

În clipa în care recunoscu emblema, degetul i se retrase de pe trăgaci. Nu ştia de ce nu deschidea focul. Frica i se cristalizase în stomac, dar ştia că nu se temea de membrii *Vagabond*. Era vorba de altceva. Ceva era în neregulă, hidos de în neregulă, dar nu putea străpunge vălul de mister care înconjura acea senzaţie.

Dintr-o dată, ceva explodă în spatele lui, aruncându-l în faţă. Se izbi cu putere de manşa de direcţie, zdrobind echipamentul de susţinere a vieţii şi scoţându-i aerul din plămâni. Pieptul îi ardea în timp ce încerca în zadar să-şi recapete respiraţia. Simţi un miros trecător de flori, apoi o strălucire dureroasă umplu cabina de pilotaj.

Aşteptă ca durerea din piept şi focul din plămâni să îl mistuie, dar aceste senzații se atenuau, iar capacitatea lui de a se concentra asupra lor sau asupra oricărui alt lucru se erodă.

O voce de femeie îi vorbi.

— Ai eşuat, *Nemesis Unu*. Eşti slab. Cuvintele veniseră încărcate de furie, rostite cu asprime şi menite în mod clar să îl rănească. Dacă ar fi fost altceva decât o simulare, atomii tăi ar fi plutit prin spațiu şi lumea ar fi râs de tine. Eşti jalnic.

Mâna dreaptă a lui Corran se ridică spre gât şi se apăsă pe pieptul său. Rămăşițele sfărâmate ale echipamentului său de susținere a vieții îl împiedicau să-şi atingă sternul, dar ştia că lipsea ceva, *ceva* care ar fi trebuit să fie lipit de pielea lui. Nu ştia ce era, dar ştia că îşi va găsi alinare în acel lucru.

În absența acelui *ceva*, îl inundă disperarea.

— Te-am crezut vrednic, *Nemesis Unu*. Mi-ai spus că eşti, nu-i aşa?

Deşi nu-şi amintea să fi făcut o astfel de declarație, o confirmă.

— Aşa am făcut. Sunt.

— Eşti un *nimic* până când nu spun eu că eşti ceva. Acum spun că eşti un *nimic*, nimic altceva decât un *eşec*!

În lumină văzu silueta unei femei înalte şi zvelte. Vederea ei îl făcu să tremure mai mult decât cuvintele ei. Ştia că se temea de ea, dar voia, de asemenea, să o mulțumească. A-i face pe plac era foarte important pentru el, singurul lucru care conta pe lume.

— M-ai dezamăgit pe mine şi pe tine însuți.

— Te rog, îngăimă el, dar silueta ei nu dădu niciun indiciu că îl auzise.

— Încă o şansă, poate.

— Da, da.

— Iar dacă dai greş din nou…

Corran clătină din cap cu hotărâre.

— N-o voi face, n-o voi face.

— Nu, pentru că următorul tău eşec va fi ultimul, *Nemesis Unu*. Silueta îşi încrucişă brațele. Dezamăgeşte-mă din nou şi ceea ce a mai rămas din viața ta va fi petrecut într-o agonizantă ispăşire, în ruşine şi, după mult timp, în moarte.

Capitolul 7

Revenirea în spațiul real îi aduse pe Wedge şi pe membrii *Escadrilei Vagabond* într-o situație care părea a fi o altă simulare, cu o mică variație. Aşa cum se aşteptase, Wedge văzu stația spațială învârtindu-se încet într-un vid pătat de stele. Departe, spre dreapta, mai aproape de steaua galbenă care ardea în centrul sistemului solar, se afla Yag'Dhul. Vălul de nori gri al planetei o făcea doar puțin mai colorată decât spusese Givinul care o numise casă. Singura deosebire față de stația din simulator era apariția unui grup de patru nave de vânătoare TIE care patrulau în jurul stației spațiale. Mynock, unitatea R5 de pe X-interceptorul lui Wedge, țipă imediat un avertisment când îi observă în stânga. Aruncând o privire spre monitorul său, Wedge văzu că TIE-urile zburau în formație de atac şi zâmbi.

Acțiunea bate inacțiunea de fiecare dată. Apoi apăsă pe butonul unității de comunicații.

— O *Grupă*, la mine. *Vagabond Doisprezece*, ocupă-te de apărare.

— La ordin, răspunse Aril Nunb.

Angajarea unei singure *Grupe* împotriva unui număr egal de TIE-uri, mai ales când ar fi putut să trimită două duzini de Y-interceptoare şi încă şapte X-interceptoare să se alăture luptei, ar fi putut părea culmea aroganței, deşi Wedge ştia că era exact opusul. În timp ce piloții TIE rareori reuşeau să acumuleze experiența omologilor lor *Rebeli*, erau destul de competenți şi mai mult decât capabili să ucidă într-o luptă. Piloții lui Zsinj se dovediseră a fi buni luptători în trecut, iar Wedge se aştepta ca aceştia să nu fie cu nimic mai prejos în această luptă.

Motivele pentru care folosea doar o singură *Grupă* din formația sa pentru a se ocupa de TIE-uri, erau două. În primul rând, şi cel mai important, operațiunea lor cerea ca amenințarea la adresa stației să îi determine să-şi mobilizeze navele de luptă. X-interceptoarele şi Y-interceptoarele trebuiau să atragă navele de vânătoare TIE în afara stației şi să le îndepărteze de ea până la un punct din sistem unde urmau să intre în luptă B-interceptoarele. Acestea se aflau în hiperspațiu, fiind deja pe drum, aşa că, dacă se dorea o surpriză, trupele lui Zsinj trebuiau atrase pe poziție în timp util. Al doilea motiv era acela că, dacă implicai prea multe nave de luptă într-o bătălie, asta tindea să facă ravagii în ceea ce priveşte eficiența piloților. Diferența dintre un pilot bun şi unul prost – toate celelalte lucruri fiind egale – se reducea la conştientizarea situației. Un pilot care putea să gestioneze mai multe variabile şi să țină evidența mai multor nave în minte se descurca mai bine în luptă decât unul care putea face față doar la un număr mic de elemente de distragere a atenției. Wedge văzuse analize statistice care arătau că ratele de distrugere scădeau odată cu creşterea numărului de nave într-o luptă; deci, menținând lupta la un nivel redus, le permitea piloților săi să înțeleagă mai uşor toate aspectele luptei.

— *Trei,* tu şi *Patru* îi aveți pe cei din spate. *Doi,* eu am conducerea. Ţinteşte cel de-al doilea TIE.

— La ordin, *Lider Vagabond.*

Rhysati Ynr o conduse pe Erisi Dlarit într-un picaj şi un viraj cuprinzător care le aduse în jurul următoarei perechi de TIE. Vectorul de atac al lui Rhysati era menit

să împingă TIE-urile mai departe de stația spațială şi de restul forței Rebelilor. Wedge văzu că TIE-urile începuseră să reacționeze la manevra ei, dar păreau mulțumiți să o lase să dicteze direcția luptei.

Wedge trecu comenzile armelor sale pe lasere şi le setă pentru tragere dublă. Îşi ridică scuturile la maxim şi alese ca țintă *ochiul* conducător. Începură să se apropie, ajungând față în față, cu camarazii săi la dreapta şi uşor în spate, fiecare formație fiind imaginea în oglindă a celeilalte. Zâmbi. *Exact unde îi vreau.*

— *Vagabond Doi*, ți-ai găsit ținta?

— Confirmat, *Lider.*

Vocea lui Asyr veni prin unitatea de comunicații rece şi constantă.

— Pregăteşte-te. La semnalul meu, o să-ți deranjez ținta. Loveşte-o imediat după aceea cu o torpilă protonică.

— După cum ordonați.

— Trei, doi, unu, acum!

Wedge ridică X-interceptorul şi îl rostogoli spre stânga. Ținta sa procedă la fel, trecându-şi nava peste traiectoria de zbor a camaradului său. Acest lucru îl orbi momentan pe cel de-al doilea TIE şi îl făcu să şovăie. Wedge aruncă o privire la monitorul său şi văzu un raport de lansare a unei torpile protonice, apoi apăsă pedala de direcție din dreapta pentru o secundă, înainte să răstoarne X-interceptorul şi să se îndrepte spre TIE. Înainte ca Wedge să acționeze maneta de direcție, cele două nave se îndreptau direct una spre cealaltă. Maneta de direcție deviase botul X-interceptorului cu aproximativ zece grade spre dreapta, scoțându-l din linia de tragere a TIE-ului. Inversiunea făcu nava să se răstoarne, aducând botul înapoi în linie cu TIE-ul. Înainte ca pilotul lui Zsinj să poată reacționa, nava lui Wedge se îndrepta deja spre el şi începea să tragă.

Primele două proiectile laser roşii ratară de puțin, dar următoarele două distruseră şi trecură peste cabina de pilotaj a *ochiului.* Unul dintre laserele TIE-ului se distrusese într-un nor de ceață de duraplast. A treia lovitură a lui Wedge străpunse hubloul din oțel transparent, aprinzând şi topind tot felul de componente şi echipamente. Vânătorul TIE se rostogoli în sus pe panoul solar din dreapta, apoi porni într-o spirală ca un vîrtej, înainte să explodeze. O secundă mai târziu, o torpilă protonică albastră lovi aripa stângă a celui de-al doilea TIE. Panoul solar negru se strânse în jurul torpilei ca o pânză în jurul unei pietre aruncate. Torpila însăşi străpunse panoul şi pătrunse în corpul navei de luptă înainte să explodeze. Explozia smulse jumătatea din spate a cabinei de pilotaj, eliberând motoarele pentru a zbura mai departe, în timp ce carcasa sfărâmată a TIE-ului se rostogolea prin vid.

— Bună lovitură, *Doi.*

— Mulțumesc pentru aranjament, şefu'.

Wedge ridică X-interceptorul şi îl readuse în poziția inițială şi văzu cum o torpilă protonică de pe nava lui Erisi dobora un TIE. Mai departe, văzu fulgere de laser verde ieşind din stația spațială. La acea distanță, focul nu amenința în mod serios navele de luptă care se apropiau, dar le ținea la distanță suficient de mult timp pentru ca stația să îşi poată pregăti TIE-urile. Navele lui Zsinj se ridicară, ieşiră din stație şi porniră pe un curs de interceptare a navelor de luptă *Rebele.*

— *Lider*, am o duzină de Interceptoare şi opt nave de luptă.

— Recepționat, *Doisprezece.*

Asta ar trebui să fie tot ce au, dacă nu cumva ascund ceva. Păstrarea navelor în

rezervă avea puțin sau deloc sens pentru Wedge, dar învățase de mult timp că războiul şi tacticile rareori aveau mai mult sens pentru inamic. *Sper doar că fuga noastră departe de stație să pară credibilă.*

Aril Nunb conduse *Vagabonzii* şi Y-interceptoarele în sus şi departe de stație. *Mijiții* şi *ochii* porniră în urmărire, dornici să rărească rândurile Y-interceptoarelor. *Mijiții* căpătară un avans față de navele de vânătoare TIE şi începură să se apropie rapid de Y-interceptoare. Aril îşi întoarse X-interceptorul, iar restul *Escadrilei Vagabond* o urmă cu buclă care îi duse înapoi spre *mijiți*, în timp ce Y-interceptoarele continuau să se îndepărteze de urmăritorii lor.

În timp ce X-interceptoarele şi *mijiții* începură să se împrăştie în grupuri, navele de tip B-interceptor pătrunseră în spațiul real şi trecură direct prin golul dintre *mijiții* şi *ochii* de pe stație. Wedge se minună de modul în care fiecare navă în formă de cruce zbura cu aripile şi fuzelajul învârtindu-se pentru a menține cabina de pilotaj stabilă în ciuda unei serii nebuneşti de manevre şi corecții de curs. După ce pilotase de câteva ori un B-Interceptor, putea aprecia puterea de foc a navei, dar felul în care se mişca şi zbura îl făcea să se simtă mai puțin ca un pilot decât ca un *şofer.*

B-interceptoarele se îndreptară spre Interceptoare. Jumătate dintre ele părură să se mulțumească să atace folosind lasere sau blastere, în timp ce cealaltă jumătate folosea tunurile ionile pentru a scoate din luptă *mijiții* fără să-i distrugă. Proiectilele ionice albastre surprinseră *mijiții* în plin zbor, trimițând electricitatea să alunece peste fuzelajele lor. Focurile de laser şi de blaster sfredeliră alte Interceptoare, făcând găuri în panourile solare şi în cockpituri. Ambuscada B-interceptoarelor dispersă *mijiții*, dar X-interceptoarele care veneau spre ei nu porniră să-i urmărirească. Lăsară asta în seama B-interceptoarelor.

Membrii *Escadrilei Vagabond* avansară prin formația de Interceptoare care se destrămase, trecură pe lângă B-interceptoare şi zburară spre formația de *ochi.*

Zgomotul de paraziți şuieră în cabinele X-interceptoarelor în timp ce laserele TIE-urilor loveau în mod repetat scuturile frontale. Valuri după valuri de lumină verde se revărsau peste scuturi, dar Wedge le ignoră. În schimb, se concentrase pe monitorul său şi îşi deplasă puțin X-interceptorul spre dreapta, prinzând un *ochi* în centrul țintei sale. Apăsă cu putere pe trăgaci, pulsând kilojoulii de energie stacojie în cabina de pilotaj a navei de vânătoare TIE. O explozie puternică distruse nava. Wedge ridică X-interceptorul pe folia S din dreapta, apoi se ridică şi se îndepărtă de globul de gaz în expansiune. Lăsându-şi rostogolirea să continue peste partea superioară a exploziei, coborî apoi X-interceptorul în picaj, se rostogoli spre stânga şi veni într-un arc de cerc între grupul de nave de luptă şi stație. Se uită spre dreapta şi o văzu pe Asyr încă alături de el, ceea ce îl făcu să îi trimită un salut.

— Mă bucur că ai rămas cu mine.

— Asta este datoria mea.

Din punctul său de observație de la marginea bătăliei, putea vedea o serie de lucruri care îl impresionară. Membrii *Vagabond* loviseră foarte dur *ochii,* dar oamenii lui Zsinj se regrupaseră într-o ordine perfectă, în loc să se împrăştie. Fără scuturi, navele de luptă TIE nu erau cu adevărat un adversar pe măsura X-interceptoarelor, dar faptul că rămâneau împreună îi făcea mult mai periculoşi decât navele individuale care fugeau. Oricine ar fi fost conducătorul escadrilei, era suficient de isteț pentru a-şi ține oamenii uniți şi a-i conduce departe de bătălie.

— *Grupele Doi* şi *Trei* din *Escadrila Vagabond,* lăsați în pace *ochii* şi alăturați-vă

Y-interceptoarelor. *Grupa Unu*, noi supraveghem *ochii.*

Wedge apăsă două butoane de pe consola de zbor.

— Mynock, vezi dacă poţi să-mi faci rost de frecvenţa unităţilor de comunicaţii ale *ochilor.*

Droidul ciripi în semn că înţelesese ordinul. În timp ce aştepta ca droidul să-i transmită informaţia respectivă, Wedge urmări cum B-interceptoarele terminau cu *mijiţii* şi se îndreptau spre staţie. Monitorul lui Wedge arăta şapte *mijiţi* care atârnau nemişcaţi în spaţiu. Acest număr era impresionant, chiar şi în ciuda ambuscadei, pentru că distrugerea navelor era mult mai uşoară decât distrugerea sistemelor electrice. Deşi aprecia faptul că piloţii nu fuseseră ucişi atunci când navele lor fuseseră dezactivate, ştia că alegerea de a folosi tunurile ionice asupra lor fusese făcută mai degrabă din motive practice decât altruiste.

Fiecare dintre acei piloţi va fi interogat, iar ceea ne vor spune va fi adăugat la baza noastră de informaţii despre Zsinj. Este foarte posibil ca unii dintre ei sau toţi să fi servit pe Pumnul de Fier, iar aflarea informaţiilor despre starea navei este de o importanţă vitală. Ea reprezintă nucleul puterii lui Zsinj şi ne va permite să determinăm cât de periculos este cu adevărat.

Navele de luptă ale Rebelilor se îndreptară toate spre staţia spaţială de clasă *Empress*, cu Y-interceptoarele în prima linie. Deşi neîndemânatice, Y-interceptoarele nu erau totuşi ţinte uşor de lovit. Armamentul staţiei trimisese raze de energie spre atacatori, dar navele de luptă care se apropiau erau de trei ori mai multe decât sistemele de armament, copleşind echipajele care apărau staţia. La asta se adăuga capacitatea navelor de a se apropia dintr-o singură parte a staţiei, pentru a se proteja de multe dintre lasere. Folosind datele de ţintire furnizate de alte nave, navele de luptă reuşeau să apară şi să tragă asupra unor ţinte care până atunci nu fuseseră văzute.

Norul de nave de luptă plonja, se arunca în picaj, se rostogolea şi urca în jurul staţiei ca nişte insecte în jurul unei lumini strălucitoare. Loviturile directe asupra unei navelor de luptă făceau ca aceasta să se desprindă şi să se îndepărteze în buclă până când îşi reîncărcau scuturile, apoi reveneau. Bătălia pentru apărarea staţiei fusese pierdută încă de la început, dar frica pe care Zsinj o inspira oamenilor săi îi făcea în mod clar să lupte mult timp peste punctul în care ar fi fost logic să înceteze să o mai facă.

Mynock emise un semnal sonor, iar Wedge văzu o frecvenţă de comunicator pe monitorul său. O introduse în unitatea sa de comunicaţii şi apăsă pe microfon.

— Nave de luptă, aici Comandantul Antilles din Forţele Armate ale Noii Republici. Dacă vă dezactivaţi armele, vă vom considera necombatanţi. Aceeaşi ofertă este valabilă şi pentru oamenii de pe staţie.

— Am înţeles, Antilles. Vocea care revenise prin unitatea de comunicaţii avea ecoul metalic pe care echipamentele Imperiale îl imprimau de obicei în glas. Navele mele se vor dezarma singure. Îi voi transmite mesajul tău şefului staţiei, Valsil Torr.

— Rămân dator.

Wedge îşi verifică senzorii în căutarea unor inamici în timp ce aştepta un mesaj de răspuns.

— Antilles, Torr a primit mesajul şi îşi dezactivează armele. Staţia este a ta. Ai grijă, totuşi, e un Twi'lek bătrân şi viclean.

Wedge zâmbi. Deşi aparatura de comunicaţii îi răpise vocii orice urmă de

umanitate, nu putea să înlăture personalitatea din ea. Ar fi putut fi uimit că cineva care tocmai trăsese în el şi în piloţii săi ar fi oferit atât de repede un sfat util, dar învăţase cu mult timp în urmă că războinicii din toate taberele oricărui conflict aveau mai multe lucruri în comun.

— Am recepţionat sfatul. Îl apreciez.

— Un singur lucru, Antilles.

— Da?

— Dacă ne predăm ţie, ne vei scoate de aici?

— Nu vreţi să fiţi prin preajmă când va veni *Pumnul de Fier* aici?

— Nu în mod special.

Asta nu e o surpriză.

Spre deosebire de navele de luptă pe care le folosea Rebeliunea, navele de luptă TIE nu erau echipate cu hipermotoare. TIE-urile călătoreau între bătălii în interiorul unor nave precum *Pumnul de Fier*. Grupul de nave de luptă era prins în capcană dacă Wedge nu aranja scoaterea lor din sistem. Zsinj avea reputaţia de a fi irascibil, aşa că a-i lăsa în urmă echivala cu uciderea lor, iar Wedge nu dorea să aibă pe conştiinţă uciderea lor.

— Navă de luptă, dacă te predai mie înseamnă că îţi vei pierde nava.

— Asta e o problemă, Antilles. Suntem cu toţii mercenari. Dacă ne pierdem navele, murim de foame. Pilotul TIE rămase tăcut pentru o clipă, apoi continuă. Desigur, nu ai niciun motiv să mănânci şi să trăieşti dacă nu poţi zbura.

— Înţeleg, navă de luptă. Wedge reflectă pentru o clipă. Am o idee. Dacă vă angajaţi ca gărzi care să zboare pentru a proteja unul dintre cargoboturile care vin, puteţi pleca de aici şi să fiţi liberi.

— Cargoboturi?

— Vin pentru bacta.

— Bacta. Deci asta păzeam.

— Şi puteţi continua să o păziţi până pe Coruscant, unde e nevoie de ea. Daţi-mi cuvântul vostru că nu veţi lupta împotriva Noii Republici în viitor şi ne-am înţeles.

— S-a făcut, Antilles.

Exact în acel moment, o duzină şi jumătate de cargoboturi de marfă şi transportoare speciale începură să iasă din hiperspaţiu şi să se îndrepte spre staţia spaţială. Cele mai multe dintre ele erau nave butucănoase şi pătrăţoase, care avuseseră parte de zile mai bune, dar câteva erau nave mai elegante, ale căror modele erau un tribut adus romantismului călătoriilor spaţiale. Una dintre ele, un iaht convertit de clasă Baudo, aluneca prin vid ca un simulacru metalic al creaturii marine Corelliene care îi dăduse numele.

— Navă de luptă, iahtul din clasa Baudo de acolo este *Pulsar Skate*. Îl voi pune pe Căpitan să vă contacteze pe această frecvenţă. Aşteptaţi.

— Am înţeles.

Wedge deschise un canal către *Skate*.

— *Skate*, aici *Liderul Vagabond*.

— Aici Mirax, Wedge. Suntem al patrulea la rând să intrăm. Cu ce te pot ajuta?

— Avem o grupă de patru *ochi* pe orbită. Au părăsit serviciul lui Zsinj şi au nevoie de ajutor pentru a pleca de aici. Poţi?

— Sigur. Nu e prima dată când transport o navă pentru tine.

Nu, primul a fost Corran.

— Mulțumesc, Mirax. Mynock îți va trimite frecvența lor de comunicații, aşa că te las pe tine să te ocupi de aranjamente.

— Îmi va oferi ceva de făcut în timp ce aştept.

— Am înțeles. Wedge aruncă o privire la afişajul cronografic din colțul monitorului său. Când ne întoarcem acasă, noi doi vom sta de vorbă, da?

Oboseala se revărsă în vocea lui Mirax.

— Mai întâi trebuie să descarc încărcătura. Apoi, poate că voi reuşi să dorm. Nu prea am făcut asta în ultima vreme. Te voi apela când voi fi din nou în apele mele.

— Promiți.

— Promit.

— Şi ține-ți promisiunea, sau îl conving pe tatăl tău să revină de la pensie spunându-i că plângi pentru moartea fiului celui mai mare duşman al său.

— Oh, Wedge, asta e o cruzime. Se auziră ceva paraziți pe circuit atunci când se întrerupsese vocea lui Mirax. Nu există niciun motiv pentru care să nu-l plâng pe Corran.

— De acord, dar nu trebuie să o faci de una singură. Este o povară pe care o împărțim cu toții, ai înțeles?

— Am înțeles. Resemnarea nuanță uşurarea din cuvintele ei. Ne vom revedea pe Coruscant.

— Mă bazez pe asta.

Wedge se uită la stație şi la escadrila sa care patrula în jurul ei. *Şi, miracolul miracolelor, se pare că toată lumea va reuşi să se întoarcă din nou acasă.*

Capitolul 8

Corran ştia că faptul că se afla din nou în cabina de pilotaj a unei nave de luptă ar fi trebuit să-l facă fericit, dar nu era aşa. Nu găsea nicio vină navei de vânătoare, sau faptului că i se dăduse o misiune de patrulare. Făcuse destule ca să se aştepte la plictiseală, şi totuşi, nici măcar asta nu-i dădea bătăi de cap. Simplul fapt de a zbura din nou ar fi fost suficient pentru a trece peste plictiseală. Îşi dădu seama că adevărul era că se simțea nefericit. Ceva îl rodea pe dinăuntru. Ceva nu era în regulă şi nu avea cum să ignore acest lucru. Îi crease o anxietate care nu avea nicio legătură cu ceea ce făcea. Se simțea de parcă nu era implicat deloc într-o patrulă, ci într-o altă misiune, cu o agendă ascunsă despre care nu ştia nimic.

— *Nemesis Unu*, raportează.

— *Unu* e liber, *Control.*

Vocea care venea prin unitatea de comunicații nu trăda niciun indiciu de înşelăciune sau urgență, dar Corran nu putea să scape de sentimentul dezgustător că era manipulat. Avea o aversiune naturală față de faptul că era folosit, şi simțea mâini nevăzute peste tot pe el, îndreptându-l într-o anumită direcție, din motive pe care nu le putea înțelege. Era surprins să se trezească mai puțin resemnat de agenda lor – oricare ar fi fost – decât de faptul că era manipulat.

Sunt rezonabil. Nu mă feresc de sarcini dificile. Fac ceea ce mi se cere să fac, în limita rațiunii. Nu asta am făcut...? Gândurile lui se terminară când îşi dădu seama că nu putea invoca amintiri specifice pentru a-şi susține argumentul. Ştia că îndeplinise multe misiuni periculoase, dar nu le putea identifica. Incapacitatea sa de a face acest lucru nu l-ar fi îngrijorat şi, de fapt, *aproape* că nu-l îngrijora, dacă nu ar fi continuat să se simtă ca o hologramă procesată de computerul altcuiva.

— *Nemesis Unu*, avem două contacte pe direcția 270 grade. Se află la zece kilometri distanță. Sunt ostile. Eşti liber să le ataci şi să le termini.

— La ordin.

Corran apelă datele despre navele care se apropiau şi le afişă pe monitorul său. Două nave TIE. Nu-i inspirau nicio teamă şi le-ar fi privit cu o detaşare totală, doar că un gând neaşteptat îi străbătu creierul.

Două nave TIE nu sunt nici pe departe la fel de mortale ca un singur Tycho.

Conexiunea i se păru pe deplin logică lui Corran: sunetele similare creau o legătură. Faptul că Tycho Celchu fusese un pilot Imperial care zburase cu nave TIE o întărea. Corran ştia că Tycho trădase *Escadrila Vagabond*, iar era hotărât să-l vadă plătind. *Dacă n-aş fi fost aici, aş fi fost acolo, să am grijă de Tycho.*

Înainte să înceapă să se întrebe unde era, *Control* se făcu din nou auzit prin comunicator.

— Avem informații suplimentare despre navele care se apropie. Transmitem acum.

Imaginea de pe monitor se schimbă dintr-un TIE într-un X-interceptor. O linie suplimentară de date de sub imaginea navei de luptă îl informa pe Corran că nava era pilotată de *Căpitanul T. Celchu*. Un şoc de adrenalină îi străbătu corpul, apoi i se izbi de creier. Nu-i venea să creadă ce noroc avea – coincidența de a putea zbura

împotriva lui Tycho şi de a răzbuna *Escadrila Vagabond* era extraordinară.

Şi voi profita de ea la maxim.

Corran întoarse Interceptorul TIE pe care îl pilota şi plonjă. X-interceptoarele porniră pe urmele lui, îndreptându-se spre el, aşa că se întoarse din nou, apoi făcu o buclă de urcare spre dreapta. Se înălţă în timp ce X-interceptoarele plonjau, niciuna dintre părţi nefăcând risipă de energie laser când era clar că şansele de lovire erau atât de mici. Corran continuă să strângă bucla într-o spirală care sublinia manevrabilitatea mai mare a TIE-ului, apoi se îndepărtă în linie dreaptă pentru a-i sublinia şi viteza superioară.

O lumină apăru pe ecranul principal, indicând că unul dintre X-interceptoare încerca să ţintească o torpilă protonică asupra lui, dar o urcare rapidă, o rostogolire şi un picaj întrerupseră sistemul de urmărire şi îl aduseră pe Corran pe un vector spre X-interceptorul lui Tycho. Corran făcu un viraj lateral spre dreapta, apoi se rostogoli pe aripa stângă şi se apropie de Tycho. Îşi cuplă laserele câte două, presupunând că va trebui să folosească mai multe focuri în mai multe rânduri pentru a-l doborî pe Tycho. Zbură spre X-interceptor, anticipând faptul că Tycho va face manevre de evitare, apoi trase în grabă o rafală care împroşcă energie peste scuturile lui Tycho, în timp ce TIE-ul îşi depăşea ţinta.

Nicio reacţie. Asta nu-i stă în fire lui Tycho.

Corran se răsuci pe stabilizatorul drept, se înălţă într-o buclă, apoi se răsuci şi ieşi spre stânga. O altă inversiune îl duse în picaj, dar scanerele sale arătau că X-interceptoarele nu rămăseseră cu el după prima manevră, cu atât mai puţin după a doua. Corran se cutremură. *Se comportă ca nişte nave de luptă TIE, nu ca nişte X-interceptoare, iar pilotul care pilotează prima navă nu este Tycho.*

Îşi schimbă computerul de ţintire pe a doua navă şi văzu că X-interceptorul era menţionat ca fiind pilotat de Kirtan Loor. Îl cuprinse o dorinţă imediată de a devasta acea navă, dar nu-l abătu de la gânduri. De fapt, vehemenţa sentimentelor sale faţă de Loor îl făcu să treacă cu vederea faptul că Loor şi Tycho fuseseră complici pe Coruscant. Îl duseră suficient de departe încât să-şi amintească faptul că Loor nici măcar nu ştia să piloteze o navă spaţială, cu atât mai puţin o navă de luptă.

Loor nu poate fi acolo. Şansa ca Tycbo şi Loor să apară exact acolo unde aş putea să-i atac şi să-i omor este de neconceput. Dacă înainte se bucurase de această coincidenţă, acum avea clar o dovadă că era manipulat. Legătura dintre un TIE şi Tycho fusese făcută în mintea lui înainte ca Tycho să apară ca pilot. Deşi ştia că nu era logică cauzalitatea din acea relaţie, faptul că era manipulat însemna că era mai mult decât posibilă.

Tycho este un inamic, aşa că a fost plasat într-o navă. Un alt inamic a fost extras din lista mea de inamici şi plasat în cea de-a doua navă de vânătoare.

Şi mai multă furie izbucni în Corran şi dădu la o parte blocajele din creierul său care îl făcuseră să nu se gândească la nimic altceva în afară de cabina de pilotaj.

Introducerea aparentă a duşmanilor săi personali în ecuaţie îi spunea lui Corran două lucruri. *În primul rând, mă aflu într-un simulator şi, în al doilea rând, cineva ştie suficient de multe despre mine ca să cunoască cine îmi sunt duşmanii. Punerea mea împotriva lor îmi oferă o oarecare împlinire a dorinţelor, ceea ce este un lucru bun. Recompensează comportamentul, dar trebuie să mă întreb dacă pilotarea unui TIE împotriva unor X-Interceptoare este un comportament pentru care vreau să fiu recompensat?*

Stomacul i se contractă şi se întări ca o piatră care ameninţa să explodeze vulcanic. *Zbor o navă Imperială împotriva Rebelilor. Nu vreau să fac asta.*

Corran îşi dădu imediat seama că numai duşmanii lui – rămăşiţele Imperiului – ar fi vrut ca el să se simtă bine atacându-i pe Rebeli, însă puţini Imperiali ar fi avut timp sau ar fi făcut efortul de a-l manipula în acest fel. Unii l-ar fi întemniţat, iar restul l-ar fi ucis, pur şi simplu. Cu excepţia unuia. *Ysanne Isard.* Injectarea ei în învălmăşeala de gânduri care-i treceau prin minte începu imediat să-i impună disciplina. Era cunoscută şi temută pentru abilitatea ei de a-i manipula pe Rebeli şi de a-i întoarce împotriva prietenilor şi familiilor lor. Reuşise cu Tycho Celchu, iar el nu era singura poveste de succes care reuşise să scape din închisoarea ei de pe *Lusankya.* Agenţii ei transformaţi făcuseră ravagii printre duşmanii Împăratului, iar moartea lui nu o determinase în niciun fel pe *Inimă de Gheaţă* să îşi diminueze operaţiunile.

Ceaţa din creierul lui Corran începu să se evapore. Îşi amintea că se întâlnise cu Isard după capturarea sa. Jurase să-l transforme într-o unealtă a răzbunării Împăratului. Acest simulator – şi cel dinaintea lui – fusese în mod clar conceput pentru a-l face să atace simbolurile Rebelilor. Sesiunile ulterioare aveau să-i zdrobească şi mai mult rezistenţa, antrenându-l la niveluri din ce în ce mai mari de eficienţă, în timp ce îl întorceau împotriva tuturor celor pe care îi cunoştea, îi iubea şi îi respecta.

M-ar fi transformat în echivalentul uman al molimei pe care a dezlănţuit-o pe Coruscant.

Corran clătină din cap, apoi îşi ridică mâinile de pe manşa simulatorului şi îşi smulse casca. Electrozii lipiţi de cap i se desprinseră destul de brusc, luând o parte din păr cu ei, dar el ignoră durerea. *Electrozii trimiteau tiparele undelor mele cerebrale către un computer. Tiparele erau comparate cu datele adunate în urma interogatoriilor, astfel încât computerul să poată recunoaşte la ce mă gândeam şi să proiecteze indicii adecvate în simulare. Foarte bine.*

Îşi trase masca respiratorie de pe faţă şi o lăsă să atârne pe piept.

— Aici *Nemesis Unu.* Jocul s-a terminat. Nu-mi voi trăda prietenii.

Câmpul stelar de pe ecranul din faţa lui Corran dispăru. În locul lui văzu capul şi umerii lui Ysanne Isard. Ochii ei diferiţi, cel stâng de un roşu aprins şi cel drept de un albastru de gheaţă, adăugau venin expresiei de oţel a femeii. Trăsăturile ei ascuţite şi fine ar fi putut să o facă să pară frumoasă pentru unii, dar frica pe care furia ei i-o înjunghia în inimă o făcea mai mult decât urâtă pentru Corran. Părul ei lung şi negru fusese strâns într-o coadă de cal, însă îşi lăsase şuviţele albe de la tâmple să rămână desfăcute, ca şi cum această afectare de fată i-ar fi îndulcit cumva imaginea.

— Ai impresia, Corran Horn, că această mică victorie este semnificativă şi că îmi îngreunează într-un fel eforturile. Nu este aşa. O sprânceană se arcui peste ochiul ei albastru. Ai lucrat cu Forţa de Securitate Corelliană, aşa că poţi înţelege cât de puternice sunt anumite tehnici de interogare. Ceea ce ai îndurat până acum este puţin mai mult decât un test.

— Şi l-am trecut.

— Din punctul tău de vedere, ar putea părea adevărat. Ochii ei se ascuţiră. Din punctul meu de vedere înseamnă doar că ai trecut la o altă categorie. Vei avea nevoie de mai mult timp decât alţii pe care i-am prelucrat în trecut, dar aici, la *Lusankya,*

timp există din belşug.

Corran ridică din umeri.

— Bine, atunci voi avea timp din belşug pentru a-mi plănui evadarea.

— Mă îndoiesc de asta. Ea suspină ca şi cum ceea ce urma să spună o durea într-un fel. Dacă ai fi fost uşor de dresat, ți-ar fi plăcut şederea aici. Cum eşti dificil, următorul pas este ca eu să determin dacă ştii ceva ce consider valoros. Din nefericire, asta înseamnă să aflu o mulțime de lucruri pe care nu vreau să le ştiu. Sper că viața ta a fost interestantă, pentru că se ştie că tehnicienii mei recurg la acte de cruzime atunci când se plictisesc.

— Nu vor afla nimic de la mine.

Isard se încruntă.

— Te rog, Horn, renunță la fanfaronadă. Vom începe cu un narco-interogatoriu de nivel patru şi vom coborî până la nivelul unu, dacă trebuie. Ştii că ne vei spune tot ceea ce vrem să ştim.

Teroarea pură îngheță nodul din stomacul lui Corran. Şedința de interogatoriu de nivel patru avea să-l facă să-şi amintească lucruri pe care mama lui le uitase în timp ce-l purta în pântece. *Nu voi mai avea secrete.* Sute de imagini îi zburau prin minte în timp ce sorta amintirile valoroase de cele întâmplătoare. Acest proces, deşi chinuitor, îi aduse şi un zâmbet pe față. Gil Bastra, omul care îi crease o serie de identități pe care Corran să le folosească după ce fugise de pe Corellia, se asigurase că identitățile îl duceau pe Corran în lumile îndepărtate. *De la Loor, ei ştiu totul despre zilele mele în CorSec. Datorită lui Gil, sunt foarte puține informații valoroase pe care să i le pot furniza. Am fost scos din joc până când m-am alăturat Escadrilei Vagabond şi nu ştiu suficient de multe despre Rebeliune pentru a-i face rău.*

— Îți văd zâmbetul, Horn. Poate că te simți suficient de îndrăzneț să zâmbeşti acum, dar lucrurile se vor schimba. Isard însăşi zâmbea, iar lui Corran i se părea un lucru cât se poate de amenințător. Când voi termina cu tine, zâmbetele vor fi doar o amintire, şi încă una dureroasă.

Capitolul 9

Wedge râse cu poftă, spunându-şi că râdea de ironia faptului că *se simţea* nervos, nu din cauza faptului că *era* nervos. Iată-l aici, un erou celebru şi singurul supravieţuitor al ambelor Stele ale Morţii, cuceritor al Coruscantului şi lider al celei mai temute escadrile de nave de luptă din galaxie, iar la uşa Iellei Wessiri se simţea nervos. Prin venele lui curgea suficientă apă îngheţată, după cum se zvonea, pentru a reface calotele polare de pe Coruscant, şi totuşi se trezi că îşi dregea vocea şi ezita înainte să apese butonul soneriei de la uşa ei.

Pe drumul de la cartierul general al escadrilei, se convinsese că nu avea de gând să o invite cu adevărat la o întâlnire. Îşi petrecuse ora precedentă fiind hărţuit de Erisi Dlarit cu privire la teroristul Vratix şi la locul unde se afla acesta după raidul asupra depozitului de bacta aparţinând lui Zsinj. Făcuse tot posibilul, iar şi iar, să-i explice că nu avea niciun fel de rapoarte despre nativul Thyferran, dar promisese că îi va transmite Generalului Cracken o notificare despre interesul ei. Era într-adevăr tot ce putea să facă, dar Erisi fusese foarte greu de convins în această privinţă.

Experienţa fusese epuizantă. Fuseseră momente în care se gândise să o întrerupă şi să îi ordone să plece din birou, dar îşi dădea seama că preocuparea ei în legătură cu Vratix se baza pe convingerea că acea creatură insectoidă era un terorist şi un potenţial pericol pentru oricine intra în contact cu el. Se gândise că reacţia lui Erisi s-ar fi putut naşte din frustrarea de a nu fi putut face nimic pentru a împiedica moartea lui Corran. Făcând din acest terorist responsabilitatea ei, putea preveni o altă tragedie, ispăşind astfel lipsa ei de reacţie în cazul lui Corran. Wedge considera că motivul era nobil, dar insistenţa ei era obositoare. Moartea lui Corran şi suferinţa a milioane de fiinţe de pe Coruscant îi extenuase pe toţi cei din escadrilă, iar faptul de a fi dispreţuitor faţă de preocupările lui Erisi nu ar fi ajutat cu nimic situaţia.

Moartea lui Corran o afectase la fel de profund pe Iella. Ea fusese partenera lui Corran în Forţa de Securitate Corelliană şi fugise în acelaşi timp cu el. Fuga ei o adusese pe Coruscant, unde devenise membră a Rezistenţei Rebelilor. Reîntâlnirea cu Corran fusese o ocazie fericită. Lui Wedge îi fusese uşor să vadă că se completau reciproc şi că trebuia să fi lucrat bine în echipă. Acele calităţi care o făceau potrivită pentru a lucra cu Corran erau cele pe care Wedge le găsea atrăgătoare. Era grijulie şi calmă, dar poseda un bun simţ al umorului şi o loialitate feroce faţă de prietenii ei şi faţă de justiţie. Din nefericire, loialitatea ei o făcea să fie foarte zeloasă în a ajuta acuzarea să găsească dovezi împotriva lui Tycho Celchu, însă aborda cercetările cu atâta deschidere încât Wedge nu-i putea găsi nicio vină pentru că îşi făcea datoria aşa cum o vedea ea.

Apăsă pe soneria uşii, apoi trase de manşetele de la mânecile jachetei. *Nu o invit în oraş. Sunt aici doar în calitate de prieten care vizitează un prieten.* Wedge clătină din cap. În ultimii zece ani, de la moartea părinţilor săi şi prin asocierea sa cu Rebeliunea, chiar nu se gândise prea mult la romantism şi la relaţii. Desigur că găsise companie cu o serie de femei Rebele, dar nu găsise un companion unic, un partener, aşa cum făcuseră Han Solo sau Tycho Celchu. Nu-şi putea explica de ce nu, şi nici nu lăsa ca asta să-l deranjeze – natura Rebeliunii şi a misiunilor sale

însemna că era o prostie să planifice ceva pe termen lung, iar evitarea relațiilor însemna că şansele de a fi rănit atunci când se întâmpla ceva de nedescris erau mult mai mici.

O văzuse pe Leia în perioada în care Han Solo fusese închis în carbonită. Fusese împinsă aproape până în pragul nebuniei în încercările ei de a-şi elibera iubitul. Râse. *Intrarea în palatul lui Jabba însemna că fusese împinsă dincolo de nesăbuință.* În timp ce îl invidia pe Han Solo pentru pasiunea cu care era iubit, îi era teamă de ideea de a fi chinuit de durerea pe care o cunoscuse Leia.

Uşa apartamentului se deschise şi nervozitatea lui Wedge slăbi când Iella îi zâmbi.

— Wedge. Asta da, e o surpriză.

— Una plăcută, sper. Îşi privi mâinile pentru o clipă, apoi se uită din nou în ochii ei căprui. Ar fi trebuit să sun înainte să vin încoace, dar mă duceam să iau ceva de mâncare şi m-am gândit că, ei bine, urăsc să mănânc singur şi...

Zâmbetul femeii cu părul şaten se lărgi pentru o clipă şi se extinse şi în ochi, apoi reveni la normal ca şi cum colțurile gurii ei s-ar fi izbit de pereți şi ar fi ricoşat.

— Cred că ar fi mai bine să intri.

Ea se întoarse de la uşă, iar el o urmă pe femeia suplă de-a lungul unui coridor scurt până la un salon de dimensiuni modeste. Uşa se închise automat în urma lui, tăind sursa de lumină şi scufundând încăperea într-o penumbră cenuşie.

Bărbatul care stătea pe scaunul din colț arăta de parcă ar fi fost făcut din fire de umbre şi nuanțe de gri. Ascuțimea trăsăturilor accentua slăbiciunea trupului său. Umerii şi genunchii ieşeau ca nişte noduri prin țesătura gri a salopetei pe care o purta. Câteva şuvițe de păr negru se împleteau printre firele albe şi gri pieptănate peste capul său în mare parte chel, dar nu făceau nimic pentru a ascunde forma craniului de sub el. De fapt, dacă nu ar fi fost scânteia de viață care ardea în ochii căprui ai bărbatului, Wedge ar fi crezut că era un muncitor mumificat înviat din vreun mormânt din măruntaiele Coruscantului.

Iella îşi încrucişă brațele la piept.

— Comandante Wedge Antilles, el este Diric Wessiri. Este soțul meu.

Soț! Wedge îşi acoperi surpriza făcând un pas înainte şi întinzând mâna dreaptă spre Diric.

— Plăcerea mea, domnule.

Diric îşi înclină capul înainte şi strânse mâna lui Wedge cu o strânsoare fermă şi chiar puternică, cu degetele lungi, deşi puterea se estompă rapid.

— Onoarea este a mea, Comandante. Isprăvile tale aduc glorie lumii noastre şi tuturor Corellienilor.

— Gloria nu este scopul nostru, domnule.

— Totuşi... Bărbatul zâmbi, apoi îşi lăsă mâna să cadă înapoi spre poala sa. Iertați-mă, Comandante. Într-un alt moment v-aş fi angajat într-o discuție aprinsă, dar acum sunt oarecum obosit.

— Înțeleg.

Iella se apropie de soțul ei şi îşi lăsă uşor o mână pe umărul lui.

— Imperialii l-au prins pe Diric într-o razie acum un an. L-au interogat, i-au descoperit identitatea, apoi l-au întemnițat. În urmă cu aproximativ şase luni, au înființat un proiect de biocercetare şi l-au făcut pe Diric parte din forța de muncă a celor care lucrau ca sclavi. Au folosit doar oameni, deoarece laboratorul a produs ceea ce noi ştim acum că este virusul Krytos. Ea îi strânse umărul. Oamenii

Generalului Cracken l-au pus pe Diric în carantină, apoi l-au interogat. Am aflat că este în viață abia când l-au adus aici, acum patru ore.

— Ar trebui să plec, atunci, şi să vă las singuri.

— Nu. Bătrânul ridică mâna dreaptă şi o mângâie uşor pe cea a Iellei. Am stat mult timp printre Imperiali şi alți sclavi. E bine să am aici oameni normali care să mă liniştească.

Wedge tuşi uşor.

— Nu cred că viața mea vi se va părea normală.

Iella râse politicos.

— Nici a mea.

— Ce noroc. Normalitatea poate fi destul de plictisitoare. Diric îşi ridică capul şi îl fixă pe Wedge cu o privire nemişcată. Şi vreau să ştii, Comandante, că dacă s-a întâmplat ceva între tine şi soția mea, nu vă port niciunuia dintre voi pică. Eu sunt mort de un an. Deşi am visat să fiu din nou în viață, nu le port ranchiună celor care au trăit în timp ce eu eram mort.

Wedge ridică o mână.

— În primul rând, fără titulaturi.

— Acolo unde m-au ținut, am glumit că titulaturile sunt doar pentru când vom fi din nou oameni. Le folosesc pentru a-mi aminti că sunt din nou om. Şi o folosesc din respect profund pentru ceea ce ați făcut.

— Nu e nevoie. Eu sunt doar Wedge. Nimic din ceea ce am făcut nu este egal cu captivitatea de durată, aşa că titlurile nu se aplică aici. În al doilea rând, Iella este inteligentă, este o minune să lucrezi cu ea, este o bucurie să fii în preajma ei şi, mai presus de toate, este loială prietenilor ei. De fapt, cu excepția unui singur lucru, este exact genul de femeie alături de care m-aş vedea îmbătrânind. Excepția este aceasta: este căsătorită cu tine. Loialitatea ei față de tine, fidelitatea ei, nu a fost niciodată pusă la îndoială. Eşti, fără îndoială, unul dintre cei mai norocoşi bărbați de pe această planetă.

În timp ce vorbea, mintea îi zbura mai departe prin gânduri şi vise despre ce ar fi putut avea cu Iella dacă nu ar fi reapărut Diric. Părea că viața pe care nu o vor împărtăşi niciodată îi trecea prin fața ochilor chiar în timp ce cuvintele lui o ucideau. Romanticul din el voia doar să se agațe de cât de minunat ar fi fost, dar pragmaticul ştia doar privindu-l pe Diric că lucrurile s-ar fi destrămat în cele din urmă. Iella îl alesese pe Diric pentru că reprezenta un sanctuar. Indiferent de ceea ce îi rezerva viața, el era cineva care ar fi fost mereu acolo pentru a-i împărtăşi bucuriile şi a-i alina dezamăgirile. Wedge îşi dădu seama că el nu i-ar fi putut oferi ceea ce Diric îi oferise deja. Poate că ar fi durat mult timp până când relația lor s-ar fi distrus şi poate că ar fi depăşit dificultățile, dar Wedge ştia că nu ar fi putut fi niciodată un partener la fel de perfect pentru ea cum era Diric.

Într-o zi voi găsi pe cineva. Wedge zâmbi. *Când voi fi pregătit să mă aşez la casa mea.*

Diric oglindi zâmbetul lui Wedge şi îşi lăsă capul să se scufunde mulțumit pe spate, sprijinindu-se de căptuşeala scaunului.

— Mă bucur că Iella şi-a găsit prieteni la fel de generoşi şi onorabili ca tine, Wedge. Chiar mă simt foarte norocos.

— Şi pun pariu că eşti fericit că eşti liber.

— Fericit? Da, deşi captivitatea nu a fost atât de brutală pe cât mi-am imaginat că putea fi. Îți pot controla doar corpul, nu şi mintea. Diric ridică încet din umeri, ca

şi cum efortul ar fi fost peste puterile lui. Ştiam că voi fi liber într-o bună zi.

— Aşa spune şi Tycho.

— Cine?

Ieila se uită în jos la soţul ei.

— Omul care l-a ucis pe Corran.

— Omul care *este judecat pentru uciderea lui Corran*, o corectă Wedge. Soţia ta lucrează cu echipa acuzării.

— Lucrez la aflarea adevărului, nu? Iella îi aruncă lui Wedge o privire sinceră. Există dovezi suficiente pentru a-l băga în proces şi pentru a-l condamna.

— Şi puţine dovezi pentru a-l achita. Wedge îşi ridică mâinile. Oricum, discutarea acestui caz nu a fost scopul pentru care am venit aici.

Sprâncenele stufoase ale lui Diric se întâlniră peste podul nasului său cârn.

— Crezi că acest Tycho este nevinovat?

— Ştiu asta. Tycho Celchu este o victimă a Imperiului la fel de mult cum ai fost şi tu.

Iella îi strânse uşor mâna lui Diric.

— Tycho a fost odată capturat de către Imperiali. Lucrează pentru ei de la presupusa sa evadare, deşi Wedge ţi-ar spune că i s-a înscenat totul.

Diric se uită la ea.

— Şi ştii că Wedge se înşeală?

Răspunsul ei imediat se stinsese într-o clipă de ezitare cu gura căscată. Privirea Iellei alunecă în sus spre Wedge, apoi din nou în jos.

— Am găsit multe indicii care indică faptul că Căpitanul Celchu era un agent Imperial extrem de ingenios.

— Dar există lacune în dovezi. Wedge zâmbi încet. Tot ceea ce îl condamnă pe Tycho este valabil, dar acele lucruri care l-ar achita au dispărut. Având în vedere momentul, singura forţă care putea oferi cu o mână şi lua cu cealaltă este Imperiul.

Diric îşi desprinse mâna de cea a lui Iella şi o apăsă, vârful degetului cu vârful degetului, de cealaltă mână.

— Acest Tycho trebuie să fie deosebit pentru a câştiga o asemenea loialitate din partea ta.

— Simt pentru Tycho ceea ce simte Iella pentru Corran.

— De aici şi impasul dintre noi.

— Impas, într-adevăr. Totuşi, Căpitanul Celchu sună fascinant.

Vocea lui Diric devenise melancolică şi Iella se îndreptă.

— Nici să nu te gândeşti la asta, Diric.

Wedge ridică o sprânceană.

— Ce s-a întâmplat?

Furia încreţi sprâncenele Iellei şi ea îşi drese brusc vocea.

— Are de gând să se amestece.

Bărbatul mai în vârstă scoase un râset şuierător şi îl punctă cu o tuse umedă.

— Să mă amestec, nu? Vezi tu, Wedge, vocaţia mea în viaţă este să caut oameni care mă fascinează. Îi studiez. Încerc să îi înţeleg. Împărtăşesc cu ceilalţi cunoştinţele pe care le am.

Ochii căprui ai Iellei se îngustară.

— Pe Corellia a găsit *fascinantă* o acuzată într-un caz. A ajuns să o cunoască şi a decis că era nevinovată.

— A fost?

Diric încuviință solemn din cap.

— Ne-a urmărit pe Corran şi pe mine, punându-ne în permanență întrebări mărunte care ne-au forțat să vedem dincolo de scopul investigației noastre. I se înscenase o capcană, dar în cele din urmă i-am prins pe cei responsabili. Se încruntă la soțul ei. Acela a fost un caz diferit, nu a fost pe Coruscant, iar tu nu erai slab ca un pui de Ewok la vremea aceea. Trebuie să te refaci.

— Aşa voi face, dragă.

Wedge zâmbea în timp ce auzea tot felul de semnificații în acele cuvinte. Suspinul Iellei însemna că şi ea auzise cel puțin o parte dintre ele şi ştia că nimic în afară de arestul la domiciliu nu-l va împiedica pe Diric să se întâlnească cu Tycho.

Diric se va asigura că Iella nu va lăsa ca dorința de a-l răzbuna pe Corran să o oprească de la descoperirea adevărului care i-a provocat moartea.

— A avea un hobby îți va grăbi cu siguranță recuperarea.

— Un hobby, foarte bine.

— Hobby-ul acestui om va fi coşmarul meu. Iella clătină din cap. Antilles, nu ai spus ceva despre mâncare când ai ajuns aici?

— Am spus, într-adevăr. Wedge ridică un deget mare spre tavan. Există o cafenea Ithoriană la aproximativ treizeci de niveluri mai sus care se presupune că oferă nişte materie vegetală destul de exotică şi apoi... Se opri în momentul în care un semnal sonor se auzi de la comunicatorul prins la gulerul jachetei sale. Aşteptați o secundă.

Scoase comunicatorul şi îl deschise.

— Sunt Antilles, dă-i drumul.

— Wedge, sunt Mirax.

— În sfârşit, te-ai trezit? Wedge dădu din cap spre Iella. E Mirax.

— Întreab-o dacă vrea să ni se alăture la masă.

— O voi face. Mirax, sunt la apartamentul Iellei. Vrea să ştie...

— Am auzit, dar va trebui să rămână pe altă dată. Tonul lui Mirax era grav. Am o problemă. Este pe *Skate* şi am nevoie să vii aici. Doar tu.

Wedge se încruntă. *Piloții lui Zsinj ar fi trebuit să fie luați în custodie cu mult timp în urmă.*

— Cât de grav este? Pasagerii tăi s-au întors şi fac probleme?

— Nu, nu, nu, nu asta. Cu asta mă pot descurca. Mirax suspină. Uite, ştii că de obicei transport obiecte rare pentru anumite persoane, nu?

— Da.

— Ei bine, pe stație am recuperat ceva foarte rar şi, din câte îmi dau seama, dacă nu scap de problemă aşa cum trebuie, Noua Republică se va zgudui de la sine, iar puține persoane vor mai fi în viață pentru a începe să reconstruiască viitorul.

Capitolul 10

Gavin Darklighter simțea cum îi creştea senzația de greață în timp ce duhoarea miasmatică din cocioaba întunecată îi înțepa nările şi îi pătrundea în creier. Se îndepărtă cu spatele la uşă şi căzu în genunchi, vomitând ceea ce părea a fi şi ultima bucățică de mâncare pe care o servise de la întoarcerea sa pe Coruscant. Muşchii stomacului i se încleştară iar şi iar, storcându-i măruntaiele goale, dar nu făceau nimic pentru a calma senzația înțepătoare din fundul gâtului care îl făcea să mai vomite o dată.

Un geamăt pătrunzător al femelei Gamorreane îi străpunse craniul şi îi aduse aminte unde se afla şi de ce se afla acolo. Gavin tuşi o dată şi scuipă, apoi mormăi o comandă către droidul negru M-3PO din spatele lui.

— M-3, nu o lăsa să meargă acolo. Spune-i că voi face tot ce pot.

Gavin îşi şterse gura cu mâna, apoi se târî slăbit către peretele exterior al cocioabei. Îşi sprijini spatele de beton şi se îndreptă încet. Tuşi din nou şi corpul lui încerca să îi provoace o nouă convulsie, dar îşi strânse maxilarul şi refuză să vomite.

Nu am mai văzut niciodată pe cineva atât de bolnav. Deşi spera să nu mai vadă niciodată un asemenea caz, ştia că era o speranță despre care nu avea nicio şansă să devină realitate.

Droidul M-3PO reuşi să o ghideze pe femela Gamorreană şi pe copiii ei cu colțişori spre cealaltă parte a aleii, apoi se întoarse spre Gavin. Capul neobişnuit ca o cochilie al droidului – o modificare de la un droid de control al unui port spațial – se înclină uşor spre stânga.

— Pot face ceva pentru tine, Stăpâne Darklighter?

— Voi fi bine într-un minut, M-3. Doar ține-i la distanță. Gavin scuipă din nou, încercând să scape de gustul acru din gură. Întreab-o când a primit ultima oară veşti de la soțul ei.

Droidul de protocol îşi roti capul şi grohăi întrebarea spre femela Gamorreană. Ea răspunse pe un ton scăzut şi întrerupt, pe care M-3 i-l traduse lui Gavin.

— Spune că ea şi copiii au fost în vizită la rude în altă parte. Ultima dată când a vorbit cu soțul ei a fost prin intermediul comunicatorului. Avea probleme cu nasul, dar nu era alarmat. Înțeleg, din cuvintele pe care le foloseşte, domnule, că au existat unele neînțelegeri în familie, motiv pentru care întreruperea legăturii cu el nu ar fi fost surprinzătoare.

— Am înțeles, M-3. Cât timp a fost plecată de aici?

— O lună standard, domnule – a plecat cu mult înainte de eliberarea planetei.

Gavin dădu din cap. O lună însemna că şansele ca ea să fi fost infectată de soțul ei erau nule – dacă ar fi fost, ar fi prezentat deja semnele virusului Krytos.

— Spune-i să ajungă la un centru bacta pentru evaluare. Nu cred că vrea să i se îmbolnăvească copiii.

— I-am spus, domnule. Vrea să ştie dacă Tolra îşi va reveni.

Gavin suspină şi se îndepărtă de perete.

— Spune-i că e foarte bolnav. Nu are un prognostic bun, dar vom face tot ce putem. Apoi sun-o pe Asyr şi spune-i că avem nevoie de o echipă curată aici. Se forța

să zâmbească. Şi, M-3, spune-i soţiei că Tolra a făcut ceea ce trebuia. A fost curajos şi deştept, iar a salvat multe fiinţe.

Cuvintele sunau goale în urechile lui, dar ştia că nu şi în ale ei. Ceea ce spusese era corect: când Gamorreanul din cocioabă înţelesese cât de bolnav era, sigilase intrările casei sale şi dezactivase codurile de blocare, împiedicând pe oricine altcineva să intre şi să se infecteze. Prin asta salvase într-adevăr multe vieţi.

Exceptând-o pe a sa. Gavin îşi forţă pumnii să se descleşteze. Dacă bolnavul ar fi folosit comunicatorul pentru a chema ajutor medical, ar fi putut fi salvat. Faptul că fusese suficient de lucid pentru a se îngropa singur însemna că nu fusese atât de bolnav încât terapia cu bacta să nu-l fi putut ajuta. Nu trebuia să devină ceea ce văzuse Gavin în mijlocul acestor umbre.

Pilotul îşi dădu seama că vina nu aparţinea în totalitate Gamorreanului însuşi. Preţul de pe piaţa neagră pentru bacta era astronomic, atât de inaccesibil pentru cetăţeanul de rând, încât acesta nu-şi putea imagina că exista bacta disponibilă pentru el. Cei care chemau ajutoare erau adesea atât de afectaţi încât nicio terapie nu-i putea ajuta, aşa că nu se mai întorceau niciodată. Ca urmare, mulţi cetăţeni considerau unităţile de asistenţă medicală ca fiind unităţi de exterminare subtil deghizate, care îi luau pe cei bolnavi şi îi omorau. *Ignoranţa le ucide pe aceste fiinţe.*

Gavin se forţă să facă un pas înainte şi să reintre în cocioaba Gamorreanului. Mirosul fetid îi reveni în nas şi găsi acompaniament în priveliştea şi sunetele oribile care îl întâmpinau. Cocioaba cu o singură cameră abia era mai mare decât propria lui cameră din cartierul general al escadrilei – şi i se părea cam înghesuită pentru unul singur. Avea două uşi – cea pe care o deschisese cu ajutorul unei unităţi de descifrare a încuietorilor şi o uşă din spate. O plită de gătit şi un robinet de apă în stânga uşii marcau calitatea dotărilor bucătăriei locuinţei. Baia se afla mai departe de-a lungul acelui perete, în colţ. Sângele împroşcat acoperea totul, împrăştiat pe podea, pe pereţi şi pe tavan. Se uscase şi căpătase o nuanţă neagră, făcând ca încăperea să arate ca şi cum ar fi explodat o umbră. Epicentrul exploziei se afla în colţul din spate, pe o platformă neagră înălţată, care strălucea în puţina lumină pe care o adusese Gavin. Un sunet mohorât şi bolborosit pulsa aritmic din acel colţ. Pe platformă, imobilizat de lenjeria de pat răsucită în jurul lui în timp ce se afla în chinurile agoniei, carcasa muritoare a Gamorreanului numit Tolra se agăţa cumva de viaţă. Gavin putea vedea unde se despicase carnea, lăsând să iasă la iveală oasele picioarelor şi ale braţelor. Pielea însăşi se subţiase până la o transluciditate verde-cenuşie şi atârna zdrenţuită pe coaste şi pe degete.

Gamorreanul păru să simtă prezenţa lui Gavin, pentru că se întoarse să se uite la el. Cu un sunet gros de aspiraţie, ca şi cum grăsimea rece ar fi fost unsă peste angrenajele maşinii, ţeasta se întoarse spre el, în timp ce sacul de carne care îl cuprindea nu o făcu. Coarnele şi colţii Gamorreanului îi sfârtecară propria piele, apoi muşchii groşi de pe gâtul creaturii cedară, lăsând craniul masiv să se clatine în mod nenatural într-o baltă de ţesut vâscos.

Un fior se instală peste Gavin. Deşi ştia că Tolra era mort şi că boala îi mâncase de mult orice urmă de raţiune, dădu din cap spre Gamorrean.

— I-ai salvat. Ai reuşit. Fie ca Forţa să fie cu tine.

Tremurând, se întoarse şi ieşi din cameră. Se aşeză jos afară şi îşi dezbrăcă învelişul de folie protectoare de pe cizme, apoi le aruncă înapoi prin uşa întunecată. Nu se obosi să se uite în sus când o umbră căzu peste el.

— E mort.

Asyr se ghemui lângă el.

— Echipa de curățenie va ajunge aici în scurt timp. Eşti bine?

Gavin se gândi o clipă înainte să răspundă.

— Voi fi, şi cred că asta mă sperie.

— Nu există niciun motiv pentru care ar trebui să fie aşa.

— Ba cred că da. Acesta arătă cu degetul mare spre cocioabă. Este acolo un Gamorrean care a fost transformat într-o masă de jeleu. Boala l-a omorât, dar a făcut-o într-un mod care nu l-a lăsat să moară până când nu a putut experimenta toate etapele de durere posibile. Nu a mai rămas nimic din el, dar încă mai respira când am intrat acolo. A fost atât de rezistent, încât probabil că a rezistat mai mult de o săptămână în stadiile finale ale bolii.

Bothana îl mângâie pe Gavin pe obraz.

— S-a luptat cu boala. Asta e bine.

— Sigur, dar faptul că putem găsi ceva nobil în asta mi se pare pervers. Clătină din cap. Am văzut mai multe morți în timpul petrecut în *Escadrila Vagabond* decât am văzut vreodată, dar nimic nu a fost atât de hidos ca acum. Cu un an în urmă aş fi fugit urlând. Acum doar îmi curăț cizmele şi aştept să apară băieții cu unitățile de sterilizare. Mă schimb şi nu sunt sigur că îmi place.

Asyr îi zâmbi cu blândețe.

— Se numeşte maturizare, Gavin, şi nu tuturor le place asta. Acum, eu cred că te maturizezi foarte bine.

Gavin râse cu jumătate de gură.

— Mulțumesc, dar tot trebuie să mă întreb dacă este normal să vedem aşa ceva şi să mergem mai departe.

— Mergem mai departe, dragul meu, pentru că aşa trebuie. Vocea lui Asyr căpătă un ton ascuțit. Gamorreanul şi-a adunat puterea pentru a-i împiedica pe ceilalți să intre şi pentru a-i proteja. Asta a fost bine. Tu şi cu mine, însă, avem o misiune diferită. Această boală nu pare să afecteze speciile noastre, aşa că ne-am oferit voluntari pentru a ajuta în timpul acestei crize de sănătate publică, dar nu acesta e scopul nostru principal aici. Misiunea noastră este să ne pilotăm X-interceptoarele ca să localizăm şi să distrugem genul de monştri care ar face aşa ceva altora. Pentru a face acest lucru este nevoie de toată maturitatea de care putem da dovadă.

— Ştiu. Îşi frecă o mână de-a lungul coloanei vertebrale, apoi se uită spre locul unde M-3 conversa cu un droid medical şi cu doi bărbați care transportau unități portabile de incinerare a plasmei. Droidul urma să ia mostre; apoi, bărbații urmau să ardă tot ce se afla în cocioabă, inclusiv primii cinci milimetri de ferrocretă, până la o cenuşă albă care urma să fie aspirată şi eliminată în siguranță.

Gavin o lăsă pe Asyr să-l ajute să se ridice în picioare.

— Ai dreptate, bineînțeles. Sper că ne vom putea îndeplini misiunea. Dacă nu o vom face, mă tem că va trebui să distrugem Coruscantul până la temelii şi cred că nici măcar asta nu va şterge flagelul Imperiului din galaxie.

* * *

Cred că până şi soldații din trupele de şoc ar găsi oamenii mei teribil de eficienți. Din siguranța întunecată oferită de interiorul maşinii anti-grav, Kirtan Loor urmărea cum patru agenți ai Serviciului Special de Informații îmbrăcați în haine civile se

apropiau de uşa clădirii. Pe cât de uriaşi şi impunători erau, se mişcau cu o fluiditate letală pe care armura lor o ascundea în mod normal. Aproape cu nonşalanță, unul dintre ei plasa un focos de bombă termică pe încuietoarea uşii şi îl fixă, apoi luă o carabină blaster de la un camarad şi se aplecă spre peretele clădirii.

O lumină roşie pâlpâi de trei ori pe încărcătura termică, apoi un jet de foc alb, învăluit în fum, se aprinse şuierând. Lumina intensă transformă strada umbrită a Centrului Imperial într-un peisaj clar-obscur, plin de imperfecțiuni, dar totuşi plin de amenințare. Unul dintre agenți străpunse cu un cleşte cu cârlige prin centrul focului şi smulse uşa, apoi cei trei camarazi ai săi se năpustiră înăuntru.

Strălucirea albastră a focului paralizant fulgeră pentru câteva clipe prin uşă şi prin golurile din umbra ferestrelor. Loor aşteptă o clipă, apoi văzu alte două străfulgerări. O siluetă umană apăruse în pragul uşii şi dădu din cap în direcția lui, apoi se retrase în umbrele din interiorul clădirii.

Loor deschise uşa maşinii şi ieşi. Îşi strânse mantia în jurul său şi îşi ridică gluga pentru a-şi ascunde fața de orice privire întâmplătoare. Înaintă cu pas hotărât, dar îşi imagină că era o imitație palidă a lui Darth Vader. Înalt şi subțire ca un schelet, cu părul negru, i se spusese că semăna cu versiunea tânără a Marelui Moff Tarkin. Deşi această comparație fusese una pe care o folosise în avantajul său, ar fi preferat să inspire celor pe care îi întâlnea o teroare în stilul lui Vader. Se strecură pe lângă cei doi agenți de la uşă şi trecu peste Ithorianul bălos care zăcea în centrul anticamerei. Dincolo de aceasta, merse printr-un coridor scurt şi trecu pe lângă un al treilea agent operativ, ajunse într-o încăpere care semăna mai mult cu un cuib de rozătoare decât cu o locuință umană. Mirosea a mucegai şi a transpirație veche şi îmbâcsită, deşi noua spaimă a ocupantului adăuga elemente picante la mirosul împuțit al camerei.

Loor se uită în jos la bărbatul mic şi chel, țintuit pe salteaua murdară de țeava unui blaster.

— Mediul în care te afli este atât de mizerabil, încât aproape că mi se face milă de tine, Nartlo, dar, pe de altă parte, mila se iroseşte pe cei morți, nu-i aşa?

— Despre ce vorbeşti? Ochii căprui ai bărbatului se măriră de teroare. Nu te cunosc. Ce-am făcut?

— E adevărat, nu mă cunoşti, dar ai intermediat o vânzare de bacta pentru nişte prieteni de-ai mei. S-a vândut la un preț ridicat, dar mi-au spus că tu le-ai spus că piața s-a prăbuşit. În acelaşi timp, au observat că stocul pe care l-ai returnat a scăzut de la o puritate de 95% la 75%. Loor clătină din cap încet, cu jale. Prietenii mei simt că i-ai mințit şi i-ai înşelat.

— Nu, nu, nu am făcut asta. Nartlo încercă să se târască pentru a se ridica în şezut, dar agentul de lângă patul improvizat îl ținu imobilizat pe loc. Am prelevat o parte din bacta ca eşantion, dar o tranzacție a mers prost şi am pierdut-o. Nu m-am gândit că vor crede că am pierdut-o, aşa că am încercat să muşamalizez ceea ce am făcut. Îmi pare rău.

— Eşti prost dacă te aştepți să cred o poveste veche de când s-a născut Vechea Republică.

Loor lăsă furia să îi pătrundă în glas şi obținu un geamăt din partea victimei sale. Datorită supravegherii pe care o avea asupra lui Nartlo, Loor ştia că povestea nu era în întregime falsă. O parte din bacta fusese pierdută când se irosise o tranzacție, dar numai o parte. Restul leacului dispărut fusese donat unei case de agrement extraterestre pentru uzul propriu al angajaților. Nartlo petrecuse o

săptămână bucurându-se de recunoştinţa lor considerabilă.

— Spune-mi că nu vom găsi urmele de sex feminin ale unei concubine Rodiane pe spatele tău dacă îţi dăm jos cămaşa.

Nartlo acompanie ghemuitul într-o minge cu un geamăt scăzut.

— Eram dator cu nişte favoruri.

— Ai câştigat nişte favoruri, mai mult decât erai dator. Loor făcu un pas mai aproape de pat, forţându-l pe Nartlo să îşi încovoaie gâtul pe spate pentru a se uita la el. Acum îmi datorezi mie favoruri.

— Tot ce vrei, orice.

— Bine. Loor se întoarse spre dreapta şi îi făcu semn din cap agentului care îl ameninţa pe bărbat. Agentul se retrase cu un pas şi Nartlo tuşi când presiunea scăzu de pe cutia toracică. Le-ai spus prietenilor mei că piaţa leacurilor s-a prăbuşit. Explică-mi.

— Rebelii au făcut rost de o mulţime de bacta. Nu ştiu când sau de unde, dar a fost recent şi a fost foarte discret. Totuşi, ştiu măcar că a fost implicată *Escadrila Vagabond.* Am vândut o parte din bacta ta unora care fac afaceri cu persoane care lucrează pentru Consiliul Provizoriu. Au cumpărat pentru a se putea proteja pe ei înşişi şi pe susţinătorii lor, pentru a se menţine sănătoşi – chiar dacă boala nu pare să-i afecteze.

Loor zâmbi în sanctuarul întunecat al glugii sale. Guvernul Noii Republici pusese în aplicare programe menite să fie echitabile faţă de victimele virusului Krytos. Penuria de bacta însemna că practic toată oferta publică era destinată persoanelor infectate, scopul fiind acela de a le salva viaţa. Prin vindecarea lor, oficialii din domeniul sănătăţii publice puteau limita răspândirea bolii. Alţii, mai ales cei din populaţiile neinfectate, susţineau că o utilizare profilactică a bactei pentru a preveni răspândirea la noi populaţii ar fi cea mai bună soluţie. Oficialii din domeniul sănătăţii publice argumentaseră că nu există nicio dovadă că terapia cu bacta înainte de expunere putea împiedica o persoană să fie infectată cu virusul, dar acest lucru nu împiedică deloc dorinţa de a obţine bacta şi de a o utiliza preventiv.

Nartlo îşi şterse saliva care-i apăruse în colţurile gurii.

— Se pare că va fi suficient acum, aşa că profitorii cred că nu vor avea nevoie de propria lor rezervă.

Loor se încruntă.

— Imposibil. Ar fi nevoie de un deceniu de producţie a cartelului bacta pentru a satisface cererea de aici.

— S-ar putea, domnule, s-ar putea, dar în momentul de faţă se zvoneşte că guvernul Noii Republici are lucrurile sub control.

— E o minciună, desigur, dar una bună. Loor genunche încet, lăsându-şi mantia să se adune în jurul lui. Crezi că această rezervă de bacta există?

— Cred că o parte există, domnule. Da, domnule.

— Vei afla despre ea. Totul.

Ochii lui Nartlo se măriră din nou.

— Nu ştiu dacă pot, domnule. Securitatea este foarte strictă.

— Îmi eşti dator, micuţule. Mârâitul lui Loor îl înfrânse pe Nartlo. Te vei duce la contactele tale şi de data asta te vei oferi să achiziţionezi leacul la un preţ bun.

— Şi dacă nu vor să vândă?

— Spune-le că le va fi destul de greu şi jenant să le fie expuse afacerile anterioare cu bacta de pe piaţa neagră. Dacă acest lucru nu este suficient, poate că

dacă dăm ca exemplu pe unul sau mai mulți dintre ei, asta i-ar convinge. Pot şi o voi face. Loor dădu din cap spre agentul din dreapta sa. Blasterele au mai mult decât o simplă setare de paralizare pe ele, să ştii.

Nartlo îşi linse buzele uscate.

— Da, domnule, ştiu.

— Bine. Vreau să ştiu cât de mult au, cât timp cred că va dura stocul. Trebuie să estimez când va urca din nou prețul.

— Înțeleg asta, domnule.

Şi cu această informație pot începe să fac o estimare cu privire la cât de mare ar fi instalația de care ar avea nevoie pentru a o depozita şi cum să o distrug cel mai bine. Loor începu să zâmbească. *Aş putea chiar să răspândesc zvonul că au mai mult decât suficientă bacta pentru a-i vindeca pe toți, apoi să dezvălui adevărata cantitate pe care o au în depozite. Diferența dintre ceea ce se speră şi ceea ce este real ar trebui să creeze multă nelinişte. Acesta este un plan de rezervă potrivit, pe care îl pot urma în timp ce caut şi distrug instalația de depozitare.*

— Şi, Nartlo, vei încerca să afli tot ce poți despre rețeaua lor de depozitare, transport şi distribuție. Dacă voi cumpăra mai multă bacta pentru a mă proteja împotriva penuriei, prefer să merg direct la sursă. Aş vrea să elimin intermediarii, fără supărare.

— Nu, domnule, nu mă supăr.

— Bine, bine. Mă bucur că ne înțelegem. Loor se îndreptă din nou. Voi aştepta cu interes să văd ce poți afla.

Nartlo încuviință din cap cu entuziasm.

— Puteți conta pe mine.

— Mă bazez pe tine. Ai grijă să nu mă dezamăgeşti.

— Da, domnule. Omul mic se cutremură. Dar, domnule, mă întrebam...

— Da?

— Cum să fac...

Loor râse într-un mod cât se poate de sinistru.

— O să te găsim noi. Să ai ceva pentru mine în două zile.

— Dar nu e suficient timp.

— Acesta este tot timpul pe care îl ai, Nartlo.

Loor se întoarse şi ieşi din cameră. Agenții se îngrămădiră în urma lui, iar cei doi de la uşă îl urmară până la vehiculul său. Loor se urcă în partea din spate, unul dintre ei trecu la comenzi, iar ceilalți trei dispărură în noapte.

— Condu.

Forțele de inerție îl împinseră pe Loor înapoi în tapițeria de pluş a vehiculului. Începu să întocmească raportul pe care urma să i-l trimită lui Ysanne Isard. Faptul că Rebeliunea pusese mâna pe o nouă rezervă de bacta nu o va mulțumi. Ea ar fi vrut ca cererea de bacta să falimenteze Rebeliunea, dar capturarea de către *Escadrila Vagabond* a unui stoc mare de bacta însemna că nu era nici pe departe atât de scumpă pentru Rebeli pe cât îşi dorea *Inimă de Gheață*. Singura modalitate de a contracara acest mic noroc era să localizeze şi să distrugă stocul de bacta, şi exact asta intenționa să facă.

Problema este că, indiferent cât de repede aş rezolva această situație, nu va fi suficient de repede pentru ea. I se părea că mesajele pe care i le trimisese ea nu păreau să fi pierdut prea mult din venin, în ciuda faptului că trebuiau să fie

înregistrate şi transmise în loc să fie livrate personal. Se gândea că distanța dintre ei l-ar fi izolat de critici, dar nu fusese aşa. Ea părea să aibă o abilitate supernaturală de a-i arăta cu degetul greşelile pe care le făcuse, oricât de mici ar fi fost, iar asta îl dezechilibra în permanență.

Îşi dădea seama că, dacă îi spunea că îi trimitea pe unii dintre oamenii săi să se antreneze pentru un atac asupra depozitului de bacta înainte să ştie ce va presupune acea misiune, ea îi va atrage atenția că pierdea timp şi resurse. Se hotărî să-şi pună oamenii să se antreneze pentru misiuni mai mici, care ar putea servi drept diversiune sau care ar putea, cel puțin, să ofere cadrul de antrenament pe care ar fi putut fi construită misiunea de atac asupra bactei. *Inimă de Gheață* putea susține că irosea resurse care ar putea fi folosite mai bine pentru a localiza unitatea de bacta. Dar încercarea de a susține că trupele de şoc puteau fi folosite ca spioni nu era genul de gafă pe care ar face-o Isard.

Vehiculul cenuşiu se desprinse de carosabilul suburban şi se înălță spre cerul nopții. Nenumărate turnuri trecură fulgerător pe lângă el, fiecare luminat la fel de strălucitor ca focul produs de bomba termică, dar nici pe departe cu aceleaşi urmări. Se întrebă câți dintre oamenii şi extratereştrii care locuiau în acele turnuri se bucurau de vestea secretă că îngrijorările lor legate de virusul Krytos vor lua sfârşit în curând. Mulți. Prea mulți.

Loor lăsă ca propriul râset să devină o parodie a sunetului pe care şi-l imagina răsunând prin acele turnuri. I se părea că râsul şi hohotele de plâns nu erau chiar atât de diferite şi decise că va face tot ce-i stă în putință pentru a se asigura că şi ceilalți vor avea parte de această perspectivă în mod direct.

Înainte să moară din cauza virusului al cărui leac îl voi distruge.

Capitolul 11

Amiralul Ackbar se aşează pe scaunul său din Consiliu şi încearcă să absoarbă serenitatea din ceața răcoroasă care plutea peste el. Marele Moff Tarkin, într-una din stările sale mai relaxate, descrisese odată politica ca fiind *un război uşor, un duel elegant de săbii de lumină în locul bubuiturilor de turbolasere*. Tarkin, cu acea descriere, nu dăduse nicio dovadă că ar fi găsit luptele politice frustrante din cauza posturilor şi a schimbărilor perfide de alianțe. *Sau de incapacitatea de a se confrunta cu problemele într-o manieră directă*. Ackbar suportase mai multe rapoarte despre fluctuațiile microeconomice de pe planete de care nu auzise niciodată decât ar fi putut suporta orice creatură inteligentă într-o singură viață.

Încet, în timp ce analizau rapoartele, Borsk Fey'lya şi Sian Tevvv se îndreptau spre chestiunea care fusese răspândită la nivelul personalului Consiliului Provizoriu.

Aruncând o privire spre consilierul Bothan, Ackbar putu vedea o strălucire sălbatică în ochii violeți ai lui Fey'lya. Bothanii prosperau în acest război uşor. Ackbar recunoscuse deja la Fey'lya dorința de a conduce sau, atunci când fusese învins, dorința de a se arunca în față spre locul unde se aflau liderii, astfel încât să fie poziționat printre ei. Ackbar mai văzuse tactici similare în rândul războinicilor care căutau să fie promovați, dar războiul adevărat tindea să se ocupe de o astfel de ambiție în modul cel mai letal.

Mon Mothma dădu din cap spre Consilierul Elomin.

— Mulțumesc, Verrinnefra, pentru că ne-ai pus la curent cu economiile celor mai noi lumi ale noastre. Următoarea pe ordinea de zi este chestiunea bacta. Borsk, ai ceva de spus?

Bothanul cu blana crem stătea în fața lui Ackbar.

— Recenta misiune care a recuperat o rezervă de bacta şi a adus-o aici, pe Coruscant, este, desigur, o mare victorie pentru noi şi o mare binefacere pentru ființele de aici. Pentru asta îi datorăm multe mulțumiri şi laude Amiralului Ackbar şi echipei sale. Succesul lor aduce cu sine şi câteva greutăți, dintre care nu cea mai mică este necesitatea de a lua măsuri de precauție pentru a-l împiedica pe Zsinj să se răzbune pe noi.

Ackbar se apleacă în față.

— Iertați-mi întreruperea, Consiliere Fey'lya, dar mi se pare că ne ceri să ne ocupăm de curentul din adâncuri înainte ca valul să fi ajuns la creastă.

— Poftim?

Prințesa Leia zâmbi.

— Cred că Amiralul subliniază că aprovizionarea cu bacta implică probleme mult mai urgente decât un posibil atac al Lordului Zsinj.

— Mai corect, Prințesă, am vrut să spun că, deoarece un atac al lui Zsinj a fost întotdeauna posibil, atât înainte cât şi după lovitura noastră, există de mult timp planuri pentru a-i face față. Sunt mai mult decât dispus să revizuiesc aceste planuri, dar cred că problema de bază legată de bacta trebuie abordată înaintea problemei de suprafață a lui Zsinj. Necazul este un ocean vast, iar pentru noi, distribuția de bacta este problema care se ascunde în adâncuri.

Blana Bothanului se ondulă.

— Într-adevăr, sunt multe de discutat pe tema distribuției de bacta. Cu rezervele pe care le avem acum, eu cred că ar trebui să fie posibil să creăm centre de terapie preventivă pentru a opri răspândirea virusului. Agenții mei mi-au spus că o oră de terapie cu vapori de bacta pe săptămână ar trebui să fie suficientă pentru a distruge virusul înainte ca acesta să aibă şansa să se incubeze. Crearea unor centre care să permită un astfel de tratament ar ajuta mult la stingerea fricii care a cuprins această lume.

Leia se încruntă.

— Eu nu am văzut astfel de rapoarte privind terapia cu ajutorul vaporilor de bacta. Revizuirea datelor pe care le-am găsit în laboratorul Generalului Derricote nu arată dovezi ale vreunui test în acest sens. De fapt, singurele date pe care le aveau Imperialii despre virusul Krytos arătau că ar fi nevoie de cantități masive de bacta pentru a vindeca pacienții – având ca efect secarea rezervelor noastre de bacta. Nu există niciun motiv să presupunem că înființarea centrelor pe care le susțineți nu ar face altceva decât să risipească mai multă bacta.

— Ah, Leia, m-aş fi aşteptat la mai multă compasiune din partea ta. Fey'lya se uită spre ea. Dacă oamenii ar fi fost cei care să moară din cauza acestei molime, ai fi fost prima care ar fi susținut crearea acestor centre.

Ochii negri ai Leiei sclipiră cu răceală.

— Şi tu crezi că nu-ți susțin planul pentru că ar salva non-umani?

— Mi-ar plăcea să am o părere mai bună despre tine, dar ştiu că ai diverşi alegători de care să-ți faci griji. Ca şi Amiralul Ackbar, ați dori ca o parte din bacta să fie rezervată pentru a fi folosită de armata noastră. Înțeleg acest lucru, pentru că salvarea vieților curajoşilor noştri luptători este cu siguranță lăudabilă. Mă tem, totuşi, că acoperirea voastră împotriva nevăzutului înseamnă că există nenumărați indivizi care s-ar putea îmbolnăvi şi muri şi care nu vor avea niciodată şansa de a intra în armată şi de a lupta pentru libertatea lor.

Doman Beruss ridică o mână.

— Cred, Consilier Fey'lya, că îi faceți un deserviciu Prințesei Leia şi oricărui alt membru uman al Consiliului, chiar şi numai lăsând să se înțeleagă că opoziția față de planul dumneavoastră se bazează pe o prejudecată împotriva extratereştrilor.

— Ah, dar chiar şi tu îi eşti pradă, Consilier Beruss. Vă referiți la noi ca fiind *extratereştri*, iar Prințesa ne-a numit *non-umani*. De ce suntem definiți în comparație cu dumneavoastră? Oamenii au contribuit cu siguranță mult la Rebeliune, dar au făcut-o pentru că Imperiul a făcut tot ce a putut pentru a suprima şi subjuga speciile pe care le considera dăunătoare şi aberante. Oamenii – fiind cei care şi-au învățat meseria de la stăpânii noştri Imperiali – au fost singurii capabili să joace rolul de lider în Rebeliunea actuală. Restul dintre noi am contribuit aşa cum am putut şi am adus contribuții importante – contribuții care au dus la încheierea cu succes a principalelor campanii ale Rebeliunii. Nu te acuz că eşti complet lipsită de sentimente, dar cred că perspectiva ta în această chestiune este compromisă.

Fey'lya îşi netezi blana de pe creştetul capului.

— Cred că problema distribuirii de bacta este una care ar trebui să fie decisă de aceia dintre noi ai căror semeni cad pradă virusului.

Ackbar se ridică de pe scaun şi izbi cu o mână în blatul mesei.

— În acest caz, Consilier Fey'lya, va trebui să te retragi şi tu de la orice decizie în această chestiune.

— Ce?

— Nu se cunoaşte niciun caz de Bothan care să fi fost afectat de această boală.

Nu mă îndoiesc că Inimă de Gheață a vrut ca voi, Bothanii, să supraviețuiți pentru a ajuta la divizarea Alianței.

— Sullustanii şi Shistavanenii au fost infectați, lăsând deschisă posibilitatea foarte reală ca Wookiee să devină sensibili la virus. Quarenii au murit din cauza lui, lăsând populația Mon Calamari vulnerabilă. Nu am auzit despre niciun membru al populației Elomine care să se fi îmbolnăvit, dar populațiile Twi'lek, Gamorreană şi Trandoshană au făcut-o, aşa că posibilitatea ca boala să se extindă la Elomini nu este exclusă.

Blana Bothanului se ridică pe cap şi pe umeri, dar Ackbar ignoră semnele de furie ale lui Fey'lya.

— În plus, din punct de vedere al sănătății publice, planul tău cu centrele de terapie este mai mult un risc decât un ajutor. Facilitățile pe care le sugerați ar necesita un număr mare de persoane care să adune bolnavii într-un mediu în care contactul cu fluide infecțioase nu este greu de imaginat. Şi, chiar dacă ar exista studii care să demonstreze că ceața bacta ucide virusul, utilizarea ei în mod neglijent favorizează şansa ca o tulpină de virus rezistentă la bacta să fie transmisă printre persoanele care cred că sunt protejate de acesta. Dacă apare o astfel de tulpină, vom fi neputincioşi în a opri virusul să distrugă galaxia.

Bothanul păstra vocea joasă.

— Atunci, ce sugerezi, te rog, să facem?

— În primul şi în primul rând, să securizăm aprovizionarea cu apă. Avem dovezi care sugerează că virusul a fost introdus în rezervele de apă ale planetei şi, din câte ştim, există focare de virus depozitate în ghețari, care aşteaptă doar să fie topite înainte să devină din nou active. În al doilea rând, continuăm terapia intensivă pentru a controla şi vindeca acele populații despre care ştim că sunt infectate. Cred că este important de menționat aici că medicii umani au fost neobosiți în îngrijirea victimelor virusului. Imunitatea lor față de boală înseamnă cu siguranță că au mai puțin de ce se teme decât alții, dar această imunitate nu îi obligă în niciun caz să ajute în modul în care au făcut-o.

Ackbar ridică o mână.

— În al treilea şi ultimul rând, trebuie să ne ocupăm de piața neagră. Zvonurile privind sosirea rezervei de bacta pe Coruscant au scăzut prețurile, dar estimările privind cantitatea pe care am luat-o de la Zsinj sunt extrem de mari. Când adevărul va ieşi la iveală, prețurile vor începe să crească, iar vânzarea unor cantități din rezerve va deveni foarte atractivă. Dacă nu ne epuizăm rezervele din cauza profitorilor, avem şanse mari să câştigăm suficient timp pentru a obține mai multă bacta de pe Thyferra şi să rezolvăm problema o dată pentru totdeauna. În caz contrar, ne vom trezi în faliment şi vom muri din cauza virusului.

Bothanul îşi deschise mâinile.

— Deci crezi că ar trebui să continuăm să procedăm în felul în care am procedat până acum?

— Nu, în niciun caz. Ackbar se uită prin cameră şi apoi în sus, la sistemul de vaporizare. Discutăm aici dacă terapia cu vaporizi de bacta are vreo valoare, şi totuşi avem un sistem instalat aici pentru a ne proteja. Noi toți, inclusiv oamenii, ştim că membrii înstăriți ai populațiilor noastre au cumpărat bacta de pe piața neagră pentru a o folosi în propria lor terapie preventivă. Şi nu mă îndoiesc că lumea a venit

la voi de când s-a aflat vestea victoriei noastre, cerându-vă să le procurați bacta. Deşi ştiu că niciunul dintre noi nu ar fi de acord cu aşa ceva, percepția că am putea face acest lucru şi că există un tratament special pentru anumite persoane selecționate este una care va accentua panica pe care o simte populația noastră.

Sian Tevvv pufni.

— Acest virus înseamnă mai mult decât panică, Ackbar. Este real şi mortal.

— De acord, dar acțiunile noastre îl fac şi mai mortal. Dacă o persoană crede că nu există nicio speranță pentru ea însăşi, că nu va exista niciun leac atunci când va avea nevoie de el, s-ar putea să nu caute tratament. O zi de întârziere nu numai că o poate costa viața, dar îi poate infecta familia şi prietenii. Adevărul este că, dacă promovăm imaginea care spune că virusul poate fi şi va fi învins, toată lumea va face tot ce poate pentru a-l învinge.

Leia zâmbi.

— Este aceeaşi tehnică de construire a moralului care ne-a făcut să mergem mai departe în zilele întunecate de după Derra IV şi Hoth.

Lătratul consilierului Wookiee cu blană neagră se transformă într-un mormăit, iar droidul de protocol auriu al Leiei traduse.

— Ambasadorul Kerrithrarr sugerează să tratăm virusul ca pe un inamic împotriva căruia toată lumea este angrenată. Cu disciplină şi coordonare, putem ține răspândirea sub control.

Ackbar aprobă din cap către Wookiee.

— O analogie potrivită.

Ochii lui Borsk Fey'lya se îngustară.

— Un astfel de model militar ar putea fi suficient pentru a face față virusului, dar sugerezi să îl folosim pentru a limita comerțul de pe piața neagră? Faptul că trupele vor pătrunde în locuințele private pentru a-i deposeda pe proprietari de proviziile de bacta nu ne va face să fim prea îndrăgiți de populație.

Mon Mothma clătină din cap.

— Nu se recomandă aşa ceva. Generalul Cracken îşi dedică o anumită parte din energie acestei probleme şi lucrează pentru a pune la punct Forța de Securitate a Noii Republici. FSNR va înlocui vechea Forță Imperială de Sector, şi este menită să fie o forță de aplicare a legii şi de contrainsurgență. Va mai trece ceva timp până când forța va fi gata să gestioneze tot ceea ce trebuie rezolvat aici, dar avem o propunere pentru a rezolva între timp nevoile de aplicare a legii. Mon Mothma îşi folosi comunicatorul. Te rog, trimite-l pe Vorru înăuntru.

Ackbar văzu cum Fey'lya îşi ridică sprâncenele şi îşi simți propria piele ca de găină. Uşile camerei se deschiseră, iar prin ele intră un om mic, cu o țeastă stufoasă de păr alb. După talia sa, care nu era chiar atât de mare, chiar şi pentru un om, ar fi putut fi uşor de desconsiderat ca fiind inofensiv, însă instinctul de războinic îi spunea lui Ackbar că aceea era doar o imagine pe care Vorru căuta să o proiecteze.

Îl mai întâlnise o dată pe om, când Fliry Vorru, pe atunci Moff Imperial, fusese oaspetele lui Tarkin. Cei doi bărbați erau opuşi din punct de vedere fizic, dar atât de asemănători ca temperament şi spirit, încât Ackbar îşi dorise să se întoarcă unul împotriva celuilalt şi să se distrugă reciproc. Acest lucru nu se întâmplase, deşi circumstanțele conlucraseră rapid pentru ca Vorru să fie condamnat pe Kessel, unde rămăsese până când fusese eliberat şi se întorsese pe Coruscant ca parte a operațiunii Rebelilor de cucerire a planetei.

Vorru îşi ridică privirea şi Ackbar citi viclenia pură din ochii lui întunecați.

— Mulțumesc că m-ați primit, stimați consilieri. Vă mulțumesc pentru că m-ați eliberat. Mă aflu în poziția de a plăti datoria pe care o am față de dumneavoastră.

Capul Leiei se ridică.

— Nu consideri că rolul tău în eliberarea Cornscantului a compensat acea datorie?

— Dacă e să spunem adevărul, Prințesă Leia, nu cred. Vorru încuviință formal, apoi își plecă capul. Eliberarea planetei ar fi fost realizată mai ușor și mai eficient dacă nu ar fi existat comportamentul trădător al unuia dintre locotenenții mei. Deși nu am știut că Zekka Thyne lucra pentru agenții Serviciilor Secrete Imperiale, trebuie să accept responsabilitatea pentru acțiunile sale. De fapt, eliberarea a avut loc fără ajutorul meu, așa că datoria mea față de voi rămâne.

O expresie de durere îi trecu pe față.

— M-ați adus aici în speranța că voi putea reînvia Soarele Negru și că îl voi transforma într-o forță care să ajute la efortul de a lua Coruscantul de la Imperiu. Am făcut tot ce am putut, dar adevărul e că efortul Imperial de a expulza rămășițele organizației lui Xizor au fost la fel de necruțătoare și eficiente cum numai răzbunarea lui Darth Vader putea fi. Puținii conducători care au rămas au fost eliminați în lupte interne. Când am sosit aici, existau puțini conducători și un timp insuficient pentru a stabili din nou controlul asupra diferitelor facțiuni prezente pe Coruscant. Huttul Durga și alții se opun unificării, așa că Soarele Negru este efectiv mort.

Ackbar se lăsă înapoi în scaunul său.

— M-aș fi așteptat la mai mult regret în vocea ta în urma acestei declarații.

Vorru ridică din umeri.

— Soarele Negru a fost visul lui Xizor, nu al meu.

Fey'lya își încrucișă brațele la piept și rămase nemișcat.

— Iar visul tău este...?

— Libertatea, la fel ca și visul dumneavoastră. Vorru zâmbi. Imperiul îi trata pe criminali la fel cum v-a tratat pe voi, Rebelii. Odată cu ruperea de controlul Imperiului, voi ați devenit Noua Republică și ați câștigat legitimitate. Criminalii care au fost mult timp reprimați de Imperiu nu sunt toți răi, dar mulți au fost prinși într-un ciclu de ilegalitate tocmai pentru că știau că nu se pot aștepta la nicio milă din partea Imperiului. Chiar dacă nu erau Rebeli, nu au fost mai puțin victime ale represiunii Imperiale. Ca să trecem rapid la subiect, nu mai dorim să fim tratați ca niște criminali. Vrem șansa de a câștiga legitimitate și de a duce o viață normală. Pentru asta, ne dăm seama că trebuie să oferim ceva de valoare și așa vom face. Cunoaștem metodele de lucru de pe piața neagră. Știm cum să o distrugem și să o desființăm. Cunoaștem căile infractorilor și știm cum să le perturbăm activitățile. Cunoaștem lumea interlopă de pe Coruscant și știm cum să-i aducem în fața justiției pe cei pe care doriți să-i pedepsiți.

Doman Beruss se holbă la Vorru.

— Vrei să te facem Comisarul Jandarmeriei de pe Coruscant?

— Nu te cred atât de prost, Doman Beruss. I-am cunoscut pe tatăl și pe mama ta și știu că nu te lași ușor păcălit. Un zâmbet apăru cu lejeritate pe fața lui Vorru – un zâmbet în care Ackbar nu avu încredere. Ceea ce vreau este ca să li se permită celor pe care îi reprezint să administreze legea în lumea interlopă de aici. Forța voastră de Securitate va avea mai mult decât suficient de făcut cu zonele de pe Coruscant în care vă puteți exercita puterea. Avem deja diferite grupuri de populație din afara lumii care își creează propriile miliții și corpuri de apărare civilă, așa că de

ce să nu tolerăm o forță similară creată de cei pe care îi comand?

Mon Mothma își arcui o sprânceană spre Vorru.

— Foarte puțini sunt cei care au o istorie atât de colorată ca a ta, Fliry Vorru.

— Dar unii dintre cei care au un trecut la fel de notoriu continuă să fie în slujba guvernului, deşi conducerea şi filozofia s-au schimbat.

Ackbar aprobă încet din cap. Realitățile guvernării unei vaste panoplii de lumi necesitau folosirea aparatului guvernamental Imperial pentru a menține ordinea şi comunicațiile. Deşi o înlocuire totală a birocrației ar fi fost ideală, realitatea era că, aşa cum armata Rebelilor se bazase pe persoane cu pregătire Imperială, la fel şi guvernul era forțat să se bazeze pe funcționari şi administratori care serviseră cu credință Imperiul până la căderea acestuia. În timp ce majoritatea acestor persoane erau loiale slujbei lor şi nu guvernului, clemența tacită care le era acordată în schimbul continuării muncii nu era pe placul multora dintre Rebeli.

Fliry Vorru prezentase un caz interesant. El contribuise direct la câştigarea Coruscantului. Deşi îşi subestimase contribuția, Vorru ar fi putut cu uşurință să predea *Escadrila Vagabond* Imperialilor, împiedicând cucerirea planetei de către Rebeli. Sprijinul său, în ciuda trădării subordonaților, facilitase victoria Rebelilor, ceea ce îl făcuse un aliat valoros.

Iar cererea lui este una de încredere a unui aliat. Ackbar închise ochii pe jumătate. Cererea lui Vorru avea sens şi din punct de vedere pur pragmatic.

În timp ce organizația de menținere a ordinii publice a lui Cracken urma să funcționeze în curând pe deplin, nu ar fi fost niciodată la fel de eficientă în lumea interlopă precum ar fi fost Vorru. *Frontului Palpatin de Contrainsurecție*, piața neagră şi o duzină de alte probleme necesitau atenție pe Coruscant şi, cu toate astea, Cracken trebuia să se ocupe în continuare de problemele de informații care îi implicau pe Zsinj şi pe Ysanne Isard, oriunde s-ar fi aflat.

Vorru îşi deschise mâinile.

— Întrebarea pe care v-o pun este următoarea: îmi veți acorda mie şi alor mei încrederea pe care am câştigat-o?

Ochii Leiei se oțeliră.

— Imperiul a fost pentru noi un duşman comun, de aceea a apărut această Alianță. Prin faptul că ați acționat împotriva lor, ați câştigat această încredere, dar bănuiesc că vedeți situația mai bine decât noi.

— Este adevărat, Leia, dar punctul de vedere al lui Vorru este bine înțeles. Mon Mothma îşi apăsă uşor mâinile pe masa de lucru. Lupta împotriva Imperiului este cu adevărat ceea ce a unit Alianța. Trebuie să ne bazăm pe acest nivel elementar de încredere dacă ne aşteptăm ca Republica să prospere. Atâta timp cât subordonații lui Fliry Vorru sunt dispuşi să respecte principiile de conduită pe care le-am stabilit pentru forțele noastre de menținere a ordinii publice şi pentru miliție, vor rămâne în limitele încrederii noastre. Dacă vor ieşi din aceste linii de conduită, vor fi în afara îndatoririlor lor legale şi vor fi tratați într-un mod adecvat.

— Mă veți găsi un slujitor foarte priceput şi loial în această chestiune, Mon Mothma.

— Aşa cred, Fliry Vorru.

— Deci trebuie să avem cu toții încredere, murmură Ackbar.

Ceva întunecat fulgeră în ochii lui Vorru când se întoarse spre Mon Calamari.

— Aş fi crezut că eşti mai presus de amenințările voalate, Amirale Ackbar.

— Sunt mai presus de ele. Gura lui Ackbar rămase deschisă într-un rânjet

Mon Calamari. Am vrut doar să spun că trebuie să te credem pe cuvânt în ceea ce priveşte loialitatea ta, deoarece foştii tăi stăpâni sunt cu toții morți, iar cei mai mari dintre ei au murit prin eforturile noastre. Dacă alegeți să percepeți o amenințare în acest context, nu vă pot împiedica să o faceți.

— Dar dacă voi scăpa de sub control, mă veți nimici?

— Ți-ai câştigat încrederea. Ackbar se apleacă în față şi îi aruncă lui Vorru o privire piezişă. Cheltuieşte-o în mod nechibzuit şi voi face ceea ce trebuie să fac pentru a regla conturile.

Capitolul 12

În tot acest timp, în partea din spate a taxiului anti-grav, Wedge încerca să înțeleagă ce avea Mirax în *Pulsar Skate* care ar putea amenința Alianța. Dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva, Wedge ar fi crezut că exagerează, dar Mirax nu fusese niciodată predispus la melodramă.

De fapt, ea are tendința de a vedea destul de clar problemele şi urgențele.

Wedge se cutremură. Cândva, rebelii Ashern de pe Thyferra inseraseră un virus în transporturile de bacta care indusese o alergie la cei care erau tratați cu ea. Acest lucru, de fapt, îi lăsa fără tratament pentru o întreagă serie de boli. Dacă Mirax deținea dovezi că lotul de bacta furat de pe Zsinj fusese contaminat în mod similar, nu numai că ar fi condamnat milioane de ființe să moară din cauza virusului Krytos, dar retragerea bactei din sistemul de servicii medicale de pe Coruscant ar fi declanşat revolte care ar fi ucis mult mai multe persoane.

Asta ar rupe cu siguranță Alianța în bucăți. Non-umanii ar fi spus despre bacta că era păstrată pentru a fi folosită de oameni în cazul în care virusul Krytos ar fi trecut de la o specie la alta şi ar fi început să-i ucidă. Oamenii ar fi, de asemenea, învinuiți în cazul în care non-umanii ar fi fost răniți sau ucişi de bacta contaminată, iar orice încercare de a da vina pentru contaminare pe rebelii Ashern ar fi fost denunțată ca fiind falsă şi parte a unei conspirații umane, deoarece era bine cunoscut faptul că grupările Zaltin şi Xucphra erau conduse de oameni.

Să fie vorba de orice altceva în afară de bacta de proastă calitate.

Wedge îl pusese pe droidul care pilota taxiul să-l lase la trei străzi şi două niveluri de hangarul în care Mirax ținea *Pulsar Skate*. Deşi voia să ajungă acolo cât mai repede, urgența din vocea ei aprinse în el dorința de a fi precaut. Învățase multe de la tatăl lui Mirax, Booster Terrik, despre nevoia de prudență, mai ales în acele momente în care evenimentele păreau să se mişte prea repede pentru a permite orice întârziere. Wedge regretă că nu avea o armă cu el, dar avea comunicatorul şi îi trebui doar o clipă pentru a-l configura pe frecvența de urgență a escadrilei.

Se forța să meargă mai încet în timp ce se îndrepta spre hangar. Se oprea să se uite la afişajele holografice amplasate în vitrinele magazinelor sau să citească ultimele ştiri care treceau cu viteză pe omniprezentele ecrane de ştiri. La fiecare oprire se uita în jur şi încerca să observe dacă acorda cineva prea multă atenție prezenței sale. Nu observă niciun indiciu că ar fi fost urmărit, dar îşi luă o precauție suplimentară, intrând într-o cafenea, ieşind prin nivelul inferior, apoi urcând înapoi şi îndreptându-se spre hangar.

La uşă, Wedge se anunță. Computerul obținu o potrivire a amprentei vocale, apoi deschise uşa. Wedge păşi în zona de securitate. După ce uşa se închise în urma lui, o altă uşă din fața lui se deschise şi îi permise să intre în hangarul propriu-zis.

Un zâmbet i se răspândi încet pe față în timp ce privea *Pulsar Skate*. Iahtul din clasa Baudo, modificat, avea forma de ansamblu a unui pumnal cu lama lată. Cele două motoare gemene de la pupa formau un mâner prescurtat. Părțile cele mai late ale lamei se curbau în jos pentru a forma aripi uşoare care se ridicau până la prora rotunjită. Nava semăna foarte mult cu un *skate* din adâncul mărilor Corelliene, după

care fusese denumită. Navigase mulţi parseci între momentul în care fusese sudată pentru prima dată şi prezenţa sa actuală pe Coruscant.

Străbătu rapid podeaua întunecată a hangarului şi se îndreptă spre rampa de încărcare. În partea de sus a pasarelei, îi făcu un semn din cap lui Liat Tsayv. Sullustanul îi răspunse fără să facă vreun comentariu şi ridică ţeava carabinei blaster suficient de mult pentru ca Wedge sa treacă nestingherit. Tăcerea sumbră a Sullustanului, în mod normal vorbăreţ, îi dădu lui Wedge o idee despre cât de serioasă considera Mirax că era situaţia şi asta îl umplu de un sentiment de teamă.

Trecu pe lângă bucătărie şi salonul echipajului şi se îndreptă spre cală. Trapa era deschisă, iar prin aceasta o putea vedea pe Mirax stând pe o ladă de duraplast. Arăta bine, deşi încă îşi purta părul şaten într-o împletitură lungă pe care o dublase şi o fixase la ceafă. Începuse să-şi poarte părul în acest fel de la moartea lui Corran şi Wedge îşi amintea că făcuse acelaşi lucru când tatăl ei fusese trimis prima dată pe Kessel. *Aceasta este Mirax cea serioasă şi distantă, renunţând la sentimentele ei pentru a nu fi nevoită să se confrunte cu durerea.*

O singură lumină roşie asigura toată iluminarea din cală, dar nu făcea decât să lumineze puţin mai mult de o zonă de doi metri lăţime, în care stătea Mirax. Tot restul rămânea în umbră, însă din felul în care Mirax privea în întuneric, Wedge îşi dădu seama că ceva viu pândea acolo. Un fior rece îi coborî pe şira spinării şi tot felul de gânduri iraţionale îi explodară în creier. Se opri în trapă şi se holbă în întuneric, încercând să vadă ce captiva atenţia lui Mirax. I se părea că vede o lumină roşie sclipind dintr-o cupolă neagră rotunjită, pe care o interpretă ca fiind casca lui Darth Vader. *Nu, e mort. Nu poate fi el din nou.*

Wedge îi zâmbi lui Mirax.

— Sunt aici. Ce mai faci?

— Mă descurc, Wedge, serios. Tonul ei se potrivea cu natura plină de speranţă a cuvintelor ei, dându-i lui Wedge un motiv să se simtă oarecum uşurat. Mulţumesc că ai ajuns aici atât de repede. Nu ştiu cine altcineva ar fi putut să mă ajute cu asta, dar se pare că tu erai oricum alegerea lor.

Mirax făcu un gest spre partea mai întunecată a calei.

— Wedge Antilles, acesta este Qlaern Hirf, un Vratix originar de pe Thyferra şi un membru mândru al Cercului Ashern.

— Onoarea este a noastră, Comandante Antilles.

Vocea din umbră era adâncă şi hotărâtă. Wedge îşi auzi numele pronunţat cu o precizie respectuoasă; sunetele tari – precum c-ul din titulatura lui Wedge şi t-ul din numele său – erau uşor prescurtate, ca şi cum ar fi fost pocnite în loc să fie rostite. Ooryl Qrygg, Gandul din escadrila sa, producea sunete similare atunci când vorbea, deşi chiar şi aducerea în minte a imaginii pilotului, cu exoscheletul său, nu-l pregăti pe deplin pe Wedge pentru prima vedere a Vratixului.

Qlaern ieşi din umbră şi intră în cercul de lumină încet şi cu blândeţe. Capul creaturii insectoide avea doi ochi proeminenţi de formă rotundă, iar Wedge realiză că lumina reflectată de unul dintre aceştia fusese cea pe care o transformase imaginaţia lui în casca lui Vader. Antenele îndoite ale Vratixului atârnau peste faţa sa triunghiulară, iar mandibulele sale curbate rămâneau strânse una în cealaltă.

Gâtul Vratixului, asemănător unei tulpini, se lărgea către toracele cilindric şi abdomen. Una dintre cele trei perechi de membre, care atârnau din punctul de legătură dintre gât şi torace, era formată din două braţe care se terminau cu trei degete lungi şi delicate şi un deget mai gros, iar din segmentul mijlociu al braţului

ieşeau gheare în formă de cârlige. Al doilea şi al treilea set de membre erau picioarele, însă erau disproporționate. Picioarele din mijloc se uneau cu corpul sub ceea ce ar fi fost coastele la un om. Erau mai lungi şi mult mai puternic clădite decât cealaltă pereche de picioare, forma lor făcându-l pe Wedge să-şi imagineze că Vratixul era capabil de salturi mari şi de lovituri sălbatice în luptă. Ultima pereche de membre era cu siguranță mai mult decât rudimentară, având rolul de a împiedica abdomenul Vratixului să atingă solul, dar îi aminteau puțin lui Wedge de trenul de aterizare al unui X-interceptor: util când ai nevoie de el, dar construit pentru a fi ascuns atunci când era nevoie să zbori.

Corpul Vratixului părea să aibă o culoare gri uniformă, dar Wedge punea asta pe seama lipsei de lumină din cală. Ghearele de pe antebrațe erau negre, dar cu pete mai deschise, ceea ce îl făcea pe Wedge să creadă că culoarea neagră era aplicată în scop cosmetic, nu ceva nativ al creaturii în sine.

— Mă bucur să te cunosc, Qlaern Hirf.

Wedge zâmbi şi întinse o mână spre Vratix. Mâna lui Qlaern se apropie de cea a lui Wedge, apoi trecu pe lângă ea şi se ridică. Vratixul întinse degetele spre fața lui Wedge. Carnea creaturii, care Wedge se aşteptase să fie rece şi dură ca o armură, era uscată şi caldă. Deşi putea simți soliditatea exoscheletului, textura solzoasă a pielii care îl acoperea pe Vratix făcea cumva să pară mai puțin extraterestră lui Wedge.

Mirax se întinse şi trecu o mână peste carnea genunchiului drept anterior al lui Qlaern.

— Rasa Vratix consideră că atât sunetul, cât şi vederea sunt simțuri înşelătoare. După cum spune Qlaern, atât vederea cât şi sunetul sunt lucruri care aparțin trecutului în momentul în care le percepi. Doar atingerea transmite informații care sunt în concordanță cu momentul întâlnirii.

— Interesantă perspectivă. Wedge îşi duse mâna să apuce brațul Vratixului deasupra țepilor curbați. Qlaern, tu eşti agentul Ashern care ne-a dat pontul despre existența bactei pe care o capturase Zsinj?

— Noi suntem responsabili pentru această întâmplare. Qlaern înclină capul la dreapta şi apoi la stânga. Am fi preferat să vă transferăm bacta direct vouă, dar acest lucru nu a fost posibil. Bunăstarea noastră nu este de aşa natură încât să putem prezenta cadoul nostru în modul în care ne-am dorit.

Wedge se încruntă.

— Nu sunt sigur că înțeleg ceea ce spui.

Mirax reveni pe ladă.

— Stai jos, Wedge. Lucrurile se complică.

Wedge se aşeză lângă ea.

— Oare o să-mi placă asta?

— În parte, sigur. Mirax îi zâmbi slab. Cel puțin, cred că o să-ți placă.

Qlaern îşi desfăcu uşor picioarele anterioare pentru a-şi coborî fața la nivelul lor.

— Ştii despre lumea noastră.

— În parte. Thyferra este o lume din sistemul Polith, cu o natură destul de temperată şi este excelentă pentru agricultură. Thyferra este locul în care bacta este produsă şi distribuită de către Zaltin şi Xucphra, cele două corporații care dețin monopolul asupra comerțului cu bacta. Corporațiile sunt în mod clar de natură feudală, oamenii conducând de fapt o lume în care rasa Vratix este majoritară.

Capul Vratixului se clătină pe capătul gâtului său.

— Bine. Nu este atât de mult pe cât ştie cea care se numeşte Mirax, dar e bine.

— Te rog, spune-mi ce nu ştiu.

— Nu avem timp suficient pentru asta, credem noi.

Capul lui Qlaern se dădu pe spate în timp ce un şuierat suflat îi ieşea din gură.

Wedge se uită la Mirax.

— Sarcasm? Un râset?

— Cred că da.

— Iertați-ne, dar constatăm de multe ori că oamenii spun lucruri pe care nu le gândesc.

— Ah, atunci spune-mi ce crezi că trebuie să ştiu.

— Mult mai bine. Vratixul puse o mână pe genunchiul lui Wedge. Proprietățile de vindecare ale bactei au fost descoperite în timpul Vechii Republici. Era evident pentru toată lumea că bacta era un leac miraculos pentru multe afecțiuni şi infirmități. Corporațiile care controlează acum Thyferra şi bacta făceau profituri modeste, dar le făceau pe o scară mai largă de vânzări. Au înființat multe centre de producție prin sateliți, toate sub licență, toate cu un verachen[6] Vratix supervizând procesele finale, indiferent unde aveau loc. Gândul pe atunci era să devanseze concurența producând bacta mai bună la un preț mai mic decât oricine altcineva.

— Vrei să spui că a existat cândva concurență pe piața de bacta?

— Pentru mai mult timp decât perioada în care nu a fost, dar totul a fost înainte ca tu să te fi născut. Războiul Clonelor a făcut un lucru extrem de clar – o cantitate de bacta îi putea vindeca chiar şi pe cei mai grav răniți soldați şi îi făcea receptivi la înlocuirea mecanică a membrelor. Acest lucru însemna că se puteau întoarce în luptă, economisind costul antrenării de noi războinici. În calitate de pilot, ştii cât de multe cheltuieli implică antrenamentul, aşa că economiile sunt clare.

— Şi cunosc mulți piloți, inclusiv eu, care datorează viața terapiei cu bacta.

— Aşa este. Qlaern încuviință solemn din cap. Împăratul a decis că singurul grup care ar trebui să aibă o aprovizionare garantată cu bacta este armata sa. El a eliminat în mod sistematic micii producători de bacta în favoarea celor de la Zaltin şi Xucphra. Aceştia au obținut profituri mai mari lăsând piața să stabilească prețul şi au folosit soldații Imperiali pentru a elimina cultivatorii independenți şi pentru a aduna toți verachenii pentru a-i readuce pe Thyferra.

Wedge se încruntă.

— De două ori ai folosit cuvântul *veracheni.*

— Noi suntem veracheni. Qlaern îşi bătu cu mâna liberă pe torace. Bacta este un produs organic obținut prin amestecul de *alazhi* cu *kavam*. *Kavam* este la rândul său un compus realizat din alte ingrediente. *Alazhi*, pentru că este cultivat, vine în diferite concentrații în funcție de locație, de conținutul solului, de precipitații şi chiar de mutațiile spontane. Verachenii supraveghează combinația adecvată a acestor componente în bacta. Fiecare lot are o potență minimă, dar uneori bacta va fi mai puternică şi va funcționa extrem de bine. Aşa este lotul pe care vi l-am prezentat ca dar al nostru.

— Dar? Wedge îşi aşeză mâna peste cea a lui Qlaern. Te rog să nu mă crezi prostănac, dar sunt unele lucruri pe care le spui de parcă te-ai aştepta ca eu să le

---

[6] Veracheni – membri ai rasei Vratix, care erau responsabili de amestecarea plantelor *alazhi* cu *kavam*, creând astfel lichidul vindecător bacta. *Verachen* era cuvântul Vratix pentru "maestru amestecător".

înțeleg deja.

— Iertați-ne. Am fost proşti.

— Asta e parțial vina mea, Wedge. Mirax îşi puse mâna pe genunchiul lui Wedge. Vratix nu reprezintă tocmai o minte de tip stup, dar se pare că există un schimb de gânduri care se realizează la suprafață între membrii Vratix care petrec mult timp în imediata apropiere unii de alții. Motivul pentru care *veracheni* este la plural este că, în timp ce Qlaern aici ar putea fi supraveghetorul responsabil de un proces de lot, va avea subordonați care acționează aproape ca nişte telecomenzi, raportând şi primind ordine la un anumit nivel subsenzorial. Qlaern ar fi putut avea impresia că tu şi cu mine împărtăşim în mod similar gândurile.

— Deci tu ştii despre ce vorbeşte?

— Cred că da... şi, de fapt, Qlaern nu este un *el* în sine. Vratixul poate să fie atât tată, cât şi să aibă pui, în funcție de etapele din ciclul lor de viață, care cred că este destul de lung. Îşi înclină capul spre Vratix. Când vorbeşte despre Războiul Clonelor, vorbeşte din experiența sa de viață.

— Hm! Wedge zâmbi. Deci, vrei să-mi lămureşti chestia asta cu darul?

— Sigur, dacă nu te superi, Qlaern.

— Suntem recunoscători pentru ajutorul tău.

Mirax inspiră adânc.

— Vratix ți-a făcut cadou bacta şi tot ceea ce implică asta.

— De ce mie?

Antenele lui Qlaern tresăriră.

— Faima te-a făcut cunoscut printre noi. Eşti cunoscut ca fiind un om corect şi înțelept care prețuieşte loialitatea. Acest lucru îl prețuim şi noi.

Ochii lui Wedge se îngustară.

— Apreciez asta, dar tot nu înțeleg. Ce au de câştigat Vratix din asta?

Vratixul îşi înclină capul spre Mirax.

— Asta trebuie să explici tu, pentru că o vei face mai bine decât o vom face *noi.*

Mirax dădu din cap, apoi mai inspiră adânc.

— Vratix îți dau această bacta pentru că vor ca tu, Wedge Antilles, să îi reprezinți în fața Consiliului Provizoriu. Vor să se alăture Noii Republici.

— Poftim?

Surpriza lui Wedge de a fi rugat să-i reprezinte pe Vratix se estompă imediat sub sentimentul de dezastru. Thyferra era singurul furnizor de bacta, dar lumea rămăsese neclintită şi neutră în războiul civil. Toată lumea credea că acest lucru se întâmpla pentru ca ei să poată să jefuiască atât Imperiul cât şi Alianța, îmbogățindu-se astfel în timp ce războiul făcea ravagii. Pentru a face Thyferra să fie mulțumită, Alianța chiar recrutase doi dintre locuitorii săi umani – unul dintr-o familie Zaltin şi celălalt dintr-o familie Xucphra – în *Escadrila Vagabond.* Bror Jace, pilotul care reprezentase corporația Zaltin, fusese ucis luptând împotriva Imperiului. Erisi Dlarit, cealaltă Thyferrană, încă mai zbura cu escadrila şi îi vedea pe Ashern ca pe nişte monştri terorişti criminali.

Şi aici este problema. Dacă Noua Republică le acordă Ashernilor orice fel de statut, guvernul Thyferran ar reacționa aspru şi rapid. Orice speranță de a obține bacta de la cartel – indiferent cât de reuşite ar fi eforturile lui Erisi în această privință – ar fi sfârşit rapid şi îngrozitor. Dacă aprovizionarea cu bacta ar fi secat, virusul Krytos ar fi devastat Coruscantul şi, foarte probabil, s-ar fi răspândit în alte lumi şi

ar fi ucis miliarde de indivizi.

Dacă refuz cererea... ce se va întâmpla? Wedge se uită la Qlaern.

— Bacta pe care ne-ai pus-o la dispoziție nu are nimic în neregulă, nu-i aşa? Nu ne aflăm în situația în care trebuie să amestecați altceva pentru ca ea să fie eficientă, astfel încât, dacă vă refuz cererea, bacta va fi inutilă sau dăunătoare, nu-i aşa?

Mandibulele lui Qlaern clănțăniră, deschizându-se şi închizându-se.

— A existat odată un caz în care verachenul a murdărit un lot de bacta. Motivele care au stat la baza acelei acțiuni erau întemeiate. Rezultatele acelei acțiuni au fost inacceptabile. Vratix vă cer ajutorul, dar nu o pot face în detrimentul poporului vostru. Bacta, este un dar pentru voi. La fel şi acest verachen.

— Ce?

— Am venit aici, pe Coruscant, pentru că ştim că nu-ți poți pune în pericol poporul tău, acceptând cauza noastră. În calitate de verachen, avem căi şi mijloace de a amesteca mai multă bacta sau de a o face mai eficientă. Suntem aici pentru a afla despre acest virus Krytos şi pentru a-l opri.

— Dar acest virus te poate ucide.

Qlaern ridică din umeri.

— Riscurile mari sunt necesare pentru a învinge răul mai mare. Ştiți asta.

Wedge surâse uşor.

— Asta ştiu. Oferta ta mă impresionează, dar nu pot acționa singur în acest sens. Am persoane cu care trebuie să vorbesc.

Mirax ridică o sprânceană.

— Nu cu Consiliul, nu-i aşa?

— Nu, nu Consiliul. Nu în acest moment. Nu am decât o singură alegere: Generalul Cracken. Dacă se află despre prezența lui Qlaern sau dacă Erisi află că Vratix lucrează cu noi, Thyferra va afla imediat şi vom fi blocați. Cracken poate asigura securitatea şi orice resurse de care Qlaern va avea nevoie pentru a-şi face treaba.

Mirax zâmbi.

— Şi asta ar putea să-i distragă atenția de la persecutarea lui Tycho.

— S-ar putea şi asta, într-adevăr.

Vratixul şuieră ascuțit.

— Este un balsam binefăcător care calmează mai mult de o rană.

— De acord. Wedge se ridică şi îl bătu pe Vratix pe ambii umeri. Mă bucur că eşti aici, Qlaern Hirf, pentru că sunt o mulțime de răni de descoperit şi, în mod hotărât, se desfăşoară foarte puține acțiuni de calmare. Dacă poți face ceva – ceva mai mult decât ai făcut deja – pentru a opri virusul Krytos, te reprezint cu plăcere în fața Consiliului şi, dacă este nevoie, îți voi duce cazul chiar pe Thyferra însăşi.

Capitolul 13

Un fior îl străbătu pe Nawara Ven până în vârful lekkuurilor sale, făcându-le să se răsucească. Sângele îi urcă imediat la cap, făcând să se albăstrească umbrele de pe obrajii lui cenuşii şi de sub ochi.

Dacă nu am mai mult control, Tycho este pierdut. Îşi trase cozile cefalice la loc, astfel încât să atârne sub nivelul mesei de apărare. *Nu există niciun motiv pentru a lăsa opoziţia să interpreteze această mişcare mai degrabă ca pe un semn al nervozităţii mele.*

Cu toate astea, nervozitatea lui nu putea fi negată. Procesul era ţinut – înscenat era termenul pe care el prefera să-l folosească – în vechiul Tribunal Imperial. Tavanele înalte şi boltite fuseseră acoperite cu panouri de marmură neagră şlefuită, cu striaţii albe, ceea ce dădea întregului ansamblu senzaţia că se află de fapt pe un promontoriu înalt şi deschis sub cerul nopţii. Marmura neagră fusese folosită şi pentru a construi podiumul unde urma să stea instanţa, într-un mod destul de sumbru; asta îi amintea lui Nawara de edificiul impunător al Palatului Imperial.

Sub nivelul tavanului, oţelul inoxidabil, ferrocreta şi piesele din duraplast turnate completau designul tribunalului. În timp ce formele lor se îmbinau perfect cu cele din piatră, restul încăperii părea artificială şi puţin cam lipsită de viaţă.

Dreptatea, în acest caz, înseamnă că ei îl vor pe clientul meu aruncat în soare.

Amiralul Ackbar acceptase solicitarea formulată de Nawara pentru ca procesul să nu se difuzeze în timp real prin HoloNet. Deşi se putea argumenta că mediatizarea procesului vătămase deja la maxim imaginea lui Tycho, transmiterea desfăşurării lui putea inflama sentimentele publicului şi să cauzeze probleme. Nawara fusese deja luat la întrebări pentru că apăra un om, iar asemenea atitudini puteau să degenereze dacă toată lumea din galaxie putea urmări desfăşurarea procesului.

Discuţia despre difuzarea procesului fusese subiectul unei şedinţe executive a Consiliului Provizoriu. Borsk Fey'lya încercase să argumenteze că justiţia condusă în umbră era doar o continuare a politicii Imperiale. Nawara replicase că un proces transmis în public renunţa la orice pretenţie de justiţie şi devenea un fel de eveniment sportiv în care atârna în balanţă viaţa unui om. El susţinuse că modul în care Republica conducea procesul era la fel de important ca şi rezultatul, deoarece orice percepţie de nedreptate, indiferent cât de mică, ar fi fost amplificată şi ar fi format nucleul nemulţumirilor şi al disidenţei.

Şi au fost de acord cu Ackbar să se limiteze la ştiri sumare. Nu e mult, dar e ceva. Clătină din cap. *Acum, dacă o dau în bară, cel puţin lumea nu va şti decât mai târziu.*

În faţa lui, Comandantul Halla Ettyk se ridicase de la locul ei la masa acuzării. Înaltă şi atletică, Ettyk avea o înfăţişare foarte impunătoare, cu o uşoară notă ameninţătoare. Purta părul negru adunat pe spate într-o împletitură groasă – amintind cumva de actuala coafură a Prinţesei Leia – ceea ce îi oferise lui Nawara o privelişte clară asupra maxilarului ei puternic. Focul îi aprinse ochii căprui când se uită la el, apoi îşi îndreptă atenţia spre instanţă.

— Cu permisiunea instanţei, vom chema primul nostru martor.

Ackbar aprobă din cap.

— Vă rog, Comandante.

— Acuzarea îl cheamă la bară pe Locotenentul Pash Cracken.

Nawara apăsă câteva taste pe datapadul său, apelând depoziția pe care Pash i-o dăduse mai devreme. Îşi lăsă ochii să parcurgă textul în limba Rylotheană, dar făcu acest lucru doar pentru a-şi acoperi surpriza față de alegerea lui Ettyk în privința martorului principal. Se aşteptase ca ea să înceapă cu Iella Wessiri sau cu Generalul Cracken pentru a stabili o legătură între Tycho şi Serviciile Secrete Imperiale. În schimb, chemându-l mai întâi pe Pash, părea să vrea să stabilească cu fermitate faptul că Tycho avusese mobilul, mijloacele şi ocazia de a-l ucide pe Corran, apoi să abordeze cazul în sens invers, până la imaginea mai largă a trădării.

Ar fi trebuit să mă aştept la asta. Din moment ce marea zarvă publică în legătură cu acest caz pusese accentul pe trădare, acesta era modul în care ar fi trebuit să se aştepte ca Ettyk să prezinte cazul. Crezuse că ea va demonstra trădarea, apoi va arăta că uciderea lui Corran a fost necesară pentru a acoperi trădarea. Prin abordarea inversă şi probarea crimei, ea obținea trădarea prin implicare, iar toate dovezile pe care le prezenta după aceea nu făceau decât să întărească un fapt pe care îl dovedise anterior.

— Asta ne plasează apărarea în *Tărâmurile Luminoase*, murmură Nawara.

Tycho se aplecă spre el în timp ce Pash păşea în boxa martorilor şi depunea jurământul.

— Ce vrei să spui?

— Există numeroase dovezi circumstanțiale care să arate că tu l-ai ucis pe Corran. M-3 ar putea convinge un juriu de droizi că tu l-ai fi putut ucide cu siguranță pe Corran. Eu aş putea dezorienta un juriu arătând cât de mulți alții ar fi putut face această treabă, dar cu Tribunalul va fi dificil. Nawara îşi îngustă ochii roz. Am sperat că va trebui să luptăm mai întâi pentru trădare, întrucât era o acuzație mai slabă, dar va trebui să ne ocupăm mai întâi de asta.

Tycho îi dădu lui Nawara un zâmbet încrezător.

— Mă vei scoate din asta.

— O voi face.

Ettyk ieşi din spatele pupitrului procurorului cu uşurința suplă a unui taopari care urmăreşte o pradă.

— Locotenent Cracken, dosarul dumneavoastră de serviciu a fost deja anexat la transcrierile acestui proces, aşa că nu vă voi cere o recitire a numeroaselor dumneavoastră distincții şi decorații obținute în serviciul Alianței. Aş dori, totuşi, să vă gândiți la evenimentele care au dus la noaptea în care Coruscantul a căzut în mâinile forțelor noastre. Puteți face asta?

— Da.

Pash clătină din cap şi o şuviță de păr roşcat i se încolăci pe frunte.

— Bine. Ettyk îi zâmbi politicoasă. Unde erai în acel moment?

— Aici, pe Coruscant.

— Şi erai prezent pe Coruscant ca parte a unei misiuni încredințate *Escadrilei Vagabond*?

— Da.

— Acea misiune includea şi ordinele care îl detaşau pe Căpitanul Celchu pe Coruscant?

Pash clătină din cap.

— Cunosc doar ordinele mele pentru acea misiune, Comandante. Ordinele mele nu conţineau nimic care să se refere la Căpitanul Celchu.

— Deci, în momentul în care aţi părăsit baza pentru a zbura spre Coruscant, vă aşteptaţi ca Căpitanul Celchu să fie acolo?

— Obiecţie! Nawara se ridică în picioare. Întrebarea e irelevantă, iar acuzarea nu a furnizat niciun temei care să arate că martorul ar putea răspunde la ea.

Amiralul Ackbar încuviinţă încet din cap.

— Se admite pe motiv de relevanţă. Aşteptările Locotenentului Cracken sunt irelevante, Comandante Ettyk.

— Da, domnule Amiral.

— Şi tu, Consilier Ven, nu trebuie să aduni obiecţiile. Le vom lua pe măsură ce vin, nu-i aşa?

Nawara aprobă din cap.

— Apreciez avertismentul Curţii şi îl voi ţine minte.

Se întoarse la locul său şi se forţă să respire încet.

Nu vei câştiga acest caz cu primul martor. Fii atent, dar nu atât de nerăbdător.

— Locotenente Cracken, a existat un moment în timpul operaţiunii de aici, de pe Coruscant, în care personalul escadrilei a fost reunit, corect?

— Da

— Şi Căpitanul Celchu nu era printre acei oameni, corect?

— Nu a fost acolo, nu.

— Dar au existat veşti despre el, nu-i aşa?

Pash se lăsă în spate pe scaunul său.

— Da.

— Un raport arăta că un atac al Lordului Zsinj asupra bazei de la Noquivzor lovise puternic personalul *Escadrilei Vagabond* şi că Tycho Celchu se afla printre cei dispăruţi.

— Da.

— Cine v-a spus despre acel raport?

— Comandantul Antilles.

— După ce ai auzit acel raport, ce ai crezut despre Căpitanul Celchu?

Pash îşi coborî privirea spre mâinile sale.

— Am crezut că era mort. Era trecut ca *dispărut în misiune*, dar afli că asta înseamnă de fapt *mort şi nu mai avem destule bucăţi ca să umplem un degetar, aşa că nu o putem dovedi*. Mă aşteptam să primim destul de repede confirmarea morţii sale.

Ettyk îşi duse mâinile la spate.

— S-a mai spus şi o altă poveste despre Căpitanul Celchu, da?

— Da.

— Cine a spus povestea asta?

— Locotenentul Horn.

— Ce a spus Locotenentul Horn despre Căpitanul Celchu?

— Obiecţie, probe din auzite.

— Excepţie, domnule Amiral: Declaraţia pe care Locotenentul Cracken o va relata a fost făcută împotriva interesului Locotenentului Horn.

— Ce? Falca lui Nawara Ven căzu în gol. Cum poate fi ceea ce a spus Corran despre acuzat împotriva interesului lui Corran?

Ettyk zâmbi.

— Locotenentul Horn se mândrea cu abilitățile sale de observație, iar atunci când a povestit ceea ce văzuse, a transformat-o într-o autoironie. Având în vedere poziția sa de autoritate în cadrul escadrilei, acest lucru era împotriva interesului său.

— Domnule Amiral, acesta este un abuz grosolan de excepție a declarațiilor făcute din zvonuri.

— Nu vei putea să ascunzi povestea – Comandantul Antilles a depus-o ca parte a unui raport privind operațiunea de aici, de pe Coruscant.

Buza lui Nawara se încreți într-o strâmbătură şi îi oferi lui Ettyk o priveliște a dinților săi ascuțiți.

— Dacă vreți să aduceți această poveste, prin toate mijloacele, stabiliți temeliile corespunzătoare şi citați-vă martorii în ordine.

S-ar putea într-adevăr să reuşeşti să ți se admită probele rezultate din această întrebare, dar am de gând să te fac să munceşti pentru asta.

Amiralul Ackbar se aplecă şi se consultă cu Generalul Madine pentru o clipă, apoi se îndreptă şi dădu din cap.

— Obiecția este respinsă.

Nawara îşi simți lekkuurile tremurând.

— Domnule Amiral, asta îmi lasă motive pentru un apel.

— Într-adevăr, Consilier Ven, dar îmi mențin decizia cu privire la obiecțiune. Ackbar arătă spre martor. Locotenente Cracken, vei spune curții ce a spus Corran Horn, cât de bine îți aminteşti.

Pash încuviință, în timp ce o grimasă i se aduna pe față.

— Corran a spus că l-a văzut pe Tycho pe Coruscant în aceeaşi zi în care Lordul Zsinj a lovit Noquivzor.

— Şi ce a spus că făcea Căpitanul Celchu când l-a văzut?

— Vorbea cu cineva într-o cantină.

— Cu cine vorbea?

— Obiecție. Întrebarea cere o declarație bazată pe fapte care nu se regăsesc în probe.

— Vă rog, Comandante, reformulați întrebarea.

— Da, domnule Amiral. Ettyk se uită înapoi la Nawara pentru o clipă, apoi se uită la Pash. Pe cine *a spus* Locotenentul Horn că l-a văzut conversând cu Căpitanul Celchu?

— A spus că a fost Kirtan Loor, dar...

— Este de ajuns, Locotenente, mulțumesc.

— Dar...

Amiralul Ackbar se uită în jos la Pash.

— Sunt sigur că Avocatul Ven vă va permite să vă terminați răspunsul la interogatoriu.

— Da, domnule.

— Acum, Locotenente, vreau să-ți aminteşti când l-ai văzut pe Căpitanul Celchu după ce i s-a raportat moartea.

— Acum trei săptămâni. A apărut şi ne-a salvat de trupele de şoc care încercau să ne ucidă.

— Prezența lui v-a determinat să reevaluați povestea Locotenentului Horn?

— Nu, nu cred că da.

— Nu? Expresia lui Ettyk se ascuți. Ți se spusese că Căpitanul Celchu era

mort, apoi l-ai văzut din nou. Ai aflat că, de fapt, fusese pe Coruscant în momentul în care Horn a spus că l-a văzut. Nu ți-a dat asta motive să te întrebi ce văzuse Horn?

— Lucrurile erau foarte încărcate la acea vreme. Disperate. Mi s-au dat ordine. Nu m-am gândit la lucruri la care nu trebuia să mă gândesc.

— Nici măcar un pic? Nici măcar atunci când ordinele tale includeau să iei măsuri de precauție pentru a împiedica un trădător din mijlocul vostru să transmită informații către sursele Imperiale?

— Asta era normal pentru o operațiune sub acoperire.

— Dar trebuia să te întrebi dacă nu cumva chiar era un trădător în mijlocul vostru, corect?

— Nu.

— Nu? Ettyk își ridică capul. Ești un prieten al Căpitanului Celchu, nu-i așa?

Pash ezită.

— Sunt în escadrila lui. Îl cunosc. Știu ce a făcut. Mi-a salvat viața.

— Și crezi că-i datorezi ceva?

— Am spus că mi-a salvat viața.

— Și nu vrei să depui mărturie aici împotriva lui, nu-i așa?

— Nu.

Răspunsul veni emfatic și puternic.

— Și, de fapt, a trebuit să vă oblig cu o citație să depuneți mărturie, nu-i așa?

— Da.

Procurorul ridică privirea spre instanța.

— Aș dori permisiunea de a trata acest martor ca fiind ostil.

Nawara tresări.

— Nu e bine.

— De ce nu? întrebă Tycho în șoaptă.

— La mărturia directă, întrebările ar trebui să fie deschise și să nu insinueze un răspuns. La interogatoriu poți să direcționezi martorul spre răspunsurile pe care le dorești. Nawara se scarpină pe gât. Un martor care este forțat să răspundă la întrebări lasă întotdeauna impresia că ascunde ceva, așa că face ca până și lucrurile nevinovate să pară condamnabile. Pash încearcă să facă treaba în locul meu, dar nu face decât să mi-o îngreuneze.

Ackbar făcu un semn cu mâna spre Ettyk.

— Se acordă permisiunea de a-l trata pe Locotenentul Cracken ca fiind ostil.

— Mulțumesc, domnule Amiral. Ettyk zâmbi. Acum, ești un om inteligent, Locotenente Cracken. Ai urmat Academia Militară Imperială sub o identitate falsă pe care tatăl tău a creat-o pentru tine, corect?

— Da.

— Și operațiunea care te-a dus pe Coruscant a implicat sosirea ta sub o identitate falsă, corect?

— Da.

— Deci ai o oarecare înțelegere a ceea ce este necesar pentru a opera sub acoperire într-un mediu ostil, la fel ca orice spion, corect?

— Da.

— Ar fi fost normal ca un om inteligent ca tine să folosească ceea ce ai învățat pentru a încerca să verifice dacă poți detecta vreun semn al unui spion în mijlocul vostru, corect?

— Aşa s-ar părea.

— Chiar aşa a fost, nu-i aşa, Locotenente? Halla Ettyk îşi deschise mâinile. Cu siguranță te-ai trezit evaluând camarazii şi încercând să decizi cât de mult poți avea încredere în ei, da?

Încrâncenarea lui Pash se adânci.

— Da.

— Şi Căpitanul Celchu se afla la loc de frunte pe lista ta de persoane suspecte, nu-i aşa?

— Pe o scară de la unu la infinit, el era cam la cinci.

— Dar era mai sus decât oricine altcineva de acolo, corect?

— O faci să sune greşit.

— Solicit ca răspunsul să fie anulat ca fiind *fără răspuns*.

— Aşa se va face. Ackbar se uită din nou la Pash. Răspunde doar la întrebări, Locotenente.

— Locul pe care i l-ai dat Căpitanului Celchu a fost mai sus decât al oricui altcuiva, nu-i aşa, Locotenente?

Pash încuviință din cap cu reticență.

— Da.

— Mulțumesc. Acum, în noaptea de acum două săptămâni, vă pregăteați să zburați într-o misiune care urma să ajute la cucerirea Coruscantului.

— Da.

— Care a fost misiunea?

— Cinci dintre noi urmau să acopere restul escadrilei în timp ce încercau să doboare scuturile planetare.

— Pentru a face asta aveați nevoie de nave de luptă, corect?

— Da.

— Şi le aveați?

— Da.

— De unde proveneau?

Pash inspiră adânc şi expiră încet.

— Căpitanul Celchu le cumpărase în timpul cât a stat aici, pe Coruscant.

— Şi chiar zburase într-o misiune aici, nu-i aşa?

— Da, misiunea în care ne-a salvat.

Ettyk se întoarse înapoi la masa de urmărire penală şi studie datapadul. Iella Wessiri se întoarse pentru a o privi în față.

— În acea noapte ați asistat la o conversație între Căpitanul Celchu şi Corran Horn, nu-i aşa?

— Am asistat. Totuşi, nu am luat parte la conversație.

— Dar ai auzit-o?

Ettyk se întoarse şi îl scrută pe martor cu o privire directă. Pilotul îşi lăsă capul în jos.

— Da.

— L-ai auzit pe Tycho Celchu spunându-i Locotenentului Horn că a verificat nava de vânătoare pe care urma să o folosească Horn?

— Da.

— Şi l-ați auzit pe Locotenentul Horn amenințând că va acționa pentru a demasca trădarea Căpitanului Celchu odată ce se va întoarce din misiune?

— Da.

Oboseala apăru odată cu răspunsul roşcatului. Procurorul zâmbi.

— Şi care a fost răspunsul Căpitanului Celchu la acea amenințare?

— A spus că nu avea de ce să se teamă de ancheta lui Corran.

— De parcă ar fi ştiut că nu va exista nicio investigație?

Nawara se ridică repede în picioare.

— Obiecție! Se face o speculație şi este provocatoare.

— Se admite.

Ettyk se întoarse şi îi făcu semn din cap lui Nawara.

— Martorul dumneavoastră.

Nawara ezită o secundă. Dovezile pe care Halla Ettyk le expusese până atunci nu erau o surpriză şi erau circumstanțiale. Tot ceea ce obținuse de la Pash era faptul că acesta îl văzuse pe Tycho şi Corran schimbând câteva cuvinte dure. Asta ar merge ca motiv, iar unele dintre comentarii acopereau într-adevăr oportunitatea de a repara nava de luptă a lui Corran, dar fără nava în sine nu existau dovezi de manipulare.

Tot ce ar fi putut realiza la interogatoriu ar fi fost să-i ceară lui Pash să repovestească explicația lui Tycho pentru întâlnirea în care Corran îl surprinsese vorbind cu Kirtan Loor. Tycho explicase că vorbise cu un negustor Duros, Lai Nootka, nu cu Kirtan Loor. Nawara ştia că Ettyk se va opune repetării de către Pash a explicației lui Tycho pe motiv de zvonuri. Fără să-l aducă pe Lai Nootka – sau să-l pună pe Tycho la bară – nu exista nicio modalitate de a aborda întregul subiect.

Doar dacă nu-l chemăm pe Kirtan Loor şi el neagă că l-a întâlnit vreodată pe Tycho! Estimă că şansele ca acest lucru să se întâmple erau ceva mai mici decât şansele ca Împăratul să apară şi să le acorde Rebelilor o grațiere Imperială.

— Consilier Ven?

Nawara îşi ridică privirea spre Amiralul Ackbar.

— Îmi pare rău, domnule. Nu am întrebări pentru martor în acest moment.

Twi'lekul îşi reluă locul.

— Foarte bine. Următorul martor, Comandante Ettyk.

Ettyk se ridică din nou în picioare.

— Statul o cheamă în boxă pe Erisi Dlarit.

Capitolul 14

Corran Horn se simțea la fel de neîndemânatic precum Trandoshanul care îl târa pe coridorul centrului de interogare. Injecția pe care i-o făcuse un droid medical în celula de izolare începuse deja să-şi facă efectul. Băgase de seamă faptul că cel puțin o parte din preparatul folosit era *skirtopanol*[7] şi asta nu era de bine. Singura dată când fusese sub influența lui, în timpul unui exercițiu la Academia Forțelor de Securitate Corelliene, mărturisise tot felul de mici fărădelegi din copilărie. Asta ar fi fost pur şi simplu comic, dar unul dintre prietenii tatălui său supraveghease şedința de interogatoriu şi îi furnizase tatălui său textul mărturisirii sale.

Nu cred că Inimă de Gheață va... Când începuse, avusese un gând întreg, dar însuşi imaginea lui Ysanne Isard care îi răsărise în minte ucise gândurile. Corran ştia destule ca să cunoască faptul că drogurile funcționau aşa cum trebuiau. Începuse să geamă de frică şi de frustrare, lucru care îl făcu pe gardianul său să-i întoarcă o mână la spate.

Răsuflarea şi mirosul de putregai uscat al Trandoshanului se combinară cu frica lui, făcând ca amintirile să se repeadă în mintea lui, grăbite şi teribile. Văzu mici imagini holografice plutind în aer în fața lui. Trei figuri, doi bărbați şi o femelă Quarren, stând la o masă în colțul întunecat al unui cafenele. Cei doi bărbați – unul dintre ei, tatăl său – erau profund implicați într-o conversație. Tatăl său îşi manifesta agitația prin felul în care arăta cu degetul spre bărbatul mai mic şi prin roşeața care îi răsărea pe față. În peisaj intră un vânător de recompense Trandoshan care purta o pelerină de praf voluminoasă azvârlită pe umeri. Omul-şopârlă trecu pe lângă masă şi se îndreptă spre Corran până când fața lui verde şi solzoasă îi eclipsă vederea asupra tatălui lui Corran. Trandoshanul Bossk se dădu înapoi şi puse un încărcător în carabina blaster pe care o scosese de sub mantie. Se roti încet şi pulveriză proiectile roşii de blaster înainte şi înapoi peste cele trei persoane de la masă.

Femela Quarren aproape că dispăru într-o ceață neagră. Tatăl lui Corran încasă două focuri de armă în piept, trântindu-l în spatele mesei. În timp ce murea, bărbatul mic cu care vorbise încerca să se arunce la adăpost. Din nefericire pentru el, focul Trandoshanului transformase masa în fărâme în flăcări şi metal pe jumătate topit şi reuşi să-l lovească în plin. Omulețul încasase trei proiectile în torace şi un al patrulea care îi spulberase ceafa.

Corran se vedea pe sine însuşi în scenă. Nu vedea nicio tranziție, nicio apariție. Pur şi simplu era acolo, îngenuncheat în sânge, înconjurat de bucăți de masă în flăcări, ținând trupul tatălui său în brațe. Şterse sângele de pe fața tatălui său cu o cârpă, în tot acest timp dorindu-şi ca bătrânul să deschidă ochii şi să spună că va fi

---

[7] Skirtopanol – ser al adevărului, foarte puternic, fabricat inițial pentru agenții de informații ai CorSec. Skirtopanolul era folosit pentru a smulge mărturisiri de la subiecți şi se administra prin injectare. Îşi făcea efectul în câteva minute, făcând subiectul letargic, ascultător, deschis la sugestii, liber la informații şi, de asemenea, îl făcea uneori să divagheze. Cu toate acestea, dacă era injectat cu o doză greşită, subiectul putea să intre în comă şi să sufere de tulburări cognitive permanente. Mărturisirile extrase prin utilizarea skirtopanolului erau adesea declarate inadmisibile de către instanțe din cauza sugestibilității indivizilor aflați sub influența lui. Ca atare, instanțele dezaprobau, de asemenea, utilizarea acestuia de către agențiile de aplicare a legii.

bine. Cele două orificii înnegrite din pieptul tatălui său rămăseseră deschise spre el.

La început îi aminteau de urmele colţilor unei vipere, pe urmă clipiră. Una devenise de un albastru glacial, iar cealaltă de un roşu vulcanic. Lumea se estompă pentru o clipă, apoi toate culorile se contopiseră şi deveniseră alb solid, aşa cum se întâmpla când se afla în hiperspaţiu. Apoi se reîntoarse şi se trezi în faţa lui Ysanne Isard într-o cameră predominant albă.

Ea se încruntă.

— Mă fascinează modul în care toate sesiunile noastre de interogare ajung să se revină la moartea tatălui tău. Există nenumăraţi susţinători ai psihiatriei care ar considera că preocuparea ta pentru moartea tatălui tău e o mare justificare pentru aderarea la discipline la fel de inutile ca şi antrenamentul Jedi. Eu nu cred asta.

Corran clipi din ochi. Nu-şi amintea să fi ajuns de pe coridor în camera de interogatoriu şi nici să fi fost legat de acea formă ca un om care îl ţinea în picioare. Curelele de la umeri şi de pe piept, talie, încheieturi şi glezne, toate îl strângeau şi îl iritau în aşa fel încât ştia că fusese legat de ceva vreme. Nu-şi amintea nimic altceva decât că îşi văzuse tatăl murind din nou. Cu toate astea, gâtul îi era destul de iritat încât ştia că trebuie să fi vorbit, să fi strigat sau *să fi ţipat.*

Isard se întoarse, prezentându-i profilul, şi făcu semn cu capul către slugile nevăzute de dincolo de un perete cu oglinzi.

— Ceea ce am aflat până acum sunt o mulţime de bârfe care ar putea fi potrivite pentru a pune în încurcătură Diktatul Corellian, dar acest tip de informaţii se găsesc din belşug. Nu te-ai instalat suficient de sus în consiliile Rebeliunii pentru a-mi fi de folos – cel puţin, nu cred că ai făcut-o. Este foarte posibil să fi reuşit să rezişti interogatoriului în anumite zone.

Corran clătină din cap.

— Aţi prins pe cine nu trebuie.

— Atunci va trebui să te transform în tipul potrivit, nu-i aşa? Ochii ei se îngustară de iritare în timp ce îl privea din nou. Dacă Gil Bastra nu te-ar fi trimis pe planete îndepărtate, ai fi devenit parte integrantă a Rebeliunii. Te-ai fi aflat în graţiile Generalului Cracken şi te-aş fi găsit foarte util în această privinţă. Pe de altă parte, e posibil ca el să te fi trimis în *Escadrila Vagabond* astfel încât să îl poţi supraveghea pe Tycho Celchu şi să descoperi legăturile sale cu mine.

— Nu.

— Nu? Cracken trebuie să fi făcut asta. Ai fost agentul lui, nu?

Corran clătină din cap cu hotărâre.

— Nu. Nu am fost spion pentru Cracken.

— Dacă aş fi dispusă să cred orice, aş putea fi dispusă să te cred în acest caz. Din păcate, am nevoie de dovezi. Se dădu la o parte în timp ce Trandoshanul introduse un dispozitiv care era plin de sonde şi care vibra cu lumina colorată a unei serii în continuă schimbare. Sondele fuseseră montate pe o suprafaţă concavă care se putea strânge cu uşurinţă peste el şi peste suportul de care era legat. Corran simţea mirosul de ozon în timp ce Trandoshanul apropia dispozitivul. Nu îi plăcu faptul că auzise un clic jos, la picioarele lui, când omul-şopârlă împinse în cele din urmă dispozitivul în locaş.

Isard zâmbi într-un mod care îl făcu pe Corran să vrea să se ghemuiască şi să moară.

— Aceasta este o variantă a unui model pe care l-a creat Darth Vader pentru a-l tortura, printre alţii, pe Han Solo la Bespin. După cum ştii, oamenii au mai multe

tipuri diferite de receptori neuronali. Acest dispozitiv este conceput pentru a stimula trei dintre ele – originalul funcționa doar pe receptorii de durere. Am descoperit că adăugarea stimulării pentru receptorii de căldură şi de frig este mai eficientă pentru a obține ceea ce vreau de la cei pe care îi interoghez.

Corran ar fi vrut să spună o glumă, dar oboseala şi nervozitatea îl împiedicară să se concentreze cât de cât.

— Deci, acum începem, Locotenent Horn. Spune-mi doar ce vreau să ştiu…

* * *

— …şi nu va trebui să cer instanței să mă lase să te tratez ca pe un martor ostil.

Iellei Wessiri aproape că îi părea rău pentru Erisi Dlarit, în timp ce Halla Ettyk încerca să o convingă să coopereze cu ea. Trecând în revistă depozițiile de dinaintea deschiderii procesului, Iella şi Halla căzuseră de acord că membrii *Escadrilei Vagabond* vor fi ostili şi se vor opune oricărui lucru care îi va face să vorbească împotriva lui Tycho Celchu. Halla decisese, prin urmare, să îi aducă mai întâi pe ei şi să îi scoată din scenă înainte să-i aducă pe investigatori şi pe alți martori care puteau atesta complicitatea lui Tycho cu Imperiul. Halla subliniase că Nawara Yen va sfârşi probabil prin a-i chema la boxa martorilor pe toți membrii *Vagabond*, dar până când va face asta, declarațiile lor pozitive despre Tycho vor suna goale şi nesusținute în fața instanței.

— Ofițer de zbor Dlarit, cum ați ajuns pe Coruscant acum două săptămâni?

Erisi îşi ridică bărbia şi ochii ei albaştri sclipiră sfidător.

— Corran Horn şi cu mine am reuşit să ne infiltrăm pe Coruscant sub pretextul că suntem de fapt un *telbun* Kuati şi stăpâna lui. Pe toată durata călătoriei spre Coruscant şi a săptămânii care a urmat, am fost împreună aproape permanent. Eram buni prieteni şi vorbeam foarte mult.

Halla Ettyk aprobă din cap.

— Deci erați confidenți?

— Ne împărtăşeam confidențe, da. Femeia cu părul negru zâmbi politicos. Este dificil să păstrezi secrete atunci când trăieşti atât de aproape de cineva.

— Şi Corran Horn se simțea liber să discute lucruri cu tine?

— Obiecție: relevanță.

Iella aruncă o privire spre Nawara. Mişcările cozilor cefalice trădau o oarecare nervozitate, dar Twi'lekul obiecta în toate locurile în care Halla prevăzuse că o va face. *A spus că are talent. Nu crede că el ar putea câştiga cazul, iar decizia de a nu-l interoga pe Cracken nu a fost ceva ce Halla anticipase.*

Halla îşi ridică privirea spre Amiralul Ackbar.

— Asta e o chestiune fundamentală, domnule Amiral. A locuit cu Corran Horn o parte considerabilă din ultima etapă a vieții sale. Aş sugera că acest lucru o califică pentru a-şi da cu părerea despre comportamentul său.

— Se respinge.

Erisi se încruntă scurt.

— Am discutat multe lucruri destul de deschis şi sincer.

— Cum ați caracteriza condițiile în care ați petrecut timpul cu Locotenentul Horn?

Pilotul Thyferran ridică din umeri.

— L-am văzut în luptă, când era calm şi un adevărat lider. Un erou. L-am văzut şi în circumstanţe obişnuite. Putea fi amuzant, plin de compasiune şi, ei bine, atrăgător. L-am văzut în toate modurile şi în situaţii diferite.

— În noaptea în care a căzut Coruscantul, cum l-ai caracteriza?

— Neliniştit şi agitat.

— Şi care era sursa iritaţiei sale?

Erisi îşi muşcă buza inferioară pentru o clipă.

— Corran a spus...

— Obiecţie. Nawara Ven se ridică în picioare. Aceasta este o presupunere.

Halla Ettyk făcu un pas înainte.

— Aş cere o excepţie pentru o izbucnire de emoţie, onorată instanţă. Ea a depus deja mărturie că Horn era neliniştit şi agitat.

Twi'lekul făcu un pas alături de Halla.

— Iscusita mea colegă înţelege cu siguranţă că a fi agitat şi a spune ceva nu face în niciun caz obiectul exceptării pentru o izbucnire emoţionată.

— Se susţine.

Nawara zâmbi uşor în timp ce se întorcea în banca sa, dar expresia Hallei doar se întunecă.

— Foarte bine. Ofiţer de zbor Dlarit, aţi vorbit cu Locotenentul Horn înainte de plecarea în misiune în acea seară?

— Da.

— Ai afirmat că părea neliniştit şi agitat. Ţi s-a părut neobişnuită starea lui de spirit?

— Obiecţie, avocatul influenţează răspunsul martorului.

— Reformulează întrebarea, Comandante.

— Ofiţer de zbor Dlarit, cum vi s-a părut starea de spirit a Locotenentului Horn în acel moment?

Erisi îşi trase o şuviţă de păr din spatele urechii stângi.

— Anxietate aş putea înţelege. Eram cu toţii nerăbdători să pornim şi să vedem dacă misiunea va reuşi sau nu.

— Şi agitaţia lui?

— Nu era ceva ce-i stătea în fire lui Corran.

— Aţi văzut sau auzit ceva care, după dumneavoastră, să explice agitaţia lui?

Martorul ezită.

— L-am văzut pe Corran vorbind cu Căpitanul Celchu. Nu am putut auzi ce spuneau, dar i-am văzut vorbind împreună. Apoi Corran a venit şi a vorbit cu mine.

— Şi ce aţi concluzionat?

— Că ceva din conversaţia lor l-a tulburat pe Corran.

Iella se uită la datapadul de pe masa procurorului. Halla obţinuse de la Erisi tot ceea ce se aştepta ca aceasta să recunoască – o mărturie care arăta că Corran fusese supărat în urma conversaţiei cu Căpitanul Celchu. Atunci când îi luaseră depoziţia lui Erisi, aflaseră natura conversaţiei ei cu Corran. Deşi lui Halla i-ar fi plăcut să obţină acea mărturie, supoziţia de zvon o împiedica. Doar excepţia ieşirilor emoţionale nu era ceva cu care se aştepta să reuşească.

Halla îi zâmbi lui Nawara.

— Martorul dumneavoastră.

Twi'lekul se ridică în picioare.

— Ofițer de zbor Dlarit, cât timp a trecut între momentul în care ai raportat că ai vorbit cu Corran şi momentul anterior în care vorbiseşi cu el?

— O oră.

— Acum, tocmai ai declarat că l-ai văzut pe Corran vorbind cu Căpitanul Celchu. L-ai văzut pe Locotenentul Horn vorbind cu altcineva înainte să vorbească cu Căpitanul Celchu?

— Nu.

Capul lui Nawara se ridică de parcă răspunsul ei îl surprinse.

— Nu l-ai văzut pe Locotenentul Horn vorbind cu Mirax Terrik?

Erisi ridică din umeri.

— Presupun că da. I-am văzut stând unul lângă celălalt şi am văzut-o fugind, dar nu-mi amintesc conversația lor.

— Dar recunoşti că este posibil să fi vorbit unul cu celălalt?

— Da.

— Deci, din câte ştii, Locotenentul Horn ar fi putut avea mai multe conversații care l-ar fi putut scoate din minți?

— Presupun că da. Erisi clipi din ochi de câteva ori. S-ar putea să fie aşa.

Twi'lekul îşi plecă capul.

— Mulțumesc, Ofițer de zbor, asta e tot ce am avut de întrebat.

* * *

Corran se simțea ca un bloc de gheață arzătoare prins într-o furtună cu fulgere. Carnea lui părea în flăcări, în timp ce oasele îi păreau înghețate la zero absolut. Fiecare receptor de durere din corpul său se activa şi se dezactiva aproape constant. Durerea începea de la picioare şi urca în valuri, sau cobora asupra lui ca o ploaie în averse, sau îl lovea cu impulsuri date la întâmplare.

S-ar fi bucurat de moarte, dacă nu ar fi avut teama de a-şi petrece eternitatea cu amintirea unei asemenea dureri atât de proaspătă.

Auzi un şuierat, iar suportul se retrase din ceea ce el obişnuise să numească *Inductorul.* Corran atârna flasc de curelele de prindere şi întâmpină cu bucurie durerea constantă, neclintită şi neschimbată pe care i-o provocau curelele care i se înfigeau în carne. Transpirația i se revărsa pe față şi îl ustura feroce acolo unde reuşise să-şi muşte buza inferioară, dar chiar şi acea senzație era o uşurare față de ceea ce tocmai trecuse.

Ysanne Isard intră în camera de interogatoriu şi îi făcu semn Trandoshanului să iasă.

— Te-aş găsi fascinant dacă ai şti mai multe, Horn. Se uită la panoul cu oglinzi de pe perete. Toleranța ta la durere este remarcabilă.

Corran ar fi ridicat din umeri, dar fiecare dram de energie din corp fusese epuizat când strigase răspunsuri la întrebările lansate asupra lui în timpul şedinței. Nu-şi putea aminti ce spusese. Îşi amintea că, în acele câteva momente de luciditate pe care le atinsese printre puseurile de agonie, încercase să se concentreze asupra frigului sau căldurii. Concentrarea asupra acelor senzații păruse să atenueze cumva durerea. Acum, în absența durerii, se îndoia că acea observație era corectă, dar fusese un sanctuar în care se retrăsese, iar asta era o victorie foarte mică.

Ea îşi aşeză pumnii în şolduri.

— Tu reprezinți o problemă pentru mine. Nu ştii destule pentru a fi util, iar

poziția ta în cadrul Rebeliunii este atât de joasă, încât abia dacă eşti vital. Dacă te voi trimite înapoi la ei, probabil că te vor trata la fel cum îl tratează acum pe Celchu. Nu vei avea nici măcar libertatea pe care o avea el înainte să fie arestat. Acest lucru nu mă convinge să te trimit înapoi. Pe de altă parte, ai fi perfect pentru a te modela în propriul meu *răzbunător*. Rezistența ta la durere va face ca reabilitarea într-un Imperial cu o gândire corectă să fie lungă, dar nu imposibilă. Neîncrederea ta profundă cu privire la natura lipsită de legalitate a Rebeliunii este o fundație pe care te pot transforma din nou în instrumentul despre care am nevoie. Pot să formez o escadrilă de *răzbunători* în jurul tău, care să urmărească şi să distrugă *Escadrila Vagabond*. Să foloseşti un membru al *Escadrilei Vagabond* pentru a distruge *Escadrila Vagabond*, asta ar fi delicios.

Corran îşi adună puterea din rezerve pe care nu ştia că le are şi zâmbi.

— Nu vei trăi suficient de mult să mă vezi întorcându-mă împotriva prietenilor mei.

— Bine, furie îndreptată spre mine, excelent. Ea îl aplaudă politicoasă. Urăşte-mă cât vrei. Voi transforma ura ta față de mine în ură față de cei care nu te-au salvat de mine. Nu vei fi primul frânt în acest fel şi nu vei fi nici ultimul.

— Nu voi ceda.

— Ah, ba o vei face. Toți o fac. Ea dădu solemn din cap în timp ce suportul şuiera şi îl cobora încet spre *Inductor*. Şi când vei ceda, te voi pune din nou la loc, iar în semn de recunoştință vei face tot ceea ce îți cer, fără să pui întrebări sau să ții cont de loialitățile pe care le-ai avut cândva.

Capitolul 15

Probabil că într-un astfel de loc a pus Escadrila Vagabond la cale cucerirea Centrului Imperial. Kirtan Loor îşi feri capul pe sub o serie de conducte umede şi mucegăite şi îşi urmă ghidul în adâncul măruntaielor ruginite ale Centrului Imperial. Loor fusese condus mai adânc în interiorul oraşului planetar decât crezuse că este posibil, apoi mersese alţi câţiva kilometri printr-un labirint fierbinte şi umed care îl făcuse să-şi imagineze că trecuse prin centrul planetei şi că acum îşi croia drum în sus şi ieşea prin partea cealaltă.

Agentul de la Serviciul Special de Informaţii care îl conducea prin labirint o luă la stânga şi, printr-o deschidere ovală, trecu prin peretele tunelului de acces. Deschiderea părea, la prima vedere, ca şi cum ar fi fost ciopârţită în perete; dar când Loor se prinse de marginile ei în timp ce se căţăra prin gaură, striaţiile pe care le simţea îl făcură să se întrebe dacă nu cumva fusese roasă în ferrocretă. *Dacă nu găsesc o metodă de a folosi acest lucru, nu vreau să ştiu cine a ros această gaură.*

Zona joasă şi lată în care păşise Loor mirosea a rugină, a apă stătută şi a mucegai. Cele câteva bălţi cu apă stătută aveau o peliculă uleioasă pe ele, care prezenta o uşoară fosforescenţă. Lumina slabă completa proiectoarele temporare pe care agenţii operativi le amenajaseră pentru a-şi expune colecţia pestriţă de speedere. În ansamblu, tabloul era nesemnificativ şi era puţin probabil să atragă atenţia cuiva, cu excepţia unui hoţ de speedere cu adevărat disperat.

Şi ce surprins ar fi de ceea ce a primit.

Speederele, care erau din ani şi de mărci diferite, fuseseră prelucrate cu grijă de către agenţi şi transformate în jumătate de duzină de bombe zburătoare. Spaţiile goale din şasiu fuseseră umplute cu explozibil. Proiectate pentru a fi pilotate de la distanţă dintr-un speeder secundar, acestea urmau să fie împinse ca nişte torpile protonice în diversele depozite de bacta de pe întreaga planetă.

Un agent operativ se apropie de Loor, fără a putea să-şi ascundă un zâmbet de pe faţa sa pătrată.

— După cum vedeţi, suntem pregătiţi să plecăm în orice moment. Am finalizat scanarea electronică iniţială a obiectivelor vizate şi am constatat că acestea sunt negative în ceea ce priveşte tacticile sau echipamentele de contracarare.

— Foarte bine.

Imperiul perfecţionase cu mult timp în urmă măsurile de apărare împotriva bombelor care puteau fi setate să detoneze de la distanţă. Cea mai uşoară dintre acestea era transmiterea unor semnale puternice pe o varietate de frecvenţe de comunicaţii de tipul celor folosite de teroriştii Rebeli pentru a detona astfel de bombe, provocând o detonare prematură în timp ce bombele se aflau încă în posesia atacatorilor. Transmisia de pe navele de patrulare din zonele ostile detonase chiar şi explozibilii din fabricile de bombe a căror existenţă fusese bănuită de serviciile de informaţii, dar pe care nu reuşiseră să le localizeze pentru o lovitură exactă. Rănile provocate inocenţilor din zonă atunci când explodaseră bombele fuseseră considerate drept o pedeapsă justă pentru faptul că lumea nu raportase Rebelii care lucrau în zona lor. Deşi nu reuşiseră să detecteze tactici similare de contrareacţie în zonele de

depozitare a bactei, oamenii lui Loor hotărâseră să nu detoneze bombele de la distanță. Aducerea unui speeder pe poziție şi lăsarea lui acolo suficient de mult timp pentru ca echipa de intervenție să se îndepărteze oferea o fereastră pentru detectare şi dezactivare. Chiar dacă această fereastră ar fi fost mică, se considera că era prea riscant; intenționau să lovească mai multe locații în succesiune rapidă, iar dacă forțele Rebelilor ar fi descoperit o bombă şi ar fi trimis un avertisment, ar fi făcut ca atacarea celorlalte locații să fie mult mai dificilă. În plus, faptul că nu putea depista echipamente anti-tero în timpul recunoaşterilor ar fi putut fi justificat prin faptul că cineva uitase să pornească dispozitivele în acea zi.

Planul pe care îl pregatiseră era de fapt destul de simplu. Navele comerciale de transportare a speederelor nu erau o privelişte neobişnuită în Centrul Imperial, transportând la atelierele de reparații vehiculele aeriene şi terestre avariate. Cu ajutorul unui fascicul tractor şi a unei simple legături de tip sclav, de la distanță, tehnicienii de reparații zburau în mod regulat cu speederele prin oraş. Folosirea unui vehicul de transport de tip feribot pentru a transporta un vehicul în zona potrivită, după care cineva îl transporta de la distanță în clădire, era considerată o modalitate sigură de a livra bombele. Din moment ce conectarea prin telecomandă era folosită în mod obişnuit de acest tip de vehicule, nu putea fi bruiată fără a provoca zeci de dezastre pe deplin legitime, aşa că Loor ştia că metoda lor de livrare era ferită de intervenții.

Detonatoarele la contact fuseseră montate în diversele panouri şi bare de protecție ale fiecărui vehicul. Explozibilii urmau să fie declanşați atunci când detonatoarele erau comprimate de forța cu care un speeder care se izbea de o clădire. În timp ce o coliziune frontală cu un alt speeder la o viteză semnificativă ar fi putut cauza declanşarea bombei, şansele ca acest lucru să se întâmple erau relativ mici. În orice caz, cantitatea de explozibil ambalată în vehicule însemna că orice explozie în apropierea țintei ar fi provocat pagube substanțiale şi, dacă nu ar fi distrus depozitul de bacta, cel puțin ar fi îngreunat distribuirea acesteia.

Agentul se uită la Loor cu optimism.

— Când ni se va da semnalul de plecare?

Loor se uită la cronometrul de la încheietura mâinii.

— Se zvoneşte că Mon Mothma va anunța detaliile planului de distribuire a bactei aprobat de Consiliul Provizoriu în aproximativ paisprezece ore. Încă dezbat dacă ar trebui să folosim aceste vehicule pentru a puncta discursul ei sau să lăsăm anticiparea publicului să mai crească o zi sau două înainte să lovim.

Loor îşi păstră tonul degajat, ca şi cum decizia care urma să fie luată nu avea prea mare importanță. Prefera să o facă mai repede decât să aştepte, dar era destul de sigur că Ysanne Isard ar fi vrut ca el să aştepte. Până acum nu primise niciun răspuns de la ea în legătură cu acest plan – *sau cu oricare dintre planurile mele*. Asta însemna că decizia depindea cu adevărat de el, dar ştia că nu trebuia să o ia decât cu o oră sau două înainte ca asaltul să aibă loc.

Agentul de informații se încruntă.

— Contactați-mă pe o frecvență securizată cu trei ore înainte de începerea programată a discursului lui Mon Mothma. Presupuneți că operațiunea va fi declanşată în timpul discursului ei. Când mă vei suna, fie voi anula asaltul şi îl voi reprograma, fie te voi lăsa să pleci. Dacă nu dai de mine, pleci.

— Foarte bine, domnule. Agentul făcu un semn cu mâna spre speedere. Dacă doriți să inspectați opera noastră?

Loor clătină din cap.

— Ai fost întotdeauna eficient, Căpitane. Nu văd niciun motiv să mă îndoiesc tocmai acum de pregătirea ta...

— Mulțumesc.

— Cu plăcere. Loor zâmbi încet. Şi, apropo de eficiență, oamenii tăi s-au ocupat de Nartlo, da?

— Aşa cum ați ordonat, domnule.

— Excelent.

— Da, domnule. O să pun pe cineva să vă conducă înapoi.

Agentul făcu semn unui alt om al său îmbrăcat în civil să vină, iar Loor îl urmă pe agent afară, printr-o altă ieşire din buncărul subteran. Lui Loor i se părea această rută mai puțin odioasă, iar utilizarea unei serii de turbolifturi însemna că era nevoie de mai puțin timp pentru a se întoarce în regiuni mai ospitaliere ale oraşului. După ce îşi luase rămas bun de la agent, Loor îşi croi drum în sus şi prin oraş. Verifică în permanență împrejurimile şi traseul din spate pentru semne că este urmărit, dar nu găsi niciunul. Perspectiva de distrugere a rezervei de bacta a Rebelilor îl încânta, dar nu din motivele pe care i le-ar fi atribuit majoritatea Rebelilor. Nu era încântat de faptul că distrugerea bactei ar fi provocat moartea a milioane, chiar miliarde de ființe. Oricât de ciudat ar părea, chiar şi pentru el, viețile lor nu însemnau nimic. Din moment ce nu-i cunoştea, erau numere, iar Kirtan Loor nu fusese niciodată o persoană care să fie teribil de emoționată de numere.

Distrugerea bactei ar fi fost o victorie în războiul pe care îl purta împotriva Rebeliunii. El şi oamenii lui erau depăşiți numeric, fără arme şi cu resurse insuficiente, dar învingeau. Până acum loviseră când şi unde doreau. Simplul fapt că reuşiseră să strângă o escadrilă de bombe în Centrul Imperial fără să fie detectați era un triumf în lupta lor împotriva Generalului Cracken şi a forțelor sale.

În mod ciudat, Loor îşi dădea seama că participa la un joc care s-ar fi încheiat cu o moarte subită, şi că era mai probabil să fie moartea lui decât a duşmanilor săi. Totuşi, acum înțelegea emoția ascunsă care îi făcuse pe Rebeli să continue. Ei fuseseră insectele care înțepau în mod repetat gigantul stângaci care fusese Imperiul. Da, uriaşul îi lovise şi, în unele cazuri, îi rănise grav, dar nu-i putuse ucide niciodată pe toți. Sfidarea pe care o arătau Imperiului îi ardea acum în vene şi, deşi nu-l făcea să se creadă nemuritor sau de neoprit, îi insufla dorința de a face din ce în ce mai mult pentru a-şi chinui inamicul. Ştia, de asemenea, că eforturile sale nu vor restabili Imperiul. Nu acesta fusese scopul pe care îl avea Ysanne Isard în minte când îl instalase în Centrul Imperial ca lider al unei mişcări pro-Palpatine. Ceea ce făcea el ar fi slăbit Rebeliunea şi ar fi permis altor forțe să o destrame. Nu conta dacă acele alte forțe includeau un Lord precum Zsinj care îşi croia drum în Centrul Imperial şi îl prelua, sau dacă era produsul unei alte scheme pe care fără îndoială o plănuia *Inimă de Gheață*. Isard dorea să distrugă Rebeliunea, iar acesta era scopul pe care el intenționa să o ajute să îl atingă.

Zâmbi. Îi fusese încredințată o mare responsabilitate, iar succesul său ar fi creat un vid de putere în inima Imperiului. Isard susținea că scopul ei nu era învierea Imperiului, ci distrugerea Rebeliunii; totuşi, i se părea evident că recrearea Imperiului era o consecință firească a eliminării Rebeliunii. Când Rebeliunea se va prăbuşi, dacă va face lucrurile bine, va fi în poziția de a ajuta la refacerea Imperiului. Deşi ştia că nu ar fi fost bine să devină un rival direct al lui *Inimă de Gheață*, ştia, de asemenea, că ea nu va trăi la nesfârşit.

Nici eu nu voi trăi, dar dacă voi trăi mai mult decât ea, tronul Împăratului ar putea fi disponibil pentru mine. Loor zâmbi şi adulmecă cu mândrie, dar mirosul de la poalele oraşului îi spulberă fantezia. Se uită în jos, la picioarele sale, şi văzu un reziduu fungic sclipitor care părea să-şi schimbe culoarea în timp ce-l privea. Dorind imediat să se întoarcă în vizuina sa şi să se spele de duhoarea zonelor subterane ale Centrului Imperial, scoase un comunicator din buzunar şi îi ceru uneia dintre gărzile sale să se întâlnească cu el, însoțit de speeder.

Loor făcu tot ce putu ca să-şi curețe mizeria de pe pantofi de peretele unei clădiri, dar aceasta se lipise bine de el. Chicoti în sinea lui, gândindu-se la el ca la o adevărată *scursură Rebelă.* Nu reuşise să facă niciun progres în încercarea de a se lupta cu ea şi se întreba dacă o sabie de lumină ar fi putut să o distrugă. Ajunsese la concluzia că nu ar fi putut, chiar în momentul în care speederul său coborâse până la bordură şi uşa din spate, ca o aripă de pescăruş, se ridică.

Loor porni spre compartimentul pasagerilor, apoi se opri. Înăuntru, cuibărit într-un colț, un bărbat micuț, cu părul alb, îndreptase un pistol blaster spre el.

— Îmi pare rău, am greşit speederul. Greşeala mea.

— Nu e nicio greşeală. Urcă. Bărbatul suspină. Urcă sau ceilalți băieți ai mei te vor împinge înăuntru.

Neavând de ales, Loor intră în vehicul şi se aşeză pe unul dintre scaunele de pasageri. Uşa se închise în urma lui, lăsându-i pe cei doi singuri în interiorul întunecat al speederului. Loor îşi ridică mâinile şi se agăță de centurile de siguranță.

— Are vreun rost să mi le pun, Moff Vorru?

Fliry Vorru încuviință din cap cu grație.

— Foarte bine, Agent Loor. Da, desigur, pune-ți centura. Nu mă aştept să fie o călătorie dură, dar lucrurile pot deveni turbulente aici, pe Centrul Imperial.

— Aşa am observat şi eu.

— Sunt sigur că da. Vorru aşeză pistolul blaster pe scaunul de lângă el, apoi trase de manşetele gri de la jacheta sa albastră ca noaptea. Şi nu mai sunt un Moff, ci un simplu Colonel în Miliția Populară a Centrului Imperial.

— Frumoasă uniformă. Sunt sigur că te va pune în valoare atunci când vei ține o conferință de presă şi vei anunța capturarea mea. Loor încercă să îşi forțeze un zâmbet pe față, dar nu părea să merite efortul. O adevărată lovitură pentru tine.

— Într-adevăr, ar putea fi. Vorru căscă într-un mod exagerat. Şi ajungem la întrebarea dacă este sau nu necesară.

— Poftim?

— Îmi ridici o problemă, Agent Loor. *Frontul Palpatin de Contrainsurecție* este unul dintre motivele pentru care a fost creată miliția mea. Atâta timp cât sunteți o amenințare, Consiliul Provizoriu are nevoie de mine. Fără tine, tot ce putem face este să ne ocupăm de micii comercianți de pe piața neagră şi de alți infractori.

— Adică cei pe care oricum îi controlezi în prezent.

— Îmi supraestimezi abilitățile.

Loor ridică o sprânceană.

— Chiar aşa? M-ai găsit destul de repede.

Vorru ridică din umeri.

— Mai mult din întâmplare decât orice altceva. Eram pe cale să-mi consolidez controlul asupra pieței negre de bacta şi îl aveam pe Nartlo sub observație, deoarece avea o sursă pe care nu o puteam găsi. Oamenii mei i-au pus pe ai tăi sub observație când l-au vizitat noaptea trecută. Am continuat să supraveghem şi am fost conduşi

la acest vehicul. Oamenii tăi se pricep să se deghizeze... apropo, părul blond şi barba de țap îți îndepărtează cu adevărat înfățişarea de cea a lui Tarkin. Schimbarea aspectului unui vehicul nu este la fel de simplă.

Omulețul surâse.

— N-aveam nicio idee pe cine am găsit până când nu am verificat înregistrările acestui vehicul. Înmatricularea este absolut neînsemnată şi obişnuită, fără niciun semn de decriptare pe fişierul de date. Asta mi-a indicat faptul că înmatricularea ajunsese în calculatoare prin mijloace legitime, iar asta însemna Serviciile Secrete Imperiale. Din moment ce îl întorseseşi pe Zekka Thyne împotriva mea, mi-am făcut o misiune din a afla mai multe despre tine, apoi, surpriză, surpriză, iată-te aici.

— Sper să nu te dezamăgesc.

— Este posibil, dar vom vedea. Vorru se încruntă. În mod normal, nu te-aş fi săltat atât de devreme, dar Nartlo a indicat că ți-a dat locațiile depozitelor de bacta ale Republicii. Am devenit imediat suspicios... el susținea că eşti doar un traficant de bacta, dar acele centre de depozitare abia aşteaptă să fie lovite de *Frontul* tău. Am încercat să determin dacă Nartlo mă mințea, dar ai anticipat că voi face asta.

Loor zâmbi.

— Ai folosit *skirtopanol* pe el.

— Da, iar convulsiile au fost destul de hidoase.

— Convulsiile? Hmmm. I-am dat o rezervă de *lotiramină*[8] şi i-am spus că îl va împiedica să se infecteze cu virusul Krytos. Am inclus instrucțiuni stricte de dozare. Dacă a intrat în convulsii, trebuie să fi luat de patru ori cantitatea recomandată.

— Unii presupun că dacă o pastilă e bună, mai multe sunt şi mai bune.

— A murit?

— Hemoragie cerebrală.

— Era util, de aceea nu l-am omorât pur şi simplu. *Lotiramina* ar fi îngreunat interogatoriul Rebelilor, iar unele dintre informațiile pe care le avea despre operațiunea mea i-ar fi făcut să se îndrepte în tot felul de direcții greşite.

Vorru dădu din cap.

— Deşi a afirmat că nu ştia nimic despre un atac planificat asupra depozitelor de bacta, asta este ceea ce plănuieşti, nu?

Loor se uită prin cabină.

— Aş fi crezut că Generalul Cracken va recurge la metode mai profesioniste de interogare.

— Ar fi făcut-o, şi o va face, dacă nu alegi să cooperezi cu mine. Vorru îşi încrucişă picioarele şi trase de pliul pantalonilor săi. Dacă nu obțin răspunsuri de la tine, îi voi spune lui Cracken că am descoperit un complot pentru a ataca centrele actuale. El va pune în aplicare măsuri de siguranță care să împiedice succesul vostru, în timp ce va muta bacta în noi locații. Voi veți pierde şi eu voi câştiga.

— Şi tu ai un plan care va duce la un alt rezultat?

Vorru zâmbi.

— Acum vei lucra pentru mine. Vei lovi țintele pe care ți le voi da şi le vei lovi atunci când vreau eu să le lovesc. Nu sunt indiferent față de războiul vostru împotriva Rebeliunii, dar vreau să ucid încă un mynock cu o singură explozie.

Bineînțeles, ar fi trebuit să fie evident. Loor încuviință din cap.

[8] *Lotiramina* – substanță care se administra pentru a neutraliza *skirtopanolul.* Când medicamentul se metaboliza, putea provoca tot felul de probleme de sănătate, de la amnezie până la moarte.

— Ai face ceea ce nu a putut face Prințul Xizor.

— Xizor s-a bazat prea mult pe abilitățile sale personale şi nu suficient pe abilitatea de a-i citi pe ceilalți.

— După ce ai transformat Soarele Negru în Miliția Poporului, vei fi în poziția de a prelua puterea dacă Rebeliunea se va clătina.

— Dar eu nu doresc să văd Rebeliunea eşuând. Vreau doar să văd că *liderii* Rebeliunii eşuează. Să-i manipulez pe Bothani şi să-i liniştesc, să-i frustrez pe Alderaaniani până când îi vor îndepărta pe ceilalți oameni cu amintirile lor constante despre cum a fost martirizată lumea lor pentru Rebeliune, să las piața neagră să falimenteze Republica pentru ca cineva care are rezerve monetare să vină şi să salveze lucrurile...

— Adică tu.

— Bineînțeles. Vorru dădu din cap. Poate că Ysanne Isard a injectat virusul Krytos în Centrul Imperial, dar Rebelii au injectat un virus mai mortal în Centrul Imperial înainte de asta: pe mine. M-au văzut ca pe cineva care ar putea fi o frână pentru prădătorii lumii interlope de aici, dar au uitat că însuşi Împăratul mă văzuse cândva ca pe un rival la putere. Ce au uitat ei, eu nu am uitat niciodată. Acum, Împăratul e mort şi eu sunt aici, pe planeta lui. Întrebarea pentru tine, agent Loor, este următoarea: cum vrei să distrugi Rebeliunea? Vrei să o distrugi sau să o distragi până când şi se va îmbolnăvi şi va muri? Ceea ce vei găsi crescând în locul ei, te asigur că va fi pe placul tău.

Agentul de informații îşi strânse buzele într-o linie subțire. *Refuzul meu de a fi de acord va însemna moartea, aşa că alegerea este evidentă. Şi, ca şi în cazul lui Ysanne Isard, Fliry Vorru nu va trăi la nesfârşit.*

Loor clătină încet din cap.

— Ce vrei?

— Vreau să loveşti doar unul dintre cele şase depozite în acest moment – cel de la sud de districtul Senatului. Oamenii mei au reuşit deja să fure oricum cea mai mare parte din acea rezervă, aşa că atacul tău ne va acoperi urmele şi ne va lăsa să profităm de creşterea prețurilor de pe piața neagră. Îți voi da şi alte ținte pe măsură ce avansăm, pentru a-mi îndeplini obiectivele.

— Consideră că am făcut-o. În seara asta, în timpul discursului lui Mon Mothma?

Fața lui Vorru înflori într-un zâmbet larg.

— Ah, îți place ironia. Splendid. Cred că alianța noastră va fi foarte profitabilă pentru amândoi. Anticipez că va fi o plăcere continuă să fac afaceri cu tine, agent Loor.

Capitolul 16

Iella Wessiri îi zâmbi lui Diric în timp ce se aşeza pe scaunul martorului. Diric se afla pentru prima dată în sala de judecată şi chiar părea încântat de aglomerație. Ofițerii îl lăsaseră să se aşeze chiar în spatele mesei acuzării pentru că asta îl punea în imediata apropiere a locului unde stătea ea când nu era la boxă.

Nuanța cenuşie a pielii lui Diric trăda oboseala, dar procesul îi stârnise interesul. Dacă nu ar fi fost focul care îi înflăcăra ochii căprui, ar fi fost categoric împotriva participării lui la proces. Ea simțea că procesul trebuia să se afle pe lista de ținte a *Frontului Palpatin de Contrainsurecție* şi nu voia ca Diric să fie expus la aceste violențe. Cruzimea brută a atacului lor asupra unei instalații de depozitare a bactei din noaptea precedentă o cutremurase şi, în secret, era mulțumită de faptul că Diric era acolo unde putea să-l vadă.

Halla Ettyk se ridică în picioare.

— Iella Wessiri, ați putea, vă rog, să prezentați instanței istoricul personal al angajărilor dumneavoastră din ultimii opt ani?

— M-am alăturat Forței de Securitate Corelliană cu un an standard înainte ca Împăratul să dizolve Senatul. Am lucrat acolo timp de şase ani, avansând în Divizia de Interdicție a Contrabandei, unde am fost parteneră timp de doi ani cu Corran Horn. Cu aproximativ doi ani în urmă, Corran, Gil Bastra, soțul meu Diric şi cu mine am fugit cu toții de pe Corellia înainte ca Ofițerul Imperial de legătură al diviziei noastre, Kirtan Loor, să poată inventa acuzații şi să ne aresteze. De pe Corellia, Diric şi cu mine am venit pe Coruscant şi am stat ascunşi timp de un an. Aveam destui bani încât nu aveam nevoie de slujbe, aşa că nu am făcut nimic în primul an aici. După dispariția soțului meu, în urmă cu aproximativ un an, m-am alăturat organizației Alianței aici, pe Coruscant, şi am ajutat *Escadrila Vagabond* să doboare scuturile. De atunci, în ultimele două săptămâni, am fost repartizată la biroul dumneavoastră ca investigator-şef al acestui caz.

Procurorul clătină din cap.

— Aşadar, ai lucrat cu Corran Horn timp de doi ani.

— Am lucrat *în parteneriat* cu el timp de doi ani.

— Descrieți ce înțelegeți prin *parteneriat*.

Iella ridică uşor din umeri.

— Este asemănător cu a fi căsătorit cu cineva, în sensul că trebuie să ai încredere totală în el. Viața ta este în mâinile partenerului tău în situații periculoase. Singurul mod în care poți construi acest grad de încredere este să ajungi să te cunoşti unul cu celălalt. Meseria înseamnă că eşti foarte mult timp împreună, în orice zi din săptămână, şi poți vedea cu uşurință mai mult pe partenerul tău decât propria familie. Unii parteneri ajung să se cunoască atât de bine încât aproape că dobândesc acea senzație – ca a unui Gotal – de a putea citi starea de spirit a celuilalt şi de a reacționa în anumite situații fără a rosti vreun cuvânt.

— Descrie-ne, te rog, relația ta cu Corran Horn.

— Eram apropiați, foarte apropiați. La aproximativ şase luni după ce am început să lucrez cu el, tatăl lui a fost ucis. Acel eveniment l-a zdrobit pe Corran şi l-

am ajutat să treacă peste el. Era singurul copil, căci mama lui murise anterior, aşa că se simțea singur. Faptul că Kirtan Loor l-a eliberat pe ucigaşul tatălui său l-a făcut pe Corran să tânjească după răzbunare, dar legăturile Imperiale ale lui Loor însemnau pentru Corran că nu putea face nimic, iar asta îl frustra. Gil şi cu mine ne-am străduit să-l calmăm, iar el şi-a revenit. Ideea este că, atunci când ajuți pe cineva să treacă printr-o perioadă atât de dificilă, ajungi să-i vezi inima şi să îl cunoşti foarte bine.

Halla Ettyk aruncă o privire la datapadul ei.

— Cât de bine îl cunoşteai pe Kirtan Loor?

— A devenit legătura noastră Imperială cu aproximativ un an înainte ca eu să fac echipă cu Corran. L-am găsit distant şi retras. Nu socializam – nu făcea niciun efort să ne cunoască după serviciu şi nu socializa în timpul sărbătorilor de la birou. Părea să se bucure de frustrările investigațiilor. În cei trei ani în care am lucrat în acelaşi birou cu el, am ajuns să-l cunosc suficient de bine pentru a-l evita cât mai mult posibil.

— Ai devenit pricepută în a-l evita?

— Da. Este destul de uşor de reperat, mai ales din cauza înălțimii sale, iar dacă devenea prea nesuferit, mă puteam retrage oricând la centrul de perfecționare a femeilor ofițer şi nu mă urma acolo.

— Ați menționat înălțimea lui. Cum i-ați caracteriza aspectul general?

— Destul de deosebit. Iella îşi îndepărtă părul şaten deschis de pe partea laterală a gâtului. Se mândrea cu faptul că arăta ca un Mare Moff Tarkin mai tânăr şi mai înalt, şi nu se înşela prea mult în privința asta. Cu siguranță ieşea în evidență în mulțime.

— Ai spune că Corran Horn îl cunoştea pe Kirtan Loor la fel de bine ca şi tine?

— Obiecție, avocatul influențează răspunsul martorului.

— Admit obiecțiunea. Reformulează întrebarea, Comandante.

— Da, domnule Amiral. Cât de bine ați putea spune că îl cunoştea Corran Horn pe Kirtan Loor?

— Obiecție. Asta presupune simple supoziții.

— Se respinge. Amiralul Ackbar dădu din cap spre Iella. Puteți răspunde la întrebare.

— Aş spune despre Corran că îl cunoştea pe Loor la fel de bine ca şi mine. Corran părea să ştie unde urma să fie Loor înaintea lui Loor şi îl programase pe Whistler să-i dea un semn dacă Loor era prin preajmă şi el încă nu-l observase.

— Mulțumesc. Din nou, Ettyk verifică datapadul. Vă rugăm să ne descrieți tipurile de documente pe care le-ați analizat în timpul investigației dumneavoastră.

Iella începu să puncteze pe degete.

— Am audiat martori, am ascultat înregistrări ale comunicațiilor şi am citit transcrieri ale acestora, am analizat probe fizice şi am examinat rapoartele întocmite de criminalişti cu privire la acestea, şi am analizat probele disponibile în dosare.

— Ce fel de elemente se află în acest dosar de probe?

— Rapoartele Comandantului Antilles, Locotenentului Horn şi Căpitanului Celchu despre timpul petrecut aici pe Coruscant.

Halla apăsă două butoane de pe datapadul ei.

— Am descărcat acum în computerul probatoriu al instanței un raport al Locotenentului Corran Horn, care aş dori să fie supus atenției ca Proba 34. Ați analizat acest raport?

— Da.

— Ce spune despre Kirtan Loor?

Iella se uită direct la Halla Ettyk.

— În el, Locotenentul Horn raportează că l-a văzut pe Căpitanul Celchu conversând cu Kirtan Loor la o cantină numită *Cartierul General*.

— Bazându-te pe experiența ta ca parteneră a lui Corran, cum ai caracteriza natura acestui raport?

— Tipic lui Corran: concis, la obiect şi fără echivoc în expunerea faptelor.

— Şi, pe baza experienței tale, cum ai descrie identificarea lui Kirtan Loor de către Corran?

— A fost absolut sigur că l-a văzut pe Căpitanul Celchu vorbind cu Loor.

Ettyk zâmbi.

— Deci nu era nimic în raport, nimic din experiența ta care să te determine să pui la îndoială identificarea lui Kirtan Loor de către Locotenentul Horn?

Iella şovăi.

— De fapt, există un mic detaliu asupra căruia am o întrebare.

Surprinderea trecu pe fața lui Halla, dar o înăbuşi repede.

— Solicit să se declare că nu răspunde, onorată instanță.

Filamentele cărnoase de pe barba Amiralului tresăriră sub gura sa deschisă.

— Nu, Comandante, ai pus o întrebare mai mult decât ar fi trebuit, iar acum trebuie să suporți consecințele. Mai aveți şi altceva pentru acest martor?

— În acest moment, nu, domnule, dar îmi rezerv dreptul de a o rechema.

— Am înțeles. Martorul este al dumneavoastră, domnule consilier Ven.

Iella îşi îndreptă spatele în boxa martorilor şi încercă să se liniştească, dar simți cum măruntaiele începură să i se strângă în timp ce Twi'lekul se ridica. Inima începu să îi bată puțin mai repede. Nu-i plăcuse niciodată să fie interogată şi nu se aştepta la nicio milă din partea lui Nawara Ven, mai ales după greşeala Hallei.

— Agent Wessiri, în timpul petrecut în cadrul Forțelor de Securitate Corelliene, ați efectuat vreodată o investigație cu privire la o problemă de trădare?

— Nu, dar am mai lucrat la cazuri de crimă.

— Ştiu. Ați lucrat la multe cazuri de crimă, nu-i aşa?

— Da.

— Şi unele au fost mai uşor de investigat decât acesta, nu-i aşa?

Iella dădu din cap.

— Da.

Deşi Nawara Ven îşi menținea vocea gravă şi comportamentul calm, nu îi plăcea felul în care începuse să scormonească în jurul concluziilor. El proiecta o aură de control calm, conducând procesul, iar ea ştia că asta era de rău. Odată ce intra în ritm şi ea începea să se mişte odată cu el, putea să se întoarcă şi să o surprindă, să scoată de la ea nişte mărturisiri care ar fi dat o impresie greşită celor din instanță.

— Cât timp ai spune că a durat, în medie, o investigație de crimă la care ai lucrat?

— Va trebui să fiți mai precis.

— Cât timp înainte de o arestare?

Iella ridică din umeri.

— Mai puțin de o săptămână. Dacă nu ai un suspect în arest până atunci, pista se poate înfunda foarte tare.

— Investigația în sine, însă, ar putea dura mai mult decât atât, corect?

— Sigur.

— Pentru că sunt detalii de verificat, rapoarte de laborator de citit şi analizat, de luat depoziții de la martori, mai multe fapte de verificat şi altele asemenea, corect?

— Da.

Twi'lekul surâse.

— Durează mult timp să faci asta, nu-i aşa?

— Depinde.

— Să zicem că vrei să o faci cum trebuie.

— *Întotdeauna* vreau să o fac cum trebuie.

— Bineînțeles, dar graba poate duce la o muncă neglijentă, nu-i aşa?

— Da.

— Deci o investigație pripită este o investigație potențial neglijentă?

— Da.

Nawara Ven dădu din cap.

— Aşadar, ați caracteriza două săptămâni de la crimă până la proces ca fiind un interval de timp scurt, din experiența dumneavoastră?

Iella aprobă din cap cu reticență.

— Este mai scurt decât majoritatea proceselor.

— Ați mai fost vreodată implicată într-un caz care a intrat în proces atât de repede ca acesta?

Ea clătină din cap.

— Nu.

Twi'lekul se uită din nou la datapadul de pe masă. Iella văzu lumini pâlpâind pe panoul frontal al lui Whistler, apoi Nawara dădu din cap şi îşi înfăşură o coadă cefalică înapoi peste umăr.

— Vreau să supun atenției Proba 34. La cât timp după incidentul descris a fost întocmit raportul?

Iella aruncă o privire la micul monitor de datapad din colțul boxei martorilor.

— Există o diferență de două săptămâni între incident şi depunerea raportului.

— Acum, din experiența dumneavoastră ca partener al lui Corran Horn, ați spune că acesta era de obicei prompt în depunerea rapoartelor?

— Da. Iella îl privi fix pe Whistler. Dar uneori existau întârzieri, iar cele două săptămâni pe care le menționați au fost destul de aglomerate.

— Acesta este singurul motiv – faptul că a fost ocupat – pentru care credeți că a întârziat Locotenentul Horn să-şi depună raportul?

— Obiecție, invocă speculații.

— Consilierul Ven întreabă ce crede martora, nu ce crede ea că a gândit victima. Îi voi permite. Se respinge.

— Pentru că noi credeam despre Căpitanul Celchu că era mort pe Noquivzor, nu părea că raportul ar fi putut fi adevărat, aşa că nu ar fi existat niciun motiv pentru a-l prezenta. Iella se aplecă spre înainte în scaunul ei. Cu toate astea, în momentul în care Corran a aflat că Căpitanul Celchu era în viață, a făcut acel raport.

— Înțeleg asta. Twi'lekul îi aruncă un zâmbet plin de dinți ascuțiți. În timpul cât ai fost partenera lui, ai ştiut vreodată ca Corran Horn să facă o greşeală?

— Era doar un om.

Expresia lui Ven se întunecă.

— Poate că poți să dezvolți acest răspuns pentru noi, cei care nu suntem oameni.

Iella roşi şi privi în jos, spre podea. *Ce lucru de spus, mai ales aici şi acum!*

— Adică, da, a făcut greşeli.

— Vă mulțumesc. Acum, ai făcut aluzie la ceva din raport care a lăsat o îndoială în mintea ta cu privire la veridicitatea identificării lui Kirtan Loor de către Locotenentul Horn. Ce anume?

Stomacul îi încremeni.

— Corran îl descrie pe Loor ca purtând o pelerină cu glugă şi urmându-l pe Căpitanul Celchu prin spatele cantinei în momentul în care Corran intrase în ea. Corran l-a recunoscut pe Loor după înălțimea şi mersul său, dar nu i-a văzut niciodată fața.

— Şi, oricât de bun ar fi fost Corran, credeți că identificarea acestuia fără să vadă fața individului lasă loc să se fi înşelat?

— Da.

Twi'lekul dădu din cap.

— Mulțumesc pentru sinceritate. Nu mai am întrebări.

Ackbar se uită la procuror.

— Alte întrebări?

— Nu, domnule Amiral.

Mon Calamariul dădu din cap către Iella.

— Sunteți liberă, Agent Wessiri. Voi suspenda şedința de judecată în acest moment. Consiliul Provizoriu se reuneşte pentru a discuta o serie de probleme şi trebuie să fiu acolo. S-ar putea, de fapt, să suspend procesul pentru o săptămână. Presupun, din întrebarea pe care ați pus-o mai devreme, domnule Consilier Ven, că nu vă deranjează să aveți timp suplimentar pentru investigarea cazului?

Iella, reîntoarsă la locul ei în boxa acuzării, privi profilul lui Nawara în timp ce acesta dădea din cap.

— Mă bucur să am timp pentru a continua să-mi pregătesc apărarea.

— Comandante Ettyk, nu aveți obiecții la o amânare?

— Nu, domnule.

— Foarte bine, şedința de judecată se suspendă pentru o săptămână.

* * *

Iella intră în biroul lui Halla Ettyk.

— Diric este în biroul de afară, întins. Sper că nu vă deranjează. Îmbulzeala de la ieşirea din instanță a fost cam mare, dar ofițerii nu păreau să vrea să-l lase să-şi tragă sufletul. De fapt, nu au fost prea interesați să mă lase să-l aduc cu mine aici, în birou.

Procurorul cu părul negru clătină din cap.

— Nicio problemă, dar să-i faci rost de o legitimație specială de vizitator.

Iella se încruntă în timp ce se aşeza într-un scaun din piele de nerf în fața biroului din oțel transparent al lui Halla.

— Ce se întâmplă?

Halla aşează un comunicator pe biroul ei.

— Tocmai am primit veşti de la consilierul Amiralului Ackbar, Comandantul Sirlul. Motivul amânării neaşteptate a fost mai mult decât o întâlnire de rutină a Consiliului Provizoriu. Se pare că, în urma asaltului asupra depozitului de bacta, am primit o amenințare cu bombă aici. Nu sunt siguri cine a făcut amenințarea sau cât

de reală este, dar vor o săptămână pentru a întări complexul tribunalului.

— Înțeleg.

Halla încuviință solemn din cap.

— La fel de bine... îmi dă o săptămână pentru a-mi consolida cazul.

Iella tresări.

— Îmi pare rău pentru ceea ce am spus acolo. Nu vreau ca ucigaşul lui Corran să scape, dar…

— Nu e vina ta. Amiralul Ackbar a avut dreptate. Am pus o întrebare mai mult decât ar fi trebuit. Am încercat să mă asigur că Corran a avut dreptate şi am fost prea deşteaptă pentru binele meu. Apoi ridică din umeri. Cel puțin nu s-a spus nimic despre acel Duros cu care spune Căpitanul Celchu că s-a întâlnit în acea noapte. Deocamdată, instanța ştie doar că Corran s-ar putea să se fi înşelat în privința identificării acestuia. Dacă acel Duros este adus, vor fi liberi să se întrebe cât de mult seamănă Kirtan Loor în mantie cu un Duros în mantie.

Ochii lui Iella se îngustară.

— Ştiam cu toții că Celchu a afirmat că a întâlnit un Duros în acea noapte.

— Aşa se pare, dar toate poveştile astea sunt urmărite până la însuşi Celchu, aşa că oricine altcineva le aduce în discuție este anulat din cauza *regulii zvonurilor*. Singura modalitate de a intra în joc este dacă depune Tycho mărturie.

— Şi dacă Durosul depune mărturie?

— Care este probabilitatea ca acest lucru să se întâmple? Nu există nicio dovadă că Lai Nootka a fost vreodată pe Coruscant, din câte putem spune. Mai mult, a existat o anumită istorie între Corran şi Nootka – Corran l-a scos dintr-o închisoare Imperială de pe Garqi, oriunde s-ar afla aceasta. De ce ar fugi Nootka de omul care i-a salvat viața?

Iella îşi deschise mâinile.

— Poate că doar se ducea după Tycho.

— Bine. Să presupunem că întâlnirea a fost la fel de nevinovată cum a încercat Tycho să o prezinte. Nu contează câtuşi de puțin. Numai datele despre mită sunt suficiente pentru a demonstra că lucra pentru Imperiu. Corran credea că Tycho s-a întâlnit cu Kirtan Loor; amenințarea lui de a cerceta trecutul lui Tycho din cauza acestei convingeri este motivul crimei.

— Dar de ce să-l ucizi pe Corran când poți demonstra că se înşela în privința întâlnirii doar prin simpla prezentare a lui Lai Nootka? se încruntă Iella. Tycho a părut întotdeauna încrezător în nevinovăția sa, ceea ce însemna că ori îl avea pe Nootka acolo unde putea să-l livreze, dând peste cap bazele anchetei cu care amenința Corran, ori...

— Ori ar putea fi nevinovat? Halla clătină din cap. Nu trasa un curs spre acea gaură neagră.

— Dar acea gaură neagră ar putea fi adevărul.

— Sigur, dar nu noi suntem judecătorii de fapt în acest caz, ci membrii instanței. Noi trebuie doar să le prezentăm cel mai bun caz pe care îl putem aduna, iar apărarea trebuie să îl demonteze. Ochii căprui ai Hallei se îngustară. N-o să începi să spui că vrei să te asiguri că ucigaşul partenerului tău chiar este prins, pentru că îți spun că l-am prins dincolo de orice urmă de îndoială rezonabilă.

Iella ridică din umeri.

— Şi dacă nu vreau să fiu rezonabilă?

Halla tresări, apoi se lăsă în spate pe scaunul ei alb cu spătar înalt.

— Idealiştii nu ar trebui să se ocupe de această afacere, să ştii.

— Şi ce vrei să spui?

— Chestia cu Durosul m-a deranjat şi pe mine. Pot să admit că Tycho ar fi putut să scoată acel nume din dosarul lui Corran doar ca să-l enerveze, dar ar fi fost foarte riscant din partea lui să facă asta. Urmele lăsate de Tycho au arătat că este foarte atent, aşa că nu-l văd lansând astfel de provocări. Prin urmare, îmi pot imagina că el chiar s-a întâlnit cu Lai Nootka. Şi dacă este adevărat, trebuie să mă întreb despre incapacitatea noastră de a-l găsi pe Nootka sau de a găsi o înregistrare a prezenței sale aici, pe Coruscant.

— Deci, chiar dacă tu crezi că Tycho lucra pentru Imperiu, crezi că dispariția lui Nootka poate fi dovada că cineva se asigura că perfidia lui Tycho este evidentă? Iella se încruntă. Cine? De ce?

— Întrebări bune, întrebări de obstrucționare a justiției la care trebuie să răspunzi. Halla suspină. Vrei să îl găseşti pe Nootka, nu-i aşa?

— Dacă nu te superi.

Halla se aplecă în față şi pipăi cu degetul o mică plăcuță neagră de siliciu.

— Fă-o. Şi ia asta... este un cip de cod care îți va permite să aduci speederul în garajul de securitate de la nivelul superior. De acolo poți lua turboliftul până în curte. Asta îl va scuti pe Diric să intre şi să iasă cu mulțimea din sala de judecată de acum încolo.

Iella îl acceptă şi zâmbi.

— Lucrurile vor continua să devină din ce în ce mai nebuneşti, nu-i aşa?

— Mă tem că da. Halla se cutremură vizibil. Mi-e foarte teamă că da.

Capitolul 17

Ajutat de îmbrânceala sănătoasă a Trandoshanului, Corran zbură prin uşa întunecată. Incapabil să vadă ceva, se făcu ghem şi speră să nu aterizeze în cap. Îşi izbi tibiile de ceva tare, apoi ricoşă pe umărul drept înainte să continue rostogolirea. Se izbi de mai multe lucruri, dintre care cele mai multe strigau şi toate se dădeau la o parte, apoi se opri brusc în ceva foarte solid.

Corran deschise ochii şi, în lumina slabă, distinse fața zâmbitoare şi bărboasă a unui bărbat cu adevărat uriaş. Ajunsese să se sprijine de tibia şi de coapsa bărbatului – era clar că acesta se lăsase în genunchi pentru a opri rostogolirea lui Corran prin cameră. De-a lungul traiectoriei sale de zbor, Corran auzise înjurăturile bolborosite ale oamenilor pe care îi doborâse.

Bărbatul cu barbă se ridică şi îl trase pe Corran în picioare.

— Ce intrare.

— Am fost ajutat.

Corran îşi smulse umerii tunicii de pânză cafenie şi încercă să o aşeze la locul ei. Îmbrăcămintea voluminoasă se întindea până la genunchi. Mânecile ajungeau până la jumătatea antebrațului, dar asta pentru că aveau o cusătură care începea de la umeri, mult sub curbura deltoizilor săi. Dezbrăcat fiind sub acea haină, Corran se simțea puțin inconfortabil. Ştia că asta făcea parte din războiul psihologic purtat de Isard împotriva lui şi a celorlalți prizonieri – le refuzi haine şi le refuzi o mică parte din umanitatea lor.

Bărbatul cel mare clătină din cap.

— Trandoshanul nu place pe nimeni. Eu sunt Urlor Sette.

Îi oferi mâna lui Corran. Lui Sette îi lipseau ultimele două degete de la mâna dreaptă, dar nu părea timorat sau stânjenit de asta. Corran întâlni strânsoarea fermă a bărbatului cu propria strângere solidă.

— Corran Horn.

— Mă bucur să te cunosc. Sette indică spre stânga. Haide, te voi duce la Bătrân. Vocea uriaşului purta cu ea măsuri egale de respect şi afecțiune, amintindu-i lui Corran de modul în care îl numise adesea pe Gil Bastra – *Bătrânul.*

Trebuie să fie liderul desemnat printre prizonierii de aici. Corran îşi dădu seama de faptul că introducerea sa în rândurile generale ale populației din *Lusankya* ar fi putut fi o altă stratagemă a lui Isard pentru a-l determina să dezvăluie informații pe care nu le dăduse în timpul interogatoriului. Pentru că nu-şi amintea clar ce spusese de fapt în timp ce fusese interogat chimic, nu ştia ce ar fi putut să confirme sau să dezvăluie. *Din câte ştiu, ar putea fi o şaradă elaborată. Va trebui să fiu atent.*

Urlor îl conduse pe Corran afară din zona apropiată uşii şi mai departe în complexul de celule. Acesta părea să fi fost săpat şi forat din rocă solidă. Praful gros acoperea podeaua şi plutea în urma lui Urlor ca o ceață deasupra solului. Pereții şi tavanul neregulat de piatră aveau ochiuri de licheni luminoşi agățați de ei. Lumina lor verde-calcaroasă dădea prafului o strălucire stranie şi făcea ca pielea celor care se aflau în jur să fie cenuşie.

Corran îl urmă pe Urlor într-o cameră laterală cu o intrare suficient de joasă

încât chiar şi el fu nevoit să îşi plece capul. Dincolo de prag, bărbatul cel mare se îndreptă de spate şi se dădu la o parte. Pe partea opusă a camerei circulare, la doar şase metri de intrare, un bărbat mai în vârstă, cu părul şi barba albe, stătea aşezat, picioarele atârnate pe marginea unui hamac împletit din fâşii întunecate de pânză de tunică. Corran avu imediat o vagă senzație că îl mai văzuse pe acel bărbat înainte, sau o hologramă cu el, dar dacă era aşa, fusese cu mult timp în urmă şi nu-l putea localiza.

— Domnule, acesta este Corran Horn. Tocmai ni l-au livrat.

Bărbatul mai în vârstă se ridică în picioare şi îşi îndreptă tunica, apoi se uită atent la Corran. Se simțea ca şi cum s-ar fi aflat sub privirile primului său instructor de antrenament de la Academia Forțelor de Securitate Corelliene. Efectul nu era întru totul neplăcut, în sensul că întărea rolul de lider cu care fusese investit bătrânul.

— Vino aici, fiule, lasă-mă să te văd de aproape.

Corran micşoră distanța dintre ei şi îl simți pe Urlor cum se aşează în spatele lui, gata să îl împiedice să îi facă vreun rău bătrânului.

— Sunt din *Escadrila Vagabond*, Locotenent.

— Ai aspectul unui pilot... în orice caz, ca mărime. Aveți un lider bun în Antilles… presupunând că Skywalker nu s-a întors la conducere.

— Nu, domnule, nu s-a întors. Wedge Antilles este încă la conducere şi este Comandant.

Bărbatul mai în vârstă încuviință, apoi se uită fix la chipul lui Corran.

— Eşti de pe Corellia?

— Da, domnule.

— L-am cunoscut pe bunicul tău?

Corran ridică din umeri.

— Numele lui este Rostek Horn. A fost în CorSec.

Bătrânul clătină din cap şi se îndreptă de spate.

— Nu, mă gândeam la altcineva, din Războiul Clonelor. Nu mi-l amintesc pe Rostek Horn, deşi s-ar putea să-l fi întâlnit o dată sau de două ori. Este posibil.

Deşi bărbatul îşi nuanțase afirmația, Corran simțea că era politicos, în loc să fie indecis. Deşi vârsta îi imprimase părul alb şi pielea ridată, era clar că facultățile mintale ale bărbatului nu sufereau de pe urma efectelor vârstei. Bătrânul ştia exact cu cine anume credea el că seamănă Corran şi ştia, de asemenea, că nu-l cunoscuse niciodată pe bunicul lui Corran. Această claritate a minții îl impresionă pe Corran, la fel ca şi modul manierat în care calificase negarea sa cu o voce fermă.

Bătrânul îi întinse mâna lui Corran.

— Numele meu e Jan. Ochii lui întunecați se îndreptară spre Urlor. În ciuda a ceea ce îți va spune el, nu există niciun rang aici. Asta era pentru când eram oameni. Acum suntem doar aici.

— Încântat de cunoştință, domnule. Corran strânse mâna bărbatului şi găsi strânsoarea lui fermă, chiar dacă mâinile lui erau puțin osoase.

Jan se aşeză înapoi în hamac.

— Spui că Antilles a acceptat în sfârşit o promovare?

— Da, domnule.

— Întotdeauna a părut echilibrat. Un bun material de ofițer. Şi cine comandă flota?

Corran ezită.

— Nu sunt sigur cât de mult doriți să discut despre asta, domnule.

Un zâmbet apăru pe fața lui Jan.

— Foarte bine, băiete. Dacă te afli aici este pentru că te-a secat Isard ca un păianjen ce e, dar prudența este bună. Se uită în jos. Doar că unii dintre noi sunt aici de când cu Yavin şi, ei bine, ne întrebăm cum decurge războiul. Au trecut şi alții pe aici care ne-au spus multe. Ştim, de exemplu, că Împăratul a murit şi, odată cu el, o altă Stea a Morții. Şi ştim despre Ssi-ruuk. Dar veştile au fost destul de puține în ultimul an şi jumătate... Eşti primul militar, care nu este un Imperial, care a ajuns aici de atâta timp. Cei câțiva civili care au fost pe aici, au fost interesanți, dar cunoştințele lor despre cum decurge Rebeliunea au fost filtrate prin sursele de ştiri lmperiale.

Urlor aşezase puternic o mână pe umărul drept al lui Corran.

— Imperialii voiau să ne facă să credem că *Escadrila Vagabond* este moartă şi dispărută. Că a murit într-un loc numit Borleias.

— Sigur, în visul unui Imperial. Corran se întoarse, furişându-se de sub strânsoarea lui Urlor, astfel încât să-i poată vedea pe amândoi bărbații în acelaşi timp. *Escadrila Vagabond* a primit o lovitură puternică la Borleias, dar asta a fost mai mult produsul unor informații proaste de la fața locului decât ceva ce ne-au făcut cu adevărat Imperialii. Adevărul este, totuşi, că în mai puțin de o lună după ce am fost măcelăriți, ne-am întors şi am luat Borleias de la Imperiali. Şi, de acolo, ne-am pregătit pentru asediul Coruscantului.

Zâmbetul i se lărgi în timp ce mândria creştea în el.

— *Escadrila Vagabond* a pătruns pe Coruscant şi a reuşit să doboare scuturile. Nu-mi amintesc prea multe, dar ştiu că a sosit flota noastră şi am fost luat de Isard când aceasta a fugit de pe planetă, aşa că trebuie să cred că Noua Republică conduce acum Coruscantul. Este al nostru.

— Este al vostru pentru că vi l-am dat noi.

Corran se uită în dreapta sa, spre uşă, şi văzu un bărbat obez care se strecura prin ea. Tunica, la fel de neagră ca şi părul lui rar, abia dacă putea să cuprindă volumul bărbatului. Furia cuprinse ochii căprui ai bărbatului pentru o secundă, apoi se topi în timp ce se îndreptă şi trase de tivul mânecilor.

— Ați moştenit o lume bolnavă, o lume muribundă.

Jan îşi înclină capul în direcția bărbatului masiv.

— Acesta este Generalul Evir Derricote, scos din serviciul Imperial. El este cel mai important Imperial de rang de aici, dintre noi.

Corran realiză imediat că un motiv secundar pentru lipsa titlurilor printre prizonierii Rebelilor era acela că le permitea să se diferențieze şi mai mult de Imperialii din *Lusankya*.

— Eu sunt Corran Horn şi am fost la Borleias.

— Atunci m-ai văzut zdrobind mica flotă invadatoare pe care ați trimis-o împotriva mea.

— Da, am văzut, şi am pierdut prieteni în acea bătălie. Corran strânse un pumn şi îl repezi spre capul lui Derricote, dar nu mai apucă să lovească. Urlor se năpusti înainte, apucă gulerul tunicii lui Corran şi îl trase înapoi. Picioarele lui Corran părăsiră podeaua, iar îi pânza răzui carnea de la subsuori în timp ce bărbatul ce mare îl ținea sus.

— Hei! Asta doare!

Urlor îşi păstră vocea egală.

— Există o regulă... dacă îi batem pe Imperiali, personalul de aici îl bate pe Bătrân.

Era cât pe ce să o fac. Gura lui Corran rămase deschisă ca şi cum ar fi vrut să lase senzației de convulsie din stomac o şansă de a scăpa. Dădu din cap o dată şi Urlor îl aşeză la loc. Corran se întoarse spre Jan şi îşi plecă capul.

— Nu se va mai întâmpla.

— Spiritul este bun, Corran, foarte bun. Jan tuşi uşor în mâna lui. Generalul de aici a fost cel care ne-a spus despre înfrângerea *Escadrilei Vagabond* la Borleias. A omis întoarcerea şi victoria voastră aparentă.

Derricote pufni.

— Dacă aş fi fost încă pe Borleias, ar fi fost vărsat mai mult sânge Rebel.

— Puțin probabil. Am localizat generatorul de energie al instalației *Alderaan Biotics* şi am tăiat conducta care trimitea energia auxiliară către generatoarele voastre de scuturi şi tunurile ionice. O mână de TIE-uri au supraviețuit celui de-al doilea raid, iar acei piloți s-au predat când au zburat acasă şi şi-au găsit baza în mâinile noastre. Corran ridică din umeri. Iar în ceea ce priveşte Coruscantul, faptul că foloseşti cuvântul *moştenire* pentru a descrie ceea ce am făcut, ei bine, înseamnă că lumea este a noastră acum. Poate că este bolnavă, dar îi este mai bine în mâinile noastre decât i-a fost vreodată în ale voastre.

— Mă îndoiesc că muribunzii cred asta.

— Mă îndoiesc că muribunzii dau vina pe Rebeli pentru problemele lor.

Derricote ridică din umeri, iar un fior îi străbătu stratul de grăsime din jurul mijlocului.

— Nu contează pentru mine pe cine dau vina. Când se vor scrie istoriile, aceasta nu va fi decât o tulburare de moment în epopeea Imperiului.

Jan îşi clătină picioarele.

— Asta va fi de competența istoricilor să stabilească, nu-i aşa, Generale?

— Când voi ieşi şi îmi voi redacta memoriile, îți va merge bine, Jan. Derricote îşi lăsă capul în jos şi îşi strecură corpul înapoi prin uşă. Se opri la jumătatea drumului, iar Corran crezu pentru o clipă că s-ar putea să se fi blocat, dar grăsanul se întoarse să se uite din nou la Jan. Înainte să uit pentru ce am venit aici, este gata un nou lot.

— Mulțumesc. Îl voi pune pe Urlor să organizeze un grup care să te ajute să o decantezi. Jan îi făcu semn din cap lui Urlor, iar bărbatul cel mare se aplecă pentru a-l forța pe Derricote să iasă din uşă, apoi îl urmă afară. Bărbatul mai în vârstă zâmbi. Generalul este o apariție recentă în populația noastră, dar s-a dovedit util prin faptul că se pricepe la biotice. A reuşit să fermenteze o bere relativ uşoară aici, oferindu-ne o plăcere interzisă pe care mulți dintre noi o uitaseră.

— Ai încredere în el şi o bei?

Jan ridică din umeri.

— El bea suficient de mult încât, dacă ar fi fost letală, ar fi murit de mult timp. În ciuda faptului că este mândru de serviciul său Imperial, pare oarecum nedumerit de întemnițarea sa aici. A crezut că a îndeplinit parametrii proiectului pentru *Inimă de Gheață*, dar ea nu a fost de acord şi el se află acum aici.

Corran aprobă din cap.

— Îi pot înțelege confuzia. Nici eu nu ştiu de ce mă aflu aici.

— S-ar putea să fie ceva temporar. Primim o mulțime de pasageri aflați în tranzit care sunt transferați în masă. Traficul de intrare şi ieşire din *Lusankya* pare să fie relativ rar.

— Asta nu e o veste bună. Dacă acest loc este cu adevărat o planetă retrasă, şansele ca Alianța să ne găsească sunt minime.

Jan îşi pipăi nodurile din cordonul de pânză împletită care îi strângea părul într-o coadă de cal.

— Mă aflu aici cam de şapte ani, din câte îmi dau seama, şi încă nu m-a găsit nimeni. Râsul lui era cald şi natural, nefiind nuanțat de genul de nebunie pe care Corran o auzise în râsul lui Derricote. Întotdeauna există ziua de mâine.

— Corect. Corran suspină şi se uită prin camera mică. Urlor m-a înştiințat de o regulă. Mai sunt şi altele?

— Facem ceea ce ni se spune, când ni se spune. Rațiile nu sunt mari, dar nici nu se moare de foame. Produsele sunt de sezon, dar nu sunt atât de deosebite încât să ne permită să identificăm unde ne aflăm. Cred că există un combinat agricol menținut pentru a ne aproviziona, deşi niciunul dintre noi, aici jos, nu-l vede vreodată. Presupunem că există prizonieri de grad inferior care sunt folosiți pentru a-l întreține, dar noi ne aflăm în cel mai adânc nivel, care are cea mai mare securitate. Cel puțin acolo credem că ne aflăm. S-ar putea să existe ceva mai strict, dar eu nu am văzut.

— Ce ne pun să facem?

— Muncă grea, silnică. Bătrânul suspină. Pietrele mari sunt transformate în pietre mici, pietrele mici sunt transformate în pietriş, iar pietrişul este mutat dintr-un punct în altul. Este dureros şi foarte plictisitor, menit să zdrobească speranța şi să facă zilele să se topească una în alta. Îi înnebuneşte pe unii dintre oameni.

Corran îşi coborî vocea.

— A evadat vreodată cineva?

— Nu îi înnebuneşte chiar atât de mult, fiule.

— Nimeni nu a încercat?

— Puțini au încercat, nimeni nu a reuşit.

— Din câte ştii tu.

Gura lui Jan se deschise, apoi o închise şi dădu din cap.

— După ştiința mea... ai dreptate. În orice caz, nimeni nu a reuşit de când sunt eu aici.

Corran se încruntă.

— Cei care au încercat, au fost aduşi înapoi aici?

— Părți din ei, cel puțin. Bătrânul arătă vag spre adâncul peşterii. Imperialii au o cameră unde păstrează craniile şi alte relicve ale morților. Noi îi introducem pe ai noştri în minele în care lucrăm şi îi îngropăm.

— Deci evadarea este imposibilă?

Jan îi făcu cu ochiul în timp ce-şi scădea vocea într-o şoaptă conspirativă.

— Nu am spus niciodată că este imposibilă, am spus doar că nu s-a reuşit.

Corran râse încet.

— Sunt din *Escadrila Vagabond*. Imposibilul este marfa noastră, iar succesul este ceea ce oferim.

Jan îl plesni pe umăr.

— Acum mă gândesc că e păcat că nu l-am cunoscut pe bunicul tău. Cu un nepot ca tine, sunt sigur că ne-am fi înțeles de minune.

— Am sentimentul că aveți dreptate, domnule. Corran dădu solemn din cap. Şi, fiind nepotul lui, voi face tot ce-mi stă în putință pentru a ieşi şi a pleca de pe această stâncă.

Bătrânul zâmbi.

— Cumva, din momentul în care te-am văzut, Corran Horn, nu mă aşteptam la mai puțin.

Capitolul 18

Wedge se simţea mai mult prins în capcană purtând uniforma de gală şi stând în boxa martorilor decât se simţise vreodată în luptă împotriva Imperiului. Nu o vedea pe Halla Ettyk ca pe un simulacru al lui Ysanne Isard sau ca pe un războinic inamic cu care urma să lupte. Expresia plăcută de pe chipul ei dezminţea oricare dintre aceste descrieri. Mai mult, Wedge ştia că intrase în arena ei – ca el să se gândească să o învingă aici era la fel de nebunesc ca şi cum ea şi-ar fi imaginat că îl putea întrece într-o luptă aeriană.

Aici este vorba de supravieţuire – supravieţuirea mea şi a lui Tycho.

Procurorul îşi ridică privirea de pe datapad.

— Comandante Antilles, cum aţi ajuns pe Coruscant înainte ca forţele noastre să pună stăpânire pe el?

— Eu şi escadrila mea am fost infiltraţi pe Coruscant în calitate de deschizători de drumuri. Am fost aici pentru a evalua lumea din mai multe puncte de vedere, pentru a determina dacă, cum şi când Alianţa ar putea încerca să o cucerească.

— Înţeleg. Care a fost clasificarea de securitate pentru această operaţiune?

— Cea mai înaltă. Dacă s-ar fi ştiut că venim sau că ne aflăm aici, am fi fost morţi.

Halla dădu din cap cu înţelepciune.

— Ce rol a jucat Căpitanul Celchu în pregătirea detaşării escadrilei voastre?

Wedge clătină din cap.

— Nu a jucat niciun rol.

— De ce nu?

— Obiecţie. Nawara statea la masa apărării. Se cere o interpretare.

— Se referă la starea de spirit a martorului, domnule Amiral.

Amiralul Ackbar clătină din cap.

— Consilier Ven, vă rog să nu obiectaţi la întrebările care solicită răspunsuri pe care ar trebui să le ştie Comandantul Căpitanului Celchu. Se respinge. Poţi răspunde la întrebare, Comandante.

Wedge încuviinţă din cap.

— Căpitanul Celchu a fost considerat un risc de securitate de către Generalul Cracken, aşa că nu a fost implicat în pregătirea misiunii.

— Atunci cum a ajuns Căpitanul Celchu pe Coruscant?

Asta nu va suna prea bine. Wedge suspină.

— Nu-mi plac misiunile sub acoperire. Lucrurile pe care nu le cunoşti par să fie întotdeauna cele care îţi aduc probleme. Dacă vreunul dintre oamenii noştri ar fi fost prins în misiune, ar fi fost logic ca Imperialii să concluzioneze că sunt mai mulţi dintre noi acolo şi să ne vâneze. Am vrut să am pe Coruscant pe cineva în care să am încredere să mă scoată din situaţii dificile.

— Deci ai ales pe cineva în care Serviciile Secrete ale Alianţei nu aveau încredere.

— L-am ales pe Tycho pentru o serie de motive foarte bune, Comandante Ettyk. Mai fusese pe Coruscant şi ştia cum să se descurce.

— Dar a fost capturat pe Coruscant, nu-i aşa?

— Da.

— Şi întemnițat într-un loc pe care Imperiul îl foloseşte pentru a crea agenți sub acoperire, corect?

— Aşa mi s-a spus.

Halla zâmbi şi dădu uşor din cap. Wedge simți că era genul de salut pe care un pilot i l-ar putea arunca altuia pentru o lovitură bună – genul de salut care venea cu promisiunea distrugerii la următoarea trecere. Un val de căldură îl cuprinse şi îi veni să-şi slăbească gulerul jachetei verde închis. Dar nu putea.

Nu vreau să-i dau de înțeles că începe să mă afecteze.

— Comandante Antilles, de ce ați simțit că aveți nevoie de o persoană care să opereze independent pe Coruscant?

— Dacă lucrurile ar fi mers prost şi o parte sau toată operațiunea Generalului Cracken de aici de pe Coruscant ar fi fost descoperită, am fi fost în mare încurcătură.

— Aveai vreun motiv să crezi că exista o şansă ca operațiunea să fie compromisă?

— Nu sunt sigur că am înțeles întrebarea.

— Ce motive aveați să vă temeți că operațiunea ar putea fi compromisă de Serviciile Secrete Imperiale?

— Întotdeauna există riscul unei astfel de trădări în orice operațiune secretă. Cu siguranță, faptul că urma să ne aflăm pe Coruscant trebuia să sugereze că asta era o posibilitate.

— Şi ştiați, după cum tocmai ne-ați spus, că Căpitanul Celchu fusese capturat pe Coruscant, aşa că asta a fost cu siguranță în mintea dumneavoastră, da?

Wedge se încruntă. *Unde vrea să ajungă cu asta?*

— Da.

— Şi au existat şi alte incidente în care a fost implicată *Escadrila Vagabond* unde trădarea a fost menționată anterior, corect?

— Nu sunt sigur că înțeleg ce vreți să spuneți cu asta.

— Vă rog să caracterizați pentru instanță prima misiune pe Borleias.

— A fost un dezastru fără margini. Am pierdut piloți, Alianța a pierdut personal şi nu am luat planeta.

Halla aruncă o privire la datapadul ei.

— Şi a fost efectuată o anchetă la întoarcerea voastră pentru a determina dacă misiunea voastră a fost trădată inamicului, nu-i aşa?

— Da, dar Tycho nu a fost niciodată implicat, nu a fost niciodată sub suspiciune.

— Ştiu... Totuşi, misiunea pe Coruscant a avut ca punct de plecare Noquivzor, de unde a pornit şi misiunea spre Borleias, nu-i aşa?

— Da.

— Aşadar, posibilitatea că oricine ar fi putut trăda prima voastră misiune la Borleias să vă fi trădat misiunea de pe Coruscant exista cu siguranță, nu-i aşa?

— Da.

— De aici şi precauția ta.

— Da.

— Şi totuşi ne spui că nu aveai niciun motiv să-l suspectezi pe Căpitanul Celchu de complicitate cu inamicul?

Wedge clipi când Halla îşi schimbă ținta spre o nouă pradă.

— Nu aveam motive să-l suspectez pe Tycho de nimic.

Procurorul îşi ridică capul.

— Nu ți s-au părut deloc suspecte circumstanțele morții lui Bror Jace?

— Poftim?

Halla îşi încrucişă brațele la piept.

— Comandante Antilles, cred că ați fost prezent în sala de judecată la mărturia Căpitanului Uwlla Iillor în ceea ce priveşte misiunea de capturare a lui Bror Jace. În momentul morții sale, nu ați luat în considerare posibilitatea ca vestea călătoriei sale spre Thyferra să fi fost divulgată către Imperiu?

— Nu.

— Deloc?

— Ei bine, nu într-un mod substanțial, şi cu siguranță nu cu Tycho ca sursă a scurgerii de informații.

Halla îşi îngustă ochii.

— Cine a obținut permisiunile şi a depus planul de zbor pentru călătoria lui Bror Jace spre Thyferra?

— Tycho a făcut-o, la ordinul meu.

— Ați aprobat planul de zbor?

Wedge ezită în timp ce simțea cum se acumulează presiune în el.

— Nu.

— Cunoşteai planul de zbor?

— Nu.

— Din câte ştii tu, cunoştea cineva din escadrilă, în afară de Căpitanul Celchu şi Bror Jace, acel plan de zbor?

Palmele lui Wedge se transformară în pumni.

— Nu.

— Căpitanul Iillor a mărturisit că nava ei, *Black Asp*, primise ordine specifice cu privire la locul unde să meargă şi când să fie acolo pentru a se întâlni cu Bror Jace. Cum credeți că ar fi putut obține aceste informații?

— Cu un spion, presupun. Nu ştiu. Spionajul nu este chiar genul meu de activitate.

— Deci ți-ar fi greu să stabileşti dacă cineva este spion sau nu?

Wedge aruncă o privire în jos.

— Te pricepi să îmi răstălmăceşti cuvintele, Comandante. Ştiu că Tycho nu lucra pentru Imperiu.

Ochii lui Halla se îngustară.

— Poate că ai simțit asta, Comandante Antilles, dar spune-mi sincer, când ți-a spus Corran Horn că l-a văzut pe Căpitanul Celchu vorbind cu un agent al Serviciilor Secrete Imperiale, spune-mi că nu te-ai întrebat, doar pentru o clipă, dacă nu cumva era adevărat tot ceea ce Generalul Cracken şi alții au spus despre Tycho Celchu.

Wedge închise ochii. Când Corran venise la el pe Coruscant şi îi raportase ceea ce văzuse, Wedge nu reuşise să-şi acopere şocul. *I-am spus: E imposibil, Corran. Am continuat cu explicația despre faptul că Zsinj atacase Noquivzor, dar primul lucru care mi-a ieşit pe gură fusese o negare a ceea ce mă temeam că ar putea fi adevărat. Doar pentru o secundă mi-am permis să accept ceea ce spusese. Refuzasem să-mi permit să cred ceea ce spusese, dar ştiam că nu puteam dovedi că afirmația lui era absolut falsă.*

Liderul *Escadrilei Vagabond* dădu din cap şi se abținu să se uite la Tycho.

— Da, pentru o clipă, mi-am permis să iau în considerare ceea ce a spus

Locotenentul Horn. Am respins-o la fel de repede.

— Pentru ce motive?

— Ştiam că Tycho nu era un spion.

Halla ridică o sprânceană.

— Nu ştiai că Zekka Thyne lucra pentru Imperiu, nu-i aşa?

— Nu, dar nu am avut niciodată cu adevărat încredere în el.

— Pe ce se baza opinia ta despre el şi despre natura lui trădătoare?

— Istoria lui şi…

Wedge se opri.

— Şi?

— Comportamentul lui când l-am văzut.

Halla Ettyk îşi deschise mâinile.

— Nu au existat şi alţi factori în formarea opiniei tale despre Thyne?

Ven se ridică în picioare.

— Obiecţie, relevanţă, onorată instanţă.

Amiralul Ackbar se uită la procuror.

— Comandante, acest lucru pare cam departe de punctul de plecare.

— Este relevant, onorată instanţă. Mă apropii de punctul meu de vedere.

— Continuaţi, dar fiţi conştientă că voi anula această linie de anchetă dacă nu ne aduceţi rapid la acest punct.

— Da, domnule.

— Obiecţiunea este respinsă.

Ettyk dădu din cap spre Wedge.

— Comandante, nu au existat şi alţi factori în formarea opiniei dumneavoastră despre Thyne?

— Nu chiar.

— Opinia Locotenentului Horn despre Thyne nu a fost importantă?

— A fost, şi a fost un punct de vedere, deşi ostilitatea lui Thyne faţă de Corran a fost mai mult un indiciu că existau probleme decât orice altceva.

— Dar aţi simţit că observaţiile despre Thyne au justificat opinia lui Horn despre el?

— Da.

— Aşadar, când Thyne s-a dovedit a fi o sursă Imperială pe care n-aţi depistat-o, dar despre care Horn vă avertizase, nu ar fi trebuit să reconsideraţi poziţia Căpitanului Celchu cu privire la ceea ce credea Horn despre el?

Wedge clătină din cap.

— Ca să fiu sincer, Comandante, se întâmplau atât de multe lucruri în momentul în care Thyne s-a dovedit a fi un trădător, încât nu m-am putut gândi decât la un singur lucru: să-mi duc misiunea la bun sfârşit. Tocmai primisem vestea că trebuia să coborâm scuturile pentru ca flota noastră să poată invada. Nu uitaţi, Tycho mi-a transmis acel mesaj. Dacă ar fi fost o sursă Imperială, ar fi putut să ascundă această informaţie şi să întindă o capcană pentru flota noastră.

— Aşadar, Comandante Antilles, nu sunteţi de părere că Imperiul ne-a dat această lume, infectată cu virusul Krytos, pentru a ne distruge?

— Nu am nicio idee, Comandante Ettyk, despre ce era în mintea lui Ysanne Isard în momentul în care am cucerit Coruscant.

— Înţeleg. Halla Ettyk luă un datadisk de la Iella Wessiri şi îl schimbă cu unul din datapadul ei. Dar nu excludeţi această posibilitate, corect?

— Nu pot să o exclud.

— Şi nu poți să excluzi posibilitatea ca Căpitanul Celchu să fi colaborat cu Imperiul pentru a ajuta la eliberarea Coruscantului de către Noua Republică.

— Ba da, pot. Wedge dădu solemn din cap. Îl ştiu pe Tycho! Ştiu că nu este un spion. Am încredere în el.

— Şi în Zekka Thyne ai avut încredere până când s-a dovedit că te-ai înşelat în privința lui, nu-i aşa, Comandante?

— Nu, nu a fost aşa.

— Poate că nu pentru tine, Comandante, dar a fost pentru cineva. Halla Ettyk ridică din umeri cu nonşalanță. Pentru Corran Horn. Şi acum este mort.

* * *

În afara sălii de judecată, Wedge se rezemă de peretele rece de piatră.

Nawara a încercat să mă reabiliteze ca martor, dar răul a fost făcut. Am vrut să fiu acolo şi să-l ajut pe Tycho, dar nu am făcut-o.

Lovi cu pumnul în perete.

— Pe toți bastarzii Sith!

Se îndreptă imediat când o femeie se apropie la câțiva centimetri de el, ținând în mână un comunicator şi făcu un semn din cap către un Ithorian care purta o holocameră.

— Sunt Zaree Lolvanci, Kuati Prima Holo-Ştire, şi mă aflu aici cu eroul Alianței, Comandantul Wedge Antilles. Cum te simți, Comandante, ştiind că mărturia ta este cea care îl va condamna pe Căpitanul Celchu?

Înainte ca Wedge să-şi adune mințile suficient pentru a răspunde, un trup se strecură între el şi holojurnalistă. Wedge simți o strânsoare puternică pe brațul lui şi auzi o voce fermă răspunzând la întrebare în locul lui.

— Singurul interes al Comandantului Antilles în această chestiune este să se facă dreptate. El are toată convingerea că încrederea sa în Căpitanul Celchu va fi justificată atunci când apărarea îşi va prezenta cazul. Până atunci, orice speculație asupra rezultatului ar fi prematură şi posibil dăunătoare. Şi nu are alte comentarii.

Wedge îl lăsă pe Diric Wessiri să-l ghideze pe lângă Ithorian şi să treacă printr-un punct de control de securitate, unde doi gardieni îi opriră pe reporteră şi pe holocameramanul ei. Diric îl îndrumă spre o bancă şi se aşeză lângă el.

— Odioase persoane, nu-i aşa, Comandante Antilles?

— Nu fac o primă impresie tocmai bună...

— Nu, dar are tendința să dureze. Bărbatul mai în vârstă îi zâmbi. Cum rezişti?

Wedge dădu din cap.

— Cred că voi reuşi să-mi revin. Am nevoie doar de ceva timp. Îl privi atent pe bărbatul subțirel. Deşi carnea lui încă părea puțin cenuşie, spiritul şi tăria de caracter străluceau în ochii lui. Îți mulțumesc că m-ai salvat.

— Mă bucur că am putut să ajut. Diric îi oferi un zâmbet care părea artificial doar în sensul că părea că Diric trebuia să lucreze cu bună ştiință pentru a-şi aminti cum să zâmbească. Iella se temea că se va întâmpla aşa ceva. Ea m-a trimis după tine.

— Aş fi crezut că e fericită de această răsturnare de situație. Comandantul Ettyk m-a mâncat de viu.

— Nu, nu era fericită. Diric pipăi un buzunar al tunicii. Am un permis care ne

poate duce până la parcarea securizată. Putem să urcăm în speederul meu şi să plecăm de aici. Iella a spus că ar fi dispusă să ni se alăture mai târziu la cină, dacă doreşti.

— Mă îndoiesc că aş fi o companie foarte bună. Wedge aruncă o privire înapoi spre sala de judecată. Am vrut să pun capăt persecuției lui Tycho cu mărturia mea şi tot ce am făcut a fost să las impresia că până şi eu cred că era un spion.

— Deloc. Diric îl bătu cu un deget pe Wedge pe coapsă. În primul rând, judecătorii instanței te cunosc şi ştiu cât de dificil a fost pentru tine. Tot ceea ce a făcut Comandantul Ettyk a fost într-adevăr să stabilească faptul că Tycho se afla pe Coruscant la cererea ta şi că posibilitatea trădării era în mintea ta.

— Sigur, dar a mai făcut să pară că nu am ştiut cine este spion şi cine nu.

— De ce ai fi ştiut?

— Ce?

Diric îşi deschise mâinile.

— Aşa cum ai spus, nu cu asta te ocupi – cu depistarea spionilor. Nimeni nu se aşteaptă ca tu să fi fost în stare să îl descoperi ca spion dacă era, şi cu siguranță nu ai fi putut dacă nu era. Şi, între noi fie vorba, nu cred că este spion.

— Mulțumesc.

— Nu e nevoie. Am purtat mai multe conversații cu Căpitanul Celchu în închisoare şi îl găsesc foarte simpatic. Dacă e spion, atunci toți suntem suspecți. Diric ridică o mână. Aş dori, de asemenea, să precizez că am asistat la multe procese la vremea mea, iar tu nu te-ai descurcat mai rău la boxă decât mulți oameni pe care i-am văzut. Îți vezi prestația ca fiind îngrozitoare pentru că ai sperat să înlături cazul procurorului cu o singură lovitură grăitoare. Din nefericire, cazul împotriva lui Tycho nu este o Stea a Morții. Nu va dispărea atât de uşor. Nawara Ven ştie ce face, totuşi, şi va face o treabă bună.

Wedge îşi privi mâinile.

— Mi-ar plăcea să te cred, dar mă simt aşa cum m-am simțit pe Yavin, când Luke mi-a spus să mă retrag din tunelul de pe Steaua Morții. Luke avea dreptate, nu mai aveam ce să fac, dar să abandonez efortul în acel moment, pur şi simplu nu mi se părea corect.

— Înțeleg asta, dar Luke a avut dreptate şi Steaua Morții a fost distrusă.

— Da, dar Biggs Darklighter a murit. Dacă aş fi rămas acolo, poate că...

— Poate că el ar fi supraviețuit şi tu ai fi murit? Diric clătină din cap cu părere de rău. Şi probabil că tu crezi că dacă ai fi zburat în noaptea în care Coruscantul a fost cucerit, Corran ar mai fi trăit?

Nu mă gândisem la asta, dar, da, această idee mi-a stat în minte.

— Nu e vorba că îmi doresc să mor, să ştii.

— Ştiu asta foarte bine, Wedge. Am văzut vinovăția supraviețuitorului la Iella, la Corran şi la tatăl său, şi la alții. Îşi apăsă o mână pe propriul piept. Chiar şi eu am cunoscut-o. Cu toții avem prieteni şi cunoştințe care se întâlnesc cu ceea ce noi considerăm a fi o moarte prematură. În cazul meu, pentru că nu am făcut nimic, mă întreb de ce nu am murit eu. Mă întreb ce am făcut ca să supraviețuiesc. În cazul tău şi al altora care se opun în mod activ răului, te întrebi ce ai fi putut face pentru a împiedica moartea unei alte persoane. Aceste întrebări nu au răspunsuri, cel puțin niciunul în afara domeniului filosofic. Pentru mine sunt un punct de plecare pentru gândire, dar pentru tine şi pentru soția mea sunt doar surse de frustrare şi regret. De aceea se străduieşte soția mea atât de mult să descopere cine a cauzat moartea

lui Corran. Doar aşa va putea să-şi învingă frustrarea şi să potolească sentimentul de vinovăție. Nu i-a plăcut la ce ai fost supus în boxă, pentru că eşti prietenul ei, dar loialitatea față de Corran i-a cerut să stea şi să o ajute pe Comandantul Ettyk, dacă era nevoie. Diric dădu din cap. Din fericire, n-a fost nevoie să ajute. Voi doi semănați suficient de mult încât îmi imaginez că îți dai seama cât de mult ar fi rănit-o.

— Da, îmi dau seama. Wedge îşi frecă tâmplele cu ambele mâini. Şi pot înțelege frustrarea. Trebuie să mă întreb dacă exista vreo modalitate de a preveni moartea lui Corran.

— Fără îndoială că a existat, Wedge, dar nu ți-a fost dezvăluită. Dacă Tycho Celchu era spion, atunci Generalul Cracken şi Winter şi Iella au ratat toate semnele.

— Dar Corran nu a făcut-o.

Zâmbetul lui Diric redeveni mai firesc.

— Oricât de mult l-am apreciat pe Corran ca prieten, nu avea întotdeauna dreptate.

— Aşa a indicat Whistler.

— Şi nimeni nu-l cunoştea mai bine. Diric îl mângâie pe picior. Păstrează-ți încrederea în prietenul tău. O merită.

— Din nou, mulțumesc.

— Nu sunt necesare mulțumiri. Aşadar, vrei să te duc undeva? Putem mânca sau bea ceva, iar Iella poate să ni se alăture.

Wedge se gândi o clipă, apoi clătină din cap.

— Ar trebui să mai fie încă două ore de mărturie astăzi, nu-i aşa?

— Da. Winter a fost chemată după tine.

Să o privească pe Winter depunând mărturie trebuie să fie greu pentru Iella. Erau chiar mai apropiate decât am devenit eu şi Iella, iar faptul că Winter şi Tycho sunt împreună...

— Iella va avea nevoie de tine acolo, pentru că mărturia lui Winter va fi mai dură pentru ea decât a mea.

— Dar nu ar trebui să fii singur acum.

— Nu voi fi. Wedge ridică un deget spre est. Voi coborî un nivel, apoi mă voi duce la Muzeul Galactic. Voi petrece ceva timp în Galeria Penală, vizitându-mi vechii prieteni, apoi mă voi întoarce aici când se va încheia şedința de judecată pe ziua de azi şi voi accepta oferta ta. Am sentimentul că atunci când se va termina ziua de azi, nici Iella nu va dori să fie singură. Indiferent cum se va sfârşi totul, o consider prietenă şi vreau să mă asigur că nu are niciun motiv să se îndoiască de asta.

Capitolul 19

Gavin dădu din umeri neliniştit şi trase de manşetele jachetei sale de gală.

Mă simt la fel de confortabil aici ca şi Comandantul Antilles în boxa martorilor.

Asyr îşi strecură brațul pe după al lui în timp ce liftul se opri şi uşile se deschiseră.

— Nu va fi atât de rău, Gavin. Liska Dan'kre, gazda noastră, este o veche prietenă de-a mea. Am făcut şcoala împreună înainte să plec la Academie.

— Dacă închiriază un skyhook pentru această petrecere, trebuie să fie putred de bogată.

Asyr toarse mulțumită.

— Bogată, da, dar nu vei găsi nimic murdar la ea. Îl conduse pe Gavin din pe platforma de intrare care dădea spre discul skyhookului. Impresionant, nu-i aşa?

— Da.

Skyhookul circular forma de fapt un fel de bol cu mai multe căi de acces care coborau în spirală prin adâncuri împădurite până la o curte centrală. Cu un kilometru în diametru, grădina plutitoare zbura la înălțime deasupra districtului montan al Coruscantului. În nord-est, dincolo de Munții Manarai, Gavin zări vârful Palatului Imperial.

— Nu-mi vine să cred că sunt aici.

Asyr se uită la el, nedumerirea citindu-i-se deschis pe față.

— Ce s-a întâmplat?

De unde să încep?

— Presupun că nimic. Doar că, ei bine, pe Tatooine nu aveam skyhookuri. Nu au fost considerate suficient de sigure – dacă venea vreo furtună de praf mai puternică din regiunile periculoase, ar fi smuls de pe cer aceste skyhookuri.

Bothana îi atinse mâna.

— Generatoarele repulsorlift sunt mai mult decât suficiente pentru a menține acest skyhook la înălțime. Nu îți face griji în privința asta.

— Apoi, mai este şi jungla. El îi oferi un zâmbet slab. Nu ai fost cu noi într-unul din punctele noastre de staționare, însă semăna foarte mult cu acesta. Am fost împuşcat acolo. Stomacul îmi face deja probleme din cauza asta.

Asyr îşi freca mâna peste urma slabă a cicatricei de pe abdomenul lui.

— Am văzut ce ți-a lăsat bacta drept suvenir, îți aminteşti, iubire?

Gavin se înroşi.

— Da.

— Şi cred că nu eşti atât de emoționat din cauza asta, cât eşti emoționat de faptul că eşti aici, printre semenii mei. Ea ridică un deget şi îl apăsă pe buzele lui pentru a preîntâmpina un comentariu. Ştiu că nu ai prejudecăți – dacă ai fi avut, nu te-ai fi aflat aici – dar chiar tu însuți ai spus că cea mai mare parte a vieții tale a fost petrecută printre oameni. Nu este neobişnuit să fii neliniştit când eşti depăşit numeric – simt asta de fiecare dată când mergem în locuri unde predomină oamenii.

Umerii lui Gavin se lăsară un centimetru sau doi.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama… Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară. Asyr zâmbi larg. Haide să le facem o impresie bună prietenilor mei.

Gavin își ridică capul și zâmbi.

— Cum dorești, Asyr, așa să fie.

Coborâră împreună de pe platforma de intrare și porniră pe o cărare care cobora într-o spirală lungă și în buclă spre curtea centrală. Invitații la petrecere erau în majoritate Bothani și toți se holbau la ei în timp ce treceau. Gavin știa că asta trebuia să fie din cauza rochiei cu gât înalt și fără mâneci pe care o purta Asyr. Țesută din fire irizante de albastru și violet, culoarea se schimba și strălucea cu fiecare mișcare a ei. Îmbrăcămintea se lipea strâns de trupul ei zvelt, dar faptul că partea de jos a rochiei fusese tăiată de la gleznă până sus pe coapsă însemna că nu era îngreunată în timpul mersului. Își înfășurase lejer o fâșie de pânză albastră simplă, țesută din firul metalic folosit la rochie, peste spate și până la coate, completând ținuta.

Alte femele Bothane purtau rochii similare, dar niciuna la fel de bine. Deși nu era în totalitate adeptul citirii limbajului corporal și al expresiilor faciale Bothane, ondulația blănii de pe gâturile și umerii celor pe lângă care treceau îi spunea că rochia lui Asyr făcea într-adevăr o impresie deosebită. Gavin credea că arăta destul de bine în uniforma *Escadrilei Vagabond*, dar era o gaură neagră în comparație cu o supernovă și era destul de mulțumit cu acest rol.

Când ajunseră în curte, o femelă Bothană zveltă, cu semne negre și cafenii, se scuză din cercul de indivizi care îl ascultau pe Borsk Fey'lya ținând un discurs despre ceva. Purta o rochie cu un design asemănător cu cel al lui Asyr, deși fusese confecționată din pânză de aur și fusese accentuată cu mărgele sub formă de dungi.

Femela radia pe măsură ce se apropia de ei.

— Asyr Sei'lar, ești o splendoare!

Asyr își îmbrățișă prietena cu putere.

— Îți mulțumesc pentru invitație, Liska.

Liska se trase înapoi și se uită la Gavin.

— Și tu ești prietenul lui Asyr.

Gavin execută o plecăciune semiformală.

— Gavin Darklighter din *Escadrila Vagabond*, încântat să vă cunosc.

Îi luă mâna în mâna sa și o strânse ușor. Liska suspină mulțumită, apoi îi zâmbi lui Asyr.

— Atât de manierat, nu e de mirare că îl găsești atât de atrăgător. Cum l-ai cunoscut?

Asyr ezită o clipă.

— Am făcut parte dintr-o operațiune în *Invisec* înainte de eliberare. Ne-am întâlnit atunci.

Gavin zâmbi.

— Încerca să mă execute ca exemplu pentru Imperiali.

— Întotdeauna ai jucat un pic cam dur, Asyr.

Asyr ridică din umeri.

— Din fericire, l-a avut alături pe Nawara Ven pentru a-l apăra, așa că execuția a fost amânată. Apoi au apărut Imperialii, iar Gavin mi-a salvat viața și eu pe a lui în schimbul de focuri care a urmat. Nu sunt mai multe de spus în afară de asta.

— O primă întâlnire pe cinste, Asyr. E o minune că a îndrăznit să iasă din nou cu tine. Liska își alătură brațul de cel al lui Asyr. Se pare că nu ai intrat niciodată în

astfel de probleme când am fost acolo să te țin în siguranță.

— Destul de adevărat.

Liska ridică privirea spre Gavin.

— O să o fur pentru o clipă sau două, doar ca să mă pună la curent. Nu te deranjează, nu-i aşa?

Gavin îi oferi un zâmbet larg şi aprobă din cap.

— Deloc – să vă revadă este singurul lucru despre care a vorbit de când a primit invitația. Mă duc să-mi iau ceva de băut.

Asyr se întinse şi îi strânse mâna dreaptă.

— Nu va dura decât un minut.

— Distracție plăcută.

Gavin o privi pe Liska cum o conducea, apoi se uită în jur, examinând locul. Grupuri de indivizi – aproape exclusiv Bothani – dominau peisajul. Cam singurul loc în care nu erau predominanți era barul, unde păreau să-şi fi stabilit reşedința câțiva oameni, doi Ithoriani şi o mână de alți indivizi non-Bothani. Gavin merse într-acolo, păstrându-şi paşii egali şi capul sus, chiar dacă ceva din stomac îl determina să vrea să se grăbească.

Se uită la barman.

— Bere lomin, vă rog.

Un bărbat scund şi chel îi zâmbi.

— Ar trebui să bei chestia aia scumpă... Bothanii plătesc pentru ea.

— Poate, dar mie îmi place berea lomin.

Gavin acceptă paharul verde şi spumos de bere, sorbi, apoi îşi linse spuma de pe buza superioară. Berea era bună, deşi nu era suficient de rece pentru gusturile lui. *Bothanilor nu par să le placă băuturile deosebit de reci, aşa că nu e mare surpriză, cred.*

Bărbatul mai scund îi oferi mâna lui Gavin.

— Herrit Gordon, Ministrul de Stat.

— Gavin Darklighter, *Escadrila Vagabond.*

Herrit îi strânse mâna cu fermitate.

— Mă bucur să te cunosc. Am făcut un tur de serviciu cu Corpul Diplomatic pe Bothawui, aşa că au considerat că trebuie să mă invite. Arată cu degetul spre o femeie care părea de-a dreptul neînsemnată în mijlocul unui cerc de femele Bothane. Aceea este soția mea, Tatavan. A învățat să vorbească Bothana, aşa că este destul de populară printre Bothani.

— O abilitate utilă, nu mă îndoiesc. Ştiu doar câteva cuvinte. Gavin sorbi din nou din berea sa. Am venit cu Asyr Sei'lar. Este o prietenă a lui Liska Dan'kre.

— Cunosc familia. Am ținut legătura cu tatăl ei pe Bothawui. Nobili de rang modest, dar au o afacere comercială înfloritoare care îi susține, aşa că dețin ceva mai multă putere decât şi-ar putea închipui prin locul lor în ierarhia oficială.

— Puternici, serios?

— A fost în stare să te aducă aici, nu-i aşa?

Gavin se încruntă şi bău din nou, suprimând nevoia unui răspuns imediat. *Ştiu că nu m-a adus ca pe un trofeu... mi-a spus asta şi o cred.*

— O faci să sune ca şi cum ar încerca să-i enerveze pe unii dintre cei de aici.

— Nu este impresia pe care am vrut să o fac, mă tem. Asyr este un fel de renegată. A mers la şcoală cu Liska şi cu alții.

— Ştiu. Mi-a spus.

— Sunt sigur că da. Acea şcoală, însă, era menită să o pregătească pentru o viață de comerciant sau într-o poziție guvernamentală. Fără permisiunea familiei ei, a trimis o cerere de înscriere la Academia Marțială Bothană şi a fost acceptată. S-a descurcat foarte bine acolo, iar familia este foarte mândră de realizările ei, dar se întreabă când va renunța la ceea ce ei văd ca fiind aventurism şi îşi va face o carieră adevărată.

Zâmbetul lui Gavin îşi reveni pe față.

— Mă îndoiesc că asta se va întâmpla foarte curând. Asyr pare să se simtă foarte bine în cadrul *Escadrilei*.

— Nu subestima atracția exercitată de unitatea familiei Bothane. Familiile lor sunt foarte strâns unite.

— Nu e nimic rău în asta.

Herrit încuviință din cap, apoi se uită spre soția sa şi păli. Gavin îi urmări privirea şi văzu un trio de Bothani masculi apropiindu-se de ei. Conducătorul era la fel de înalt ca Gavin, deşi nu avea masivitatea lui. Blana albă-crem şi ochii aurii contrastau cu uniforma neagră pe care o purta. Subordonații săi purtau uniforme similare, dar blana lor era o îmbinare pestriță de portocaliu şi negru.

Bothanul conducător se opri chiar în fața lui Gavin, dar nu îi întinse mâna în semn de salut.

— Eu sunt Karka Kre'fey, nepotul Generalului Laryn Kre'fey. Ai fost în *Escadrila Vagabond* la Borleias?

— Am fost. Aşezându-şi berea pe bar, Gavin copie poziția lui Karka, prinzându-şi mâinile împreună la spate. Este ceva ce pot face pentru tine?

— Rapoartele privind asaltul sugerează că bunicul meu a fost slab pregătit pentru asalt şi a luat decizii prosteşti în timpul bătăliei.

— Şi?

Ochii aurii ai Bothanului ardeau de furie.

— Aş vrea să ştiu dacă tu crezi că aceste rapoarte sunt corecte.

Gavin ignoră oftatul lui Herrit.

— În opinia mea, sunt.

Lovitura cu palma întinsă a lui Karka veni fără niciun avertisment şi îl surprinse pe Gavin peste obrazul stâng, răsucindu-i capul. Gavin se clătină înapoi cu un pas, dar bara îl împiedică să se prăbuşească. Se agățase de ea cu mâinile, apoi se îndreptă încet. Vru să scuture din cap pentru a opri țiuitul din urechi, dar se stăpâni şi, în schimb, se uită cu duritate în ochii lui Karka.

— Înțeleg că eşti supărat din cauza morții bunicului tău.

— Sunt supărat pentru că i-ai pătat onoarea.

— Oricum ar fi, nu mă mai pălmui din nou.

— Sau?

Herrit făcu un pas înainte.

— Vă rog, haideți să nu avem o altercație aici.

Gavin întinse mâna şi îl apucă pe Herrit de ceafă. Îl conduse pe diplomat înapoi la locul său de la bar.

— Nu vom avea o ceartă, domnule.

Buza lui Karka se strâmbă înapoi într-un rânjet.

— Ai pătat onoarea familiei Kre'fey. Te provoc la duel.

Gavin clătină încet din cap.

— Nu.

— Refuzi să accepți?

— Nu mă voi lupta cu tine.

— Atunci eşti un laş.

Gavin râse cu voce tare. Cu doar un an înainte ar fi sărit asupra lui Karka şi ar fi făcut tot posibilul să îl lovească, dar timpul petrecut cu *Escadrila Vagabond* îl schimbase, aşa că nu era o opțiune. *De fapt, este o opțiune, dar nu una pe care să fiu obligat să o aleg.* În ultimul an, Wedge şi Corran, şi chiar şi Tycho îl impresionaseră cu faptul că ceea ce credeau şi spuneau alții nu conta – importantă era persoana lăuntrică şi ceea ce credea el despre sine. *Asta îi permite lui Tycho să îndure tot ceea i se întâmplă. Are un curaj liniştit, care nu are nevoie de laude şi apărări, pentru că este curajul care intervine atunci când este cu adevărat necesar.*

În timp ce o parte din el încă dorea să cunoască satisfacția de a-şi folosi pumnul pentru a disloca dinții lui Karka din locaşurile lor, o altă parte din el se bucura de libertatea de a ignora provocarea. Pentru că nu permitea să fie stârnit de provocările Bothanului, acele provocări nu aveau nicio putere. Deveniseră jalnice în eforturile lor şi transparente. *Iar ignorarea lor îl va răni pe Karka mai mult decât orice pagubă fizică pe care i-aş putea-o provoca.* Gavin întâlni privirea topită a lui Karka.

— Spune-mi laş dacă vrei, nu-mi pasă. Tu nu eşti duşmanul meu. Duşmanul meu este Imperiul şi rămăşițele sale. Poate că tu nu poți vedea asta. Bunicul tău putea. Mă surprinde faptul că îi onorezi memoria mai mult continuându-i cruciada decât încercând să ascunzi greşelile pe care le-a făcut.

Îşi întinse mâna dreaptă spre Bothan. Karka se holbă la el ca la un şarpe, apoi mârâi şi se roti pe călcâie. Subordonații plecară în urma lui, stârnind un oftat de uşurare din partea lui Herrit în timp ce plecau.

Barmanul îi puse lui Gavin o bere proaspătă pe tejghea.

— În sănătatea dumneavoastră, domnule.

Herrit ciocni halba de bere lomin.

— Te-ai descurcat bine. Îmi pare rău că ți-am stat în cale.

— Fără sânge, nu există raport. Gavin îşi mişcă maxilarul şi îl auzi pocnind. O să simt asta mâine.

Asyr apăru lângă el.

— Ce s-a întâmplat?

Gavin ridică din umeri.

— Nimic, de fapt.

Herrit zâmbi.

— Doar câțiva băieți care făceau puțină mişcare.

Asyr se uită la Gavin.

— Mişcare?

El zâmbi şi dădu din cap.

— Da, i-am oferit acea maturitate despre care vorbeai. M-am simțit destul de bine.

— Dacă vrei să plecăm, putem.

Gavin clătină din cap.

— Nu, rămâi să-ți vezi prietenii. Distracție plăcută! Nu cred că vor mai fi alte senzații tari în seara asta.

* * *

Faptul că Borsk Fey'lya nu se vedea nicăieri îl încurajă foarte mult pe Amiralul Ackbar când intră în camerele de locuit ale lui Mon Mothma. Prezența Generalului Cracken îi confirma că motivul pentru care fusese convocat era unul de afaceri, dar că totul se va desfăşura în mod informal. Oricare ar fi fost acțiunile care trebuiau să fie înaintate Consiliului Provizoriu urmau să fie făcute la timpul lor.

Dacă ar fi crezut că Mon Mothma poseda simțul subtilității unui Bothan, ar fi presupus că modul în care fuseseră redecorate apartamentele ei era menit să încurajeze o stare de bine în el. Draperiile diafane albastre şi verzi se unduiau uşor în fața ferestrelor – mişcarea fiind cauzată de aerul condiționat, deşi sugera că ferestrele din spatele draperiilor erau deschise. Covorul avea o nuanță bogată de acvamarin, iar modelul de faianță folosit pentru a decora jumătatea inferioară a peretelui avea un motiv nautic. Partea superioară a peretelui se potrivea cu covorul în ceea ce priveşte culoarea, dar luminile oscilante încastrate în tavan se ajutau uşor şi sclipeau de la punctele de curcubeu din vopsea. Chiar şi mobilierul era mai pe placul lui decât majoritatea. Vopsit în verde, maro şi albastru, aveau o formă organică şi fluidă. Îi lipsea simetria pură pe care păreau să o prefere majoritatea oamenilor. Masa din centrul încăperii, de exemplu, ar fi putut fi apă turnată, înghețată şi apoi aşezată pe picioare. Lipsa marginilor ascuțite şi a colțurilor zimțate drena cumva tensiunea din încăpere, iar Ackbar se simți relaxat.

Mon Mothma îi zâmbi cu căldură de bun venit.

— Îți mulțumesc că ai venit atât de repede după ce am trimis după tine. Ştiu că procesul este principala ta preocupare şi că îți ocupă o mare parte din timp.

— Procesul este într-adevăr o preocupare a mea, dar îl consider un golfuleț, când adevărata mea preocupare este oceanul de securitate pentru Noua Republică. Ackbar îşi deschise mâinile. Trebuie să vă felicit pentru decor... îl găsesc foarte plăcut. Ați crescut într-unul dintre oraşele portuare ale Chandrilei, nu-i aşa?

— Da, mama mea a fost guvernator acolo. Am învățat să iubesc *Marea de Argint*. Găsesc că amenajarea casei mele după stilul celei în care am trăit în vremuri mai bune, îmi face bine la sănătate sufletească.

— Ați făcut o treabă minunată. Ackbar se uită din nou prin cameră. Este păcat să aducem discuția despre vremuri dificile într-un loc atât de frumos.

— Întotdeauna sunt compromisuri care devin necesare.

Mon Mothma îi făcu semn lui Ackbar să se îndrepte spre un scaun plutitor modelat în formă de evantai din alge marine albastre. Ea se aşează pe un scaun asemănător, iar Generalul Cracken li se alătură trăgând spre ei un scaun de coral verde.

— Există unele lucruri care au apărut şi care ar putea necesita activitatea Consiliului, dar cred că ar fi mai bine să le prezentăm Consiliului ca fapt împlinit.

Guşile lui Ackbar tresăriră.

— Protejând Consiliul de o reacție negativă?

— Şi împiedicând şansa ca lumea să profite de pe urma a ceea ce vom face, din punct de vedere material sau politic. Mon Mothma suspină greu. Sunt momente în care pot vedea licăriri din ceea ce l-a făcut pe Împărat să decidă să dizolve Senatul. Resping acest curs de acțiune, dar cu siguranță îi pot simți farmecul. Urăsc mai ales atunci când o decizie care este esențială este amânată pentru ca diferite persoane să poată să profite de avantajele de a face ceea ce trebuie efectiv să facă. Nu aşa era când trebuia să tratăm direct cu Imperiul.

— Am încălecat şi eu pe creasta acelui val, Mon Mothma. A fi o Rebeliune e mult mai simplu decât a fi un guvern. Ackbar se lăsă înapoi în scaunul său şi îşi încrucişă mâinile în poală. Ce ai vrea de la mine?

Mon Mothma se uită la Generalul Cracken.

— S-ar putea să doriți să-i oferiți Amiralului câteva informații.

Cracken dădu din cap.

— Deşi teroriştii pro-Palpatine au lovit ultima dată acum zece zile, acel atac a avut un efect înfricoşător asupra eforturilor noastre de distribuire a bactei. Virusul Krytos a început să se răspândească ceva mai repede decât am preconizat atunci când am primit bacta de la Zsinj. Lumea pune în balanță teama de boală şi teama de a se afla la punctul zero al unui atac terorist. Prețurile de pe piața neagră pentru bacta încep să crească din nou pentru că, de fapt, atacul *Frontului* a făcut ca bacta noastră să devină inaccesibilă pentru multe persoane. Astfel, cererea de bacta din alte surse este în creştere, la fel şi prețurile.

Ackbar îi aruncă lui Cracken o privire piezişă.

— Vorru şi miliția sa nu au fost în stare să ia măsuri împotriva comercianților de pe piața neagră?

— Vorru susține că oamenii lui se concentrează să mențină *Frontul* inactiv. Ei reacționează la fiecare zvon pe care îl primesc şi, deşi nu am făcut publice aceste informații, au descoperit câteva bombe despre care oamenii noştri cred că au fost create de *Front*. Nu cred nicio clipă că Vorru joacă în totalitate cinstit, dar oamenii lui mențin ordinea într-un sector pe care noi nu avem nicio şansă să-l controlăm.

— Şi în ce măsură mă priveşte asta?

Mon Mothma dădu din cap.

— Generalul Cracken a fost însărcinat cu nişte cercetări ultrasecrete asupra virusului Krytos. Detaliile despre ele au fost ținute secrete chiar şi față de mine, dar continuarea lor necesită o cantitate de ryll.

Mon Calamariul îşi strânse mâinile.

— Şi asta va necesita o expediție pe Ryloth.

— Exact. În afară de obținerea ryllului, cred că aceasta va fi o ocazie excelentă pentru a deschide nişte canale diplomatice cu Twi'lekii, chiar dacă doar la un nivel foarte scăzut.

— Şi veți dori să meargă şi consilierul Ven.

— Da. Mon Mothma zâmbi. Toată *Escadrila Vagabond*, de fapt. Comandantul Antilles a făcut o impresie deosebită acolo acum câțiva ani, iar contribuția lui Nawara Ven la cucerirea Coruscantului a atras multă atenție pe Ryloth. Această notorietate va adăuga greutate poziției noastre de negociere.

— Deci aveți nevoie de mine pentru a amâna procesul şi a elibera *Escadrila Vagabond* de această sarcină.

Lidera Noii Republici îşi îngustă ochii.

— Există vreo problemă cu asta? Cu siguranță puteți găsi un motiv pentru a acorda o amânare în acest caz.

Gura lui Ackbar rămase deschisă într-un râset tăcut.

— Să găsesc un motiv? Aş putea găsi o grămadă de motive, doamnă Consilier Şef. Aplaud capacitatea Generalului Cracken de a descoperi atât de multe, atât de repede, despre implicarea Căpitanului Celchu în relația cu Imperiul – ritmul descoperirilor este remarcabil. Procesul se desfăşoară cu o asemenea rapiditate încât

apărarea nu are cum să aibă timp suficient pentru a se pregăti. Consilierul Ven face tot ce poate, dar este clar că aceasta este cea mai dificilă misiune pe care a primit-o de când s-a alăturat *Escadrilei Vagabond.*

— Deci asta nu e o problemă?

— Nu, deşi presupun că amânarea nu poate fi aprobată pe motiv că *Escadrila Vagabond* pleacă într-o misiune secretă pe Ryloth? Când întrebarea îi fu întâmpinată de tăcere, Ackbar îşi deschise gura într-un zâmbet. Am fost ironic. A fost o glumă.

Cracken râse, dar Mon Mothma doar zâmbi.

— Iartă-mă, prietene, dar, după cum va confirma Generalul Cracken, nu am auzit multe lucruri care să mă facă să râd în ultima vreme.

— Înțeleg. Ackbar se apleca în față. Voi autoriza, desigur, *Escadrila Vagabond* pentru misiune. Veți dori ca Erisi Dlarit să piloteze în acea misiune?

— Cred că da. Există vreun motiv pentru care să nu o vrem în misiune?

Ackbar ridică din umeri.

— Din moment ce este implicată în determinarea Corporației Xucphra să ne vândă o mare cantitate de bacta, aş crede că punerea ei în pericol într-o misiune ar fi contraindicată.

Mon Mothma se uită la Directorul ei de informații.

— Este ea în pericol în această misiune, domnule General?

Cracken se încruntă.

— Nu ne aşteptăm la probleme.

Ackbar clipi din ochi.

— Şi dacă misiunea este trădată către *Frontul Palpatin*?

— Îl avem pe spionul Imperial, nu-i aşa? Nu de aceea este judecat Căpitanul Celchu?

— Da, doamnă Consilier Şef. Ochii negri ai lui Cracken se ascuțiră. Ceea ce sugerează Amiralul este că nu putem fi siguri că Căpitanul Celchu a fost singurul spion aflat în slujba Imperiului. Potențialul de trădare există aici şi pe Ryloth. În timp ce trimiterea acolo ar putea să o pună în pericol, reținerea ei ar putea fi considerată incorectă de către oficialii de pe Thyferra, condamnând această înțelegere.

— Dar dacă ea moare, asta ne-ar putea afecta şi pe noi. Mon Mothma clătină din cap. Lipsa unor decizii clare este ceea ce face ca această sarcină să fie atât de dificilă. Thyferranii par să acorde o mare importanță zborului lui Erisi Dlarit în *Escadrila Vagabond*. Presupun că va trebui să o lăsăm să plece.

Ackbar încuviință din cap.

— Sunt de acord. Acesta este curentul pe care ar trebui să navigați.

— Iar tu, Generale Cracken, spuse Mon Mothma, va trebui să te asiguri că securitatea în jurul acestei misiuni nu este încălcată. Nu ne putem permite ca misiunea să fie întreruptă şi nici nu ne putem permite să o pierdem pe Erisi Dlarit.

— De asta sunt conştient. Generalul Cracken dădu solemn din cap. Înțeleg gravitatea situației. Dacă există vreo scurgere, o vom găsi… o vom găsi şi o vom elimina. Noua Republică nu-şi poate permite să facem nimic mai puțin.

Capitolul 20

— Sunt destul de sigur, Colonele Vorru, că nu-mi place deloc această întorsătură a evenimentelor. Kirtan Loor se uită cu atenție la bărbatul mai mic, dar în mod clar nu avea asupra lui efectul de intimidare pe care şi-l dorea. V-am invitat aici din *politețe* pentru a vă informa despre planul meu, nu pentru a vă permite să vă opuneți prin veto.

Fliry Vorru ridică din umeri.

— Ah, dar eu mi-am exprimat veto-ul.

Nu!

— Nu! Nu pot permite asta. Palmele lui Loor se strânseră în pumni. Înțelegerea dintre noi a fost să vă las să selectați ținte pe plan intern care să ajute la slăbirea guvernului Noii Republici. Am respectat deciziile dumneavoastră în toate cazurile în care ținta era de acest fel. Acesta nu este unul dintre acele cazuri.

Loor se plimba prin biroul întunecat, zbătându-se ca o molie în jurul cercului de lumină care îl înconjura pe Fliry Vorru ca o aură şi îi făcea părul alb să strălucească intens.

— Distrugerea *Escadrilei Vagabond* a fost o prioritate pentru mine cu mult înainte ca ei să cucerească Centrul Imperial, iar acum sunt la îndemâna mea. Am o escadrilă de X-interceptoare aici, pe Centrul Imperial, pe care o voi folosi pentru a ataca baza *Escadrilei Vagabond* şi a-i distruge la sol. Va fi perfect şi îmi va permite să închei o misiune care a durat mult prea mult timp.

Vorru se lăsă pe spate în scaunul înalt al lui Loor şi îşi puse picioarele încălțate pe suprafața biroului, împrăştiind un teanc de datacarduri.

— Ceea ce au fost cândva prioritățile tale nu mai contează pentru mine. Consider că acest atac este prea riscant. Cracken va suspecta că ți-am divulgat informații despre iminenta misiune a *Escadrilei Vagabond.*

— Nu, nu va face asta. Lui Loor îi ardeau degetele de dorința de a introduce date pe datapadul său... *sau de a te sugruma, Vorru.* Am descoperit dovezi ale unei acțiuni spre Ryloth pe baza fluctuațiilor de pe piața neagră secundară a derivatelor de ryll. Am dat de urma unei femei din corpul medical care a făcut bani în plus producându-şi propria marcă de medicamente brevetate. Este în mare parte lum[9], cu ryll şi o picătură sau două de bacta în ea... Inutilă, desigur, dar a început să crească prețul. Se presupune că, atunci când *Escadrila Vagabond* va aduce ryllul pe Coruscant, eficacitatea sa împotriva virusului va fi promovată şi medicamentul ei va fi la mare căutare. Pot să ți-o dau ție şi tu poți să o indici ca fiind sursa scurgerii.

— Să sugerez că un şarlatan care produce un remediu popular te-a condus spre *Escadrila Vagabond* este ceva ce mă va implica pe mine însumi.

— Prostii. Loor îşi plesni mâinile de şolduri, frustrat. Ştii la fel de bine ca şi mine că Ryloth este un bârlog al nelegiuirii la fel de întunecat cum există şi de cealaltă parte a lui Varl[10]. Twi'lekii nu au sprijinit Rebeliunea într-un număr prea mare, aşa că cel mai de seamă Twi'lek din Noua Republică este Nawara Ven.

---

[9] Lum – băutură alcoolică care era potabilă pentru specii precum oamenii şi Lateros.
[10] Varl – corp astronomic situat pe Inelul Exterior al galaxiei, în spațiul Hutt.

Republica este nevoită să îl folosească ca negociator şi, iată, acuzarea cere şi obţine o amânare a cazului. Asta lasă destul timp pentru ca *Escadrila Vagabond* să facă o călătorie până la Ryloth şi înapoi. Singura presupunere evidentă este că vor face această călătorie. Loor clătină din cap. Ştiu de ceva vreme unde a fost staţionată *Escadrila Vagabond*. Aceasta este ocazia mea de a-i lovi chiar în momentul în care eşecul misiunii lor va afecta cel mai grav Noua Republică.

— Raţionamentul tău este fără cusur, Agent Loor, dar asta nu mă îngrijorează deloc. Ochii întunecaţi ai lui Vorru sclipiră. Găsesc chiar admirabil devotamentul tău faţă de eliminarea *Escadrilei Vagabond*. Cu toate astea, faptul că acţionaţi împotriva *Escadrilei* nu-mi convine în acest moment; prin urmare, nu veţi putea lansa asaltul.

— Şi dacă aleg să îţi ignor sfatul?

Vorru îşi răsuci uşor capul într-o parte.

— Chiar vrei să mă pui la încercare, Kirtan Loor?

Loor ezită, pierzând şansa de a da un răspuns sfidător. Oricine altcineva ar fi pus acea întrebare ar fi încărcat cuvintele cu o condamnare iminentă, dar Vorru o pusese pe un ton uşor, ca şi cum ar fi întrebat un copil dacă era sigur că vrea să facă ceva care era evident periculos. Expresia lui, postura lui nu purtau nicio ameninţare evidentă, şi totuşi Loor se trezi că se temea mai mult de Vorru decât s-ar fi temut de o viperă încolăcită şi gata să lovească în locul lui.

— Testându-te nu ne-ar duce pe niciunul dintre noi nicăieri.

— Întotdeauna am crezut că eşti mai mult decât rezonabil. Vorru îşi dădu picioarele jos de pe birou şi roti scaunul ca să se poată ridica. Scoase un datacard din interiorul tunicii şi îl aruncă pe birou. Tu şi oamenii tăi aţi fost buni şi nu aţi făcut nimic important timp de aproape două săptămâni. Ţi-am găsit o nouă ţintă.

Loor făcu schimb de locuri cu Vorru, învârti scaunul şi se lăsă în el. Se întoarse cu faţa la birou şi văzu forma umbrită a lui Vorru stând în picioare vizavi de el. Loor împinse datacardul în datapadul său, deschise un director, apoi deschise dosarul intitulat *ţinta.moare*. Reprezentarea arhitecturală a unei clădiri care arăta punctele de stres umplu micul ecran. Agentul de informaţii îşi ridică privirea.

— Este mică. Nu văd zone de depozitare a bactei sau barăci. Ce este?

— O şcoală.

— O şcoală? Loor se încruntă. Vrei să spui o academie de pregătire?

— Nu, o şcoală. Pentru copii.

— Copiii liderilor Rebelilor?

— Nicidecum. Au fost prea ocupaţi ca să mai facă copii. Vorru clătină repede din cap. Este doar o şcoală normală, cu copii normali... câţiva extratereştri, dar majoritatea umani.

— De ce?

— De ce? Pentru că elevii sunt selectaţi din populaţia locală.

Încrâncenarea lui Loor se adânci, iar confuzia îi făcu vocea slabă.

— Nu, de ce să loveşti o şcoală?

— Haide, Agent Loor, nu te aştepţi să obţii rezultate mari fără să provoci o mare durere, nu-i aşa? Vorru râse uşor. Probabil ai crezut că te poţi agăţa de o fărâmă de onoare. Lovind fabrici, facilităţi militare şi locuri unde se adunau adulţii, ai putea să bagi frica în ei. Lovind centrele de distribuţie a bactei, puteai să-i faci pe părinţi să fie îngrijoraţi de bunăstarea copiilor lor, dar virusul Krytos ar fi fost cel care ar fi ucis copiii, nu tu. Asta e tot?

— Eu... poate...

— Poate că nimic. Exact la asta te gândeai. Şi din această cauză, eforturile tale ar fi fost în zadar.

Vorru se aplecă în faţă, sprijinindu-şi corpul pe ambele braţe. Lumina de sus îi ascundea ochii în triunghiuri negre.

— Ameninţă un copil şi vei uni părinţii împotriva ta. Ucide un copil şi cei care l-au pierdut se vor retrage în doliu. Cei din jurul lor le vor simţi durerea şi, la fel, se vor uita la propriile familii. Îşi vor ţine copiii aproape şi nu îi vor trimite la şcoli. Acest lucru va spulbera capacitatea Rebeliunii de a-i îndoctrina pe tineri. De asemenea, va face ca Rebeliunea să pară nespus de firavă. Lumea va cere ca lucrurile să fie făcute, iar eu voi fi lăsat să le fac.

Şi unul dintre lucrurile pe care le vei face va fi să mă foloseşti ca ţap ispăşitor pentru răutatea ta. Iluzia controlului asupra propriei situaţii se evaporă într-o clipită. Pentru Loor, viitorul era clar: avea să îndeplinească misiuni din ce în ce mai odioase pentru Colonelul Vorru; apoi, în cele din urmă, Vorru avea să-l trădeze. Va rămâne în viaţă şi liber până când Vorru nu va mai avea nevoie de el, apoi va fi *rupt* şi expus ca dovadă a virtuţii lui Vorru.

Lui Loor i se părea aproape comic faptul că putea vedea ca fiind malefică dorinţa lui Vorru de a lovi o şcoală, dar dorinţa de a lovi *Escadrila Vagabond* nu era nimic mai mult decât datoria. Diferenţa, în cele din urmă, era că lovirea E*scadrilei Vagabond* ar fi servit cauzei Imperiului, în timp ce lovirea şcolii nu ar fi făcut decât să întărească poziţia lui Vorru. *Nu suntem atât de îndepărtaţi pe cât aş vrea să cred, dar nici atât de apropiaţi pe cât ne vede Vorru.*

Nici nu sunt atât de prost pe cât mă crede el. Loor apăsă un buton de pe datapad şi citi lista materialelor necesare pentru a întreprinde operaţiunea.

— Când?

— Într-o săptămână. În acest interval de timp nu va fi nicio ştire despre proces, aşa că asta chiar va atrage atenţia.

Capul lui Loor se ridică.

— Vrei să sacrific câţiva dintre oamenii mei pentru miliţia ta?

— Nu imediat. Un zâmbet sumbru se întinse pe faţa micuţului. Am câţiva indivizi problematici care trebuie să moară într-o explozie de speeder. Compoziţia chimică a explozibililor se va potrivi cu cea din atentatul de la şcoală. Asta îi va trimite pe oamenii lui Cracken într-o direcţie dorită de mine şi vă va lăsa pe voi liberi să acţionaţi.

— Vei alege o altă ţintă pentru noi?

Vorru se îndreptă, retrăgându-se în umbră.

— Nu. Mergeţi mai departe şi alegeţi o jumătate de duzină de ţinte pe care vreţi să le loviţi, iar eu voi alege una sau două din lista voastră. Le voi folosi ca teste pentru subordonaţii mei, pentru a vedea dacă îşi dau seama cum putem profita de aceste lucruri. Concurenţa îi va menţine ageri.

— Îmi imaginez.

— Sunt convins că da, Agent Loor. Vorru schiţă un salut simulat. Aştept cu nerăbdare să văd rezultatele muncii tale.

* * *

Wedge se uită prin laboratorul amplasat în adâncurile complexului Palatului Imperial.

— Deci aici a fost dezvoltat virusul Krytos?

Generalul Cracken încuviință scurt din cap.

— Ai observat, când ai intrat, că locul este păstrat sub o presiune negativă. Dacă sigiliile sunt rupte, aerul intră, nu iese. Aceasta exclude posibilitatea ca agenții patogeni să iasă afară.

Wedge se încruntă.

— Dar am crezut că virusul Krytos nu se poate răspândi prin aer, ci doar prin contactul cu fluide – în apa de băut sau când cineva intră în contact cu fluide corporale de la o persoană infectată.

— Este absolut adevărat, dar în acest laborator se fabrica un virus care nu mai existase niciodată. Voiau ceva care să sufere mutații relativ rapide, astfel încât să se poată răspândi între specii. Cu aşa ceva, şansa unei mutații spontane care i-ar permite să se transmită prin aer şi să rămână totuşi infecțios este una de care trebuie să ne ferim. Cracken îl conduse prin mulțimea de asistenți de laborator îmbrăcați în alb către o cameră din spate, unde Qlaern îşi folosea mâinile pentru a introduce informații într-un computer de date. Un număr de droizi lucrau în interiorul şi în jurul camerei, aparent dirijați de un droid Verpin care semăna mult cu un avatar metalic al Vratixului.

Qlaern îşi duse mâinile înapoi la nivelul toracelui când Wedge intră în cameră.

— Comandante Antilles, ne bucurăm să vă vedem.

Mâna dreaptă a Vratixului ieşi şi atinse uşor obrazul lui Wedge.

Wedge atinse în schimb brațul Vratixului.

— Onoarea este a mea. Ştii, mă aştept ca escadrila mea să conducă expediția spre Ryloth.

— Da, de asta suntem conştienți. Ştim, de asemenea, că Mirax va călători cu voi.

— Bine.

Călătoria spre Ryloth de la Centrul Imperial dura cinci zile, iar asta era cam mult timp pentru a fi blocat în cabina de pilotaj a unui X-interceptor. Zece dintre X-interceptoarele escadrilei vor fi încărcate la bordul unui transportor Rebel modificat, *Curajul lui Sullust*. Wedge urma să călătorească împreună cu Mirax pe *Pulsar Skate*, cu X-interceptorul său instalat în cala de marfă care, dacă lucrurile mergeau conform planului, urma să fie umplută cu ryll pentru călătoria de întoarcere. X-interceptoarele ar fi zburat cu escorta de pe Ryloth; apoi ar fi fost luate la bord de un alt transportr după prima etapă a călătoriei, pentru restul drumului spre Coruscant.

Airen Cracken îl bătu pe Vratix pe umăr.

— Aşa cum ați cerut, l-am adus pe Comandantul Antilles. Aveți ceva să-i spuneți?

— Da, bineînțeles. Qlaern îşi aşeză ambele mâini pe umerii lui Wedge. Am analizat virusul şi diverse preparate medicinale. Ryllul va avea un oarecare efect împotriva virusului. Eficacitatea sa variază foarte mult. Am urmărit motivul acestui lucru. Am fost informați că ryllul este clasificat în mai multe categorii de către Twi'leki. Cea mai mare parte a ryllului disponibil pe Ryloth este de cea mai slabă calitate.

— Ei nu îl exportă pe cel mai bun, pot înțelege asta.

— Bine. Cea mai rară categorie de ryll este cunoscută sub numele de *ryll kor*.

Reprezintă aproximativ trei procente din totalul de ryll. Compusul conține în el oligoelemente care par să acționeze împotriva virusului, dar nu ştim exact cum şi de ce. Avem nevoie de cât de mult *ryll kor* putem obține.

Wedge aprobă din cap şi atinse dosul mâinilor Vratixului.

— Cum o să ştiu?

— *Ryll kor* are gustul... Qlaern se opri. Nu vei putea să diferențiezi gustul, credem noi.

— Probabil că nu.

— *Kor* absoarbe lumina, cu excepția celei din gama ultravioletă.

Wedge aruncă o privire către Cracken.

— Adică?

— Pare negru, ca un cărbune, cu excepția cuiva care poate vedea în spectrul ultraviolet. Cracken zâmbi. Am nişte dispozitive care vor putea diferenția *ryllul kor* de ryllul care este vopsit în negru. Ai putea verifica, totuşi, poate că Gandul tău este în stare să vadă în gama ultravioletă.

Nu m-ar surprinde. Nu respiră, nu doarme şi îşi poate regenera membrele tăiate.

— Îl voi întreba pe Ooryl dacă mă poate ajuta în această privință. Se uită înapoi la Qlaern. Îți voi aduce *ryllul kor*.

— Fă asta, Wedge Antilles, şi vom vindeca boala.

Şi apoi voi fi constrâns de promisiunea mea de a vă reprezenta la Consiliul Provizoriu. Wedge zâmbi şi aduse mâna dreaptă a lui Qlaern în sus pentru a-i atinge fața.

— Ne vom întoarce înainte să-ți dai seama, îți promit. Şi ştii că mă țin de promisiuni.

Capitolul 21

Corran Horn se târî în rând cu ceilalți prizonieri. Afişa acea privire tristă, fără speranță, pe care cei mai mulți dintre ei o afişau pentru gardienii lor. Se mişca atunci când i se spunea să se mişte şi se oprea atunci când i se spunea să se oprească. În niciun caz nu ar fi trebuit ca vreunul dintre gardienii în armură de trupe de şoc care îi conduceau spre mine, să fi remarcat ceva ieşit din comun la el. Pentru ei, trebuia să pară la fel ca toți ceilalți prizonieri care erau duşi la mine.

Spera, împotriva oricărei speranțe, ca aparența pe care o afişa să-i păcălească, pentru că, oricât de plictisit şi adormit ar fi părut în exterior, în interior clocotea şi era neliniştit. După numai o săptămână petrecută în populația generală, se hotărâse să facă prima încercare de evadare. Discutase pe scurt planul său cu Jan şi găsise utile observațiile bătrânului, dar îi ignorase rugămințile de a amâna tentativa.

Perspectiva de a fi ucis din prima încercare îl descuraja pe Corran, dar nu atât de mult pe cât credea că ar fi trebuit să o facă. Avea o bănuială că nu va fi ucis dacă va fi capturat. Ştia că era o prostie şi că nu avea nicio bază concretă pentru a face această apreciere, dar i se părea corectă. În timpul carierei sale în CorSec şi ca pilot în *Escadrila Vagabond*, se mai luase după intuiție şi reuşise să câştige de mai multe ori decât să piardă. Deşi nu avea elemente concrete care să-i susțină sentimentele legate de evadare, avea câteva dovezi circumstanțiale care îl făceau să fie optimist. În primul rând era faptul că încă nu era mort. Nu şi-o putea imagina pe Ysanne Isard ținându-l pe el sau pe oricine altcineva prin preajmă decât dacă erau de folos. Atâta timp cât nu se dovedea a fi o pacoste mai mult decât valora pentru *Inimă de Gheață* şi planurile ei, ar fi fost ținut în viață.

În al doilea rând, şi era un fapt destul de bizar, era metoda de întoarcere pentru evadații care nu reuşeau să evadeze. Cei mai mulți dintre ei se întorceau sub formă de schelete înnegrite de foc, sau părți ale acestora. Singura modalitate de a le identifica cu persoanele care evadaseră ar fi fost testele genetice. Întrucât prizonierii nu aveau la dispoziție acest lucru, aceştia nu puteau decât să presupună că trupurile erau, de fapt, cele ale evadaților. Cu toate astea, din moment ce confirmarea era imposibilă, Isard ar fi putut pur şi simplu să aleagă un prizonier de la nivelele mai puțin securizate ale închisorii, să îl ardă iremediabil şi să îl trimită în zona de înaltă securitate. Atâta timp cât nu se putea identifica cine evadase, aducerea unui corp asemănător ar fi fost destul de uşoară, iar prizonierii de maximă securitate ar fi ajuns să îşi imagineze că evadarea era imposibilă.

În al treilea şi ultimul rând, Corran văzuse că lui Jan chiar îi păsa de oamenii pe care îi avea sub control. Teama lui pentru siguranța lui Corran era autentică şi nu se baza pe vreo teamă de răzbunare împotriva sa. În calitate de lider al contingentului Rebelilor, Jan se simțea responsabil pentru ceilalți prizonieri ai Alianței. Văzuse destule ființe murind în lupta împotriva Imperiului şi voia să împiedice ca lumea să-şi irosească viețile inutil. El credea în mod clar că într-o zi, acea zi fiind mai curând decât mai târziu, Alianța îi va găsi şi îi va elibera, iar el voia ca în acea zi să fie cât mai mulți dintre oamenii săi în viață.

Pe cât de minunată era grija şi preocuparea lui Jan, pe atât de mult îl tortura

pe bătrân. Corran putea vedea clar mâna subtilă a lui Ysanne Isard în asta.

Lăsându-l pe Jan să-şi asume responsabilitatea pentru toţi prizonierii Rebeli, ea crease zeci şi zeci de căi de atac împotriva lui. Cu fiecare dintre ei care dispărea sau murea, murea şi o bucăţică din Jan. Cum putuse să îndure atâta durere atât de mult timp, Corran nu-şi putea imagina, dar spera că, asumându-şi responsabilitatea pentru el însuşi, putea uşura povara de pe umerii lui Jan.

La şaptezeci de paşi de gura peşterii, trecură pe lângă intrarea care ducea la latrină. Instalaţiile de acolo erau rudimentare, dar includeau un robinet de apă, astfel încât se putea respecta un minim de igienă. La treizeci de paşi dincolo de ea, cam la jumătatea drumului spre complexul minier, şirul de prizonieri trecea printr-o poartă cu gratii care era închisă cu cheia pe timp de noapte. Corran credea că prezenţa acesteia era inutilă, deoarece Imperialii plasaseră unităţi de detecţie cu infraroşu la ambele capete ale coridoarelor. *Dar, totuşi, aceste unităţi nu sunt chiar atât de greu de învins, mai ales dacă cei care le monitorizează sunt la fel de vigilenţi ca şi gărzile care mărşăluiesc prin praf cu noi.*

La 203 paşi de gura complexului de caverne, Corran străbătu ceea ce fusese cândva trapa unei nave şi intră în zona de lucru a prizonierilor. Zvonurile printre prizonieri spuneau că *Lusankya* data de dinaintea Războiului Clonelor şi încorpora piese de la diverse nave care fuseseră făcute bucăţi într-o operaţiune militară în afara atmosferei. Trapa ponosită şi starea uneltelor vechi şi uzate sugerau o oarecare vechime a instalaţiei, dar această concluzie venise atât de uşor, încât Corran nu era dispus să aibă încredere în ea. *Dacă asta vrea Isard să credem despre Lusankya ei, atunci nu vreau să cred asta.*

Dincolo de trapă, continuară să coboare o pantă abruptă până la o cavernă lungă şi dreptunghiulară din care ieşeau cinci tuneluri ca degetele din palma unei mâini. Toate se terminau cu nişte uşi care erau asamblate din panouri ale pereţilor etanşi ai navei şi ţinute închise cu lanţuri şi încuietori. Tunelurile erau suficient de mari pentru a permite unui droid minier de mici dimensiuni să treacă prin ele, dar uşile erau întotdeauna închise când prizonierii intrau în încăpere, aşa că Corran nu văzuse niciodată droizii scoţând minereul pe care îl prelucrau. La capătul îndepărtat al camerei dinspre intrare se aflau mai multe grămezi de bolovani uriaşi. Bărbaţii lucrau la ele cu baroase grele, mărunţindu-le încetul cu încetul în bucăţi mai mici. Alţi prizonieri cărau aceste pietre mai mici în mijlocul camerei, unde alţi prizonieri le sfărâmau cu ajutorul unor ciocane mai mici. Alţi prizonieri, cu lopeţi şi site, cerneau resturile, aruncând înapoi pietrele mai mari. Pietrişul rezultat era apoi transportat în găleţi până la o bandă transportoare care îl ducea mai departe. În partea superioară a benzii transportoare, pietrişul dispărea printr-un grătar greu de oţel.

Nimeni nu ştia prea multe despre ceea ce se afla dincolo de grătar. Ştiau că din el ieşea aer, deoarece puteau vedea o cantitate destul de mare de praf suflat înapoi în aer în jurul benzii transportoare. Cei mai mulţi dintre prizonieri presupuneau că banda ducea la un furnal unde pietrişul era topit sau la un container de amestecare unde era transformat în ferrocretă. Corran susţinea că era la fel de probabil ca pietrişul să fie descărcat în transportoare şi dus pentru a pava aleile din grădina vreunui Moff, iar dacă era adevărat, grătarul era tot ce se afla între ei şi libertate.

Toţi prizonierii ştiau că ceea ce făceau nu era decât o simplă muncă de faţadă, dar Imperialii îşi luaseră măsurile de precauţie necesare pentru a preveni oprirea lucrărilor. Mecanismele de lucru ale benzii transportoare fuseseră cufundate în pământ, astfel încât prizonierii să nu poată avea acces la motor şi să-l saboteze.

Fibre din oțel fuseseră țesute pe lungimea benzii pentru a o menține rezistentă şi fuseseră strânse astfel încât să nu apară practic niciun fel de slăbiciune în banda de transmisie în timpul revenirii în adâncurile minei. O balustradă fusese chiar montată pentru a împiedica prizonierii să cadă accidental pe bandă sau să se prindă în mecanism.

Corran îşi aruncă găleata cu pietriş în gura containerului fixat pe banda transportoare. Huruind zgomotos, banda începu să transporte pietrişul în călătoria sa de douăzeci de metri spre grătar. Corran o privi pentru o secundă, apoi îi permise următorului om din rând să-l dea la o parte din drum. Îndreptându-se înapoi spre locul unde Urlor încărca cu lopata pietrişul în găleți, Corran făcu un inventar rapid al gărzilor care îi supravegheau. Îi păzeau o întreagă echipă în armură de trupe de şoc, asigurând un soldat la fiecare zece dintre cei optzeci de prizonieri din detaşamentul de lucru. Şase dintre soldați dețineau carabine blaster. Ceilalți doi manevrau un blaster greu E-Web[11] instalat chiar în interiorul culoarului, ceea ce făcea ca orice încercare de a ieşi în grabă din mină să fie sinucigaşă. Panta abruptă pe care prizonierii ar fi trebuit să o urce i-ar fi încetinit suficient de mult pentru ca blasterul greu să îi doboare pe toți. Deşi niciunul dintre gardieni nu era la fel de mare ca soldații din trupele de şoc şi nici nu părea la fel de bine disciplinat, chiar şi ei ar fi fost de ajuns pentru a înăbuşi o revoltă a prizonierilor.

Urlor aruncă o lopată de pietriş în găleata lui Corran, dar rată jumătate din ea.

— Nu o face, Corran. Îşi ținea vocea suficient de joasă pentru ca zgomotul zornăit al pietrişului care se scurgea să fie un paravan care să-l protejeze de ascultători. Aşteaptă. Află mai multe.

— Asta înseamnă să înveți. Îi făcu cu ochiul bărbatului mai mare. Gărzile şi-au setat blasterele pentru paralizare.

Jan se uită la el.

— Îți rişti viața pentru o simplă mişcare a degetului mare?

Corran se bătu în piept.

— *Escadrila Vagabond*, ține minte.

— Corellian, mai degrabă. Jan clătină din cap. Niciunul dintre voi nu are respect pentru sorți de izbândă.

— De ce să respecți ceea ce trebuie să învingi? Corran le dădu fiecăruia dintre ei câte un semn din cap. Credeți-mă, trebuie să reuşesc să o fac.

Urlor aruncă o ultimă lopată în găleată.

— Fie ca Forța să fie cu tine.

— Mulțumesc.

Corran, lăsând găleata să atârne între picioarele lui, începu să meargă greoi, încovoiat, pe drumul către banda transportoare. Planul lui era simplu: ar fi aruncat găleata, apoi ar fi sărit peste balustradă şi ar fi urcat pe bandă până la grătar. Acolo sus, cel puțin aşa cum se vedea de pe podeaua de lucru, părea să existe suficient spațiu umbrit pentru a-l ascunde. Dacă putea apoi să coboare prin grilaj sau să găsească un pasaj ascuns, ar fi fost liber.

— Tu, de acolo.

Corran se uită la paznicul care îl arăta cu degetul.

---

[11] E-Web – mitralieră grea cu repetiție fabricată de *BlasTech Industries*. Era unul dintre cele mai puternice blastere cu repetiție din arsenalul Imperial şi avea o rază optimă de acțiune de 150 de metri şi o rază maximă de 750 de metri.

— Eu?

— Vino aici.

De ce eu? Corran se târî spre bărbat.

— Domnule?

— Nu pune întrebări, prizonier. Gardianul, îmbrăcat în varianta mai uşoară a armurii de soldat, îl domina ca înălțime. Cât despre motivul pentru care te-am ales, eşti nou şi ai nevoie de o lecție.

Fără avertisment, gardianul ridică carabina blaster şi o întoarse într-o lovitură cu o singură mână cu reverul, care îl surprinse pe Corran deasupra urechii drepte. Stelele explodaseră în fața ochilor lui şi clinchetul metalului pe craniu începu să îi bubuie violent în urechi. O muchie de pe țeavă îi tăie urechea şi îi despică scalpul, în timp ce forța loviturii îl răsuci pe Corran spre stânga.

Durerea prevală asupra panicii. În timp ce se rostogolea, Corran se ținu strâns de găleată, o aduse în sus şi o lăsă să zboare atunci când torționarul său apăru din nou la vedere. Recipientul plin de pietriş se izbi de masca paznicului. Capul bărbatului se dădu pe spate, în timp ce lovitura îl doborî din picioare. Se împletici pe spate în timp ce găleata zbura ca o cometă, împrăştiind o coadă de pietriş.

Vederea lui Corran se limpezi şi secundele păreau să dureze ore întregi. Carabina paznicului, cu vârful țevii sclipind de sângele lui, atârna în aer. Corran ştia că putea să o smulgă înainte să atingă pământul şi să-i doboare pe cei doi gardieni cei mai apropiați într-o clipă. Asta ar fi însemnat jumătate dintre gărzile din detaşament. Să-i doboare pe ceilalți ar fi fost dificil, dar ceilalți prizonieri puteau să îi asalteze. Ar fi luat armele gardienilor şi...

Şi vor muri încercând să elimine carbina E-Web. Sau vor muri încercând să lupte pentru a ieşi din pântecul acestei închisori. Toți vor muri, iar moartea lor va fi pe capul meu, dacă iau arma aia.

Auzi vuietul unui blaster şi văzu ceva albastru trecând pe lângă el. Toți prizonierii se aruncară la podea. Încremeniră într-un covor înghesuit de brațe şi picioare murdare, ferindu-şi capetele pentru a nu fi recunoscuți, dar trăgând cu ochiul pentru a vedea ce se va întâmpla. Toți căzură, cu excepția unuia. Jan. Cu ochii plini de groază şi mândrie, îi făcu semn din cap lui Corran. Corran, înțelegând, dădu şi el din cap. Fulgerul paralizant îl prinse pe Corran chiar în mijlocul pieptului. Îi afectă sistemul nervos aşa cum un fulger ionic afecta o maşină. Într-o singură clipă, fiecare nerv din corpul lui Corran sa aprinse, iradiindu-l instantaneu de durere, arzându-l, scuturându-l, strivindu-l şi înghețându-l. Toți muşchii i se contractară, încovoindu-i spatele, scrâşnind din dinți şi ridicându-l în aer printr-un mic salt. Probabil că impactul corpului său lipsit de vlagă cu solul îl duruse, dar sistemul său nervos nu putea să direcționeze în mod corect informațiile către creier, aşa că nu ştia cu adevărat cum se simțea.

Doar că nu e bine.

Îl văzu pe Jan ghemuindu-se deasupra lui.

— O să am grijă să îți aducă ajutor.

Corran vroia să dea din cap, voia să clipească, voia să facă ceva pentru a-i da de înțeles lui Jan că îl auzise, dar nu putea. Cam la jumătate din cazurile în care fusese lovit cu un fulger paralizant înainte – în exerciții de antrenament şi de câteva ori cu CorSec pe teren – îşi pierduse cunoştința. De câte ori nu o făcuse, îşi dorise să o fi făcut, pentru că sentimentul de neajutorare creat de faptul că se afla captiv într-un corp care nu funcționa era mai rău decât orice durere.

Echipa medicală chemată de gardieni sosi destul de repede, aducând cu ea o targă repulsorlift. După ce îl puseră pe targă pe camaradul lor inconştient, aceştia îl întinseră cu reticență pe Corran peste picioarele bărbatului, lăsându-i capul să atârne, iar mâinile şi picioarele să zgârie pământul în timp ce îi trăgeau afară din mină. Uitându-se la podea, nu reuşi să vadă mare lucru în timpul călătoriei către ieşire. Medicii împinseră targa într-un lift, iar cel din dreapta uşii, la piciorul tărgii, apăsă un buton şi porni ascensiunea liftului. Corran auzi trei sunete, pe care le luă ca fiind semn că urcaseră trei etaje, apoi liftul se opri şi medicii tehnici se chinuiră din nou să scoată targa din lift.

Îl duseră pe Corran mai departe, plutind pe coridoare care păreau mult mai moderne şi mai bine întreținute – dacă gresia era un indiciu – decât restul facilității. În cele din urmă opriră targa într-un loc în care simțea mirosul familiar de bacta şi îl aruncară fără menajamente pe podea. Se rostogoli pe partea stângă, cu obrazul lipit de podeaua rece. Prinse frânturi din conversația dintre medicii şi droidul medical care urma să aibă grijă de paznic, dar țiuitul din urechea dreaptă făcea să îi fie dificil să prindă totul. În plus, nu era sigur că putea avea încredere în orice informație senzorială, pentru că ceea ce auzea cu urechea stângă era pur şi simplu imposibil.

Plecând de deasupra capului său şi continuând în jos, spre picioarele sale, auzea sunetul trupelor de şoc – trupe de şoc reale şi bine disciplinate – mărşăluind. Acest lucru nu era remarcabil în sine, cu excepția faptului că, dacă ar fi fost acolo, ar fi mărşăluit peste el şi, oricât de terminat era, era destul de sigur că ar fi observat asta. Singura alternativă era că se aflau într-o încăpere aflată sub el, *mărşăluind pe tavan*, iar ceea ce însemna asta era, în acel moment, cu totul şi cu totul dincolo de capacitatea lui de înțelegere.

Capitolul 22

Wedge porni brusc comunicatorul.

— De ce ai nevoie, Mirax?

— Ne apropiem de Portul Spațial Kala'uun, Wedge. M-am gândit că ți-ar plăcea să fii pe punte când intrăm. E o priveliște pe cinste.

— Vin imediat. Se uită prin cală şi dădu din cap către unitatea R5. Rezistă, Mynock, aproape am ajuns. Ține scanerul pe aceste lăzi pentru mine, bine?

Droidul cu cap cilindric bipăi afirmativ. Unitatea R5 schimbă apoi nişte tonuri mai blânde cu droidul Verpin de întreținere al lui *Pulsar Skate*.

Nu, nu se poate să vorbească despre mine. Wedge râse de străfulgerarea lui de paranoia şi ieşi din cală. Uşile se închiseră cu zgomot în urma lui. Lăsându-şi o mână să se plimbe pe tavanul coridorului, se îndreptă de-a lungul coloanei vertebrale a navei spre punte. Credea că poate îşi imagina lucruri, dar căldura din atmosferă părea deja să pătrundă prin corpul navei. *Nu mă miră că există Twi'leki care se gândeau la Tatooine ca la un loc potrivit pentru a fugi în timpul sezonului cald de aici.*

Coborî pe punte şi se lăsă pe un scaun în spatele lui Mirax.

— Uitasem cât de impresionant este acest loc.

Suprafața deformată a lui Ryloth se întindea în fața lor ca un vas de lut sfărâmat. Munții negri de bazalt se înălțau spre un cer roşu-închis. În centrul vederii lor asupra planetei se afla un munte masiv, cu un tunel uriaş forat în interior la baza sa. Găurile mai mici care împânziseră fața muntelui ar fi putut părea a fi goluri naturale, cu excepția regularității cu care erau dispuse.

Deoarece planeta nu se rotea pe axa sa, aceeaşi parte a lui Ryloth se afla mereu cu fața spre soare. Kala'uun se afla în apropierea liniei de terminus – locul unde se întâlneau ziua şi noaptea – ceea ce o făcea una dintre cele mai reci locații de pe partea soarelui. Din cauza orbitei eliptice a lui Ryloth, planeta avea anotimpuri, deşi majoritatea locuitorilor nu puteau face diferența între vară şi anotimpul rece, deoarece ambele erau insuportabil de fierbinți.

— Da, impresionant şi *impresionant de înşelător*. Liat, ai grijă la vânturile transversale când intrăm în tunel.

Pilotul Sullustan mârâi supărat.

— Ştiu că nu ai cum să nimereşti stâncile de acolo, vreau doar să mă asigur că le vom ocoli. Mirax zâmbi. Se pare că nu există nicio activitate de furtună de căldură astăzi, dar curenții pot fi totuşi înşelători.

— Corect.

Liat Tevvv coborî *Pulsar Skate* în canionul care ducea spre tunel. Vânturile aspre neteziseră piatra până la consistența sticlei lustruite în unele locuri, iar în altele smulseseră bucăți uriaşe ca nişte pumnale. Zone mai mici ale rocilor deteriorate – unele ornate cu un strat de vopsea sau cu resturi metalice – ofereau o mărturie mută a necesității de a fi atent în parcurgerea drumului de acces spre Kala'uun.

Pulsar Skate se strecură lejer prin tunelul de acces, cu mult spațiu liber pe toate laturile. Liat aprinse luminile de întâlnire şi proiectoarele externe ale navei,

umplând tunelul întunecat cu umbre zimțate. În față, o grilă masivă se ridica încet în tavanul tunelului. În timp ce zburau pe lângă ea, Wedge presupuse că avea o grosime de cel puțin treizeci de metri şi că ar fi avut nevoie de multe lovituri înainte să permită accesul vizitatorilor nedoriți.

Mirax se uită înapoi la el.

— Ai avut vreodată senzația că grilajul este mai mult pentru a ține lumea înăuntru decât pentru a o ține afară?

— Doar când sunt în interior.

Trecuseră trei ani de la prima şi ultima sa călătorie pe Kala'uun, când el şi restul *Escadrilei Vagabond* sosiseră pe neaşteptate în urmărirea unui Twi'lek. Circumstanțele acestei călătorii erau cu siguranță mai favorabile. Chiar şi aşa, pentru a se asigura că nu-i purtau ranchiună, pusese la treabă abilitățile de căutător ale lui M-3 şi îl pusese să adune o multitudine de cadouri pentru Twi'leki.

Mirax dădu din cap.

— Kala'uun este singurul loc în care tatăl meu crede că nu a reuşit să se descurce ca bandit. Locuitorii Twi'leki sunt negociatori duri.

— Sper ca această abilitate să fie valabilă pentru eforturile lui Nawara în numele lui Tycho.

Ochii căprui ai lui Mirax se îngustară.

— Şi eu sper la fel, cred. Ştiu că tu crezi că Tycho nu a avut nimic de-a face cu moartea lui Corran, dar eu nu pot fi atât de sigură. Aş vrea să pot, într-adevăr, pentru că Tycho m-a ajutat să-l salvez pe Corran la Borleias.

— Nu uita că Tycho ne-a salvat pe mine şi pe restul escadrilei pe Coruscant.

— Nu am uitat asta, dar în timp ce el te salva pe tine, Corran şi cu mine ne salvam unul pe celălalt de Imperiu şi de trădătorul din organizația lui Fliry Vorru. Îl mângâie pe Wedge pe genunchi. Am mai discutat asta de zeci de ori şi încep să mă simt mai bine în legătură cu asta – chiar mă simt. Acum nu mai plâng nici pe departe la fel de mult ca înainte.

Wedge îi întoarse fața în sus cu mâna stângă şi îi şterse cu degetul mare o lacrimă de pe obraz.

— Hei, faptul că eşti tristă nu se reflectă deloc negativ asupra ta.

— Mulțumesc. Mirax pufni un pic. Doar că uneori pare atât de ridicol. Nici măcar nu am avut vreo întâlnire. Nu ne cunoşteam atât de bine. Pentru ca moartea lui să mă doară atât de tare, ar fi trebuit să fim mult mai apropiați.

— Tocmai asta e şmecheria, Mirax, erați mult mai apropiați decât îți imaginezi. Voi doi împărtăşeați multe din aceleaşi calități. Wedge zâmbi. Tatăl tău şi tatăl lui Corran au fost duşmani de moarte. De ce? Pentru că şi ei semănau foarte mult. Amândoi ați avut relații puternice cu tații voştri, ceea ce se reflectă în ceea ce ați devenit. În alte circumstanțe, bătrânul Booster şi Hal Horn ar fi putut probabil să fie prieteni. Tu şi Corran ați devenit prieteni pentru că v-ați întâlnit în circumstanțe diferite.

Ea se încruntă pentru un moment.

— Probabil că ai dreptate. Cred că m-aş putea ajuta şi pe mine să trec peste asta, dacă aş putea accepta în sfârşit faptul că Corran este mort. Ascultând apelul primit prin comunicator când a fost atacat atunci, a fost destul de urât, dar nu am găsit niciun cadavru. Ştiu că e o prostie să deduci ceva din asta, având în vedere că s-a prăbuşit clădirea peste el, dar tatăl meu spunea mereu că dacă nu vezi un cadavru, nu te baza pe faptul că cineva e mort. A făcut-o o dată...

— Şi asta l-a costat ochiul. Îmi amintesc povestea. Wedge râse uşor. Acum mi-o amintesc şi eu. Asta explică multe.

— Ce vrei să spui?

— Biggs, Porkins, Corran, părinţii mei... nu le-am văzut niciodată cadavrele. În parte din cauza poveştii tatălui tău, bănuiesc, şi doar din cauza încăpăţânării omeneşti, mă trezesc uneori aşteptându-mă să-i văd intrând în biroul meu.

Faţa lui Mirax se lumină.

— Sau crezi că îi vezi mergând prin mulţime. Îi zăreşti din întâmplare. Se uită în jos. O parte din mine crede că îi vedem pentru că nu credem cu adevărat că sunt morţi. Poate că bariera care îi separă pe cei vii de cei morţi este permeabilă atâta timp cât există cineva care nu acceptă moartea. Pe toţi bastarzii Sith, ascultă cum vorbesc. Parcă aş fi o glitbiter[12] .

— Nu e o problemă, Mirax, înţeleg. Wedge se aplecă în faţă şi o sărută pe frunte. Şi nu cred că teoria ta este chiar atât de greşită. Nu-mi imaginez că putem readuce lumea la viaţă sperând, dar să permitem ca amintirile lor să trăiască în sufletul nostru nu este deloc un lucru rău.

Sullustanul ciripi ceva către Mirax, determinând-o să se învârtă în scaunul de comandă. Bătu câteva comutatoare deasupra capului, apoi apăsă un buton de pe consolă.

— Trenul de aterizare este desfăşurat şi motoarele repulsorlift activate. Opreşte propulsia şi aterizează uşor.

Mormăitul melodic al lui Liat acompanie tunetul delicat al aterizării lui *Pulsar Skate*. Mirax apăsă un buton de pe consola de comandă şi Wedge simţi imediat un val de aer cald în timp ce pasarela navei cobora.

Mirax dădu din cap spre pupa şi spre deschidere.

— După tine, Comandante Antilles.

— Mulţumesc, Căpitane Terrik.

Mirax zâmbi.

— Apropo, cred că arăţi mai şmecher decât o dâră de grăsime de Hutt în haina sa nativă.

— Mulţumesc.

Deoarece misiunea era de natură diplomatică, *Escadrilei Vagabond* i se furnizaseră haine precum cele pe care le vor purta omologii lor de pe Ryloth. Din cauza căldurii apăsătoare de pe planetă, nativii aveau tendinţa de a purta pelerine largi, voluminoase şi cu glugă peste celelalte haine. Natura hainelor pe care le purtau sub mantii depindea de ocupaţia lor. Războinicii Twi'leki aveau tendinţa să se îmbrace cu un pulover, jambiere înfăşurate până la genunchi, mănuşi fără degete şi o bandulieră foarte decorativă care avea totuşi o funcţie marţială. Mantiile tindeau, de asemenea, să fie scurtate, ca şi cum întregul lor costum era menit să arate că erau suficient de duri pentru a îndura chiar şi cele mai dure condiţii de pe planetă.

Vestimentaţia lui Wedge nu se deosebea decât foarte puţin de cea pe care o purtau războinicii Twi'leki. Cizmele maro îi ajungeau până la genunchi, iar pantalonii bej fuseseră băgaţi în ele. La asta adăugase un brâu verde smarald şi o bandulieră de aceeaşi culoare. Toate decoraţiile şi distincţiile sale de luptă fuseseră brodate pe bandulieră, începând cu două reprezentări ale Stelei Morţii pe umărul drept şi terminând cu un simbol reprezentând Coruscantul lângă şoldul stâng. Stemele

[12] Glit-biter (sau glitbiter) – argou depreciativ pentru persoanele dependente de mirodenia glitterstim.

Alianței și ale *Escadrilei Vagabond* se aflau una lângă alta deasupra inimii sale. Mantia sa era de un verde mai închis decât banduliera şi fusese căptuşită cu o țesătură roşie strălucitoare care forma două aripi roşii atunci când îşi plia mantia la spate, pe după umeri.

Coborî pe pasarelă şi îşi ridică privirea. Spațioportul din Kala'uun ocupa o cavernă colosală care fusese scobită în inima muntelui care îl adăpostea. Deasupra capului său se întindeau niveluri peste niveluri de adăposturi ale clanurilor Twi'lek, cuprinzând locuințele şi zonele de lucru a peste 100.000 de persoane. Putea doar să ghicească cum arătau acele adăposturi – potrivit lui Nawara, erau puțini non-Twi'leki care le vedeau vreodată, iar acei indivizi erau oameni pe care clanul îi recunoştea ca fiind prieteni. *Curajul lui Sullust* aterizase în dreptul aripii drepte a lui *Skate*. Nawara Ven coborî şi se îndreptă spre Wedge. Purtau haine asemănătoare, deşi brâul, banduliera şi mantia lui Nawara erau toate într-o nuanță adâncă de mov. Mantia sa fusese căptuşită cu un gri care era puțin mai închis decât tonul pielii sale.

— Sunteți gata, Comandante?

Wedge dădu din cap.

— Condu-ne.

Nawara porni, iar Wedge veni la un pas în spatele lui şi cu unul în stânga sa.

— Se pare că sunt cei care au venit să ne întâmpine. Clanul Shak încă este clanul principal?

Una dintre cozile cefalice ale lui Nawara îşi făcu loc de-a lungul coloanei vertebrale. Vârful ei tresări în sus şi în jos ceea ce Wedge aflase că era echivalentul Twi'lek al unui gest de înclinare a capului.

— Koh'shak încă este stăpânul portului. S-ar părea, după culorile individului de lângă el, că cineva din clanul Olan a ales să ne întâmpine şi el.

— Cazne'olan, poate?

Nawara ridică din umeri.

— Posibil. Nu-l cunosc. Clanul Olan şi cu al meu nu se intersectează prea mult – nu există animozitate, doar puține asocieri între noi. Prezența lui aici ar putea fi bună sau ar putea fi foarte rea.

Wedge zâmbi, venind alături de Nawara atunci când se opriră amândoi în fața gazdelor lor. Nawara Ven se înclină adânc, coborându-şi ambele lekkuuri pentru a-i atârna fără vlagă lângă genunchi. Wedge îi imită plecăciunea, apoi îşi deschise mâinile şi le apăsă cu partea din spate pe coapsele sale. Gestul era uşor ciudat, dar avea menirea de a simboliza exact ceea ce făceau cozile cefalice flasce: lipsa de sentimente şi gânduri negative față de cei din fața lui. Fără lekkuuri, trebuia să se bazeze pe simbolistica universal paşnică a unei mâini goale şi deschise pentru a-şi face clară intenția. Wedge şi Nawara se îndreptară în acelaşi timp, apoi gazdele se înclinară în fața lor. O haină stacojie îl înfăşura pe corpolentul Koh'shak. Insignele de aur ale funcției şi clanului său îi țineau mantia exterioară închisă la gât, deşi mijlocul său rotund ieşea prin deschiderea centrală. Wedge văzu roba roşie a lui Koh'shak şi o eşarfă lată de aur strânsă în două rânduri pentru a-i cuprinde circumferința şi pentru a susține o pereche de *pistoale cu proiectile* de tip Sevari[13].

[13] Pistol de tip Sevari – fabricate şi folosite de Sevari pe Sevarcos II, unde blasterele obişnuite erau mai puțin eficiente şi uneori chiar expuse detonării celulelor de alimentare, din cauza particulelor de nisip care zburau şi care se încărcau electric în timpul furtunilor violente de nisip. Erau arme cu proiectile încărcate pe gura țevii care trăgeau gloanțe metalice rotunjite, cu ajutorul unei încărcături de pulbere explozivă. După o împuşcătură, pistolul trebuia reîncărcat, deşi existau versiuni cu două şi patru țevi.

Twi'lekul mai greoi îşi desfăcu mâinile cu gheare negre la degete.

— În numele clanurilor de pe Kala'uun, îți urez bun venit, Nawar'aven.

— În numele clanului meu, sunt încântat să fiu acceptat aici, în Kala'uun. Nawara se întoarse spre stânga sa. Am plăcerea de a prezenta clanurilor din Kala'uun pe comandantul meu...

Cazne'olan păşi înainte între Nawara şi Koh'shak, întinzând mâna către Wedge.

— Nawar'aven, nu e nevoie să ni-l prezinți pe Wedgan'tilles. Ni-l amintim din ultima sa aventură pe lumea noastră.

Wedge zâmbi şi îi strânse mâna lui Cazne'olan.

— Mă bucur să te revăd.

— Şi eu. Cazne'olan făcu un pas înapoi şi se opri o secundă înainte ca lekuurile lui să înceapă să se agite în sus şi în jos. Ai făcut multe şi ai învățat multe în timpul scurs de când ne-am văzut. Nu în ultimul rând ai învățat cum să te îmbraci.

Nawara aruncă o privire spre Wedge.

— Comandante, nu mi-am dat seama...

— Nu ai de ce să o fi făcut Nawar...

Wedge tresări o clipă. După felul în care Twi'lekul rostise numele lui Nawara, nu putea fi sigur exact care era numele de clan al lui Nawara. *Când ai dubii, bazează-te pe obiceiurile indigene.*

— ...Nawar'aven. A fost o aventură pe care escadrila a avut-o cu mult înainte ca tu să i te alături. Este suficient să spunem că a fost rezolvată spre satisfacția tuturor părților interesate.

— Într-adevăr, Wedgan'tilles. Koh'shak întinse ultima silabă a numelui lui Wedge într-o întreagă frază sibilantă proprie. Şi acum ai venit aici în căutarea unui alt fel de satisfacție.

— Destul de adevărat, Koh'shak. Wedge se întoarse pe jumătate şi arătă înapoi spre cele două nave ale Alianței. Avem pentru voi nişte lucruri minunate culese din diferitele lumi ale Noii Republici.

În timp ce se întorcea înapoi spre stăpânul portului, observă că Nawara şi Cazne'olan vorbeau între ei pe tonuri joase, cu cozile cefalice convulsionându-se sălbatic. Koh'shak îşi închise ochii rozalii şi-şi aşeză degetele împletite peste protuberanța din mijloc.

— Sunt sigur că ceea ce ați adus va fi impresionant. Să începem negocierile?

Oferta lui i se păru puțin cam pripită lui Wedge, iar privirea surprinsă a lui Nawara indica faptul că şi el credea că ceva nu era în regulă. *Ce se întâmplă aici?*

Înainte ca Wedge să se hazardeze să dea un răspuns, Nawara îl apucă uşor de antebrațul drept pe Wedge.

— În timp ce Comandantul îți aplaudă promptitudinea cu care te-ai ocupat de nevoile sale, noi călătorim de zile întregi pentru a ajunge aici. A ales să invoce *twi'janii.*

Ochii lui Koh'shak se deschiseră cu viteza la care Wedge s-ar fi aşteptat dacă stăpânul portului ar fi simțit cum o armă îi este înfiptă în coloana vertebrală.

— Îi urez bun venit lui Wedgan'tilles şi i-aş fi acordat *twi'janii* fără rezerve dacă aş fi simțit că nu găseşte climatul nostru opresiv.

— Deschide-ți ochii şi mai larg, Koh'shak. Cazne'olan făcu un gest spre Wedge. Este un războinic atât în adevăr, cât şi în ținută. Chiar şi în anotimpul cald nu ar fi

descurajat.

— Îți apreciez politețea de a-mi reaminti asta, Cazne'olan. Cuvintele lui Koh'shak ieşiseră lejere şi echilibrate, dar zvâcnirile violente ale cozilor cefalice păreau să contrazică tonul binevoitor al răspunsului. Wedgan'rilles, tu şi poporul tău trebuie să vă considerați oaspeții noştri. Ne vom ocupa de plăcerea voastră, apoi de treburile noastre.

— Sunteți foarte amabili, spuse Wedge, necrezându-l pe Koh'shak.

Nu ştiu la ce se gândeşte când spune plăcerea noastră*, dar sunt sigur că va fi vorba de afaceri, şi nu mă aştept ca acestea să fie prea amuzante.*

Capitolul 23

Cu coatele înfipte de o parte şi de alta a tastaturii terminalului de date, Iella se aplecă înainte şi îşi frecă mâinile peste faţă. Tresărirea de entuziasm la care se aşteptase se produsese, dar se estompă mult prea repede. Oboseala şi o teamă neînţeleasă o cuprinsese imediat după aceea. Simţea că începe să fie extenuată, dar refuza să capituleze.

Nu, nu renunţa acum. Am câştigat de data asta. Îşi apăsă degetele pe pleoape. *Cred.*

Îşi începuse misiunea de localizare a Căpitanului Duros, Lai Nootka, într-un mod foarte organizat şi metodic. Scosese tot ce putuse despre el din sursele Imperiale şi ale Alianţei şi îi alcătuise un profil pe baza acestor informaţii. Cea mai completă înregistrare Imperială provenea de pe o planetă numită Garqi, unde Nootka şi echipajul său fuseseră închişi timp de câteva luni sub acuzaţia de contrabandă pentru Alianţă. Prezenţa lui Nootka pe planetă fusese bine documentată, iar Prefectul Barris, adversarul Imperial al lui Nootka, plătise scump pentru că se luase de Alianţă.

Garqi a fost locul unde Corran l-a întâlnit pe Nootka.

Dosarele Alianţei erau mult mai generoase în ceea ce priveşte volumul de informaţii pe care le furnizau. Nootka transportase într-adevăr încărcături pentru Alianţă, dar acţiona în numele acesteia doar atunci când îi convenea. Nu părea să aibă legături ferme cu Alianţa – nici măcar la fel de solide ca cele pe care le avea Mirax Terrik. Distanţarea lui Nootka faţă de Alianţă, dar şi dorinţa de a lucra cu aceasta, îl plasa cu siguranţă într-o zonă gri care ar fi putut fi motivul pentru care Tycho decise să facă afaceri cu el.

Cercetările Iellei porniră apoi în mai multe direcţii în acelaşi timp. În primul rând, începuse o căutare a oricăror înregistrări referitoare la oricare dintre pseudonimele şi diferitele coduri de identificare ale navei pe care le putea găsi pentru *Bucuria Stelei.* Era mai puţin interesată de informaţiile Alianţei decât de cele din registrele Imperiale, dar observă că Nootka nu fusese plecat în misiuni pentru Alianţă în momentul în care Tycho spusese că se întâlnise cu el pe Coruscant.

De asemenea, cercetă mai amănunţit persoana care era Lai Nootka însuşi. Duroşii erau o rasă de fiinţe înalte, subţiri, cu pielea albastră, ale căror expresii faciale păreau, pentru majoritatea oamenilor, a fi în întregime posomorâte. Rămâneau distanţi şi se spunea adesea că nu aveau nas, pentru că nu erau înclinaţi să-şi bage nasul în treburi care nu-i priveau. Cei mai mulţi dintre Duroşi rămăseseră neutri în ceea ce priveşte Rebeliunea, dar câţiva indivizi curajoşi, precum Lai Nootka, îndrăzniseră să facă comerţ cu Rebelii. Doar în acest sens Lai Nootka părea să fie diferit de majoritatea poporului său, ceea ce facilita mult cercetarea.

Cel mai mare triumf al Iellei fusese depistarea seriei de romane pentru tineri adulţi Duros, din care Nootka se inspirase pentru diferitele sale pseudonime şi pentru noile nume ale navei sale. Amestecase şi potrivise prenumele şi numele de familie ale personajelor pentru a-şi crea pseudonime, iar apoi, pentru fiecare pseudonim, dăduse navei sale un nume care nu era asociat cu personajele

corespunzătoare din cărți; dar totul provenea într-adevăr din acel grup de nume. Când niciunul dintre pseudonimele pe care le avea deja pentru el nu apăruse într-o înregistrare Imperială, încercase să inventeze pseudonime suplimentare, folosind procesul pe care îşi imagina că îl folosise Nootka însuşi pentru a crea noile identități. Începu să introducă aceste posibile pseudonime în computerul Imperial şi să spere că va fi bine. Computerul semnalase o mulțime de erori, dar în cele din urmă obținuse o țintă. Cu doar patru zile înainte de întâlnirea lui Tycho cu Lai Nootka, un cargobot de tip CorelliSpace Gymsnor-3 modificat, numit *Novachild*, pătrunsese în spațiul Coruscantului. Un Duros pe nume Hes Glillto fusese înregistrat ca fiind Căpitanul navei. Nu fusese înregistrată nicio plecare a acelei nave sau a acelui Căpitan, dar acest lucru nu o surprinse pe Iella. Singura înregistrare care furniza informații despre sosirea lui era într-un jurnal de serviciu completat de Locotenentul Virar Needa de pe Satelitul Orbital de Transfer de Energie Solară 1127 după căderea Coruscantului în mâinile Alianței şi după ce Tycho Celchu fusese luat în custodie.

Deşi, în mod oficial, făcea parte din îndatoririle lor, ofițerii de pe Sateliții Orbitali rareori țineau sau arhivau astfel de jurnale, dar, din câte putuse vedea, Needa fusese obsedat de acest lucru. Jurnalul conținea date referitoare la navele care intrau şi ieşeau din sistem în timpul gărzilor lui pe stație. Lipsa unei înregistrări de plecare pentru *Novachild* ar fi putut să nu însemne nimic mai grav decât faptul că nava plecase în timp ce Needa dormea, dar Iella simțea în sinea ei că acest lucru era puțin probabil.

Se lăsă înapoi în scaun şi se uită din nou la datele de pe ecran. Faptul că nicio altă înregistrare Imperială nu îi menționa pe *Novachild* sau pe Hes Glillto îi spunea Iellei că înregistrările fuseseră şterse în mod deliberat. *Şi oricine avea accesul necesar pentru a şterge acele înregistrări putea cu uşurință să prelucreze şi să introducă datele care arătau că Tycho era în serviciul de spionaj Imperial. Sau, Tycho însuşi ar fi putut falsifica lucrurile pentru a face să pară că i se înscenase totul.*

Iella clătină încet din cap. Informațiile pe care le avea erau intrigante, dar în esență inutile. Nu putea dovedi că Lai Nootka şi Hes Glillto erau aceeaşi persoană. Sosirea navei *Novachild* o plasa pe Coruscant cu câteva zile înainte de întâlnirea la care fusese martor Corran, dar nu putea exclude posibilitatea ca nava să fi plecat înainte de data întâlnirii. Dacă nu reuşea să îl localizeze definitiv pe Nootka pe Coruscant în acel moment, nu putea dovedi că Tycho spunea adevărul.

Şi nu sunt sigură că vreau să fac asta. Apoi suspină. Diric îi povestise despre unele dintre conversațiile pe care le avusese cu Tycho. Era mai convins ca oricând de nevinovăția lui Tycho, iar părerea lui avea o mare greutate în mintea ei. Chiar şi aşa, *dacă* Tycho cauzase moartea lui Corran, Iella nu voia ca el să scape nepedepsit. *Îi datorez asta lui Corran.*

Un huruit familiar o readuse în prezent şi îi stârni un zâmbet pe față.

— Whistler!

Micuțul R2 verde cu alb bipăi fericit. În spatele lui, călcând zgomotos, venea unitatea neagră cu cap de scoică a *Escadrilei Vagabond*, M-3PO.

— Bună dimineața, Stăpână.

— Neața? Iella aruncă o privire la afişajul cronografic din partea de sus a ecranului datapadului. Nu-mi vine să cred. Sunt aici de opt ore. Diric o să mă omoare.

Capul lui M-3 se înclină spre stânga.

— Sper că nu, Stăpână Iella. Asta ar fi o crimă şi...

— Vorbeam metaforic, M-3, nu la propriu. Iella se încruntă la droid. Am vrut să spun că va fi supărat pe mine.

— Ah, înțeleg.

Iella îl mângâie uşor pe Whistler pe capul lui bombat.

— Deci, ce faceți voi doi aici, în centrul de calculatoare?

Whistler ciripi nonşalant.

— Putem să-i spunem, Whistler. Capul lui M-3 se îndreptă şi se aplecă în față, oferindu-i Iellei o privelişte bună a ochilor aurii care ardeau în adâncurile feței. Vreți ca adevărul să triumfe, nu-i aşa?

Iella clătină încet din cap.

— Pe zi ce trece mi se pare că aud tot mai puțin adevăr. Ce ați găsit?

M-3 arătă spre portul de intrare-ieşire al terminalului ei de date.

— Whistler, conectează-te acolo şi arată-i ce am găsit.

Whistler ciripi grosolan – un sunet pe care Iella îl recunoscu ca fiind unul pe care îl auzise deseori pe droid folosindu-l pentru a-l pedepsi pe Corran. Gâtul i se strânse în timp ce melancolia încerca să absoarbă viața din ea, dar clătină din cap. Îşi ridică privirea spre M-3 şi îşi forță cuvintele să iasă dincolo de nodul din gât.

— Ce ați făcut?

— Am dus la bun sfârşit sarcinile pe care Stăpânul Ven ni le-a stabilit înainte să plece împreună cu ceilalți, aşa că am început să ne uităm peste transcrieri şi am observat o presupunere pe care toată lumea pare să o fi trecut cu vederea la cucerirea Coruscantului.

— Şi care este aceasta?

— Se presupune că Ysanne Isard ne-a lăsat să luăm lumea pentru că a vrut ca noi să o avem, infectată cum era cu virusul Krytos. Stresul provocat de posesia acesteia asupra Alianței este cu siguranță mare, iar presupunerea este cu siguranță valabilă, dar nu există o corelație directă între dorința ei de a ne lăsa să avem planeta şi acțiunile întreprinse în ultimele zile.

— Nu sunt sigur, la ora asta, că înțeleg ce spui. Iella îşi frecă ochii arzători cu mâna stângă. Poți să detaliezi şi să fii mai precis?

— Cu siguranță. M-3 aruncă o privire spre R2. Arată-i grila cu cazurile actuale de boli.

Whistler ciripi fericit. Datele de pe ecranul terminalului dispăruseră sub un grafic care trasa cu roşu incidentele de îmbolnăvire în timp. O linie groasă de culoare roşie-sângerie înflori rapid într-un triunghi cu ipotenuza abruptă, apoi se stabiliză într-un dreptunghi care începu să crească din nou în ultimele zece zile. Boala se răspândise rapid la început, dar se stabilizase până de curând.

Iella aprobă din cap.

— Stabilizarea indică perioada în care boala a încetat să se răspândească, deoarece terapia cu bacta a reuşit să o țină sub control.

— Exact. Graficul cu numărul de decese are un profil similar.

— Îmi pot imagina. Este destul de oribil.

— Adevărat, Stăpână. Whistler, acum rulează graficul plus şase.

— *Plus şase*?

— Graficul proiectat al raportului de boală pe care l-am fi observat dacă planeta ar fi căzut în mâinile Alianței cu doar şase zile mai târziu decât a căzut.

Noul grafic explodă din punctul de pornire şi se ridică rapid în vârful ecranului.

— Mortalitatea proiectată în acest model este de 85 la sută din populațiile afectate.

Iella rămase cu gura căscată.

— Populații întregi de extratereştri ar fi fost şterse de pe Coruscant.

— Exact. Acest model, atunci când este împărțit pe specii, arată o depopulare completă a Gamorreenilor, Quarrenilor, Twi'lekilor, Sullustanilor şi Trandoshanilor. Şansele ca boala să călătorească în afara lumii sunt incalculabile, dar potențialul de exterminare a unor specii la nivelul întregii galaxii nu poate fi desconsiderat.

Ea clipi şi se frecă din nou la ochi.

— De ce sunt modelele atât de diferite?

Lumini argintii străluciră de pe marginile carapacei negre a lui M-3 în timp ce acesta îşi ridica mâinile.

— Motivul este foarte speculativ. În primul rând, se pare că, în momentul în care am reuşit să fierbem rezervorul pentru a crea furtuna care a doborât scuturile planetei, eforturile noastre au distrus o mare parte din virusul prezent în sistemul de apă planetar. În al doilea rând, şi mult mai relevant pentru discuția noastră, este perioada de incubație scurtată pe care sosirea noastră a dat-o bolii. Dacă Alianța ar fi sosit cu doar o săptămână mai târziu, am fi avut deja un val de decese şi un nou val de infecții din cauza contactului cu fluidele corporale ale victimelor şi cu virusul din sistemul de apă.

Iella dădu încet din cap.

— Dacă am fi ajuns cu doar o săptămână mai târziu pentru a elibera planeta, nu ar fi existat nicio modalitate de a o salva. Membrii non-umani ai Alianței ar fi fugit, condamnându-şi propriile populații. Fără sprijinul non-umanilor, Alianța ar fi eşuat.

— Asta pare probabil, Stăpână.

— Da. Ochii căprui ai Iellei se încordară. Aşadar, motivul pentru care Imperialii au oprit efortul nostru inițial de a doborî scuturile a fost acela de a ne împiedica să cucerim lumea prea curând. Pentru *Inimă de Gheață* nu era o chestiune de *dacă*, ci de *când* vom cuceri lumea. Şi din moment ce contribuția lui Tycho la eforturile noastre a fost cea care ne-a permis să oprim scuturile înainte de momentul care ar fi fost optim pentru *Inimă de Gheață*, putem presupune că el nu lucra pentru ea.

M-3 încuviință şi Whistler ciripi triumfător.

— Dacă nu cumva, bineînțeles, asta este exact ceea ce vrea *Inimă de Gheață* să credem. Iella clătină din cap. Nu ați făcut o treabă rea, dar e aproape la fel de utilă ca ceea ce am găsit eu despre Lai Nootka. Pot să pun pe cineva care ar trebui să fie la bordul a ceva ce ar trebui să fie nava lui aici, cam în perioada în care Tycho a spus că s-a întâlnit cu Nootka, dar nu pot dovedi asta. Mi-ar plăcea foarte mult să cred că lui Tycho i s-a pregătit o înscenare, dar nu văd un motiv întemeiat pentru care Isard ar dedica atâtea resurse pentru cineva care nu este chiar atât de important.

Whistler scoase o serie de bipuri ascuțite.

— Da, îi voi spune. M-3 se uită în jos la Iella. Whistler spune că discreditarea lui Tycho va discredita *Escadrila Vagabond*. Dacă Tycho e condamnat, Comandantul Antilles va fi derutat. Condamnarea lui Tycho ar putea provoca, de asemenea, o anchetă asupra evenimentelor primului asalt asupra lui Borleias. El ar putea fi învinuit pentru dezastru, absolvindu-l pe Generalul Bothan de greşeala sa, iar acest lucru i-ar putea face pe Bothani să simtă că pot pune mâna pe mai multă putere.

— Pot înțelege asta, dar este o întorsătură prea riscantă pentru ca *Inimă de Gheață* să se intereseze de ea. Trebuie să fie altceva.

— Există, Stăpână Wessiri. M-3 îşi coborî mâinile în apropierea şoldurilor. Whistler spune că Ysanne Isard ar face-o pentru că este crudă.

Acea idee căzu în stomacul Iellei şi se aşternu acolo ca unul dintre continentele înghețate ale lui Hoth.

— Ştii, Whistler, s-ar putea să ai dreptate aici. Să se joace cu un om nevinovat în felul acesta este exact ceea ce ar face ea, mai ales când asta înseamnă că Alianța dansează pe o melodie pe care ea a numit-o. Desigur, asta nu dovedeşte că Tycho este nevinovat, dar faptul că a făcut-o este suficient pentru a mă asigura că voi continua să sap până când voi afla ce se întâmplă cu adevărat, într-un fel sau altul.

Capitolul 24

Corran se scărpină la urechea dreaptă, scuturând o parte din crusta de pe piele.

— Da, ştiu că sună ca şi cum aş fi fost lovit mai tare decât am fost, dar sunt convins că am dreptate. Se uită la Jan. Cred că este o şansă bună de a ieşi de aici, sau cel puțin una care trebuie încercată.

— Sunt de acord.

Urlor clătină din cap.

— E prea exagerat.

— Tocmai de aceea vreau să-mi testez teoria când vom fi în mină.

Urlor îşi mângâie barba cu mâna stângă masivă.

— Vei renunța la această nebunie dacă experimentul tău eşuează?

Jan ridică o sprânceană şi se uită la Corran.

— O vei face?

Corran ezită înainte să răspundă. Deşi nu-şi pierduse cunoştința, droidul medical îl ținuse în infirmerie peste noapte sub observație – cel puțin Corran presupuse că fusese peste noapte, neavând cum să aprecieze trecerea timpului.

Corran reluase în minte ceea ce se întâmplase şi ajunsese la două concluzii. Prima, pe care nimeni nu o punea la îndoială, era că gardianul îl alesese pentru că cineva menționase dorința lui de a evada. Deşi Corran nu menționase acest lucru nimănui în afară de Jan şi Urlor, întrebările pe care le pusese deținuților ar fi fost suficiente pentru a-i alerta chiar şi pe cei mai proşti cu privire la planurile sale.

A doua concluzie la care ajunsese, şi pentru care îşi petrecuse ultima săptămână încercând să-i convingă pe Jan şi Urlor că era adevărată, era că toți se aflau cu capul în jos. Tehnologia de creare şi anulare a gravitației artificiale şi reale era veche. Navele de toate mărimile şi de toate felurile puteau să-şi genereze propria gravitație. Inversarea gravitației în complex ar fi făcut ca orice evadat să presupună că, urcând, s-ar fi apropiat de suprafață şi de libertate, când, de fapt, s-ar fi îndepărtat de ea şi şi-ar fi redus şansele de evadare. Dacă Corran auzise întradevăr trupele mărşăluind, orice evadat ar fi trecut prin cel puțin un nivel ocupat de soldați. Chiar dacă nu ar fi fost capturat, în momentul în care şi-ar fi dat seama de ceea ce se întâmplase, ar fi avut mult de mers doar pentru a se întoarce la nivelul închisorii, cu atât mai mult pentru libertate.

Îşi scutură capul.

— Nu, tot o voi face chiar dacă încercarea mea nu va avea succes. Nu am nicio îndoială că am dreptate – experimentul e doar pentru a te convinge că am dreptate.

Urlor îşi încrucişă brațele la piept.

— De ce îți pasă dacă te credem?

— Dacă am dreptate, puteți veni cu mine.

Bărbatul cel mare îşi ridică mâna dreaptă distrusă.

— Un infirm nu ți-ar fi de foarte mare folos. Am învățat să devin răbdător. O să te aştept să te întorci.

— Aici te înşeli. Corran se uită la Jan. Dar tu?

Bărbatul mai în vârstă rămase tăcut un moment şi apoi clătină din cap destul de ferm.

— Iartă-mă. Nu am cum să plec, dar mi-am permis să mă complac în această fantezie.

— Eşti puternic. Ai putea reuşi.

— Apreciez părerea ta despre mine, Corran, dar este prea generoasă. Jan ridică din umeri. În plus, aşa cum dorința de a mă ține în siguranță îi împiedică pe ai noştri să le facă rău colegilor noştri Imperiali, tot aşa dorința de a-i ține pe ai noştri în siguranță mă împiedică să mă alătur ție. Dacă scap, *Inimă de Gheață* este gata să ucidă pe mulți dintre noi. Voi rămâne aici şi îi voi ține în siguranță până când tu vei putea aduce ajutoare.

Corran se încruntă.

— Deci niciunul dintre voi nu va pleca?

— Nu. Urlor clătină din cap. Vei fi pe cont propriu.

Nerostită în acea propoziție, era convingerea că nu exista nicio modalitate de a garanta că Imperialii nu aveau spioni printre prizonierii Alianței. *Iar faptul că plec singur înseamnă că, dacă sunt spion, nu voi lua pe nimeni altcineva cu mine.*

— Nu vă faceți griji, nu sunt Tycho Celchu şi nici nu mă voi mai lăsa să fiu trădat.

Ochii lui Jan se îngustară.

— Tycho Celchu? A fost aici o dată pentru câteva luni. L-au chemat într-o zi şi a dispărut. A fost un trădător?

— El este motivul pentru care mă aflu aici. Le-a dat Imperialilor datele codului de comandă al unui Headhunter pe care îl pilotam. Ei au preluat controlul şi acum sunt aici. Corran îşi strânse pumnii încleştați. Isard mi-a spus că Tycho este judecat pentru uciderea mea, aşa că justiția prevalează.

Urior îşi scărpină maxilarul.

— Celchu a fost un *agent adormit*, nu-i aşa?

Oricât de mult l-ar fi urât Corran pe Tycho, descrierea aceea îi dădu un fior pe şira spinării. În cadrul populației de prizonieri se aflau indivizi care sufereau un şoc sever în urma interogatoriilor. Cei mai mulți dintre ei erau în stare să se deplaseze, dar nu mai mult de atât. În scurta perioadă de timp în care stătuse în rândurile populației generale, văzuse unul sau doi dintre ei revenindu-şi într-o oarecare măsură, dar capacitatea lor de atenție şi memoria pe termen scurt erau reduse şi, respectiv, distruse. Păreau să se simtă mai bine, dar numai treptat.

— Am crezut că a fost, dar trebuie să fi fost un rol. Dacă stai să te gândeşti, faptul că era un *agent adormit* însemna că multe ființe ar fi vorbit de față cu el. Când şi-a revenit, au fost unii care încercau să-l ajute cu memoria.

Jan clătină din cap.

— Când a ajuns în punctul în care ar fi trebuit să se simtă mai bine, l-au scos de aici şi l-au interogat. M-a păcălit.

— A păcălit pe mulți, inclusiv pe Wedge Antilles. Corran dădu din cap cu fermitate. Totuşi, nu mai păcăleşte pe nimeni. Asta arată că Imperiul nu le câştigă pe toate, nici pe departe. Şi dacă experimentul meu funcționează, le vom da încă o pierdere pe care să o justifice.

* * *

În unele privințe, Wedge era surprins de reacția sa la demonstrația de ospitalitate pe care Koh'shak o făcuse în beneficiul său. O găsea atât barbară, cât şi oarecum naivă. O zonă fusese eliberată din apropierea navelor Alianței. Pietre luminoase opalescente – lămpi tehnologice concepute pentru a arăta ca nişte pietre naturale – fuseseră scoase din case şi aranjate într-un model circular. În timp ce prin ele jucau reflexii roşii şi aurii, iluminarea pe care o produceau era rece, albastră şi albă. Îi transforma pe ei în fantome palide şi pe Twi'leki în creaturi cianotice de gheață.

Escadrila Vagabond şi echipajele navelor fuseseră invitate la sărbătoare. Vizitatorii se aşezaseră într-un cerc care îi plasa la cinci metri de marginea exterioară a cercului de pietre luminoase. Membrii Twi'leki din diferite clanuri se intercalau printre vizitatori, iar unul dintre ei, care vorbea destul de bine Bazica, servea drept interpret pentru alți doi sau trei. Wedge nu-şi făcea iluzii în legătură cu ceea ce se întâmpla – piloții lui erau interogați, deşi în mod politicos. Poveştile lor erau comparate în consiliile Twi'lekilor, iar deciziile în legătură cu viitorul Ryloth aveau să fie luate pe baza a ceea ce aflau acum.

Servitorii treceau prin exteriorul cercului, oferindu-le vizitatorilor mâncare, băutură şi cadouri. Muzicienii care fuseseră adunați în fața lui cântau la o varietate de instrumente cu coarde şi de suflat care produceau note care urcau şi coborau pe o scară de treisprezece note. Lui Wedge muzica i se părea numai în mică măsură supărătoare, în timp ce Liat Tsayv şi Aril Nunb păreau să se mişte în sincron pe note pe care el nu le putea auzi. Afară, în spatele luminii spectrale reci aruncate de pietrele luminoase, viața continua ca de obicei în Kala'uun. Lumea care trecea pe lângă ei se holba pentru o clipă sau două, iar multe cozi cefalice se agitau cu mesaje tăcute despre adunare.

Wedge nu prea avea ochi pentru mare parte din ceea ce se întâmpla în afara cercului de vizitatori, în primul rând din cauza a ceea ce se petrecea în inima acestuia. O dansatoare Twi'lek micuță şi suplă se învârtea şi sărea prin aer.

Lekkuurile ei tatuate se întindeau ca nişte biciuri, apoi se învârteau în jos şi o înfăşurau ca o iederă. Părți din pânza pe care o purta se agățau în mod similar de corpul ei, alunecând în timp ce se rotea, pentru a dezvălui pielea mătăsoasă peste muşchii încordați şi puternici. Îi făcu lui Wedge cu ochiul, stârnind un zâmbet din partea lui, apoi se răsuci pentru a fermeca un alt vizitator.

Cazne'olan îşi înfăşură o coadă cefalică pe umărul lui Wedge.

— Sienn'rha este singurul lucru pozitiv pe care l-a realizat vreodată Bib Fortuna. A furat-o de la familia ei din partea întunecată a planetei şi intenționa să i-o ofere Huttului Jabba. Ca pregătire pentru asta, a învățat-o să danseze foarte bine, aşa cum vezi. A fost salvată de la Jabba de Lukesky'walker al vostru. Întotdeauna dansează minunat, dar în această seară se apropie de perfecțiune din cauza recunoştinței pe care o simte față de Alianță.

— Este spectaculoasă.

Wedge nu putea să nege că dansul ei i se părea captivant şi chiar stimulativ, dar asta îl deranja puțin. Văzând-o atât de seducătoare şi de frumoasă şi reacționând față de ea la nivel fiziologic, îi era foarte uşor să uite că era o creatură vie şi gânditoare. Astfel, îi era simplu să înțeleagă cum de Imperiali găseau justificată obiectivizarea şi *dezumanizarea* altor rase – dacă par animale sau te atrag la nivel animalic, e clar că sunt animale.

Cazne'olan îl bătu pe umăr.

— Ar fi posibil ca un dans privat să fie aranjat pentru tine, prietene.

— Apreciez oferta, dar ....

Vocea lui Cazne'olan coborî până la o şoaptă.

— Sienn'rha m-a rugat să-ți transmit această sugestie, în numele ei. Este foarte conştientă de istoria ta şi te consideră un adevărat erou.

— Înțeleg.

Wedge se gândi pentru o clipă la tot ceea ce presupunea oferta şi se simți extrem de tentat. Frumusețea senzuală a lui Sienn'rha, de la buzele ei pline şi ochii întunecați până la grația ei fluidă şi atletică, sugera plăceri de care nu avusese timp să se bucure de... *Dacă nu-mi amintesc din capul locului, înseamnă că a trecut mult prea mult timp. Dar oare aici şi acum, cu Sienn'rha, este momentul să schimbăm asta?*

Wedge îi zâmbi lui Cazne'olan.

— Transmite-i profunda mea apreciere pentru oferta ei şi regretul meu sincer că trebuie să o refuz. În cele din urmă, mă aflu aici în calitate de reprezentant al Alianței. Poate cândva, când voi fi aici doar ca o simplă persoană...

— Va înțelege, cred.

— Sper că da. Wedge se încruntă pentru o clipă. Vreau să te întreb ceva în legătură cu ceva ce ai spus acum câteva clipe.

Un lekku tresări.

— Întreabă.

— Ai pronunțat numele meu ca Wedgan'tilles şi numele lui Nawara Ven ca Nawar'aven, împreunându-le. Când l-ai menționat pe Bib Fortuna, i-ai despărțit distinct numele. De ce?

Cazne'olan dădu încet din cap şi îşi lăsă lekkuul să alunece de pe umărul lui Wedge.

— Bib Fortuna era membru al clanului Una. Din cauza prădăciunilor sale asupra propriului popor, a fost alungat. Alăturarea numelor personale şi de clan este, la noi, un semn de apartenență. Despărțirea numelor este o declarație a distanței dintre acea persoană şi poporul său.

Wedge aprobă.

— Cum decideți ce va deveni un nume? Nawara este membru al clanului Ven, dar tu îi transformi numele de familie în *aven* atunci când îl pronunți.

— Şi ştiu că numele tău de familie este Antilles, dar îl despart în două.

— Exact.

Twi'lekul râse uşor.

— Convențiile de atribuire a numelor sunt determinate de o serie venerabilă de reguli – superstiții în cea mai mare parte – care transformă numele în semne de bun augur. Ven, de exemplu, se traduce în Bazică prin *argint*. Nawara s-ar traduce aproximativ ca *vorbitor* sau *limbă*, oricare dintre acestea sugerând un negociator talentat. Cu toate astea, dacă numele său ar fi pronunțat ca Nawara'ven, din cauza particularităților limbii Rylotheane, numele său ar însemna *argint pătat*. Schimbând uşor pronunția în Nawar'aven, păstrăm sensul corect.

— Sunt impresionat. Wedge surâse deschis. Deci, ce înseamnă numele meu, aşa cum îl pronunțați?

Twi'lekul ridică din umeri.

— Nu există o traducere bună şi directă a numelor străine, dar Wedgan'tilles se

apropie de *ucigaşul de stele*.

— Îmi place.

— Este mult mai preferabil decât alternativa sugerată de pronunția de bază.

— Care este?

— Dificil de tradus.

— Încearcă.

Cozile cefalice ale lui Cazne'olan tresăriră brusc.

— Fiind generos, ar fi: *Unul atât de scârbos încât ar putea să facă un rancor să verse*.

Wedge tresări.

— Prefer pronunția ta, cred.

O vibrație uşoară care străbătu pământul opri alte lecții despre cultura Twi'lek. Presupuse că respectiva vibrație era produsă de ridicarea grilajului portului, aşa că se uită spre locul unde tunelul pătrundea în caverna Kala'uun. Din acesta, erupând în trei perechi, ieşiseră o jumătate de duzină de *Urâte*. Din părțile laterale ale carlingii în formă de sferă a unui vânător TIE ieşeau aripile caracteristice unui X-interceptor. Stabilizatoarele fuseseră fixate pe un manşon care înconjura cabina de pilotaj şi, în timp ce navele de luptă zburau şi se mişcau deasupra ansamblului, văzu cum aripile se roteau în jurul cabinei de pilotaj, ceea ce făcea ca designul să fie similar, în principiu, cu cel al B-interceptorului aflat în serviciul Alianței.

Nu le-am mai văzut până acum. Trebuie să fie un proiect Twi'lek de producție proprie. Aripile laterale erau dispuse într-un singur plan de o parte şi de alta a carlingii, apoi trenurile de aterizare ieşiră din partea inferioară a manşonului şi navele ciudate coborâră. Aterizară într-un semicerc neregulat cu fața spre navele Alianței, amenințându-i cu uşurință pe toți vizitatorii. Una dintre trapele cabinei de pilotaj se deschise şi un pilot Twi'lek uriaş ieşi din sferă. Purta un costum de zbor Imperial, negru, dar îi adăugase o pelerină şi o mantie stacojiu-cărămizie pentru a părea mai aproape de ținuta de războinic nativ. Lekkuurile sale fuseseră tatuate cu o varietate de forme sinuoase şi şerpuite despre care Wedge presupuse că erau glife Rylotheane, însă nu putea nici măcar să le ghicească semnificația.

Când războinicul se îndreptă spre cerc, muzica se stinse şi servitorii se retraseră. Sienn'rha îşi întrerupse dansul şi se retrase în umbra lui Wedge. Wedge se ridică în picioare, cu Cazne'olan de o parte şi cu Koh'shak cel mare şi greoi de cealaltă parte. Pe măsură ce războinicul se apropia, Wedge observă că era de-a dreptul uriaş, cu uşurință cu patruzeci de centimetri mai înalt decât Wedge şi cântărind cel puțin treizeci de kilograme în plus. Cum reuşise să se înghesuie în cabina de pilotaj a unui TIE, Wedge nu-şi putea imagina.

Războinicul păşi printr-o deschizătură care se lărgi rapid în cerc, apoi se opri la cinci metri de Wedge.

— Eu sunt Tal'dira, primul dintre războinicii Twi'lek. Tu, cel fără lekkuuri, care poartă hainele unui războinic, eşti Wedge Antilles?

Wedge făcu tot ce putu ca să ignore sunetul uşor de repulsie pe care Tal'dira îl scosese din fundul gâtului în timp ce pronunțase numele lui Wedge.

— Eu sunt Wedgan'tilles.

Războinicul Twi'lek ridică o sprânceană la răspunsul lui Wedge.

— Şi ai venit aici pentru ryll?

— Am venit pentru *ryll kor*. Răspunsul lui Wedge câştigă un oftat din partea lui

Koh'shak şi o tresărire de lekkuuri de la Tal'dira. Este vreo problemă?

— Niciuna, Wedge Antilles, Tal'dira scoase o pereche de vibrolame subțiri din teaca ascunsă în bandulieră, dacă eşti dispus să lupți pentru a dovedi că eşti un războinic. Un războinic ar trebui să trateze cu războinicii. Câştigă lupta şi *korul* va fi al tău.

Stomacul lui Wedge se strânse şi inima începu să-i bată cu putere. Ca pilot, în X-interceptorul său, nu se îndoia deloc că ar fi putut să-l înfrunte pe Tal'dira şi nava sa *X-bilă*. Într-o luptă cu vibrolame, însă... Oricât de mult ar fi preferat să evite lupta, ştia că nu avea cu adevărat de ales în această privință. *Korul* era vital pentru a opri virusul Krytos.

Dacă va trebui să ciopârțesc acest mastodont Twi'lek pentru a-l obține, o voi face.

Întinse mâna dreaptă.

— Voi lupta.

Tal'dira îi aruncă una dintre vibrolame.

— Un războinic ar trebui să trateze cu un războinic.

— Exact ceea ce gândesc eu.

Lekkuurile războinicului se răsuciră o dată în sus şi în jos, afirmativ.

— Bine.

Wedge porni lama cu degetul mare.

— Haide. Sunt gata.

— Tu eşti, dar adversarul tău nu este.

Tal'dira se uită în jur, studiind pe fiecare dintre membrii *Escadrilei Vagabond*. Toți purtau haine de războinic Twi'lek, iar expresia dispreţuitoare de pe fața lui Tal'dira sugera că găsea ceva în neregulă cu asta. Îi evalua deschis, privindu-i pe fiecare dintre ei de sus până jos, înainte să treacă de la unul la altul.

Va alege pe unul dintre ei ca duşmanul meu? Wedge simți cum stomacul începea să-i facă implozie. *Ştiu că Twi'lekii pot fi cruzi. Oare mă va forța să ucid pe unul dintre ai mei din cauza unui afront pe care i l-am făcut?*

Tal'dira se uită înapoi la Wedge.

— Am făcut propria mea alegere. Pregăteşte-te.

Wedge aprobă din cap.

— Sunt în continuare pregătit.

— Bine. Războinicul îi aruncă cu dezinvoltură vibrolama lui Koh'shak. Te aleg pe tine.

Ochii stăpânului portului se umflară în timp ce încerca să prindă vibrolama inertă cu mâinile. Lama scăpă din mâinile lui şi ricoşă pe stomacul său înainte să cadă pe sol. Twi'lekul obez începu să se aplece, degetele groase zvârcolindu-se încet într-o încercare zadarnică de a prinde lama înainte ca aceasta să atingă pământul.

Într-o mişcare fluidă, care aproape că umilea performanța lui Sienn'rha, Tal'dira se avântă şi prinse lama din aer. Aceasta zumzăi la viață şi, cu o tăietură abilă, despicase broşa care ținea închisă mantia lui Koh'shak. Îmbrăcămintea se prelinse în jurul picioarelor lui Koh'shak şi o lovitură cu brațul rigid în piept îl aruncă pe stăpânul portului la pământ peste ea. Tal'dira înşfăcă una dintre cozile cefalice ale lui Koh'shak şi o smuci nu prea uşor, apoi apăsă vibrolama la gâtul Twi'lekului.

— Războinicii ar trebui să se ocupe de războinici, *Kohsh'ak*! Wedgan'tilles a venit la noi ca războinic, conducând o bandă de războinici, inclusiv pe Nawar'aven al

nostru. Tu ştiai de această misiune pe Ryloth, dar mi-ai ascuns această informație pentru a putea profita de darurile pe care le vor aduce vizitatorii noştri. Aceasta este o conduită potrivită pentru un negustor, dar nu pentru un războinic, *Kohsh'ak*!

Tal'dira rostise cu asprime pronunția alterată a numelui stăpânului portului, plin de dispreț. Wedge habar n-avea ce însemna, dar se bucura că furia lui Tal'dira nu era îndreptată spre el.

Tal'dira îi dădu drumul lui Koh'shak şi opri vibrolama. O puse la loc în teacă, apoi se întoarse spre Wedge.

— Lama pe care o ai în posesie este darul meu pentru tine, Wedgan'rilles. Acest *kor* pe care îl doreşti îți va fi livrat, ca un dar între războinici. Este dăruit cu bucurie în speranța că îi poate vindeca pe cei care au fost atinşi de trădare şi acțiuni laşe. Tot ce cer în schimb este iertarea ta pentru această încălcare a etichetei.

Wedge îşi opri vibrolama şi o băgă în carâmbul bocancului drept.

— Un războinic nu consideră un alt războinic responsabil pentru acțiunile unui negustor. Se întoarse şi arătă spre navele Alianței cu mâna stângă. Pe acele nave am daruri de la războinicii mei pentru ai voştri, oferite în spiritul împărtăşit de războinici.

Tal'dira îl bătu pe Wedge pe ambii umeri.

— Există multă onoare în tine, Wedgan'tilles, şi în *Escadrila* ta *Vagabond*. Voi fi foarte încântat dacă, în timp ce negustorii se grăbesc să descarce şi să încarce navele noastre, tu vei continua să mi te alături în *twi'janii*. Trecând un lekku peste umerii lui Wedge, Tal'dira arătă spre muzicieni. Cântați pentru oaspeții noştri, cântați cum nu ați făcut-o niciodată până acum. Acum cântați pentru încântarea războinicilor şi veți da tot ce aveți mai bun.

Capitolul 25

Gura lui Corran se simţea asemenea unui deşert, şi nu era doar din cauza prafului rezultat în urma lucrului cu aparatul care răzuia pereţii. În ultimele două zile îşi plănuise micul experiment pentru a putea testa teoria despre orientarea închisorii şi era destul de sigur că ceea ce avea în minte va funcţiona perfect. În ciuda încrederii sale, ezită, spunându-şi că va aştepta să găsească piatra care va funcţiona cel mai bine. Găsise piatra pe grătar. Avea formă de scoică – îi amintea cumva de capul lui M-3. Se potrivea uşor în palma lui şi ar fi zburat bine. Avea suficientă greutate pentru a face posibilă aruncarea, şi totuşi avea o secţiune transversală suficient de îngustă şi o culoare suficient de închisă pentru a nu fi uşor de văzut prin peşteră.

Gura îi era uscată deoarece frica care i se încolăcea în pântece îi sugea toată umezeala din organism. Nu se putea gândi de ce trebuia să-i fie frică. Viaţa lui nu putea fi mai rea de atât. Era închis în cea mai securizată închisoare pe care o cunoscuse Imperiul vreodată. Cele mai multe fiinţe nici măcar nu auziseră vreodată de *Lusankya*, iar majoritatea celor care auziseră credeau că era un zvon. Chiar şi în timpul petrecut în Forţa de Securitate Corelliană, auzise doar referiri trecătoare la ea. În afară de a crede că exista şi că nu era un loc bun, nu ştia nimic despre ea.

Corran îi surprinse pe ceilalţi prizonieri din grupul său de lucru cum se uitau la el, iar în privirile lor pline de aşteptări descoperi sursa fricii sale. *Mi-e teamă să nu greşesc şi să-i dezamăgesc.* Doar Jan şi Urlor ştiau ce intenţiona să facă, dar o serie de alţi prizonieri fuseseră recrutaţi pentru a pune în scenă distragerea atenţiei care să-i permită să acţioneze. Îşi dăduseră seama că avea de gând să facă ceva legat de evadare, dar habar nu aveau despre ce era vorba şi nici nu se aşteptau să li se spună. În ciuda necunoaşterii adevărului, toţi erau entuziasmaţi de ideea de a-l ajuta. Speranţele pe care le abandonaseră de mult timp erau reînviate de încercarea lui de evadare.

Corran îşi închise pumnul în jurul pietrei. *Ar fi bine să meargă.*

Se uită la Urlor, care, la rândul său, dădu din cap către doi bărbaţi care lucrau cu baroasele mai mici. Unul dintre ei coborî cu putere barosul pe pământ, apoi îşi slăbi strânsoarea, astfel încât unealta se rostogoli. Mânerul îl atinse pe un alt bărbat, care ţipă, se apucă de tibie şi începu să ţopăie nebuneşte, jurând în acelaşi timp că îl va ucide pe neîndemânaticul care dăduse drumul ciocanului. Muncitorii se feriră de ciocanul care se rostogolea şi de cei doi bărbaţi, apoi începură să strige încurajări către ei în speranţa că-i vor putea determina să se bată.

Corran se retrase împreună cu ceilalţi, apoi se opri când Urlor şi un grup de trei prizonieri îl feriră de gardieni. Se uită la piatră, îi dădu un sărut, apoi se trase înapoi şi o aruncă spre vârful tavanului, la treizeci de metri distanţă. *Hai, hai, hai!*

Teoria lui Corran era simplă. *Dacă* închisoarea era orientată cu susul în jos, atunci generatoarele de gravitaţie ar fi funcţionat sub picioarele lui pentru a-l menţine pe loc. Generatoarele erau în mod clar suficient de puternice pentru a-i ţine pe ei, dar cu cât se îndepărta mai mult de ele, cu atât mai slabă ar fi fost puterea lor. Dacă tavanul cavernei era de fapt mai aproape de miezul planetei decât locul în care

se afla el, gravitația naturală a planetei ar fi fost puternică acolo. Dacă acest lucru era adevărat, dacă teoria lui era corectă, piatra urma să lovească şi să rămână acolo.

Jos, la nivelul lui, gardienii începură să tragă în mulțime. Prizonierii paralizați începură să se prăbuşească în valuri.

Sus, piatra atinse o stalactită. Deviată, continuă să se deplaseze în sus, dar în unghi. În timp ce Corran privea, piatra păru să încetinească şi să înceapă să se oprească.

În jurul lui, fulgere paralizante albastre doborâră prizonierii. Doi dintre bărbații care îl protejau pe Corran căzură. Apoi Urlor tresări şi căzu la pământ. *Jos* pe sol.

Piatra căzuse *în sus*!

Piatra se rostogoli între două stalactite şi se cuibări acolo în siguranță. Când rămase pe loc, două puncte minuscule de pe ea sclipiră, iar Corran îşi închipui că era capul lui M-3 şi că tocmai primise de la droid confirmarea teoriei sale.

Am avut dreptate! Există o cale de scăpare!

Agonia albastră a loviturilor paralizante trecu peste Corran. Încă o dată, fiecare nerv din corpul său se aprinse, fiecare muşchi se contractă şi fiecare articulație trosni. Zdruncinat de durere, căzu împreună cu ceilalți şi se prăbuşi pe spate. Lumea intra şi ieşea din cadru şi ştia că, de data asta, avea să leşine. Asta ar fi trebuit să-l umple de teamă, dar când reuşi să vadă clar, M-3 îl privea de departe.

Şi, uitându-se la piatră, ştia că privea *în jos*, ceea ce însemna că lucrurile pentru el se îndreptau cu siguranță.

* * *

Evir Derricote, care muncea ca un sclav alături de ceilalți prizonieri Imperiali la capătul îndepărtat al cavernei, se întoarse să se uite la agitația pe care o provocaseră Rebelii, dar nu se grăbi. Ar fi fost sub demnitatea lui să-i lase să creadă că certurile lor îl interesau. Afişând un aer de nonşalanță, se întoarse şi îi privi dezinteresat.

Apoi îl văzu pe Corran Horn. Micuțul Rebel îl iritase prima dată când se întâlniseră, apoi îşi înrăutățise şi mai mult situația, jubilând în legătură cu rolul său în cucerirea Borleiasului. În timp ce Rebelul se lăsa pe spate pentru a arunca ceva, Derricote fu cât pe ce să strige un avertisment către gărzi, dar ceva îl împiedică. Îl privi pe Corran cum efectua aruncarea şi văzu un mic proiectil care se înălța spre tavan. Derricote îl pierdu în umbrele de deasupra şi începu să se întrebe ce avea de gând Corran. Piatra pe care o aruncase era în mod clar insuficientă pentru a disloca vreo stalactită sau pentru a declanşa o prăbuşire a tavanului. Oricât de nesăbuit şi enervant părea să fie Horn, Derricote nu l-ar fi catalogat niciodată drept sinucigaş, totuşi, dacă reuşea în efortul de a disloca o bucată mare de stâncă, aceasta ar fi căzut direct peste el şi pe prizonierii amețiți care acopereau podeaua cavernei.

Generalul Imperial îl văzu pe Horn căzând. *Micul prost va fi probabil lovit de piatra pe care a aruncat-o. Aşa-i trebuie.* Derricote aproape că se întoarse, dar se opri să vadă dacă prevestirea lui se va adeveri. Nu se întâmplă aşa.

Nu văzu piatra căzând înapoi pe pământ. Acest lucru îl puse pe gânduri. Se mândrea cu inteligența sa. La urma urmei, el crease virusul Krytos. Nu era vina lui că aşteptările lui Ysanne Isard fuseseră nerealiste. Făcuse tot ce putuse, dar asta nu fusese suficient de bun pentru ea, aşa că ajunse în închisoarea ei privată, supus capriciilor ei. *Capriciile care m-au întemnițat pot, de asemenea, să mă elibereze.*

Derricote se putea gândi la zeci de explicații pentru care piatra nu căzuse înapoi pe podeaua cavernei. Cea mai simplă explicație era că se blocase între stalactite. Totuşi, pentru ca acest lucru să se întâmple, Horn ar fi trebuit să fie incredibil de norocos. Se îndoia că prizonierii ar fi pus în scenă genul de şaradă care ecranase efortul lui Horn doar pentru ca acesta să-şi testeze norocul într-un loc care, în cele din urmă, îi adăpostea pe cei care erau complet lipsiți de noroc.

Una după alta, Derricote analiză şi înlătură explicațiile pentru piatra rămasă pe plafon şi, în cele din urmă, dădu peste singura care părea să aibă sens. *Inimă de Gheață ne-a făcut să stăm cu capul în jos. Orice nebun care încearcă să evadeze la suprafață nu va face decât să se afunde tot mai adânc în închisoarea ei. Horn a descoperit acest fapt, şi-a testat ipoteza şi acum are rezultatul. Şi, la fel de evident, intenționează să îl folosească pentru a evada.*

Generalul zâmbi încet. Putea cu uşurință să-i anunțe pe gardieni de faptul că Horn plănuia să evadeze, dar făcând asta nu ar fi fost altceva decât un informator. Informatorul era slab şi nu ar fi fost recompensat de Ysanne Isard. Ea voia acțiune. Voia ca el să facă ceva pentru a-şi răscumpăra eşecul. Pentru a o mulțumi, trebuia să acționeze, pentru că acționând, demonstra era puternic.

Acest Horn va trebui urmărit. Când va acționa, voi fi pregătit. Derricote trase de mânecile scurte ale tunicii sale. *El va deveni sursa răscumpărării mele şi voi cunoaşte din nou gloria slujirii Imperiului!*

Capitolul 26

— Mulțumesc, domnule Amiral, dar chiar *am* întrebări pentru Tsillin Wel.

Nawara Ven îşi sortă setul de datacarduri, apoi introduse unul în datapadul său. În lunga călătorie spre şi dinspre Ryloth citise depozițiile lui Wel şi formulase o serie de întrebări pe care să i le pună. Erau într-adevăr puține lucruri de contestat în ceea ce avea de spus, dar trebuia să se asigure că instanța înțelegea limitele mărturiei ei. În timpul mărturiei directe, Quarrena păruse un pic cam nervoasă, iar Amiralul Ackbar o sfătuise să fie cooperantă. Dacă era nevoie, Nawara ştia că putea exacerba acea duşmănie naturală Mon Calamari-Quarreni şi să discrediteze complet mărturia ei în ochii lui Ackbar. Generalii Salm şi Madine, pe de altă parte, ar fi putut reacționa negativ dacă ar fi provocat-o.

Pilotajul de luptă este adesea mult mai uşor decât asta.

Nawara îşi înfăşură un lekku peste umăr.

— Agent Wel, conform mărturiei dumneavoastră anterioare, ați efectuat auditul cheltuielilor Imperiale timp de ani de zile, este corect?

Tentaculele faciale ale Quarrenei tremurară.

— Am spus acest lucru, da.

— Iar scopul studierii acestor cheltuieli era de a estima câți bani investea Imperiul în activitățile anti-Rebeli, corect?

— Da.

— Asta înseamnă că ați căutat dovezi ale unor cheltuieli care erau ascunse – *proiecte negre*, ca să spunem aşa, care nu apăreau în niciun buget Imperial oficial.

Quarrena aprobă din cap.

— Bugetele pentru astfel de lucruri sunt în mod regulat ascunse în cadrul altor programe. Un buget de terraformare ar putea, de exemplu, să aibă legate de el cheltuieli diverse care acoperă costul proiectelor de dezvoltare militară. Înainte de cucerirea Coruscantului, comparam cheltuielile cunoscute cu cele din buget şi îmi făceam o imagine a ceea ce cheltuia Imperiul.

— Înțeleg. Nawara aruncă o privire spre datapadul său. Acum, ați spus instanței că Tycho Celchu, a fost plătit cu aproximativ cincisprezece milioane de credite în ultimii doi ani. Aceasta ar fi perioada de timp care a trecut de când a evadat din custodia Imperiului. Este acesta un rezumat corect al mărturiei dumneavoastră?

Ochii turcoaz ai Quarrenei străluciră umezi.

— Am indicat că cincisprezece milioane de credite este tot ceea ce am reuşit să descoperim. Banii se află în şase conturi diferite. S-ar putea să fie mai mulți.

— Dar nu sunteți sigură de asta?

— Consilier Ven, de când a fost ocupat Coruscant am lucrat zi şi noapte analizând conturile serviciilor de informații. Există literalmente milioane de conturi. Mă simt norocoasă că le-am descoperit pe cele şase de până acum.

Nawara îşi strânse mâinile.

— Dar aceste şase conturi nu sunt singurele conturi pe care le-ați analizat, nu-i aşa?

— Nu, eu însumi am analizat mii de conturi, iar personalul meu a analizat aproape un milion.

— Deci, conturile pe care le-ați legat de clientul meu nu sunt notabile?

— Nu înțeleg întrebarea.

— Permiteți-mi să o reformulez. Nawara surâse. Câți agenți Imperiali ați găsit care au fonduri în mai multe conturi?

O membrană translucidă apăru peste ochii lui Tsillin Wel.

— Câțiva.

— Ce înseamnă câțiva? O duzină? O sută? Mii?

— O duzină.

— Şi câte dintre aceste persoane au şase conturi?

Quarrena se mişcă uşor pe scaunul de martor.

— Până acum, niciuna, dar mai avem încă mult de lucru.

Nawara încuviință.

— Acum, descoperirea legăturilor dintre aceste dosare şi un agent nu este o muncă uşoară, nu-i aşa?

— Nu.

— Este una dintre dificultăți faptul că Serviciile Secrete Imperiale s-au străduit să facă dificilă localizarea identităților agenților lor?

— Da.

— Ei criptează datele?

— Da.

— Rutinele de criptare variază în dificultate în funcție de valoarea agentului?

— Obiecție. Halla Ettyk se ridică în picioare. Solicită speculații din partea martorului.

— Domnule Amiral, Agenta Wel supervizează o Divizie a Serviciilor Secrete care se află în război cu Serviciile Secrete Imperiale de ani de zile. În mod clar, ea ar fi familiarizată cu gradul de securitate pe care Imperiul îl foloseşte pentru a-şi proteja bunurile şi a ascunde informațiile.

— Se respinge. Puteți răspunde la întrebare cât de bine puteți.

Tentaculele faciale ale lui Wel se înfăşurară şi se desfăşurară încet.

— Criptarea devine într-adevăr mai dificilă cu cât agentul este mai valoros. Metodele folosite pentru a ascunde identitatea Căpitanului Celchu arată că acesta este de o importanță medie pentru Imperiu.

Nawara zâmbi.

— Deci ați descoperit şi alți agenți cu acelaşi nivel de importanță ca şi el?

— Zeci. Sute.

— Şi fiecăruia dintre ei i s-au plătit cincisprezece milioane de credite?

Quarrena ezită.

— Nu.

— Nu? Cu cât au fost plătiți?

— Cu mii de credite.

— Deci vrei să spui că, în timp ce Căpitanul Celchu era protejat ca un agent de valoare mică, a fost plătit în mod disproporționat față de valoarea sa aparentă pentru Serviciile Secrete Imperiale?

— Aceasta este o concluzie care ar putea fi extrasă din conturi.

— Cealaltă este că poate a fost făcut să pară un agent valoros, ca parte a unei înscenări?

— Obiecție. Speculații.

— Retrag întrebarea. Nawara dădu din cap către Comandantul Ettyk. Agent Wel, câți bani a luat Căpitanul Celchu din conturile sale?

Tentaculele lui Wel se răsuciră.

— Nimic.

— Din câte ştiți, există vreo dovadă că Tycho Celchu ştia de existența conturilor?

— Nu.

Perfect.

— Aşadar, aceste conturi ar fi putut fi aranjate şi făcute să pară ca şi cum Căpitanul Celchu ar fi fost un agent Imperial fără ştirea lui, special pentru a-l discredita într-un proces ca acesta?

— Da.

Nawara lăsă zâmbetul să-i înflorească pe deplin.

— Şi, din experiența ta, Serviciile Secrete Imperiale au înființat vreodată astfel de conturi pentru a încerca să facă Alianța să creadă că cineva este un agent aflat în slujba lor?

Quarrena îşi coborî privirea spre mâini.

— Da. Cel puțin o dată.

— Şi cine a fost acea persoană?

Tsillin Wel aruncă o privire spre bărbosul care stătea în stânga Amiralului Ackbar.

— Generalul Crix Madine. Am găsit conturile şi am dovedit, de asemenea, că erau false.

— Şi ai depus cu sârguință eforturi pentru a dovedi că şi conturile pe care le-ai asociat cu Căpitanul Celchu sunt false, corect?

Quarrena clătină din cap.

— Asta nu face parte din munca mea.

— Aşadar, tu doar produci dovezi pentru stat. Adevărul nu înseamnă nimic.

— Obiecție.

— Se admite. Amiralul Ackbar se uită în jos la Nawara. Ți-ai spus punctul de vedere, Consilier Ven. Nu mai ai nimic de câştigat pe această linie.

— Da, domnule Amiral. Newera reveni la banca apărării. Nu mai am întrebări.

* * *

În celula de detenție, Nawara îşi masa vârful lekkuului drept pentru a-l încălzi.

— Da, aveți dreptate, Căpitane, am marcat puncte astăzi. Cred că Generalul Madine se va întreba dacă sunteți sau nu plătit.

Tycho îi zâmbi.

— Asta e bine, nu?

— Într-un fel, da.

— Ce vrei să spui?

Nawara ridică din umeri.

— Ideea că eşti agent plătit de Imperiu nu trebuie să impresioneze instanța – trebuie să impresioneze publicul. Este doar unul dintre cele trei motive care ar putea justifica acțiunile tale. Dar oferă acuzării o imensă sursă de ruşine. Lăcomia este cel mai uşor de înțeles pentru majoritatea ființelor, mai ales când este vorba de atât de

multe credite.

Legăturile lui Tycho pocniră de marginea mesei în timp ce-şi lua mâinile de pe ea şi le duse la piept.

— Ameninţarea lui Corran cu demascarea este un alt motiv. Care este ultimul?

— *Lusankya.* Nawara îşi deschise braţele. Instanţa, în acest moment, are de ales. Dacă presupun că ai trădat escadrila pentru că ai fost plătit sau pentru că te-ai temut de ceea ce ar putea descoperi Corran, te pot condamna fără probleme pentru crimă şi trădare. Toată lumea va înţelege ce s-a întâmplat şi nu vor mai fi detalii dezagreabile de care să se ocupe. Dacă, pe de altă parte, vor decide că ai făcut ceea ce ai făcut din cauza efectului de spălare a creierului de pe *Lusankya*, atunci vor fi obligaţi să te declare nevinovat din cauză că eşti afectat de o scădere a nivelului de inteligenţă. În acest caz, vei fi internat într-un spital şi tratat pentru afecţiunea ta, urmând să fii eliberat atunci când te vei vindeca.

Tycho se holbă la mâinile sale.

— Ceea ce ar putea să nu fie niciodată.

— Ăsta e coşmarul *tău*. Coşmarul *lor* este că un droid medical oarecare, cu un pachet de analiză a Matricei Cognitive, îţi va descâlci creierul şi te va declara vindecat într-o săptămână sau două. Atunci ar trebui să te lase să pleci liber, ceea ce ar face ca sistemul de justiţie să pară neputincios.

Capul lui Tycho se ridică, iar albastrul strălucitor al ochilor săi îl surprinse pe Nawara cu intensitatea sa.

— Ceea ce vrei să spui este de fapt că respectivele cărţi de sabacc au fost programate împotriva mea.

— Este mai rău decât îţi dai seama. Nawara îndreptă un deget spre peretele exterior. În ziua în care ne-am întors de pe Ryloth, *Frontul Palpatin de Contrainsurecţie* a aruncat în aer o şcoală. Au trecut treizeci şi şase de ore şi încă nu au găsit toate cadavrele. Unele au fost vaporizate în explozie, irecuperabile – la fel ca al lui Corran. Atât oameni cât şi non-umani au murit în explozie. Cineva care a revendicat responsabilitatea a spus că astfel de acte de teroare vor continua până când procesul simulat împotriva ta, un om evident nevinovat, se va încheia şi vei fi eliberat.

— Ce? Tycho clătină din cap. În instanţă ai arătat că Imperialii au plantat informaţii pentru a-mi înscena totul, iar acum îmi spui că *ei* spun că mi s-a făcut o înscenare? Ce se întâmplă?

— Procesul tău provoacă dezbinare. Guvernul se foloseşte de el pentru a arăta că, spre deosebire de Imperiu, poate gestiona lucrurile într-un mod deschis. Agenţii Imperiali, pe de altă parte, fac să pară că se inventează probe împotriva ta. Face lumea să creadă că eşti un sacrificiu oferit pentru a menţine Alianţa unită. Populaţia non-umană crede deja că eşti vinovat şi că eşti cumva responsabil pentru virusul Krytos – nu contează că nu ai avut nimic de-a face cu el.

Twi'lekul se lăsă în faţă şi îşi bătu mâinile pe masă.

— Nawara, trebuie să mă laşi să depun mărturie în numele meu. Îi pot convinge că sunt nevinovat.

Twi'lekul se dădu în spate.

— Ai vorbit din nou cu Diric, nu-i aşa?

Tycho clătină din cap.

— M-a vizitat în timp ce tu şi Wedge eraţi plecaţi. În afară de Winter, a fost

singurul vizitator. Mi-a spus că din discuțiile noastre s-a convins că sunt nevinovat.

— Asta e grozav pentru el, dar şi el a fost prizonier Imperial, aşa că simte un sentiment de afinitate față de tine. Majoritatea celorlalți nu au această legătură.

Tycho ridică o sprânceană.

— Ai îndurat discriminarea Imperială împotriva non-umanilor. Poți spune cu adevărat că nu ai fost prizonier Imperial?

Nawara ezită o clipă. Cel mai important lucru pentru el în legătură cu alăturarea la Rebeliune fusese faptul că i se ridicase greutatea opresiunii de pe umeri. În calitate de non-uman, era tratat ca fiind lipsit de importanță de către Imperiu. Magistrații Imperiali îl ignorau, pe el şi obiecțiile sale, sau treceau peste ele şi îl tratau cu dispreț pentru că irosea timpul instanței aducând în discuție chestiuni de drept. Ştia că ar fi putut fi ridicat în orice moment în cadrul vreunei razii a Serviciilor de Informații şi încarcerat pentru tot restul vieții, fără ca nimeni să ştie.

Frica fusese cândva un factor constant în viața lui. Apoi se alăturase Alianței şi, deşi nu lăsase în urmă frica în totalitate, căpătase control asupra ei. Acum, cu Imperiul în retragere, acelaşi control fusese valabil şi pentru alții. Chiar şi cei mai disprețuiți indivizi din Imperiu cunoşteau acum libertatea.

Şi încă mai au dorința de a se răzbuna pe opresorii lor.

— Da, aş putea spune că şi eu am fost prizonierul lor, Căpitane, dar asta nu contează. Adevărul este că, dacă depui mărturie, Comandantul Ettyk te va distruge la interogatoriu.

— Cum?

— Se va întoarce asupra vieții tale şi o va transforma într-o bătaie de joc a ceea ce a fost. Ochii lui Nawara se îngustară până deveniră nişte semiluni sângeroase. Va sublinia faptul că te-ai oferit voluntar pentru Academia Imperială şi că ai fost un pilot de TIE de succes. Va sugera că ai fost atât de insensibil încât vorbeai cu familia şi logodnica ta prin HoloNet exact în momentul în care Alderaanul a fost distrus, toate astea pentru că ştiai, fiind un agent al Serviciilor Secrete Imperiale, când va avea loc distrugerea lumii tale.

Fălcile lui Tycho rămaseră înlemnite.

— Dar asta e absurd.

— Tu şi cu mine ştim că este absurd, dar sunt nenumărate ființe care ar crede asta. Ai fost la Muzeul Galactic. Ai văzut cum exponatele despre Împărat transformă faptele în minciuni. Nu e de mirare că o astfel de răstălmăcire poate avea loc. Adevărul este, cu toate astea, că lumea a crezut că Împăratul a murit la Endor distrugând o Stea a Morții Rebelă. Va fi foarte uşor pentru aceleaşi persoane să creadă ce e mai rău despre tine.

Nawara puse o mână cu gheare deasupra dosarelor lui Tycho.

— Nu-ți aminteşti perioada petrecută la *Lusankya*, dar ea va face ca amnezia ta să pară o minciună. Şi acuzatoarea este bună, foarte bună. Te va face să spui lucruri pe care nu vrei să le spui. Răul va fi făcut şi nu ne vom mai putea reveni din asta.

Tycho se lăsă pe spate în scaun, trăgându-şi mâinile în poală.

— Chiar nu avem niciun element pentru a-mi dovedi nevinovăția, nu-i aşa?

— Avem mărturii despre tot ceea ce ai făcut, ceea ce este bine şi favorabil. Whistler şi M-3 au venit cu o analiză a modelului de infectare a virusului Krytos şi pot aduce experți care să arate cum acțiunile tale au făcut totul să fie mult mai blând decât ar fi putut fi. Şi încă îl căutăm pe Lai Nootka.

— Deci îmi spui că avem nevoie de un miracol?

Nawara aprobă din cap.

— Aş accepta unul dacă ai avea de unde să-l oferi, dar, din nou, nu mi-aş face prea multe griji. Câştigarea acestui proces este pur şi simplu imposibilă, iar noi suntem *Escadrila Vagabond*. Vom reuşi să o facem.

Tycho oftă.

— Sau vom muri încercând.

Capitolul 27

— Ah, Comandante Antilles, bine ai venit. Amiralul Ackbar se ridică în picioare când bărbatul intră în biroul său. Îmi cer scuze pentru grabă, dar timpul se scurge ca fluxul.

— Am venit cât de repede am putut, domnule Amiral. Wedge îi oferi Mon Calamariului un zâmbet prietenos. Trebuie să fie ceva important.

— Este. Tu eşti prima persoană din afara Consiliului Provizoriu care aude asta. Mon Calamariul îşi deschise gura în cea mai apropiată simulare a unui zâmbet uman pe care îl putea afişa, sperând să-şi liniştească vizitatorul. Facțiunea Xucphra de pe Thyferra a fost de acord să ne trimită un transport substanțial de bacta. Escadrila ta – toți cei care au fost rechemați la datorie şi care se află în prezent în carantină de comunicații – va fi trimisă să întâlnească convoiul şi să-l aducă aici, pe Coruscant.

— Înțeleg. Chipul lui Wedge căpătă o expresie sumbră. Nu suntem cam mici pentru a proteja un convoi de, cât, treizeci de nave?

— Douăzeci, de fapt. Majoritatea sunt nave mici, precum *Skate*. Avem câteva mai mari în curs de lansare, dar resursele noastre de transport nu au fost niciodată suficiente. Marginile bărbiei lui Ackbar se mişcară. Suntem nevoiți să ne bazăm pe discreție şi confidențialitate pentru a proteja transportul... şi nu din cauza alegerii mele. Întreaga chestiune a negocierilor pentru toată această bacta a devenit extrem de delicată.

Wedge ridică o sprânceană.

— Cum aşa?

— Nu ne-am aşteptat niciodată ca vizita ta pe Ryloth să fie păstrată secretă, dar vestea despre ea a circulat mai repede decât ne aşteptam. Se pare că Thyferranii ştiu că am obținut ryll de pe Ryloth. Unii dintre Thyferrani au vrut să ne taie complet accesul la bacta, considerând călătoria voastră o încercare de a-i ocoli. A prevalat calmul, aşa că primim acest transport, dar abia dacă este suficient pentru a ține lumea în viață. Dacă combinațiile pe bază de ryll funcționează, am putea dubla puterea efectivă a ceea ce avem, dar tot nu va fi suficient pentru a efectua o vindecare definitivă a virusului Krytos.

Ackbar suspină în timp ce oboseala îl copleşea.

— În timp ce oficialii Xucphra sunt dispuşi să ne trimită bacta pentru a continua să le plătim credite, sunt foarte precauți în a anunța faptul că lucrează cu Noua Republică. Ei beneficiază numai dacă sunt capabili să vândă bacta tuturor părților implicate în conflict. Vor ca acest convoi să pară o inițiativă privată... S-a sugerat că Mirax Terrik ar putea să-şi asume meritele şi să profite de pe urma lor. Ei vor duce navele la punctul nostru de întâlnire, după care noi vom prelua controlul. Voi veți fi aparent într-o misiune de antrenament şi vă veți oferi să-i escortați din curtoazie.

Wedge se încruntă.

— *Escadrila Vagabond* e o unitate renumită. Este normal să fim monitorizați. De ce ne folosiți pe noi?

— Aveți o Thyferrană. Marginile buzelor Mon Calamariului tresăriră. S-a

sugerat că prezența lui Erisi şi a *Escadrilei Vagabond* pentru a însoți navele înapoi pe Coruscant, le-ar dovedi Thyferranilor că apreciem riscurile pe care şi le asumă.

— Simt cumva mâna blănoasă a lui Borsk Fey'lya în asta?

— Da, deşi nu a fost singurul implicat. *Şedința Consiliului în care a fost prezentat acest plan a părut mai dificilă decât oricare dintre bătăliile pe care le-am purtat împotriva Imperiului.* Posibilitatea de a ni se tăia aprovizionarea cu bacta face ca lumea să ia orice măsură le trece prin cap pentru a-i linişti pe Thyferrani.

Ochii lui Wedge se îngustară.

— Marea problemă pe care o avem cu Thyferranii este că ne-ar putea tăia accesul în orice moment.

— Ei dețin monopolul, aşa că o pot face. Faptul că *ryllul kor* ar putea face bacta mai eficientă împotriva acestui virus nu diminuează nevoia noastră de bacta. Înainte ca Imperiul să ajute corporațiile Xucphra şi Zaltin să monopolizeze comerțul cu bacta, poate că am fi putut găsi alte surse de bacta. Acum nu avem de ales decât să facem comerț cu ei. Deşi am putea să ne producem propria noastră bacta, costurile de pornire pentru o instalație care ar putea produce ceea ce avem nevoie ar… Ei bine, nu pot spune că ne-ar falimenta, pentru că Noua Republică ar putea fi deja depăşită de această situație. Şi nu ai auzit asta de la mine.

— Nu, domnule.

— Deci, Comandante, vezi dilema noastră. Suntem dependenți de cartelul bacta, dar aprovizionarea noastră este şubredă. Măsurile luate pentru a ne asigura aprovizionarea ar putea înfuria cartelul – dacă aceste măsuri nu îi includ şi pe ei – sau ar putea înfuria duşmanii noştri suficient de mult încât să atace cartelul însuşi. *Pumnul de Fier* al Lordului Zsinj ar putea să pună un blocaj pe traficul de convoaie şi să ne cauzeze probleme semnificative.

— Dar şi ei ar înceta să-i mai trimită lui bacta.

— Adevărat, dar nevoia lui nu este la fel de mare sau de urgentă ca a noastră.

— Am înțeles.

Ackbar ridică din umeri.

— După cum spun contrabandiştii, avem toată mirodenia într-un singur cargobot, iar alte soluții la această problemă par imposibile. Ştiu că *Escadrila Vagabond* se mândreşte cu faptul că reuşeşte să facă imposibilul, dar cred că această problemă legată de bacta depăşeşte chiar şi capacitățile voastre.

— Poate, domnule.

Răspunsul curios al lui Wedge păru nuanțat de dezamăgire, dar lui Ackbar îi veni greu să creadă că Wedge ar fi fost implicat în vreun complot. *A petrecut o anumită perioadă de timp în compania Generalului Cracken, iar de rapoartele lui Cracken către Consiliul Provizoriu se ocupau în ultima vreme subalternii, dar să combini aceste lucruri într-un complot ar însemna să sari la o concluzie de proporții uriaşe, în stilul lui Borsk. Chiar şi aşa, pare destul de plauzibil.*

— Să înțeleg că nu sunteți de acord cu evaluarea mea, Comandante?

Umerii lui Wedge se mişcară neliniştiți.

— Trebuie să spun că probabil aveți dreptate, domnule, dar *Escadrila Vagabond* a făcut multe lucruri în trecut care erau considerate imposibile.

Ackbar încuviință.

— Îți dai seama că orice ai putea face în această privință ar putea avea rezultate catastrofale dacă Thyferranii ar dezaproba.

— Dacă aş fi implicat în ceva, domnule, asta ar fi pe primul loc în mintea mea.

— Foarte bine.

Orice ai face, îți doresc mult succes.

— Generalul Cracken îi va informa pe piloții tăi. Fie ca Forța să fie cu voi… în tot ceea ce faceți.

Wedge zâmbi.

— Mulțumesc, domnule.

Ackbar ezită, apoi ochii lui se micşorară până deveniră nişte semiluni.

— Ai grijă, Comandante. Miliarde de vieți atârnă în balanță. Dacă ceva nu merge bine, mă îndoiesc că până şi statutul tău de *Cuceritor al Coruscantului* te va salva de la a deveni mai hulit decât Tycho Celchu.

Capitolul 28

Kirtan Loor se holbă la textul holografic strălucitor care atârna în aer în fața lui şi stătea în echilibru între o teroare nestăpânită şi o exaltare nemărginită. Mesajul îi oferea o cale de ieşire de sub papucul lui Fliry Vorru, dar numai dacă făcea paşii care ar fi reuşit cu uşurință să o înfurie pe Ysanne Isard. Făcând asta, ea *ar putea* să-l distrugă. *Dar dacă nu voi face nimic,* în mod sigur *mă va distruge.*

Textul, după ce a fost decriptat şi decodificat, purta un mesaj simplu, şi totuşi exploziv. Douăzeci de nave – nave de marfă ale Noii Republici şi private – urmau să plece de pe Thyferra cu un transport de bacta cu destinația Centrul Imperial. *Escadrila Vagabond* urma să le întâlnească în sistemul Alderaan – *de parcă toată bacta din galaxie ar fi putut vindeca acea rană* – şi să le însoțească în călătoria de întoarcere spre Centrul Imperial. Mesajul conținea orele şi coordonatele, permițând cu uşurință interceptarea convoiului.

Dacă ar fi distrus convoiul, ar fi promovat cauza Imperială dincolo chiar şi de cele mai nebuneşti vise ale lui Ysanne Isard. Avea la dispoziție mijloacele necesare pentru a o face. Planurile sale anterioare de a înlocui *Escadrila Vagabond* cu un grup de nave de luptă asemănătoare şi de a le pune să mitralieze baza escadrilei necesitaseră să adune o duzină de nave de luptă X-interceptor. Ar fi ca nişte şoimi lilieci printre melcii de granit, dacă le-ar fi trimis asupra cargoboturilor. Era mai mult decât dispus să facă asta, distrugând fiecare cargobot, de la *Pulsar Skate* la *Mândria Rebelilor,* transformându-le în atomi care pluteau în spațiu.

Avea o singură problemă: el nu ar fi trebuit să ştie ce scria în mesaj.

Spionii Imperiali aflați în slujba Rebeliunii primiseră o varietate de modalități de a intra în contact cu superiorii lor. Anumite terminale publice, de exemplu, aveau coduri speciale care direcționau mesajele pe linii securizate către anumite destinații. Un hard-disk de date putea fi înregistrat şi lăsat în mai multe puncte de livrare în orb pentru a fi preluat de agenți. Întâlnirile față în față puteau fi şi fuseseră aranjate, chiar şi cu agenții cu cel mai înalt profil din zonă. Se făcea tot ce era necesar pentru transferul de informații. Rebelii luaseră contramăsuri, iar acestea au fost eficiente atunci când au dorit să împiedice răspândirea informațiilor. Din fericire, Coruscantul era în continuare mai mult o lume Imperială decât una Rebelă. Deşi experții Rebelilor în computere analizaseră sistemul informatic al planetei şi blocaseră multe dintre cele mai evidente căi de acces pe furiş, nu le găsiseră pe toate. Rebelii ar fi preferat în mod clar să nu folosească deloc computerele Imperiale, dar era imposibilă administrarea Coruscantului fără ele, aşa că se făcuseră compromisuri.

Agentul imperial din *Escadrila Vagabond* recurse la una dintre cele mai elementare căi ascunse ale sistemului pentru a transmite mesajul. Un mesaj codificat fusese creat şi salvat ca de obicei, apoi şters. Comanda folosită pentru a şterge mesajul era o comandă de serie, folosită în mod obişnuit pentru a şterge mesaje vechi pe durata unei luni o dată. Când computerul ceruse o anumită dată de la care să înceapă procesul de ştergere, agentul îi dăduse data şi ora, cu o precizie de o secundă, la care fusese creat mesajul. Data de încheiere a ştergerii fusese aceeaşi dată şi oră. Rutina de ştergere din sistem luase aceste informații şi începuse

procesarea specială. O copie a mesajului era trimisă într-un sector de memorie ales la întâmplare şi acolo era criptată. În locația de memorie originală în care fusese stocat mesajul, erau scrise zerouri pentru a şterge toate urmele mesajului, apoi copii corupte ale altor documente erau scrise în locul acestuia. O scanare a fişierelor ar fi arătat documente şi programe în procesul normal de suprascriere. Nicio urmă a mesajului codificat nu rămânea în locația sa originală. Agentul era în siguranță.

Mesajul criptat fusese transferat printr-o serie de conturi şi, în cele din urmă, ajunsese pe un disc de date care era aruncat într-un container clandestin. Unul dintre agenții de informații speciale ai lui Loor îl recuperase şi i-l adusese. Loor însuşi îl decriptase şi îl decodificase. Îşi spuse că făcuse acest lucru pentru că mesajele de la acel agent călătoreau în mod obişnuit direct către Ysanne Isard. Faptul că el ajunsese să aibă o copie însemna că respectivele canale de comunicare obişnuite erau închise şi voia să se asigure că întârzierile nu împiedicau luarea de măsuri pentru a valorifica informația.

Dacă i l-aş fi transmis orbeşte lui Inimă de Gheață, n-aş fi căzut în această capcană. Pentru că întâlnirea urma să aibă loc în mai puțin de trei zile, era o întrebare deschisă dacă mesajul va ajunge la Isard la timp pentru ca ea să poată face ceva în legătură cu el. Loor era destul de încrezător că aceasta va acționa pentru a distruge convoiul, iar propria sa escadrilă avea suficientă putere de foc pentru a distruge convoiul de douăzeci de nave fără prea multe probleme. O pereche de torpile protonice ar fi distrus majoritatea cargoboturilor, ceea ce însemna că o bună parte din ele ar fi putut fi distruse din prima trecere. O altă salvă de torpile le-ar fi paralizat sau omorât pe celelalte, iar X-interceptoarele ar fi putut ataca cu lasere pentru a-i termina pe supraviețuitori.

Probabil că nu este suficient de rapid pentru ea, dar dacă X-interceptoarele mele sunt marcate ca fiind nave ale Escadrilei Vagabond – şi rețelele de ştiri erau pline de exemple care arătau că era destul de uşor să faci modificări de ultim moment pentru a se potrivi vopseaua – pot semăna mai multă discordie şi neîncredere între populație şi guvernul Rebelilor. Lui Inimă de Gheață i-ar plăcea asta.

Totuşi, problema în a face asta consta în faptul că operațiunea nu îl ajuta să-l elimine pe Vorru ca o amenințare. Dacă, în loc să distrugă convoiul, l-ar fi deturnat spre un alt sistem, ar fi deținut controlul asupra unui transport foarte mare de marfă vitală. În timp ce Vorru avea un control solid asupra pieței negre de bacta din Centrul Imperial, existau şi alte lumi care cereau medicamentul.

Dacă îşi folosea resursele în mod corespunzător, se putea îmbogăți. L-ar fi trădat pe Vorru în fața Rebelilor – nu în fața guvernului de pe Centrul Imperial, ci în fața guvernelor de pe diversele lumi natale ale Rebelilor, sporind astfel neîncrederea între aceştia şi conducătorii care se aflau pe Centrul Imperial.

Sau pot să mă îmbogățesc, să-mi cumpăr o lume numai a mea şi să-l pun pe Boba Fett să-mi ucidă duşmanii. Acest gând aduse un zâmbet pe fața lui Loor. *Lista nu va fi lungă, dar nu va fi uşor de completat. O provocare potrivită pentru un om cu abilitățile lui.*

Loor închise ochii şi îi masă uşor sub pleoape. Oricât de satisfăcător ar fi fost să se îmbogățească, îşi dădea seama că trebuia să fie foarte atent. Uciderea lui Vorru şi a lui Isard i-ar fi oferit plăcere pe termen scurt, dar trebuia să aibă în vedere poziția sa pe termen lung. Primul pas era să-şi garanteze supraviețuirea, al doilea era să-şi maximizeze potențialul de putere. Deturnarea bactei funcționa la fel de bine pentru a afecta Rebeliunea precum şi distrugerea ei, dar îl lăsa vulnerabil la

acuzațiile lui Isard că nu se dedica îndatoririlor sale de a distruge Rebeliunea.

Ea ar putea vedea cu uşurință această deturnare ca pe o mişcare de a mă face independent de ea, iar asta nu i-ar plăcea. Pot oricând să argumentez că am vrut să scap de sub influența lui Vorru şi nimic mai mult.

Se îndoia că un astfel de argument l-ar fi ferit de furia şi răzbunarea ei când ar fi aflat ce făcuse. Şi ştia că ea va afla – întrebarea era cât timp avea la dispoziție până când ea va afla. Dacă reuşea să o țină în întuneric timp de o lună, fie ar fi dobândit suficientă putere încât să nu mai fie nevoie să se teamă de ea, *fie ea va dispune să fiu ucis*.

Realiză încă o dată că numai scăpând de ea ar fi putut supraviețui.

Asta nu-mi dă de ales.

Cu atenție, începu să întocmească un mesaj. Îi spuse despre intenția sa de a folosi dublura *Escadrilei Vagabond* pentru a *elimina* convoiul. Mai târziu avea să susțină că ar fi spus *distruge* dacă asta ar fi vrut să facă. *Timpul fiind esențial, nu-i pot da întregul plan, ci doar o pot anunța că mă ocup de problemă.*

Îşi scană mesajul, apoi îl pregăti pentru a fi trimis. Aproape că îl trimisese instantaneu, apoi ezită. *Nu, dacă îl trimit acum, e posibil ca ea să-mi contramandeze ordinele. O s-o avertizez cu o zi înainte. Până când se va gândi la ceea ce se va întâmpla, totul va fi gata.*

Iar Kirtan Loor va fi cu un pas uriaş mai aproape de libertate.

Capitolul 29

Patru minute până la revenirea în spațiul real. Nawara Ven începu o verificare rapidă a sistemelor de pe X-interceptorul său. Laserele erau alimentate şi conectate pentru tragere în perechi. Avea şase torpile protonice şi configurase sistemul de armament pentru a le trage pe rând. Combustibilul era în regulă; compensatorul de accelerație era setat la 0,05 față de maxim, ceea ce îi dădea o idee despre poziția sa în spațiu, iar sistemele de susținere a vieții erau verificate – inclusiv colanții termici în care îşi băgase lekkuurile pentru a le proteja în cazul în care ar fi fost ejectat din carlingă.

Se cutremură. Fusese ejectat din X-interceptor, în timpul primei bătălii de pe Borleias. Forța ejectării îl amețise. Plutise în spațiu, neajutorat, în mijlocul unei lupte în plină desfăşurare. Frigul îi ciupise degetele de la mâini, de la picioare şi vârfurile lekkuurilor, în timp ce un mic indicator cronografic care sclipea în sistemul de ventilație al căştii sale număra minutele până la oprirea alimentării cu oxigen. Văzând cum se scurgeau secundele, simțise că timpul se mişca mult mai repede decât ar fi trebuit.

Ştiam că voi muri. Îşi scutură capul. *Apoi a apărut Capitanul Celchu şi m-a salvat. Nu era obligat să o facă. De fapt, a fost nebun să o facă. După ce m-a dus în siguranță, nu mai am cum să cred că este un agent Imperial.*

Un semnal sonor de la unitatea sa R5 marcă 30 de secunde până la revenire.

— Mulțumesc. Ridică-mi scuturile în față şi în spate. Nu mă aştept la probleme, dar vreau să fiu pregătit.

Droidul se conformă cererii şi Nawara se pregăti pentru întâlnirea cu convoiul de bacta. *Grupa Doi* a *Escadrilei Vagabond*, condusă de Locotenentul Pash Cracken şi care îi includea pe Gavin, Shiel şi pe Nawara, trebuia să se despartă şi să se îndrepte spre soare pentru a acoperi partea din spate a convoiului. Ultima navă urma să fie *Pulsar Skate*, aşa că urmau să se regrupeze în jurul ei. *Grupa Unu*, cu Wedge în frunte, urma să se ocupe de capul convoiului, iar *Grupa Trei*, care încă avea un pilot în minus, urma să se orienteze spre orice problemă.

Nu că ar trebui să existe vreuna. Fragmentele lăsate de Alderaan formaseră un câmp de asteroizi cunoscut sub numele de *Cimitir*. Cea mai mare parte a traficului în acest sector provenea de la expatriații Alderaanieni care se întorceau să mai vadă încă o dată soarele sub care se născuseră şi să lase daruri funerare printre asteroizi. Alții veneau să jefuiască acele daruri funerare, iar unii chiar pretindeau că văzuseră printre ruinele planetei o imensă navă arsenal numită *O Altă Şansă* – deşi Nawara credea că acea navă era la fel de legendară ca şi renumita flotă Katana[14].

Am vrut să-l întreb pe Tycho dacă vrea să las ceva pentru el, dar nu mi s-a permis niciun contact cu el după ce am fost informat. Nawara înregistrase un mesaj şi îl salvase în computer pentru Tycho în cazul în care nu se mai întorcea, dar misiunea

[14] Flota Katana – cunoscută şi sub numele de *Forța Întunecată* – flotă de două sute de crucişătoare grele din clasa Dreadnaught, lansată de Republica Galactică în ultimele decenii de existență, ca parte a unei încercări de a readuce Flota Republicii la gloria sa de mult apusă. Cu toate astea, flota a fost pierdută în timpul călătoriei inaugurale, când un virus a înnebunit echipajele, iar căpitanul grupului operativ a lansat navele orbeşte în hiperspațiu.

trebuia să fie doar un pic mai mult decât protocolară. În afară de faptul că orarul se decalase cu trei sferturi de oră din cauza unei defecțiuni la pompa de combustibil care întârziase decolarea, misiunea decursese exact aşa cum fusese prevăzută. *Dar misiunile care se presupune că ar trebui să fie uşoare sunt cele care dor cel mai mult.*

Tunelul alb prin care zbura nava lui explodă într-un milion de puncte de lumină distincte. Unele dintre acele puncte se transformaseră în stele îndepărtate, în timp ce altele refuzară să se micşoreze. Săgeți verzi se înfipseră în unele dintre punctele mai luminoase din sistem, apoi acele puncte explodară.

— Pe toți bastarzii Sith!!

— Fixați foliile S în poziție de atac. Vocea lui Wedge veni prin unitatea de comunicații a căştii, puternică şi rece. *Doisprezece*, fă-mi o scanare completă a sectorului. *Grupele Unu* şi *Doi*, la mine.

Nawara ridică mâna dreaptă şi apăsă comutatorul care îi separa aripile stabilizatoare în forma de X de unde venea numele navei. Împingând manşa spre stânga, îşi aduse nava de luptă pe flancul drept al lui Pash, la o lungime de luptă distanță între ei.

— Te protejez, *Cinci.*

— Mulțumesc, *Şase.*

Aril Nunb interveni pe canalul de comunicații pentru a raporta.

— Am surprins ceva mare care se îndrepta spre noi… un Super Distrugător. A dispărut, dar în sistem avem două duzini de *ochi*, două nave din clasa Lambda şi un crucişător de atac numit *Termagant.*

— Dar cargoboturile?

— Tocmai l-am văzut pe ultimul explodând.

Stomacul lui Nawara se strânse.

— Au dispărut? Au dispărut toate?

— Un Super Distrugător Imperial nu ar lăsa prea multe resturi în urmă. Frica şi repulsia umplură vocea lui Rhysati, iar Nawara putu vizualiza cu uşurință privirea dură din ochii ei de culoarea alunei. Intrăm, nu-i aşa, *Lider Vagabond*?

— *Doisprezece*, vreun semn de la *Skate*?

— Nu, Comandante.

— Nimic? Nicio baliză?

— Nu există nicio baliză de la jumătate din navele pe care le scanez. Vocea lui Aril se înmuie puțin. Un Super Distrugător are destulă putere pentru a distruge complet oricare dintre navele din convoi.

— Corect, corect. Vocea lui Wedge se stinse şi nimeni nu vorbi pentru a umple golul. La naiba! În regulă, ascultați. Intrăm în forță. Crucişătorul de atac este ținta noastră principală. Torpile protonice, foc dublu. Vreau să fie dezactivat şi eliminat imediat.

Vocea lui Erisi răsună prin unitatea de comunicații.

— Asta înseamnă că TIE-urile nu vor avea cum să plece de aici.

Duritatea din vocea lui Wedge răzbătu nestingherită.

— Este asta o problemă?

— Nu pentru mine, *Lider.*

Nawara apăsă tastatura unității sale de comunicații.

— Cum rămâne cu navele Lambda?

Cele două nave din clasa Lambda aveau arme şi puteau fi mai greu de distrus

decât TIE-urile, deoarece aveau şi scuturi.

— Le dăm o şansă să fugă. Dacă nu o fac, pot fi distruse şi ele.

Aril vorbi din nou.

— Descarc datele tactice pentru toată lumea. *Termagant*[15] nu este doar Imperială, este a lui Zsinj.

— A fost a lui Zsinj. Nava lui Wedge începu să-şi mărească avansul față de celelalte. Haideți, *Vagabonzilor*. Lordul Zsinj se pare că dorea atenția Alianței. Acum este momentul în care îl vom face să plătească pentru această greşeală.

Urmându-l pe Wedge, escadrila acceleră în direcția forțelor lui Zsinj şi a resturilor convoiului. Convoiul fusese prins într-o ambuscadă dincolo de *Cimitir* şi puțin mai jos de planul orbital al sistemului. *Escadrila Vagabond* intrase pe cealaltă parte a planului orbital. Din această cauză, şi din cauza modului în care forțele lui Zsinj aleseseră să se orienteze în raport cu sistemul, *Escadrila Vagabond* zbura spre ele de jos în sus.

Nawara îşi urmări ecranul tactic. Pentru că TIE-urile executau focuri de mitraliere asupra a ceea ce mai rămăsese din cargoboturi, acestea nu aveau nicio urmă de coeziune unitară. Având în vedere cantitatea enormă de resturi din zona în care zburau şi din jurul lor, Nawara ar fi fost surprins dacă Imperialii ar fi avut vreun indiciu despre apropierea *Escadrilei Vagabond*. Aşa că acum, cei care întinseseră ambuscada se vor trezi prinşi într-o ambuscadă.

Ce bine se potriveşte.

Cu o mişcare a degetului mare schimbă controlul armelor pe torpile protonice. Încă o apăsare de buton şi conectă ambele torpile la lansare. Distanța până la *Termagant* era de 4,5 kilometri. X-interceptoarele se apropiară rapid, în timp ce Wedge le ghida în jos şi în jurul câmpului de rămăşițe al cargoboturilor, apoi pe deasupra crucişătorului de atac. Afişajul de pe monitorul lui Nawara trecu de la verde la galben pe măsură ce crucişătorul intra în vizorul său, apoi se făcu roşu în timp ce țipătul ascuțit al lui R5 anunță că fixase ținta.

— *Vagabonzilor*, lansați acum!

La comanda lui Wedge, escadrila lansă la unison torpilele protonice, aproape perfect. Douăzeci şi două de torpile se îndreptară spre crucişătorul de atac în formă de romb, apropiindu-se de coca ventrală. Primele două explodară într-un alb strălucitor pe scuturile navei, dar restul continuară să treacă. Câteva explodară direct în fuzelaj, sfărâmând şi înnegrind blindajul, în timp ce altele explodară în interiorul navei. Focul argintiu țâşni prin gaura zdrențuită din învelişul navei, apoi țâşni din alte câteva deschideri mai mici din partea superioară a navei.

Crucişătoarele de atac, ca şi clasă, fuseseră foarte lăudate datorită construcției lor unice. Construite în jurul unui schelet central care lega puntea de motoare, celelalte componente ale acestora erau complet modulare. Un crucişător configurat pentru a transporta trupe putea, după o scurtă şedere pe vreo stație spațială, să plece ca un transportor TIE precum *Termagant*. Crucişătoarele de atac permiteau Imperiului să schimbe componența flotei Imperiale fără a construi nave complet noi.

Această putere este slăbiciunea lui Termagant. În timp ce torpilele explodau în interiorul navei, nava însăşi începu să se destrame. Prora se ridică în derivă, ca şi cum nava ar fi intrat într-un zid invizibil. Plăcile blindate ale fuzelajului se sfărâmară acolo unde acoperiseră îmbinarea dintre prova şi hangarul din dreapta plin de TIE-

---

[15] Termagant – crucişător mediu din clasa *Strike* din flota Lordului Zsinj.

uri. Partea din față a hangarului începu să se răsucească în timp ce se desprindea de schelet. Crucişătorul începu să se rostogolească, apoi toată jumătatea din față a navei se desprinse în timp ce centrul se evapora în infernul provocat de torpile.

— *Ochii* Lordului sunt asupra noastră, glumi Gavin. Se apropie TIE-urile.

Nawara reveni la lasere şi se roti spre stânga cu Pash. Ajungând deasupra, urcară amândoi spre *ochii* care se apropiau. Puse toată puterea în scutul său din față şi se pregăti pentru o confruntare față în față. Îşi fixă ținta pe pata în creştere care era un vânător TIE care se apropia. Apoi îl urmări cum se apropie, după care trase un foc rapid. O pereche de proiectile laser trecură prin panoul stâng al *ochiului*, provocând o rotire a navei. Nawara începu să plonjeze după ea, dar cu viteza sa, o depăşi.

— Am prins cealaltă jumătate, *Şase*.

— Mulțumesc, Gavin.

Nawara îşi echilibră scuturile şi reveni. Întorcându-şi nava, făcu o buclă mare şi urmă restul escadrilei înapoi în luptă. În norul clocotitor de nave de luptă, prietenii şi duşmanii treceau atât de repede unii pe lângă alții, încât era imposibil să contabilizezi poziția fiecăruia. Nawara ştia că o parte dintre ceilalți piloți din escadrilă aveau o *conştientizare a situației* superioară celei a lui, dar se gândi că această bătălie trebuia să îi pună la încercare chiar şi pe ei.

Şi dacă îți ia destul timp să pregăteşti o lovitură... Şuieratul laserelor care îi loviră scutul de la pupa îi întrerupse gândul şi îi provocă o tresărire.

— Am unul pe urmele mele. O să încerc să scap de el.

Nawara apăsă pedala din dreapta a cârmei, mutând spatele X-interceptorului spre stânga. Ridică nava pe folia S dreaptă apoi trase înapoi de manşă şi se aruncă într-un picaj în spirală. Micşoră puțin viteza, sperând că urmăritorul său îl va depăşi, dar scanarea din spate arătă că pilotul făcuse o rostogolire şi un picaj care acoperi mai multă distanță, menținându-l în spatele lui Nawara.

Twi'lekul apăsă pedala de accelerație înainte şi mări distanța dintre ei, apoi frână puternic spre stânga şi începu să urce din nou. *Poate că aşa voi scăpa de el.*

Laserele şuierând din nou pe scuturile de la pupa îi spuseră că tactica nu funcționase. Nawara legănă X-interceptorul înainte şi înapoi şi îl făcu să sară în sus şi în jos, devenind astfel o țintă greu de lovit, dar pilotul TIE rămase în continuare pe urmele lui.

Trebuie să fac ceva. Sudoarea i se adună pe buza superioară şi i se scurse în colțurile gurii, acoperindu-i limba cu gust de cupru. Lekkuurile lui se contorsionară în manşetele lor de stofă. *Poate că dacă mă duc prin Cimitir...*

Începu să se ridice şi să se îndrepte spre asteroizi, când ceva în spatele lui explodă. Se uită la monitorul său de la pupa şi nu văzu niciun TIE acolo.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere, *Şase*. Erisi părea mulțumită de ea însăşi. *Grupa* mea ar fi distrusă în cazul în care ai fi rănit.

— Îți rămân dator, *Patru*, pentru amândoi.

— Am înțeles, *Şase*.

Vocea lui Aril Nunb interveni pe canalul de comunicații.

— Navele Lambda sunt pe fugă.

— Mulțumesc, *Doisprezece*, lasă-le să plece. Vocii lui Wedge nu-i lipsea nimic din vehemența de mai devreme. Avem multe de făcut aici.

Nawara îşi ridică X-interceptorul şi îşi uniformiză scuturile. Urmând-o pe Erisi înapoi spre luptă, văzu două sau trei TIE-uri explodând. Un altul ieşi din luptă, apoi se rostogoli spre Erisi pentru a trage în lateral.

— *Patru*, fereşte-te!

Nawara îşi înclină nava pe aripa stângă, apoi urcă. Se năpusti asupra *ochiului*, rămânând cu el în timp ce pilotul încerca să fugă, apoi apăsă pe trăgaci. Prima pereche de lovituri laser nu făcu decât să topească găuri în panoul solar drept, dar cea de-a doua lovi în plin carlinga *ochiului*. TIE-ul începu să se învârtă necontrolat, apoi explodă într-un nor de gaz incandescent strălucitor. Resturile scânteiară pe scutul său din faţă în timp ce zbura pe lângă marginile exterioare ale mingii de foc.

— *Lider*, aici *Cinci*. TIE-urile fug. Se îndreaptă spre *Cimitir*.

— Recepționat, *Cinci*. *Escadrila Vagabond*, lăsați-i să plece.

— Nu poți vorbi serios, *Lider*.

— Ba da, Gavin.

— Dar ceea ce au făcut...

— Nu mai contează acum. Sunt morți şi ei ştiu asta. Nu vreau să mai moară niciunul dintre noi. Regrupați-vă pe *Grupe* şi aşteptați.

Un țiuit scurt încheie transmisia lui Wedge, spunându-i lui Nawara că *Liderul* trecuse pe o altă frecvență a unității de comunicații.

Nawara îşi rostogoli nava şi porni spre locul unde orbitau Pash şi ceilalți doi membri ai *Grupei Doi*. Aruncând o privire prin cupola cabinei de pilotaj, observă pentru prima dată rămăşițele convoiului. *Dacă oamenii sunt în stare să facă aşa ceva unui convoi de nave care transportă bacta, mă bucur că nu sunt om.* Câteva dintre cargoboturi mai erau încă identificabile ca atare. Carenele compartimentelor fuseseră spulberate de explozii. Bacta care țâşnise prin orificiile deschise se transformase în monumente înghețate în memoria terorii pe care trebuie să o fi simțit echipajele.

Focurile ardeau adânc în inima mai multor nave, consumând ultimele rămăşițe de atmosferă. Bucăți din alte nave pluteau în derivă prin zonă, izbindu-se unele de altele, sfărâmându-se şi mai mult când se ciocneau de alte epave moarte.

Cea mai oribilă imagine pe care Nawara o văzu era a unei nave mici – una cu puțin mai mare decât *Skate* – care părea, de la prova până la mijlocul navei, să fie intactă. În afara acestui aspect, nava nu exista cu adevărat – cel puțin, nu exista nimic care să poată fi recunoscut ca o navă. Focul de turbolaser lovise atât de puternic, încât ultima jumătate a navei fusese lichefiată. O pată amorfă de metal, mărginită de o ceață metalică condensată, ca puful unei păsări argintii, venea în urma navei. Violența atacului care distrusese acea navă îl zgudui pe Nawara. Panourile din oțel transparent ale cabinei de pilotaj a navei explodaseră. Realiză că turbolaserele Distrugătorului trebuie să fi supraîncălzit atmosfera din navă. Echipajul fusese ars pe dinăuntru şi pe dinafară într-o clipită.

Aceştia au murit înainte să-şi dea seama ce li se întâmplă, dar ultimele lor clipe trebuie să fi fost pline de teroare din cauza prezenței Distrugătorului.

Nawara apăsă tastatura unității sale de comunicații.

— Întrebare ipotetică: faceți parte dintr-un convoi cu armament minim şi ieşiți din hiperspațiu în umbra unui Super Distrugător şi a unui Crucişător de atac care şi-a lansat TIE-urile. Provoci un atac?

— Ooryl nu vede cum cineva ar putea fi atât de sinucigaş.

— Corect, deci te-ai preda şi ai transmite Distrugătorului Stelar că transporți

bacta, care este în prezent foarte valoroasă. Nawara se încruntă. Nu are sens ca cineva să distrugă convoiul.

— De aceea, să-l cunoşti pe Zsinj înseamnă să te întrebi despre sănătatea lui mintală. Dezgustul umpluse vocea lui Pash. Cu siguranță este cineva care trebuie să fie ucis.

— Contează pe mine.

— Şi pe mine.

Un țiuit se auzi prin unitatea de comunicații, apoi Wedge vorbi.

— Tocmai am primit un mesaj de la echipele TIE. Renunță... erau nemulțumiți de misiune şi nu le place faptul că am apărut noi. Vor cerceta sectoarele de hangare de pe *Termagant* şi vor vedea dacă se pot reîntoarce la bord.

— De ce, uriaşul ăla nu pleacă nicăieri? Motoarele sunt în jumătatea cealaltă şi se îndreaptă spre Cimitir.

— Am observat, *Patru*. Vor verifica dacă există supraviețuitori şi vor încerca să ia suficient oxigen pentru a supraviețui cât mai mult timp. Pash, vreau să iei *Grupa Doi* pentru a pleca spre Tatooine. E la aproximativ opt ore distanță. Gavin vă poate ghida spre Mos Eisley. Alimentați acolo şi închiriați un cargobot care poate să transporte o duzină de TIE-uri. Aduceți-l aici imediat şi luați-i pe piloți. Sunt sigur că tatăl tău ar vrea să-i interogheze, aşa că ar trebui probabil să-i aduci cu tine pe Coruscant.

— La ordin. Acoperim cargobotul în caz că prietenii noştri vor avea vreo idee să încerce să-l fure?

— Corect, deşi nu cred că veți găsi prea multă împotrivire.

— Cum aşa?

— Scanați resturile. Sunt o mulțime de resturi de TIE-uri acolo şi...

Nawara se uită la datele pe care R5-ul său le derula pe ecran.

— Resturi de X-interceptor. Dar noi nu am pierdut pe nimeni.

— Nu, nu am pierdut pe nimeni. O parte din furie se scurse din vocea lui Wedge. Bineînțeles, nu asta spun oamenii lui Zsinj. Ei spun că au ucis deja *Escadrila Vagabond*, chiar aici, apărând convoiul aşa cum ar fi trebuit să o facă. Apoi am sosit noi şi le-am arătat că suntem mai greu de ucis a doua oară.

Nawara clipi din ochi.

— Dar asta nu are mai mult sens decât atacarea convoiului.

— Nu, nu are, dar nu avem timp să încercăm să ne dăm seama de asta acum. Ajungeți pe Tatooine. Vom căuta supraviețuitori aici, apoi ne vom întoarce pe Coruscant şi vom raporta. Ne vedem acolo într-o zi sau două. Wedge suspină. Dacă până atunci veți avea vreo idee genială despre ce s-a întâmplat aici, eu unul ştiu că voi fi mai mult decât dispus să o ascult.

Capitolul 30

Kirtan Loor ar fi tremurat de indignare, însă letargia disperării avea întâietate. Ştia că zilele îi erau numărate şi nu ar fi mizat pe două cifre nici dacă i s-ar fi dat cea mai mare dintre şanse. Presupunea cu bună ştiinţă că singurul motiv pentru care încă mai trăia era pentru că Ysanne Isard se bucura la gândul că el se ghemuia de frică, îngrozindu-se de fiecare nouă zi.

Cu toate astea, chiar şi în faţa unei morţi sigure, Loor admira foarte mult modul în care Isard îi adusese pe el, pe Zsinj şi Noua Republică într-un joc simplu de manevre. *Escadrila Vagabond* ar fi fost şi ea prinsă în capcană, dacă operaţiunea lor nu ar fi întârziat... *şi dacă eu nu intram în joc.*

La mai puţin de 24 de ore de la ambuscada de la Alderaan, Zsinj trimisese un mesaj către Coruscant prin intermediul a ceea ce mai rămăsese din sistemul Imperial HoloNet, în care indica faptul că el şi oamenii săi atacaseră convoiul de bacta deoarece, conform surselor sale, bacta era contaminată şi ar fi agravat problema virusului Krytos. Mai afirmase că *Escadrila Vagabond* fusese prezentă, indicase că ştiau că bacta era contaminată şi că intenţionau pe deplin ca aceasta să fie distribuită pe Coruscant pentru *a scăpa de gunoiul xeno* pe care Imperiul îl lăsase în urmă. Afirmase că nu avusese de ales decât să distrugă convoiul şi *Escadrila Vagabond*, apoi implorase lumea să răstoarne guvernul Noii Republici şi să se alăture steagului său. Singura problemă cu mesajul său, care fusese difuzat pe întreaga lume, fusese că urmase cu aproximativ şase ore după un raport despre atacul asupra convoiului. Acest raport fusese transmis de guvern şi includea imagini holografice luate de membrii *Escadrilei Vagabond* şi comentate de aceştia. Afirmaţia lui Zsinj că ar fi distrus unitatea se dovedise a fi falsă şi contribuise la a face ca restul comentariilor sale să pară la fel de nesigure.

Loor clătină din cap. Ysanne Isard îi dăduse în mod clar lui Zsinj informaţii despre convoi. Raportul lui conform căruia trimisese o *Escadrilă Vagabond* proprie pentru a elimina convoiul a ajuns în mod clar prea târziu pentru ca ea să i-l poată transmite lui Zsinj. Loor o anunţase cu doar 16 ore înainte să o facă, însă momentul în care Zsinj trimisese mesajul către Coruscant sugera cu tărie că îi luase cel puţin o zi să ajungă la Alderaan de oriunde fusese *Pumnul de Fier*. Toate astea însemnau că mesajul care fusese direcţionat către Loor şi care îl avertiza de misiunea escadrilei ajunsese, cumva, şi la Isard. Ea acţionase pe baza acelui mesaj iniţial, apoi primise mesajul al lui Loor mai târziu. Apariţia *Escadrilei Vagabond* însemna că Zsinj nu aşteptase ca unitatea reală să-şi facă apariţia – pur şi simplu lovise şi îi distrusese pe toţi. *Escadrila Vagabond* îl făcuse de ruşine în trecut, iar aceasta era şansa lui de a se răzbuna pe ei, lucru pe care credea cu adevărat că îl făcuse. Povestea cu bacta contaminată era în mod clar un gând ulterior pentru a-i linişti pe cei care ar fi putut fi afectaţi de distrugerea atâtor resurse de bacta.

Pierderea bactei fusese o grea lovitură dată speranţelor celor de pe Coruscant. În plus, un raport al unui birou de contabilitate guvernamental indica faptul că exista mai puţin ryll disponibil decât se credea. Mai mulţi membri ai Consiliului Provizoriu sugeraseră că fusese furat, dar statisticienii arătaseră că insuficienţa era

de fapt rezultatul unei bune distribuții. Rezervele anterioare, care ar fi trebuit să ajungă timp de două luni, scăzuseră la şapte săptămâni, deoarece mai multă cantitate ajunsese la mai multe persoane.

Lui Loor i se păru amuzant faptul că guvernul încă mai lupta cu fantoma Împăratului; lucrarea Imperiului fusese cea care îi determinase pe toți să caute adevărul în spatele declarațiilor guvernului. Faptul că Republica le spunea cetățenilor ei tot ce era de spus nu împiedica lumea să se gândească că ar putea fi ceva mai mult în această poveste. *Procesul de cultivare a încrederii este îndelungat; învățarea acesteia este unul şi mai lung. Iar Ysanne Isard a învățat, în scurt timp, că nu mai poate avea încredere în mine.*

Dacă nu ar fi făcut nimic şi i-ar fi transmis pur şi simplu mesajul când îl primise, complotul ei l-ar fi discreditat pe Zsinj, ar fi dus la pierderea bactei şi ar fi cauzat distrugerea *Escadrilei Vagabond*. Deşi ea nu avea nicio dovadă că el intenționase să fure bacta şi să o folosească în interes propriu, el ştia că ea nu avea nevoie de dovezi pentru a-l condamna. Ea ştia că era suficient de inteligent pentru a vedea cât de puternic l-ar fi putut face acea bacta. Dacă ar fi reuşit, ar fi acumulat suficientă putere pentru a începe să joace la nivelul ei. Acum era doar un ratat.

Iar eşecurile, în ceea ce o priveşte, sunt lipsite de valoare. Ea se va debarasa de el de îndată ce va apărea o utilizare optimă pentru el. *Ceea ce înseamnă că trebuie să găsesc ceva ce să fac eu însumi înainte să o facă ea.*

Loor îşi permise astfel să râdă şi să alunge o parte din teamă. Avea planuri de făcut, planuri mari. *Planuri pentru viitor şi planuri pentru a mă duce pe mine în viitor.*

* * *

Gavin Darklighter îşi drese vocea şi ciocăni uşor în uşa de la biroul Comandantului Antilles.

— Scuzați-mă, domnule.

Wedge îşi ridică privirea de la birou, puțin cam posomorât şi cu ochii pierduți.

— Cu ce te pot ajuta, Gavin?

— Aş vrea să vă vorbesc, dacă se poate. În particular, domnule.

Wedge se îndreptă în scaun, apoi dădu din cap şi îi făcu semn lui Gavin să se aşeze în fața biroului. Câteva apăsări de taste înlăturară listele holografice de numere care atârnau în aer deasupra biroului lui Wedge. Lui Gavin i se părură a fi rapoarte de intendență, dar nu putea fi sigur, deoarece citea holograma din cealaltă parte.

— Ce este, Gavin?

Cum să încep? Gavin se aşeză, apoi îşi privi mâinile.

— Ah, domnule, noi, adică escadrila, am discutat situația de pe Alderaan. A fost într-adevăr destul de rău. Adică, cei din *Grupa Doi* am văzut-o de două ori, atunci când ne-am dus să-i luăm pe piloții TIE, iar distrugerile păreau chiar mai grave decât am crezut.

Wedge dădu din cap şi îşi frecă ochii.

— Ştiu. Am ajutat la editarea şi prezentarea raportului guvernamental despre ambuscadă. *Pumnul de Fier* al Lordului Zsinj a făcut o treabă de primă clasă în a sfârteca convoiul de la un capăt la altul.

Gavin se încruntă.

— Când am vorbit cu ceilalți, mi-au spus că ați fost destul de tăcut în legătură

cu toate astea... despre moartea lui Mirax şi toate celelalte. Adică, nu o cunoşteam nici pe departe la fel de bine ca dumneavoastră, desigur. Am cunoscut-o în timpul escapadei pe Coruscant, când am venit în secret, şi mi-a plăcut de ea. Nu romantic, ştiţi... nu că ar fi fost ceva în neregulă cu ea, dar chiar şi eu am văzut că era interesată de Corran. Oricum, îmi amintesc că aţi venit să-mi vorbiţi despre Lujayne Forge când au ucis-o Imperialii, şi ştiu cât de mult m-a ajutat şi m-am gândit...

— Te-ai gândit că m-ar ajuta să-mi las tristeţea să se vadă?

— Ei bine, cei mai buni prieteni ai dumneavoastră nu sunt aici pentru a vă ajuta. Căpitanul Celchu este în închisoare, Prinţesa Leia a dispărut din peisaj, iar dumneavoastră şi Mirax eraţi apropiaţi, aşa că...

Wedge zâmbi şi oftă, apoi se lăsă pe spate în scaun.

— Apreciez asta, Gavin, mai mult decât ştii tu. Cred că, în ceea ce o priveşte pe Mirax, sunt încă în stare de şoc. Nu a existat nicio urmă de ea sau de *Pulsar Skate*, aşa că o parte din mine vrea să creadă că a comis o eroare de astronavigaţie şi a efectuat un salt în altă parte, că nu a fost deloc acolo.

— Cred că tuturor ne-ar plăcea să credem asta, domnule.

— E ridicol, desigur, dar acesta este unul dintre motivele pentru care nu sunt pregătit să o las să plece. Wedge se încruntă. Se pare că toţi cei pe care îi cunosc, toţi prietenii pe care mi-i fac, sunt sfârtecaţi de Imperiu sau de o mică ramură malignă a acestuia. Lupta împotriva Stelelor Morţii... ei bine, dacă cineva murea acolo avea cumva un sens. Convoiul, însă, aducea doar bacta pe o lume bolnavă. Chiar dacă morţile lor au reuşit să catalizeze Consiliul Provizoriu să ia o decizie în privinţa lui Zsinj, vieţile lor au fost irosite şi cred că m-am săturat de acest tip de risipă.

Gavin îşi ridică privirea.

— Mergem după Zsinj?

Wedge bătu din datapadul său.

— Treceam în revistă informaţiile referitoare la resursele noastre pentru a porni împotriva lui. Nu ştiu prea multe detalii şi nici n-aş putea să-ţi spun vreunul dintre ele dacă le-aş şti, dar lovirea acestui convoi a făcut din Zsinj o ţintă importantă. Amiralul Ackbar vrea aceste date destul de repede, aşa că ar trebui să mă întorc la ele.

— Cum spuneţi dumneavoastră, domnule.

Wedge se sprijini în faţă pe coate.

— Uite, Gavin, apreciez că ai venit aici şi că ai vorbit cu mine despre Mirax. Nu cred că sunt pregătit să merg până la capăt acum, dar mă descurc. Doare, dar mă descurc.

Gavin clătină din cap.

— Da, domnule. Să vă ascundeţi, nu faceţi decât să amânaţi lucrurile. Dacă vă hotărâţi vreodată că vreţi să vorbiţi cu cineva...

— Vei fi prima persoană la care voi apela.

Wedge zâmbi şi îi schiţă lui Gavin un salut scurt.

— Du-te şi odihneşte-te... şi asta e valabil şi pentru restul escadrilei. Dacă vom merge după Zsinj, vreau să fim pregătiţi să ne mişcăm cât mai repede posibil.

* * *

Borsk Fey'lya rămase în spatele biroului său şi îşi netezi blana cremoasă din jurul feţei.

— Te rog, intră, Asyr Sei'lar. Sunt onorat că cel mai nou as al *Escadrilei Vagabond* are timp să mă viziteze.

Bothana cu blană alb cu negru îşi înclină capul cu respect, apoi rămase în poziţie de drepţi când uşa se închise în urma ei.

— Sunt onorată că m-a remarcat un membru al Consiliului Provizoriu.

— *Te-a remarcat*? Draga mea, este cu totul imposibil să nu fii remarcată. În afară de performanţele tale în escadrilă, ai fost de-a dreptul uluitoare la petrecerea Dan'kre din seara aceea. Te rog, ia loc. Nu e nevoie de formalităţi aici, nu-i aşa?

Fey'iya rămăsese în picioare până când Asyr se aşezase pe scaun. Se mişca cu o uşurinţă şi o forţă de care el îşi amintea că le posedase în tinereţe. Deşi nu trecuse mult peste potenţialul fizic maxim, putea deja să vadă cât de mult pierduse de când fusese de vârsta ei. Borsk Fey'lya îşi dădea seama, de asemenea, că dacă ar fi avut din nou vârsta ei, ar fi fost îndrăgostit de ea. O găsea destul de atrăgătoare, recunoscând de bunăvoie că strălucirea albă din blana ei îi dădea un aspect periculos. Focul din ochii ei violeţi ameninţa, de asemenea, să îl seducă, dar cu maturitate – spre deosebire de oameni – el se îndepărtă de vanitatea personală. În timp ce un bărbat ar putea lua o amantă de vârsta ei pentru a-şi dovedi virilitatea continuă, pentru Fey'lya acea alegere ar dovedi că nu se concentrase încă suficient de mult asupra a ceea ce era cu adevărat important în viaţă. *Acumularea puterii.*

— Doresc să-ţi transmit, Asyr, felicitările şi adulaţia poporului de pe Bothawui. Eşti pe drumul cel bun pentru a lua loc în rândul constelaţiei de eroi Bothani, cum ar fi *Martirii* şi chiar predecesorul tău din *Escadrila Vagabond*, Peshk Vri'syk. Ai eliberat Coruscantul şi acum zbori cu cea mai faimoasă escadrilă a Noii Republici. Părinţii tăi sunt foarte mândri de tine, iar alţi părinţi Bothani de pretutindeni nu au practic nicio reţinere atunci când vine vorba ca odraslele lor să te aleagă drept model de urmat.

— Mulţumesc, domnule Consilier. Ochii violeţi ai lui Asyr clipiră. Aş crede că părinţii ar putea găsi modele mult mai bune pentru copiii lor decât mine.

— Poate, dar nu ar trebui să mă îngrijoreze relaţia ta cu omul, *Galen*. Fey'lya greşise intenţionat numele iubitului ei şi fu rasplatit de o tresărire de furie care îi ondulă părul de pe gât şi cap. Xenofilia nu este necunoscută printre noi, iar aventura ta adaugă o notă de romantism imaginii tale. *Galen* al tău pare foarte capabil să se descurce într-o mare varietate de situaţii – un exemplu fiind felul cum a dezamorsat problema Kre'fey. În plus, eşti destul de discretă – admirabil de discretă, de fapt.

— Numele lui este Gavin, Gavin Darklighter. Vărul lui a fost unul dintre cei care au murit distrugând prima Stea a Morţii.

— Şi *martirii* noştri au murit pentru a permite Alianţei să distrugă a doua Stea a Morţii. Este potrivit ca moştenitorii a două tradiţii eroice să găsească alinare împreună. Fey'lya ridică o mână pentru a o calma. Te rog, iartă-mă dacă această menţionare a problemelor tale personale te-a înfuriat. Nu am vrut să provoc niciun disconfort. Înţeleg pe deplin genul de legături care se pot crea între cei care îndură greutăţi împreună. Alţii nu acceptă la fel de bine lucrurile pe care le consideră diferite.

— Mulţumesc, domnule Consilier. Asyr se încruntă puternic. Alţi membri ai comunităţii Bothane de aici sunt de-a dreptul Imperiali în ceea ce priveşte atitudinea lor xenofobă.

— Asta nu e bine deloc. Dacă îmi permiţi, poate că te pot ajuta cu această

problemă. Am numeroase ocazii să vorbesc cu diverse grupuri – Bothani şi nu numai – aici şi pe Bothawui. Nu face bine nimănui să fii persecutată pentru lucruri care, de fapt, sunt în afara controlului tău. Am fost tânăr odată. Ştiu cât de fierbinte poate fi sângele cuiva. Îmi voi folosi influența pentru a face ca atitudinile să se schimbe.

— Ar fi foarte amabil din partea dumneavoastră.

— Mă bucur să fiu de folos. Fey'lya zâmbi. De fapt, am sperat să-ți fiu de folos când te-am invitat aici, dar nu acesta era subiectul pe care voiam să-l abordez.

Asyr îi întâlni privirea fără ezitare.

— Da, domnule?

— Ai făcut parte din misiunea de la Alderaan, din câte îmi amintesc, da?

— Da. Am zburat pentru Comandantul Antilles. Am avut atâtea ucideri pentru că el a stat în spate şi m-a acoperit.

— Înțeleg. Fey'lya îşi apăsă mâinile împreună, deget cu deget. Momentul sosirii voastre în sistemul Alderaan a devenit un punct de interes pentru indivizii cu idei conspirative din guvern şi din afară. Ați întârziat, iar convoiul a fost distrus.

Ochii tinerei Bothane se îngustară.

— Dacă am fi ajuns la timp, am fi fost decimați, la fel ca şi convoiul.

— Chiar aşa, corect, şi este un lucru bun că ați întârziat. Totuşi, vă dați seama că testele efectuate pe mostrele de gheață bacta care au fost aduse pe Coruscant arată că bacta era contaminată şi deteriorată… în acord cu afirmațiile Lordului Zsinj.

— Iertați-mă, domnule, dar acele mostre au fost explodate, fierte instantaneu şi pline cu resturi. Faptul că au fost contaminate şi nefolositoare nu este chiar o surpriză.

— În condiții normale, aş fi de acord cu tine.

— Ce vi se pare neobişnuit la aceste circumstanțe?

Fey'lya îi adresă un zâmbet îngăduitor.

— În mod clar, orarul convoiului a fost divulgat Lordului Zsinj. Din moment ce facțiunea Xucphra de pe Thyferra a considerat de cuviință să trimită bacta către Noua Republică, putem presupune că facțiunea rivală Zaltin a fost cea care l-a informat pe Zsinj despre transport. Chiar şi aşa, nu putem exclude posibilitatea ca membri ai acestui guvern să fi sabotat efortul de a aduce bacta pe Coruscant.

— Nu puteți vorbi serios. Asta i-ar face pe Mon Mothma sau pe alții să pară nişte monştri care s-au coborât la nivelul lui Ysanne Isard sau mai jos.

— Bineînțeles că nu cred că este cazul, dar problema este că alții cred că este posibil. Mi-e teamă că ai putea fi implicată în toate acestea din cauza apartenenței tale la *Escadrila Vagabond*. Îşi apăsă mâinile pe birou şi se aplecă în față. Vreau să te protejez de orice posibil dezastru care ar putea să vină pe parcurs.

— Dezastru?

— *Escadrila Vagabond* va fi trimisă împreună cu unitatea operativă care va fi folosită pentru a-l pedepsi pe Lordul Zsinj. S-ar putea foarte bine ca acest incident de la Alderaan să însemne că anumiți ofițeri superiori din armată văd *Escadrila Vagabond* ca pe o problemă. Implicarea ta într-o acțiune care să distrugă escadrila ar elimina această problemă. Nu spun că asta se va întâmpla, bineînțeles, dar s-ar putea întâmpla şi aş dori să pun la punct o asigurare care să prevină acest lucru.

Capul lui Asyr se ridică.

— Ce fel de asigurare?

Fey'lya făcu un gest spre ea cu mâinile deschise.

— Aş vrea să pregăteşti un raport care să indice că întârzierea sosirii *Escadrilei Vagabond* a fost produsul unei erori umane.

— Un astfel de raport ar putea fi folosit pentru a întări teoria conspirației.

— Dacă ar fi să îl folosesc într-o astfel de calitate, da, ar putea, dar nu aş face asta niciodată.

— Niciodată? Asyr ridică o sprânceană. Ştiți proverbul Bothan care spune: *Niciodată înseamnă că încă nu s-a ivit ocazia potrivită.*

— Atunci ar trebui să-mi modific afirmația – nu l-aş folosi niciodată, decât dacă aş considera că este necesar pentru a limita exagerările umane. Doar ştii că – şi virusul Krytos este doar un exemplu – capacitatea de cruzime a oamenilor față de ai lor este infinită. Membrii umani ai Alianței nu s-au întors împotriva noastră sau a *Escadrilei Vagabond*, dar asta nu înseamnă că nu o vor face niciodată. Fey'lya bătu cu o gheară pe biroul său. Eşti Bothană. Te-ai născut cu obligații şi responsabilități. Scrierea acestui raport este doar una dintre ele.

Asyr încuviință.

— Înțeleg, domnule.

— Bine. Vreau acel raport în 72 de ore. Să nu mă dezamăgeşti.

— Nu, domnule. Asyr se ridică de pe scaun şi îşi plecă capul în fața lui. Înțeleg prețul eşecului, domnule, şi nu intenționez să mă încarc cu această datorie.

Capitolul 31

Este prea uşor. Deşi totul decurgea absolut conform planului său, Corran Horn simțea că îl pândeşte un dezastru fără margini. Imperialii care stăteau lângă intrarea în peşteră nu se obosiseră să facă niciun comentariu în timp ce el şi Urlor mergeau pe coridorul întunecat spre latrine. Mergeau aproape unul de celălalt, lăsând imaginile în infraroşu ale corpurilor lor să se contopească într-unul singur, creând o singură imagine pentru monitoarele IR de la ambele capete ale coridorului.

Odată intrați în zona latrinelor, Corran îşi scosese tunica şi o înmuie în unica chiuvetă, apoi îşi trase la loc haina umedă. Îşi înmuie la fel de bine capul, apoi îi zâmbi lui Urlor prin apa care-i curgea pe față.

— Sunt gata.

Urlor ridică o sprânceană stufoasă. Corran aprobă din cap.

Da, trebuie să plec. Nu am de ales. Corran îi dădu o palmă pe braț, apoi se îndreptă spre intrare. Urlor îl urmă, îl bătu pe spate, apoi se îndreptă înapoi spre cavernă, clătinându-se uşor dintr-o parte în alta pentru a-şi extinde imaginea IR.

Mulțumesc, prietene.

Corran, încă îmbibat de apă, se întoarse la stânga şi merse mai departe spre mină. Îşi menținu pasul lent şi se întorcea în lateral pentru a prezenta un profil îngust monitorului IR de lângă poartă. Nu era sigur că acest lucru va minimiza cu adevărat imaginea sa termică, dar merita să încerce. Părul şi tunica lui udă ar fi fost mai eficiente în acest sens. Eforturile lui Urlor de a prezenta o țintă mare mai sus pe coridor ar putea, de asemenea, să ajute la eliminarea observării lui. La treizeci de paşi dincolo de latrine, ajunse la poarta dublă. Pipăi în întuneric de-a lungul suprafeței metalice şubrede, căutând lacătul şi lanțul. Degetele sale trecură uşor peste tastatura numerică de pe încuietoare, dar rezistă tentației de a încerca combinații la întâmplare. Nu ştia dacă un eşec ar fi declanşat sau nu o alarmă undeva, dar ştia că încercarea de a afla combinația corectă ar fi durat suficient timp pentru a-l face mai uscat decât un Bandit Tusken.

Doar dacă nu am noroc, şi nimeni nu este atât de norocos.

De la încuietoare până la uşa opusă, Corran număra şaisprezece verigi şi tresări. Corran apucă grilajele porții, le depărtă cât mai mult posibil, apoi îşi strecură umărul drept prin deschizătura. Expiră cât putu de mult, îşi trecu un picior prin ea, apoi împinse şi trecu restul corpului până în partea cealaltă. Se ghemui de cealaltă parte a porții şi se frecă pe piept.

Noroc că niciunul dintre ceilalți nu a vrut să încerce să iasă.

În afară de unii dintre prizonierii mai în vârstă şi de câțiva dintre cei bolnavi, nimeni nu ar fi încăput pe acolo. Rămânând jos, îşi croi drum înainte. Când ajunse la intrarea în coridorul minei, se întoarse şi îşi permise un oftat liniştit.

Nu-mi vine să cred cât de proşti au fost. Corran îşi dădu seama că critica sa la adresa gardienilor nu era corectă, în primul rând pentru că lipsa lor de securitate părea deficitară doar în lumina teoriei sale despre orientarea închisorii în sine.

Niciun prizonier întreg la minte nu ar încerca să evadeze şi să se îndrepte mai adânc în măruntaiele planetei. Relaxarea în asigurarea căii de acces spre mină

servea drept indiciu puternic că minele nu ofereau nicio cale de ieşire – dacă ar fi oferit, ar fi fost mai multă securitate.

Securitatea se bazează pe două lucruri: orientarea ciudată a închisorii şi faptul că dacă cineva va reuşi să iasă din închisoare, plecarea de pe orice lume pe care ne aflăm nu este deloc asigurată. Corran se cutremură. *Dacă ne aflăm în adâncurile lui Hoth, în deşertul de pe Tatooine sau în partea din spate a lui Kessel, această încercare de evadare se va sfârşi destul de repede.*

Corran continuă în ciuda acelor gânduri nefaste, care îi stârniră noi sentimente de nelinişte. Ajunse la trapa care ducea în peşteri şi o găsi deschisă. *Ei bine, poate că sunt norocos, doar un pic.* S-ar fi simțit şi mai norocos dacă ar fi avut o lanternă proprie, dar prizonierii nu aveau acces la nimic mai sofisticat din punct de vedere tehnologic decât o lopată. Pentru a naviga prin întuneric, tot ce avea ca să-l ghideze era strălucirea slabă a luminilor chihlimbarii de la baza proiectoarelor pe care le foloseau când lucrau în mină. Corran le cartografiase mental aşa cum un astronom cartografia constelațiile, şi ştia exact încotro să se îndrepte pentru a ajunge la încărcătorul de pietriş. După ce se orientă spre obiectivul său, se ridică în picioare şi începu să se îndrepte în josul pantei.

Durerea îi explodă în mijlocul spatelui, amorțindu-i picioarele. Se aruncă în față şi încercă să se ghemuiască, dar picioarele îl ignorară. Ştia, după durerea din spate şi din genunchi, care se loveau în cădere, alternativ, de panta de piatră, că nu avea coloana vertebrală secționată. Deşi asta era o veste bună, părea să pălească în contextul mai larg al faptului că fusese atacat în mină. Ajunsese la podea şi se opri pe spate. Simțea furnicăturile arzătoare ale simțurilor care îi reveneau în picioare, dar acestea se simțeau ca plumbul şi nu aveau nicio putere în ele. Avalanşa oferită de pietriş combinată cu slăbiciunea picioarelor sale îl ținu la pământ, ceea ce deveni o problemă distinctă atunci când o umbră voluminoasă eclipsă câteva dintre luminile chihlimbarii. Strălucirea portocalie, deşi foarte slabă, ilumina clar marginea lopeții ridicate pe care o ținea bărbatul.

— Nu e nimic personal, Horn, dar tu eşti calea mea de ieşire de aici.

Derricote?

— Cum ai trecut de poartă? N-aveai cum să te strecori prin ea.

Lopata rămase ridicată pregătită pentru o lovitură de deasupra capului.

— Am bani ascunşi, în multe conturi. Am mituit un paznic pentru combinația încuietorii porții, la fel cum îi mituiesc pentru ingredientele nectarului meu.

Fă apel la vanitatea lui. Câştigă timp pentru a te putea mişca.

— Foarte isteț, Generale.

— Şi sunt prea deştept ca să te las să îți revii. La revedere…

Lopata începu să cadă. Corran se rostogoli spre stânga şi simți lopata ricoşând din umărul său drept. Se aşteptă la o altă lovitură, dar în schimb îl auzi pe Derricote gâfâind şi lopata zdrăngănind pe pământ. Pietrişul şuieră în timp ce silueta lui se răsuci în raza vizuală a lui Corran. Auzi un mârâit, apoi sunetul unui corp căzând, dar silueta lui Derricote rămase în picioare. Întinzându-se înapoi cu mâna dreaptă, Corran apucă mânerul lopeții, îl răsuci şi învârti capătul metalic. Acesta îl surprinse pe Imperial în partea din spate a picioarelor, răsturnându-l. Pietrişul îl împroşcă pe Corran în timp ce Derricote căzu la pământ. Rostogolindu-se în genunchi, Corran izbi cu lopata în stomacul bărbatului, iar când mâinile lui Derricote coborâră pentru a-şi acoperi burta, Corran îl surprinse cu o lovitură în cap.

Derricote rămase fără vlagă.

— E mort?

Corran se uită spre locul de unde venise vocea.

— Jan?

— Da.

— Cum?

Bărbatul mai în vârstă se apropie suficient de mult încât Corran să poată auzi foşnetul umed al tunicii sale.

— Am observat că Derricote nu era prin preajmă... e prea mare ca să nu-l vezi. Urlor mi-a spus că ai plecat. Am presupus că te-a turnat, aşa că am venit să te opresc. Când l-am văzut stând lângă tine, a trebuit să fac ceva.

Corran întinse mâna pentru a-i verifica pulsul carotidian lui Derricote şi găsi cordonul împletit pe care Jan îl folosea pentru a-şi lega părul la spate, înfăşurat în jurul gâtului bărbatului. I-l înmână înapoi lui Jan, apoi verifică pulsul lui Derricote.

— Slab şi firav. Probabil că i-am spart craniul.

— Lasă-l. Vor crede că a căzut încercând să scape. Ne putem întoarce înainte să observe.

Corran clătină din cap.

— Nu pot s-o fac. Dacă îl găsesc aici, vor şti că noi cunoaştem secretul *Lusankyei*. Nu vom mai ieşi niciodată. Apucă partea de sus a braţului drept al lui Jan. Vino cu mine. Putem târî cadavrul şi să-l ducem undeva. Nu-l vor găsi niciodată până când nu vom fi plecaţi de mult.

Bărbatul mai în vârstă râse uşor.

— Oh, vor observa plecarea mea mai repede decât a oricui altcuiva. Din acest motiv nu pot pleca.

— Şi deoarece îi vor ucide pe ceilalţi.

— Da.

— O să mă întorc după tine, să ştii. Oricând voi avea liber, îl voi pune pe Wedge să aducă escadrila şi vă vom scoate de aici.

— Ştiu, fiule. Mă bazez pe asta. Jan îl bătu pe umeri. Poate că nu l-am cunoscut niciodată pe bunicul tău, dar sunt sigur că ar fi fost mândru de tine. Şi eu sunt. Fie ca Forţa să fie cu tine.

— Şi cu tine, domnule.

— Curăţă semnele de luptă. Dacă îl târăşti pe Derricote cu tine, îţi voi da un avans şi apoi voi raporta că lipseşte. Îl vor căuta, dar nu vor căuta în locurile în care te-ai putea ascunde. Te vom acoperi cât mai mult timp posibil, dar orice mai mult de douăsprezece ore ar fi un lucru optimist.

— Am înţeles, Jan.

Corran se ridică şi începu să tragă trupul lui Derricote de un braţ spre încărcătorul de pietriş. Jan apucă de celălalt braţ al Imperialului şi îl ajută. Îl ridicară împreună pe balustrada de siguranţă. Corran verifică dacă Derricote avea puls la gât.

— Nimic. S-a dus.

— Într-o zi, poate, nimeni nu va mai fi nevoit să moară în slujba Imperiului.

— De acord.

Îl ridicară şi îl lăsară să cadă. Deşi Corran nu îl putea vedea pe Derricote lovindu-se, auzi un pocnet.

— Din nou, Corran, fie ca Forţa să fie cu tine.

— Mulțumesc. Ne vom întâlni din nou.

Corran îi strânse mâna lui Jan, apoi se urcă pe balustradă şi se lăsă încet în întuneric. Păşi peste trupul lui Derricote, apoi se ghemui şi se furişă sub banda transportoare. Sub banda însăşi, unde aceasta trecea prin compartimentul motorului, Corran pipăi conturul unei găuri în tabla de oțel care căptuşea groapa. O văzuse pentru prima dată cu o săptămână în urmă, când scotea pietrişul din groapă, şi ştia că era ceea ce îşi dorea a fi un tunel de evadare.

Acum, sper că Derricote o să încapă. Corran se luptă cu trupul grăsanului până la gaura lată de 60 de centimetri şi îl bagă prin ea. Auzi un alt impact înăbuşit, apoi se strecură el însuşi în gaură. *Trebuie să meargă.*

Corran observase anterior că nu exista un panou de acces la compartimentul motorului. Dacă motorul se strica, trebuia să fie accesat dintr-un cu totul alt punct, ceea ce însemna că exista o altă cale de acces în compartiment. În interiorul acestuia, Corran dăduse de o pasarelă cu grilă de oțel. Se târî, făcând o recunoaştere prin atingere. În cele din urmă, în partea stângă a compartimentului, lângă un loc de acces, găsi un întrerupător de lumină şi îl apăsă. Un panou slab asigură iluminarea camerei. Corran îl târî rapid pe Derricote până la trapa închisă, apoi stinse din nou lumina. Ascultă cu atenție lângă trapa metalică, dar nu auzi nimic. Cu gura uscată, cu nările pline de praful provenit din pietriş, Corran roti mânerul interior al trapei şi o împinse încet înainte. Sistemul de zăvorâre şuieră puțin şi scârțâi un pic, de asemenea, iar toate acestea i se părură lui Corran a fi sunetele emise de o cameră de tortură Imperială. Fiind sigur că alertase deja toate forțele Imperiale de prezența sa, Corran deschise cu grijă trapa de acces.

Camera dreptunghiulară de cealaltă parte a deschiderii era goală. Corran dădu drumul aerului din plămâni – fără să-şi dea seama că până în acel moment îl ținuse. Ca să fie sigur, înainte să intre în cameră, trase corpul lui Derricote şi îl împinse prin trapă. *Până acum a fost bun ca greutate suplimentară.* Derricote căzu pe podeaua încăperii, iar Corran alunecă uşor prin trapă după el. Închise trapa în urma lui şi târî corpul lui Derricote până la uşă. Dincolo de ea se afla un coridor cilindric de aproximativ trei metri în diametru. O bandă roşie de gresie cobora în spirală prin el, pornind de la mijlocul lui Corran şi sfârşind pe tavan la cincisprezece metri distanță.

Decorații! Şi cine a spus că Imperialii sunt cu toții posaci?

Corran porni pe coridor şi se trezi poticnindu-se în stânga. Ca să înrăutățească lucrurile, corpul lui Derricote alunecă în aceeaşi direcție. Valuri de amețeală îl loviră pe Corran în timp ce încerca să meargă drept pe coridor. În cele din urmă îşi pierdu echilibrul şi căzu, sfârşind cu coloana vertebrală apăsată de linia roşie la aproximativ un metru în interiorul coridorului. În mod straniu, faptul că stătea întins acolo i se păru normal, chiar dacă putea vedea că era întins pe unul dintre pereții laterali ai tunelului. Scutură din cap ca şi cum asta ar fi lămurit problema, apoi îşi lăsă capul să alunece înapoi şi să se odihnească pe dalele roşii.

Bineînțeles că da! Acesta trebuie să fie un coridor de tranziție. Gravitația este orientată după banda roşie. Te duce de la poziția cu susul în jos la cea normală.

Gândind astfel, Corran se ridică în picioare şi începu să-l tragă pe Derricote. Umerii îl dureau din cauza efortului, dar nu avea nicio intenție să-l lase în urmă. Găsirea unui loc în care corpul lui Derricote să poată fi ascuns sau lăsat să cadă de la înălțime înainte să fie descoperit, le-ar fi oferit căutătorilor Imperiali ceea ce doreau şi i-ar fi dat timp lui Corran să-şi finalizeze evadarea.

Atâta timp cât vor căuta un om gras, nu mă vor căuta pe mine.

Ajuns la capătul îndepărtat al tunelului, Corran se îndreptă. Încăperea în care se afla, deşi slab luminată, părea a fi o cameră de serviciu. Vedea panouri care se ocupau de controlul climei, precum şi de energia electrică şi alte facilităţi fără de care trăise până de curând. După numărul de zone diferite de pe panoul de control al climei, ştia că instalaţia de dincolo de uşă era destul de mare. Ascultă la uşa din fibroplast, dar nu auzi nimic de dincolo de ea. Inspiră adânc, apoi apăsă pe butonul de dezactivare a uşii şi se ghemui în umbră în timp ce uşa se deschidea. Uşa oferea accesul la un hol destul de opulent, care îi amintea, destul de slab, de imaginile pe care le văzuse cu Palatul Imperial.

Grozav, evadez dintr-o închisoare pentru a mă trezi într-un fel de palat al unui Moff Imperial. Cu siguranţă e mai bine decât puţul din care tocmai am ieşit, dar să ies de aici neobservat nu va fi atât de uşor. Ridică din umeri. *Însă nu este scopul acestui exerciţiu să fie uşor – scopul este evadarea. Deci voi evada.*

Capitolul 32

Nawara Ven trasă o gheară prin inelul de umezeală lăsat pe masă de cana lui cu băutură. *N-ar trebui să fiu aici. Asta e o nebunie.* Mai bău un pic din berea amară şi picantă. *Asta e o nebunie.*

Nu ar fi trebuit să se afle în apropierea unui cafe-bar, cu atât mai puţin a unui loc întunecat şi plin de fum ca *Raiul Huttilor*. Acuzarea îşi reluase pledoaria şi îl lăsase pe Nawara într-o mare încurcătură. Deşi dovezile prezentate fuseseră, în mare parte, circumstanţiale, era un munte de circumstanţe. Avea martori de circumstanţă, dar nimic care să infirme faptele de fond pe care acuzarea îşi întemeia cazul, ceea ce însemna că, în cele din urmă, nu avea nimic.

De aceea mă aflu aici.

Cu două ore în urmă, primise un mesaj care solicita întâlnirea. L-ar fi ignorat, dar era semnat *Hes Glillto*, numele pe care Lai Nootka şi-l asumase în ultima sa călătorie pe Coruscant. Whistler aflase numele de la Iella, iar asta îl determinase pe droid să marcheze mesajul când acesta ajunsese la Nawara. Whistler raportă, de asemenea, că nu există nicio modalitate de a da de urma expeditorului… Mesajul venise printr-un terminal public.

Nu este un lucru bun ca un avocat să fie predispus la întâlniri cu martori misterioşi pentru a-şi susţine cazul. Dacă persoana pe care urma să o întâlnească era chiar Lai Nootka, cazul împotriva lui Tycho s-ar fi năruit mai repede decât un droid reparat de Jawa. Nootka putea dovedi că se întâlnise cu Tycho în noaptea în care Corran afirmase că îl văzuse pe Tycho întâlnindu-se cu Kirtan Loor. Odată stabilit acest fapt, ar fi arătat că Tycho nu avea de ce să se teamă de Corran şi, prin urmare, nu avea niciun motiv să-l vrea mort.

Bineînţeles, nu am niciun motiv să presupun că va fi Nootka. Probabil că va fi doar un narcoman oarecare care vrea să facă bani în schimbul unor zvonuri. Nawara îşi ridică paharul pentru a-l termina, dar înainte să poată înghiţi lichidul, văzu o siluetă înaltă şi zveltă intrând în cafe-bar. Silueta purta o mantie cu glugă care îl ascundea în întregime. *Era exact aşa cum apăruse Nootka în descrierea pe care i-o făcuse Corran.* Nawara se îndreptă în timp ce silueta străbătea mulţimea, apoi se strecură pe celălalt loc al cabinei. Nawara îi întinse mâna.

— Nawara Ven.

O pereche de mâini omeneşti cu degete lungi ieşiră de sub mantie şi se presară pe masă.

— Ştiu cine eşti.

— Şi tu nu eşti Lai Nootka. Ochii lui Nawara se îngustară. Ai de gând să mă duci la el?

— Nu. Mi-aş cere scuze pentru înşelăciune, dar nu-mi pare rău. Lai Nootka nu va veni. Este mort.

— Ce? Poţi dovedi asta?

— E mort şi nu o pot dovedi. Vocea bărbatului veni pe un ton scăzut, dar puternic, din interiorul golului umbrit de gluga mantalei. Pot, totuşi, să dovedesc că nu cu Kirtan Loor s-a întâlnit clientul tău în noaptea în care l-a văzut Corran Horn.

Lekkuurile lui Nawara se răsuci în timp ce neîncrederea îi inundă vocea.

— Mă înşeli şi apoi te aştepţi să te cred? Cum poţi dovedi asta?

Bărbatul îşi trase gluga înapoi suficient de mult pentru a lăsa să pătrundă puţină lumină, iar Nawara simţi că i se strânge inima.

Seamănă cu fantoma Marelui Moff Tarkin.

— Pot dovedi, Nawara Ven, pentru că eu sunt Kirtan Loor şi nu am fost nicidecum aproape de Tycho Celchu în noaptea aceea. De fapt, nu l-am întâlnit niciodată.

— Şi poţi dovedi unde te aflai?

— Da. Am destule dovezi pentru a te convinge. Loor zâmbi uşor. Şi dovezi despre spionii din Noua Republică care îl vor mulţumi chiar şi pe Generalul Cracken.

Ce! E prea frumos ca să fie adevărat. Nu se poate întâmpla aşa ceva.

Maxilarul lui Nawara se deschise.

— Minţi. Nu poţi fi cine spui că eşti.

— Pot şi sunt. Voi depune mărturie în numele clientului tău, cu condiţia ca Noua Republică să fie dispusă să-mi ofere imunitate de la urmărirea penală pentru orice activitate pe care am întreprins-o în numele Imperiului. Îmi vor plăti un milion de credite, îmi vor crea o nouă identitate şi mă vor scoate de pe Coruscant. Le voi spune tot ceea ce vor să ştie, şi încă în plus. Fiecare agent Imperial de pe Coruscant va fi demascat. E foarte simplu.

— Dar… Mintea lui Nawara se frământa. Implicaţiile a ceea ce spusese Loor erau uluitoare. Cum putem fi siguri?

Loor apucă mâna lui Nawara şi îşi înfipse propria palmă într-una din ghearele lui Nawara. O picătură de sânge ţâşni în sus. Nawara auzi sunetul unei ţesături care se rupea, apoi îl văzu pe Loor ştergând sângele cu o fâşie ruptă din tunica lui. Îi aruncă pânza însângerată lui Nawara, apoi rupse o altă fâşie din cămaşă şi îşi legă mâna.

— Du pânza la Comandantul Ettyk. Pune-o să facă un duplicat al dosarului meu Imperial, apoi fă o comparaţie între ADN-ul duplicatului şi cel al probei. Trebuie să o compare cu un duplicat al dosarului – dacă o face cu dosarul însuşi, alţii ar putea descoperi că mă verifici. Odată ce eşti sigur că sunt cine spun că sunt, vei încheia afacerea pentru mine. Este o afacere de tipul *acceptă sau nu*, fără negocieri. După ce ai încheiat afacerea, vei ţine o conferinţă de presă. La un moment dat, în timpul conferinţei, când doreşti tu, vei spune: *Sunt foarte încrezător, extrem de încrezător, că vom câştiga.* Nu cred că te-am auzit spunând asta până acum în cadrul procedurii, aşa că acesta va fi semnalul.

— Nu, nu cred că am spus asta. Ştiu că nu am simţit-o.

— Când vei da semnalul, voi trimite un alt mesaj pentru a aranja preluarea. În acel moment, tu şi Iella Wessiri mă veţi putea lua. Nu vreau să văd pe nimeni altcineva, doar pe tine şi pe ea. În tine trebuie să am încredere, iar pe ea o cunosc suficient de bine ca să am încredere. Tu nu mă poţi trăda, iar ea nu o va face. Dacă văd pe oricine altcineva – orice altceva – nimeni nu va beneficia de informaţiile mele. Ai înţeles?

Nawara aprobă încet din cap.

— Am înţeles.

— Bine. Ai cinci ore la dispoziţie.

— Cinci ore! Nu e prea mult timp, mai ales că este miezul nopţii.

Nawara se încruntă. Era cât pe ce să adauge că nu putea convoca o conferinţă

de presă la două sau trei dimineața, dar presa funcționa într-o atmosferă suficient de frenetică încât să le poată spune să se întâlnească cu el pe Kessel la prânz şi ei vor găsi o cale să fie acolo.

— Am nevoie de mai mult timp.

— Nu-l ai. Loor dădu din cap o dată, iar gluga alunecă înainte pentru a-şi ascunde din nou fața. Nici eu nu-l am. Toate astea se vor întâmpla după programul meu. Dacă nu se întâmplă aşa, dacă apar probleme, multora le va părea rău. Pot să-l eliberez pe clientul tău şi să ofer Coruscantul Noii Republici. Pentru asta cer atât de puțin. Ai grijă să se întâmple.

Capitolul 33

Corran se înghesui înapoi în colțul dulapului de bibliotecă şi aşteptă. Hotărâse că era mai bine că nu avea un cronometru, pentru că s-ar fi uitat în permanență la el. I se părea că stătea ascuns de ani de zile, deşi ştia că abia trecuseră mai mult de cincisprezece minute. *Nu pot decât să sper că unii dintre criminalii pe care i-am vânat s-au simțit aşa cum mă simt eu acum, în timp ce mă vânează trupele de şoc.*

Reuşise să facă o recunoaştere sumară a facilității în care se afla şi ajunsese la două concluzii. În primul rând, lipsa totală a ferestrelor sugera că această incintă era subterană. Având în vedere preferințele generale pentru privelişti mărețe şi turnuri înalte pe care le văzuse în arhitectura Imperială de pe Coruscant, acest lucru îl făcea să creadă că, indiferent cum arăta suprafața planetei, nu merita să fie văzută. Acest lucru, la rândul său, îl făcu să creadă că suprafața era inospitalieră şi, prin urmare, nu era un loc în care să vrea să călătorească fără un echipament adecvat.

În al doilea rând, ajunsese la concluzia că trebuia să existe o ieşire secretă din incintă. În afară de tunelul care ducea înapoi la închisoare, singurul mijloc vizibil de ieşire era un lift care avea o tastatură şi care, în mod clar, necesita un cod pentru a funcționa. Dacă presupunea că Mofful care deținea locul ar fi avut codul pentru lift, nu-şi putu imagina că nu avea şi o ascunzătoare privată. Din nefericire, inspecția sa grăbită a zonei nu-i dăduse niciun indiciu evident cu privire la locația acesteia.

Singurul lucru pe care îl găsise fusese o rampă de gunoi. Trăsese corpul lui Derricote până acolo şi îl aruncase înăuntru. Auzise distinct zgomotul de împroşcare, apoi se ridică un miros respingător, aşa că închise trapa. Abia când îşi dădu seama că el însuşi nu mirosea mult mai bine, decise că, dacă situația se înrăutățea, va pătrunde prin tobogan şi îşi va încerca norocul să scape pe acolo.

Incinta Imperială avea o configurație care semăna foarte mult cu secțiunea transversală a unui vânător TIE. Ascensorul, toboganul de gunoi şi zona de utilități formau un nucleu central prin care trecea un coridor lung. Acesta se intersecta cu două coridoare în unghiuri drepte, câte unul la fiecare capăt. Toate coridoarele aveau tavane înalte şi uşi care se ramificau din ele la fiecare şapte metri sau cam aşa ceva.

Prima impresie de opulență nu fusese diminuată în timpul cercetării facilității. Întregul amplasament fusese decorat cu panouri de lemn maro-auriu şi ornamente sculptate manual. Nefiind obişnuit cu stilul de viață al celor bogați, Corran nu putu să identifice lemnul, dar era destul de sigur că mirosul slab de trandafir care umplea aerul provenea de la el. Îşi făcu o notă mentală să o întrebe pe Erisi ce fel de lemn era, presupunând că ea ar fi ştiut. Mai impresionante decât mobilierul din lemn erau imensele peisaje exotice care ocupau pereți întregi în unele dintre camere. Unele erau pline cu apă şi aveau peşti viu colorați care înotau prin ele. Altele conțineau atmosfere dense, cețoase sau medii mlăştinoase în care se agitau şi se strecurau diverse chestii. Fiecare cameră avea propriul peisaj exotic privat şi, în timp ce majoritatea creaturilor păreau inofensive, câteva dintre ele păreau de-a dreptul mortale.

În ciuda faptului că se sperie de apariția bruscă a mai multor bestii luminoase de-a lungul peretelui unei încăperi întunecate, Corran se bucură de prezența acestor

spații exotice. Unele specimene erau suficient de mari pentru ca echipamentul de scanare a formelor de viață să aibă probleme în a-l diferenția de ele, îngreunând astfel cercetările. Din experiența sa, acest tip de echipament era cel mai valoros pentru a determina unde nu se aflau formele de viață, astfel încât cercetările să se limiteze la locurile în care se găseau. El presupunea că, dacă căutătorii ar fi fost forțați să treacă prin sită peste nivel, i-ar fi putut ocoli într-un joc mortal de-a v-ați ascunselea. Dar, pe de altă parte, nu se bazase pe natura metodică a trupelor de şoc şi pe modul în care îşi desfăşurau activitatea. În timpul cercetării sale, o echipă de opt oameni veniseră cu turboliftul şi detaşase imediat doi oameni în centrul facilității. Cei şase rămaşi se împărțiră în două echipe de câte trei şi se apucară să cerceteze fiecare aripă, cameră cu cameră. Odată ce terminau într-o cameră, închideau uşile şi foloseau un datapad pentru a seta încuietorile şi a sigila camera.

Se ferise de ei cât de bine putuse, dar continuau să vină. În cele din urmă se trezise înghesuit în ceea ce, în strălucirea aurie a xenosferei acvatice mari de pe un perete, părea a fi o bibliotecă foarte frumoasă. Rafturile de pe trei pereți erau căptuşite cu cutii după cutii de datacarduri. Ambele birouri din încăpere aveau tablete de date cu module holo care puteau oferi o experiență de scanare a datelor complet tridimensională. Scaunele păreau toate confortabile şi, dacă încăperea nu ar fi fost construită la o scară Imperială imensă, ar fi putut să o considere confortabilă.

Avea totuşi ciudățeniile ei. În timp ce mergea, călcă într-un desen circular de pe podea. Ar fi crezut că era o continuare a modelului din lemn încrustat, dar i se părea rece şi sintetic pe picioarele goale. Abia păşise pe el când o imagine holografică fu proiectată în jos din tavan şi umplu cercul. Corran sări înapoi şi îşi ridică mâinile pentru a se proteja. Înaltă de trei metri, o imagine a Împăratului se holba la el. Figura părea puternică şi aproape maiestuoasă – nu era deloc imaginea omului sucit şi răuvoitor care răsturnase Vechea Republică şi crease Imperiul. Figura cu glugă şi mantie stătea acolo, ridicându-şi încet mâinile spre tavan. Apoi reveniră pe lângă el, dispărând în timp ce mantia le acoperea, apoi figura se restrânse la proporții mai umane şi se topi în cerc. Acea manifestare îl nelinişti atât de tare pe Corran, încât căută imediat un adăpost. Observă un rând lung şi jos de dulapuri sub peisajul xenosferic. Deschise una dintre uşile dulapurilor, dar constată că nu putea vedea mare lucru înăuntru. Spațiul mirosea a închis; mirosea a mucegai şi îi amintea de ascunzătoarea pe care o găsise Tycho pentru ca membrii *Escadrilei Vagabond* să se ascundă în timp ce se pregăteau să elibereze Coruscantul.

Dacă ar mai fi existat o altă alegere, ar fi făcut-o, dar pocnetul cizmelor pe podeaua din fața uşii îi spuse că timpul lui se epuizase. Se târî peste câteva cutii mici şi intră într-un spațiu îngust, apoi trase uşa. Dulapul fusese compartimentat – se trezi într-un pătrat care abia avea latura de un metru, deşi compartimentul se întindea în spate pe aproape doi metri de la uşă. Un cadru gros de traverse metalice susținea greutatea xenosferei din oțel transparent de deasupra lui şi a apei pe care o conținea. Panouri din fibroplast căptuşeau compartimentul pe toate laturile şi se simțeau solide ca piatra până la nivelul posteriorului şi a coloanei vertebrale. Se trase şi intră în jumătatea din spate a compartimentului. Aranjă cutiile şi canistrele în partea din față a dulapului pentru a-l proteja, dar ştia că până şi o privire superficială i-ar fi dezvăluit prezența.

Sper că au un loc frumos în sanctuarul ăsta pentru capul meu. Acidul din stomac îi urcă în gât, dar îl înăbuşi şi îndură arsura. *Probabil că nu doare la fel de*

tare ca proiectilele de blaster. Încercă să-şi amintească durerea din momentele în care fusese împuşcat – la Talasea şi în mină – dar senzația părea distantă şi fără legătură cu ceea ce ştia că avea să simtă în scurt timp.

Auzi voci înăbuşite de cealaltă parte a uşii cabinetului. Clicuri şi şuierături le însoțeau. *Ce puteau să discute?* În ciuda durerii din coloana vertebrală şi a arsurii din gât, Corran surâse. *Poate că a hotărât vreunul dintre ei că percheziționarea acestor cabinete este o prostie, pentru că Derricote nu avea cum să se ascundă aici.*

Apoi, prin tălpile picioarelor, simți o uşoară vibrație care zgudui cadrul dulapului. *Dacă percheziția dulapurilor era motivul pentru care se certau, echipa mea a pierdut, ceea ce înseamnă că am pierdut şi eu.* O altă uşă de dulap se închise, mai aproape dacă ar fi judecat după intensitatea vibrației. Apoi simți freamătul unui dulap care se deschide, urmat de un tremur puternic când acesta se închise.

Asta e bine. Devine frustrat. Nu este nimeni în dulapuri. Nu poate fi nimeni în dulapuri. Sunt prea mici pentru a ascunde pe cineva, mult prea mici. Corran îşi trase picioarele până la piept şi îşi înfăşură mâinile în jurul genunchilor. Chiar auzi dulapul de lângă al lui deschizându-se. Un comunicator făcu clic. I se păru că aude cuvântul *Liber*. Apoi simți clar că dulapul se trântise. Corran se strânse la loc în colț.

Nu e nimeni aici. Nu e nimic de văzut. Nimeni nu se ascunde aici. Totul este liber.

Uşa se deschise.

Nu e nimeni aici. Acest dulap este gol.

O lumină străfulgeră înăuntru, începând de la capătul cel mai îndepărtat.

Gol, gol, gol, gol. Totul e liber.

Lumina trecu peste el.

Ce pierdere de timp să cauți în acest dulap. E gol. Nu e nimeni aici.

Lumina se stinse înainte să-i atingă fața. Casca de soldat, care în mintea lui Corran căpătase proporțiile şi urâțenia unei fantome de Hutt, se trase înapoi.

— Este gol. Nu e nimeni aici.

Corran îşi strânse mai tare genunchii pentru a-şi împiedica inima să-i izbucnească cu putere din piept.

— Eşti sigur?

Disperarea explodă în Corran.

Ce fel de idiot s-ar închide în aceste dulapuri?!

Uşa se trânti şi reveni întredeschisă când zăvorul magnetic nu o încuie. Corran surprinse o parte dintr-un schimb aprins de replici dintre soldații din trupele de şoc. Comentariul inițial îi scăpase, dar replica tăioasă se auzea tare şi clar.

— Dacă e suficient de prost să încerce să scape, e suficient de prost să se ascundă în acele dulapuri. Termină de verificat ultimele două dulapuri, apoi sigilează camera. Nivelul ăsta e liber, aşa că mergem mai sus.

Corran auzi celelalte dulapuri deschizându-se şi închizându-se, dar fusese ca un trosnet al unei furtuni care trecuse pe lângă el. Nu îndrăzni să se relaxeze şi se lovi cu capul de partea de sus a dulapului când un soldat redeschise uşa către compartimentul său. Senzația de arsură din plămâni se potrivea cu cea din gât, apoi expiră încet şi trase o nouă gură de aer. Ar fi vrut să sară afară din dulap, să scape din limitele sale asemănătoare unui sicriu, dar nu ştia dacă soldații părăsiseră încăperea. Aşteptă din nou. Ştia că avusese noroc, dar reuşi să se convingă că nu fusese doar norocul cel care îl salvase. În timpul petrecut în cadrul Forței de Securitate Coreliană, participase la nenumărate căutări de suspecți. Venise un

moment în care ştia, în sinea lui, că suspectul fugise, iar atenția lui slăbise. Din ceea ce spusese unul dintre soldați, concluzionase că biblioteca era ultima încăpere care trebuia percheziționată la acel nivel; dacă era aşa, probabil că soldatul care verificase dulapurile se plictisea de moarte.

A devenit neglijent tocmai pentru că era plictisit. Corran zâmbi şi începu să respire un pic mai normal. *Bine că avea casca pe cap, altfel ar fi putut să mă miroasă.*

Mai aşteptă un pic, chiar dincolo de punctul în care ar fi vrut să îşi iasă din fire. Se luptă împotriva panicii care îi creştea în inimă. *Dacă mă panichez, mor. Fii calm. Ai fost şi în situații mai tensionate. Ia-o uşor.* Se concentră pe respirație şi aşteptă să-i scadă pulsul, apoi se strecură afară din dulap. Se trezi singur în bibliotecă. Luminile din interiorul xenosferei îi ofereau o iluminare suficientă pentru a se orienta, dar tot nu era sigur de ceea ce căuta. Bănuia că era prea mult să pretindă ca vreunul dintre seturile de datacarduri din cutii să conțină planuri care să-i permită să evadeze din cameră. Totuşi, efectuase destule percheziții în fortărețe criminale ca să i se pară uşor de închipuit că o cutie de datacarduri ar fi putut fi un instrument fictiv care, atunci când ar fi scos sau răsturnat, ar fi deschis uşa unei ascunzători secrete sau, mai bine zis, către vizuina Moffului.

Ar trebui să fie ceva obscur – ceva la care nimeni nu ar alege să se uite intenționat. Cu acest criteriu ca şi parametru de căutare, găsi o mulțime de opțiuni. Marea varietate a colecțiilor de datacarduri îl impresiona. Dar fiecare cutie pe care o încerca conținea datacardurile corespunzătoare. *Măcar îmi pot îmbunătăți mintea cât timp sunt prins aici. Cu suficient timp, aş putea deveni expertul galaxiei în tot felul de lucruri, inclusiv în lumi despre care nu am auzit niciodată, cum ar fi acest Corvis Minor.*

Scoase de pe raft cutia subțire etichetată *Istoria completă a lui Corvis Minor* şi fu dezamăgit când nu se deschise nicio uşă secretă. Era pe punctul să o pună la loc, când remarcă faptul că greutatea ei nu părea să fie tocmai potrivită. Deschise cutia şi îi căzu în mână un blaster mic şi compact. *Dacă un blaster este considerat ca fiind Istoria completă a lui Corvis Minor, mă gândesc că nu este un loc bun pentru o vacanță.*

Puse cutia deoparte şi verifică bateria blasterului. O jumătate de duzină de focuri. Probabil că nu va trece prin armura soldaților, dar i-ar putea face să se adăpostească. Ținând blasterul în mână, continuă să cerceteze biblioteca. Nu mai găsi nicio surpriză şi renunță la speranța că exista o *istorie* ca a lui Corvis Major care să conțină ceva mai substanțial în materie de armament. *Cum ar fi un X-interceptor.*

Frustrat de lipsa de succes a căutării sale, îşi îndreptă atenția spre datapaduri. Nu era sigur că acel computere i-ar fi fost de mai mare ajutor decât inventarierea bibliotecii, dar presupuse că ar putea obține câteva informații de bază care să-l ajute. Cele mai multe datapaduri dedicate includeau informații de bază despre mediul în care se aflau. Ceva la fel de simplu ca o hartă care arăta ruta de evacuare în caz de incendiu sau invazie Rebelă l-ar fi îndrumat spre ieşiri.

Cu condiția să pot intra în sistem. Dacă Whistler ar fi fost cu el, droidul ar fi putut pătrunde cu uşurință în sistem. Deşi ştia el însuşi câteva lucruri despre coduri, se bazase atât de mult pe abilitățile lui Whistler, încât nu putea efectua decât atacuri rudimentare asupra unui sistem. *Dacă există o parolă pentru a avea acces la sistem, sunt blocat.*

Porni dispozitivul holografic de la cel mai mic dintre birouri. Deschise câteva dintre sertare, căutând un fel de datacard ar putea conține informații despre parolă, când un cuvânt apăru suspendat deasupra holo-dispozitivului:

[ÎNTREBARE]:

Zâmbetul lui Corran înflori. Oricine îl folosise ultima oară, încheiase închizând dispozitivul în loc să îl deconecteze de la computer. Atât de adânc într-o incintă Imperială secretă, şansele ca un spion al Alianței să ajungă la acel terminal erau minime, iar dacă procedura de securitate pentru obținerea accesului era destul de laborioasă, simpla închidere a dispozitivului putea părea o alternativă tentantă, deşi nesigură, pentru a face sistemul sigur. *Oricare ar fi motivul, nu mă deranjează.*

Corran deschise un registru al sistemului şi merse la baza de date *Lusankya.* Sute de nume defilară prea repede pentru ca el să le poată citi, aşa că, la următoarea solicitare, îşi căută propria fişă. Părea destul de completă şi, în mod cert, era la zi cu datele despre el de când se înrolase în *Escadrila Vagabond.*

Fără îndoială, opera lui Tycho.

Evidenție un fişier de date etichetat *Lusankya* şi văzu un scurt istoric al şederii sale în închisoare. Comparând data precizată a sosirii sale cu cea din partea de jos a imaginii holografice, îşi dădu seama că se afla în captivitate de şase săptămâni standard. Era mai mult decât reuşise să numere, dar interogatoriul său fusese plin de zile pierdute şi distorsionate. De asemenea, observă un alt fişier. Lângă legenda *CStatus:* se afla codul *RI.* Corran îl alese şi primi o explicație rapidă care pluti deasupra biroului.

RI: Rezistent în faza inițială.

Notă: Subiectul nu a putut fi determinat să tragă asupra pictogramelor corecte, deşi a fost supus unor intenții ostile ale acestora în cadrul simulării. Rezistența sa în a doua rundă de testare s-a manifestat mai repede decât în etapa anterioară. Subiectul nu este potrivit pentru convertire.

Corran se holbă la cuvintele verzi care ardeau în aer deasupra biroului. Când se gândise la asta, presupusese că zborurile din simulator pe care le făcuse erau doar parte dintr-o tehnică de interogare. Respectiva tehnică îi permisese să zboare, ceea ce îl făcuse să se simtă bine. Dacă lucrurile erau făcute corect, acel sentiment de bine putea fi transferat către Imperiali, apoi le spunea ce voiau să ştie. Îşi putea imagina că funcționase cu mulți oameni – ar fi fost tentați să dea informații fără să-şi dea seama ce făceau. În mod clar, nu asta încercase Isard să facă cu el.

A încercat să mă transforme într-un monstru, la fel ca pe Tycho. Voia să devin o unealtă pe care să o folosească împotriva Alianței. Se cutremură şi îşi dori să-şi poată deschide cumva țeasta şi să-şi răzuiască din creier amintirile a ceea ce îndurase.

Ochii i se îngustară. *Ei bine, condiționarea nu a funcționat. Nu sunt unealta ta. Sunt duşmanul tău şi, când voi ieşi de aici, o să-ți fac rău.*

Reveni la interogare şi consultă dosarul lui Tycho Celchu. *În sfârşit, voi avea o dovadă!* Corran accesă din nou baza de date de pe *Lusankya* şi apăru codul *CStatus.* înainte ca el să se uite cu adevărat la informația menționată acolo. *RI.*

Nici vorbă de aşa ceva. Acela a fost codul meu. Accesă datele şi se dădu în spate, uimit.

RI: Rezistent în faza inițială.

Notă: Deşi răspunsul inițial al subiectului la pictogramele Imperiale a fost pozitiv, acest lucru părea a fi un efect al anilor petrecuți la Academia Imperială. Nu a durat mult timp. Subiectul a atacat agresiv pictogramele Imperiale. Când aceste pictograme au fost suprapuse cu fluxurile de date ale Alianței, contradicția a făcut ca subiectul să devină catatonic. Subiectul nu este potrivit pentru conversie.

Dar asta nu e posibil. Tycho e un spion. Ştiu sigur asta!

Furia îl sfâşie pe Corran şi îi provoacă o imensă durere în creier. Voia să creadă că Ysanne Isard plasase acea informație astfel încât el să nu creadă că Tycho era un spion, însă ea nu avea de unde să ştie că el va ajunge aici pentru a o vedea. În plus, faptul că el avea aceste cunoştințe nu ar fi servit la nimic în beneficiul ei. Chiar şi în ipoteza în care Tycho ar fi fost ucis de către Republică, iar lui Corran i s-ar fi permis să scape şi să arate că Tycho fusese nevinovat: asta ar fi provocat conflicte în Noua Republică, dar cât de mult? Merita oare şarada elaborată de a-l lăsa să scape?

Se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe prin cameră. Isard îi alimentase ura față de Tycho şi îi susținuse convingerea că Tycho fusese un spion. Asta nu avea niciun sens. Din dosarul lui ar fi ştiut că ar fi fost mult mai torturat pe dinăuntru dacă i s-ar fi spus că se înşelase şi că greşeala lui era la baza procesului de trădare şi de ucidere a lui Tycho. Propriul său simț al onoarei personale l-ar fi mâncat pe dinăuntru când ar fi realizat că un om nevinovat urma să fie condamnat pentru o crimă din cauza propriei sale greşeli.

Pierdut în gândurile sale, păşi în cercul din mijlocul podelei. Împăratul coborî asupra lui şi Corran sări înapoi. Mârâind în sus către imagine, merse mai departe prin ea.

— Ce mizerie ai creat cu Imperiul tău.

Corran realiză că acțiunile lui Isard nu aveau niciun sens pentru el, pentru că aborda lucrurile cu un simț al eticii de tip Imperial – o etică care îl înspăimânta. Îi alimentase ura față de Tycho pentru că îi oferise ei un buton la care ştia că el va reacționa. Ura lui era necugetată, iar ea voia ca el să nu gândească deloc.

Odată ce mă făcea să reacționez prin emoții, mă putea manipula. Problema era că sentimentele mele în favoarea celorlalți membri ai Escadrilei se suprapuneau peste ura mea față de Tycho. Şi, poate, doar poate, undeva, în adâncul sufletului meu, nu mă îndoiam de el. Totuşi, există dovezi că un spion are legătură cu Escadrila Vagabond.

Se întoarse la datapad şi bătu numele întregului personal din cadrul escadrilei sau al personalului de suport. Rezultatele apărură negative. Simțindu-se puțin frustrat, apelă din nou dosarul lui Tycho şi citi părțile referitoare la perioada petrecută de acesta pe *Lusankya*. Detaliile erau destul de mult în concordanță cu ceea ce îi spusese Tycho: nu-şi amintea prea multe din timpul petrecut acolo, apoi fusese transferat la Akrit'tar. Dosarul *Lusankya* făcea referire la evadarea sa din acea incintă şi includea câteva note despre viața lui Tycho de atunci, dar nu includea prea multe detalii până când datele începuseră să fie transmise de la sursa din *Escadrila Vagabond*. Cercetâd din nou pe îndelete, Corran începu să pună lucrurile la punct în minte. Dacă Tycho nu era spion Imperial, atunci nu s-ar fi întâlnit cu Kirtan Loor. Oricât de sigur era Corran că îl văzuse pe Loor în acea seară, recunoştea faptul că îl văzuse mai devreme în cursul zilei în Palatul Imperial şi asta îl zdruncinase şi l-ar fi putut face cu uşurință să îl identifice în mod eronat pe un Duros cu pelerină cu glugă ca fiind Loor. Bucăți şi frânturi de lucruri începeau să se aşeze la locul lor.

Printr-un simplu proces de eliminare, reduse lista de posibili spioni, însă un nume urcă rapid în fruntea listei.

Nu există îndoială – dar asta am crezut şi despre Tycho. Trebuie să plec de aici şi să verific nişte lucruri. Nu-mi pot permite să mă înşel de data asta.

Se uită în sus, în timp ce Împăratul se înălța deasupra lui. Corran făcu un pas înapoi.

— Ştii, egoul pur şi simplu necesar pentru a-ți pune imaginea în propria ta incintă este de necrezut.

Acest afişaj nu făcea altceva decât să ocupe spațiu. I se părea o altă dovadă inutilă de paradă Imperială. Pe urmă se gândi că, la fel cum dulapurile ascundeau structura care susținea xenospațiul, holograma făcea mai mult decât un singur lucru.

Îi împiedică pe oameni să stea în acest loc.

Corran făcu un pas în față şi se orientă pentru a fi pe aceeaşi direcție cu Împăratul. Lumea se întunecă uşor în timp ce holograma se aşezase deasupra lui, dar cu colțul ochiului stâng surprinse momentan scânteia roşie a unui laser de reperare de calitate inferioară care era proiectat spre el. Mai pâlpâi şi se stinse de câteva ori, apoi holograma Împăratului dispăru din jurul lui. În timp ce făcea acest lucru, cercul se deplasă şi începu să coboare sub nivelul podelei. Gaura cilindrică se închise deasupra lui, apoi un panou de mărimea unui om glisă în fața lui. Prin el văzu portalul de intrare către o *navetă-tunel* privată şi luxoasă.

Asemănător cu cea pe care o foloseam pentru a muta prizonierii de la centrul de detenție la tribunalul de pe Corellia, deşi acesta este mult, mult mai frumoasă.

Panoul se închise şi platforma circulară începu să urce din nou. Corran se trezi din nou în bibliotecă şi zâmbi. Se duse la datapad, se întoarse la solicitarea pe care o descoperise inițial, apoi închise holo-dispozitivul. Ridicând blasterul de rezervă, făcu iarăşi un salt în imaginea Împăratului. Ascensorul îl coborî din nou şi intră în *naveta-tunel*. În compartimentul din față găsi o tastatură şi nişte comenzi, dar habar nu avea cum să programeze destinațiile. În partea de sus, văzu un buton roşu pe care scria *Întoarcere* şi îşi puse mâna deasupra lui.

Nu ştiu unde mă va duce, sau cât timp îmi va lua să ajung acolo, dar oriunde e mai bine decât aici.

Apăsă butonul şi se lăsă pe spate în speranța că se va bucura de călătorie.

Capitolul 34

Asta e, atunci. Loor zâmbi şi întrerupse sunetul care însoțea imaginile holografice ale conferinței de presă a lui Nawara Ven. Twi'lekul spusese fraza. Noua Republică va deveni noua casă a lui Loor. *E foarte bine că a murit Corran Horn... faptul că am fi fost în aceeaşi tabără l-ar fi ucis oricum.*

Loor împături un mic datapad transportabil şi-l strecură în buzunar. După aceea, odată ce părăsea biroul, avea de gând să folosească un site de acces public pentru a se conecta şi a trimite instrucțiunile legate de modul în care urma să fie preluat de Nawara Ven. Transmiterea din biroul său ar fi fost mai uşoară, dar ar fi crescut probabilitatea ca o copie a mesajului să ajungă în mâinile lui Isard. Deşi plănuia să fie ascuns bine de Rebeli în momentul în care ea ar fi descoperit că lipseşte, voia să aibă cât mai mult timp la dispoziție pentru ca dispariția lui să aibă loc.

La birou, copiase fişierele de pe datapadul de pe birou pe un datacard.

— Helvan, vino aici.

Unul dintre şefii celulei operative din cadrul Serviciului Special de Informații intră în biroul său.

— Domnule.

Loor îi întinse datacardul.

— Tocmai a fost făcut un anunț privind procesul lui Celchu care mă face să cred că va exista o atenție destul de mare centrată pe dezbaterile de astăzi. Vom profita de acest lucru. Acestea sunt planurile şi autorizația pentru o lovitură asupra celei mai mari zone de depozitare a bacta a Republicii, cea din *Invisec.*

— Cea păzită de miliția lui Vorru?

— E vreo problemă cu asta?

— Nu, domnule, ținta nu este mai sigură decât orice altă locație Rebelă. Doar că până acum ne-am abținut să lovim țintele pe care le păzeşte el...

— Într-adevăr. Loor ridică din umeri. O omisiune din partea mea. Vorru se credea imun la mânia noastră. Acum va afla că s-a înşelat.

Un zâmbet încercă să se strecoare pe fața bărbatului din SSI, dar nu reuşi să facă mai mult decât să tragă de colțurile gurii.

— Domnule, când vom ataca?

— Instanța de judecată începe dimineața devreme. Programează lovitura să aibă loc odată cu primul martor. Asta vă oferă aproximativ cinci ore.

— S-a făcut, domnule.

— Foarte bine, Helvan. Mă faci să fiu mândru de tine.

— Mulțumesc, domnule.

Omul din cadrul Serviciului Special de Informații se întoarse şi practic ieşi în fugă din birou. Loor ar fi râs, dar se temea că asta i-ar fi trădat adevăratele intenții. Atacul pe care îl concepuse ar fi necesitat o forță de atac de treizeci de agenți ai Serviciului de Informații Secrete – în număr de trei celule. Stabilise ca țintă o unitate de bacta pentru că ştia că Isard ar fi fost de acord şi ar fi putut renunța, chiar şi pentru o clipă, la temerile ei față de el. Îl alesese pe Vorru ca țintă atât pentru a lovi

în vanitatea omului, cât şi pentru a-l putea răni personal înainte să-l vândă Rebelilor. *Înfige vibrolama în țintă şi modulează rata de oscilație.*

Loor pregăti planurile pentru a i le transmite lui Isard, adăugând o notă în care preciza că intenționa să supravegheze personal operațiunea, iar apoi le trimise. Îşi închise datapadul, apoi aruncă o ultimă privire pe fereastra sanctuarului său la galaxia strălucitoare de stele sintetice de sub el.

Vor mai fi şi alte turnuri şi alte şanse de a se ridica la asemenea înălțimi.

Dintr-un capriciu, aprinse toate luminile şi le lăsă să ardă ca un far în noapte, în timp ce părăsea biroul şi pornea în cea mai periculoasă misiune pe care o întreprinsese vreodată.

* * *

Frecându-şi ochii de somn, Leila Wessiri intră în biroul lui Halla Ettyk.

— Arăți la fel de posomorâtă precum mă simt şi eu.

Halla o privi cu ochii injectați de sânge.

— Nu ştii nici măcar jumătate. Nawara Ven m-a sunat puțin după miezul nopții. Am petrecut două ore întâlnindu-mă cu el şi cu diverşi membri ai Consiliului Provizoriu. Totul este o nebunie.

— De ce vrei să mă implici în asta?

Halla zâmbi.

— Pentru că tu ai fost cea care a nutrit mici îndoieli cu privire la vinovăția lui Tycho Celchu. Acum avem un martor care îi poate confirma nevinovăția. Trebuie să-l aducem aici, iar tu îl vei ajuta pe Nawara să facă această treabă.

Iella clipi din ochi.

— Un martor? L-a găsit pe Lai Nootka?

— Nu. Halla se aşeză la loc şi o lumină răutăcioasă jucă în ochii ei căprui. Este cineva care a cerut prezența ta. A spus că are încredere că tu ni-l vei aduce.

Cine ar putea fi? Ochii Iellei se îngustară.

— Spune-mi un nume.

— Nu pot. Biroul ăsta nu e suficient de sigur. Halla arătă spre fereastră şi spre draperiile trase peste ea. Cineva pe care l-ai cunoscut bine, cândva.

Iella se încruntă din cap. *Draperii? Perdele?* Îi căzu falca. *Kirtan Loor?*

— Nu se poate.

— Ba da. Numele de cod este *Behemoth.*

— Desigur. *E cel mai mare agent de informații pe care l-am adus până acum.* Care-i treaba?

Halla căscă.

— Îmi pare rău. Nawara tocmai şi-a ținut scurta conferință de presă, aşa că *Behemoth* ştie că afacerea este încheiată. Nawara va veni aici şi va aştepta până când *Behemoth* îi va transmite un mesaj cu privire la preluare. Am aranjat ca tu să primeşti o navă de transport blindată. Îl vei duce pe *Behemoth* la o casă conspirativă, Nawara Ven îi va lua declarația, apoi îl vei îmbarca şi îl vei aduce aici la timp pentru proces. Îl vrem să intre şi să iasă repede… contăm pe confidențialitate, pentru că ar trebui să dețină suficiente informații despre operațiunile militare Imperiale încât aproape oricine ar putea să-l vrea mort.

Iella încuviință.

— Nu ți-e teamă că îl voi ucide?

— Înainte să-l absolvi pe Celchu de uciderea lui Horn? Nu, nu mă tem. Cracken îl va dori după aceea, dar singura mea îngrijorare este impactul lui asupra acestui proces. Halla ridică din umeri, apoi îşi suflă o şuviță de păr negru de pe față. Ți-am spus deja că a încheiat un acord de imunitate, aşa că singura dreptate care se va face în acest caz este să-l achităm pe Celchu. Ştii cum funcționează astfel de înțelegeri.

— Da, put mai rău decât sudoarea unui Hutt, dar dai ceva pentru a obține ceva. Iella suspină. Nu-ți face griji, îl voi aduce în siguranță.

— Niciodată nu mi-am făcut griji pentru asta.

Iella arătă spre holo-dispozitivul de pe celălalt birou al încăperii.

— Trebuie să vorbesc cu Diric.

Halla se încruntă.

— Nu este o idee bună.

— Dacă nu o fac, mă va aştepta. Întotdeauna a făcut-o, dar nu mai este chiar atât de puternic.

— Fără detalii, da?

— Da.

— Dă-i drumul. Halla se ridică în picioare şi îşi netezi pliurile fustei. Mă duc pe hol să pregătesc ceva fierbinte, întunecat şi stimulant. Pot să-ți aduc ceva?

— Te rog.

Iella se aşeză la birou şi introduse numărul de acasă în comunicator. Zâmbi din reflex când îi răspunse Diric.

— Eu sunt.

— Aşa este, şi zâmbeşti. Diric îşi înăbuşi un căscat cu mâna. Iartă-mă. Ce faci? Ai nevoie de ceva? Pot să verific orice.

— Nu, nu, sunt bine, serios. Îşi forță zâmbetul să se lărgească. Am sunat doar ca să te anunț că nu mă voi întoarce acasă în această dimineață.

— S-a întâmplat ceva? Iritarea străbătu fața lui Diric. Nu, nu are cum să fie asta, dacă zâmbeşti. Ceva bun, atunci?

— Muncă, muncă despre care nu pot să-ți spun. O să ți se pară fascinant atunci când voi putea.

— Abia aştept. Se pare că te aşteaptă o zi importantă. Apoi aruncă o privire în lateral pentru o clipă şi aprobă din cap. Ia nişte fructe şi pune-le împreună cu prânzul tău, ca să poți lua o gustare dacă va fi o pauză. Va merge?

— Va fi perfect, dragă. Iella atinse ecranul holocomunicatorului şi mângâie fața soțului ei. Chiar va fi o zi importantă mâine. Vei vedea de ce nu pot spune nimic.

— Înțeleg. Îți mulțumesc că m-ai anunțat că eşti în siguranță. Acum pot să încerc să mă culc din nou.

— Te rog să o faci, Diric. Dormi cât de mult poți... suficient pentru amândoi.

— O să fac tot ce pot. El îi zâmbi. Ai grijă. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

Iella apăsă un buton şi întrerupse legătura. Se dădu în spate şi oftă adânc.

Este foarte ciudat să mă văd nevoită să protejez un duşman detestat pentru ca el să poată exonera un om de uciderea unui bun prieten. Nu sunt sigură că şi Corran ar aprecia ironia situației, dar ştiu că nu ar vrea ca un om nevinovat să fie închis pentru o crimă pe care nu a comis-o. Cred că asta e tot ce pot obține. Sper doar că va fi suficient când totul va fi spus şi făcut.

Capitolul 35

Niciodată, în tot timpul cât lucrase în secret pentru Ysanne Isard, nu primise vreun mesaj care să-i dezvăluie că ea era pe punctul să intre în panică. Mesajele pe care i le trimisese cu privire la rămăşiţele *Escadrilei Vagabond* şi la necesitatea eliminării lor fuseseră mai controlate şi mai încrezătoare. Chiar şi după ce Alianţa cucerise Coruscantul şi ea dispăruse, mesajele ei dezvăluiseră un sâmbure de încredere că activităţile ei vor duce la distrugerea Noii Republici.

Trebuia să recunoască faptul că ea nu se înşelase prea mult în convingerile ei în această privinţă. Virusul Krytos crease o asemenea cerere de bacta încât Noua Republică aproape că dăduse faliment încercând să satisfacă cererea minimă pentru lichidul salvator de vieţi. Fuseseră suficient de disperaţi încât să încheie o înţelegere pentru ryll cu Twi'lekii, un risc care i-ar fi putut face pe Thyferranii furioşi să întrerupă complet aprovizionarea cu bacta.

Încrederea în guvern începuse să se erodeze din cauza crizei de bacta. Distrugerea unui convoi de bacta de către Zsinj dăduse o lovitură serioasă încrederii publicului în guvern, lovitură din care vor încerca să-şi revină trimiţând o forţă operativă sub conducerea lui Han Solo pentru a-l ucide pe Zsinj. De fapt, însă, daunele mai insidioase aduse guvernului fuseseră făcute chiar de către guvern prin procesul lui Celchu. Iniţial, Tycho Celchu fusese prezentat ca un exemplu al răului săvârşit de Imperiu, dar apărarea plină de vervă a lui Nawara Ven subliniase că dovezile împotriva lui erau circumstanţiale şi probabil fabricate. Nemulţumirea evidentă exprimată de eroii îndrăgiţi din *Escadrila Vagabond* la procesul lui Celchu contribuise la evidenţierea fundaţiei slabe a cazului împotriva lui.

Nu ştia şi nici nu-i păsa dacă Celchu era nevinovat. Isard era foarte capabilă să aranjeze lucrurile astfel încât un om nevinovat să pară vinovat sau invers. Ştia însă că ea se folosea de proces pentru a face rău guvernului, iar eforturile ei reuşeau în mod clar – de aceea îl surprinsese tonul mesajului. Pe lângă convocarea la un loc de întâlnire, biletul îi ordona să trimită echipe formate din oamenii săi în diverse locuri din zonele Palatului Imperial şi ale Colinei Senatului. Aceştia trebuiau să meargă înarmaţi şi să-l împuşte pe individul al cărui dosar îl anexase la mesaj. Multe dintre locaţii ar fi fost aproape imposibil de accesat la această oră: un foaier de la etajul patruzeci şi trei al Palatului Imperial, o zonă de păstrare a Muzeului Galactic, o veche sală de şedinţă a comisiei Senatului Imperial. Mai mult, îl frapase faptul că singurul loc în care nu-i cerea să-şi trimită oamenii era Palatul Imperial de Justiţie. Din moment ce dorea ca toată lumea să fie la locul ei înainte de deschiderea sălii de judecată şi din moment ce ţinta deţinea aparent informaţii despre care nu dorea să fie dezvăluite, presupuse că se ocupase ea însăşi de Tribunal.

Fliry Vorru se încruntă. *Trebuia să-l fi pus pe Loor să trimită oameni şi în aceste alte locuri, nu doar la Tribunal.* Dădu drumul datapadului şi apelă rapoartele oamenilor săi pe care îi pusese să monitorizeze activităţile lui Loor şi ale agenţilor săi. Despre Loor nu exista niciun raport în ultima oră, de când părăsise turnul. Loor devenise mult mai priceput în a se sustrage supravegherii în ultimele săptămâni, dar apărea mereu în locuri care făceau să fie dureros de uşor de recuperat.

Rapoartele despre unii dintre agenții lui Loor, pe de altă parte, stârniseră interesul lui Vorru. Trei echipe, în total treizeci de indivizi, se adunaseră la depozitul pe care Loor îl folosea pentru a-şi depozita armamentul greu. *Asta înseamnă o operațiune mare, iar eu nu i-am dat lui Loor nicio țintă pentru o astfel de operațiune.* Fliry Vorru realiză că una dintre clădirile sale urma să fie ținta acelei operațiuni. Iar ordinele lui Isard îi împrăştiau trupele astfel încât nu se putea apăra împotriva asaltului.

Trebuie că vor să atace depozitul de bacta... E singura țintă pe care o controlez şi pe care ar considera-o valoroasă. Vrea să o doboare pentru a afecta Republica, dar ar fi la fel de logic să o lovească pe oricare dintre celelalte. Singurul lucru pe care i-l oferă acest lucru este un atac terorist împotriva mea, ceea ce îmi întăreşte acoperirea şi mă îndepărtează de asocierea cu ea.

Ordinul de a fi la locul de întâlnire la o anumită oră fusese menit să-l scoată din zona de colectare a bactei pentru a nu fi ucis. Dacă i-ar fi mărturisit motivul pentru care voia să-l scoată de acolo, el ar fi refuzat să facă ceea ce voia ea, alegând în schimb să îşi protejeze bacta şi profiturile pe care le putea obține vânzând *pierderile* care se produceau la fiecare transport.

La fel ca şi celelalte bunuri pe care le-am depozitat acolo.

În ciuda faptului că acea convocare era menită să-i salveze viața, el nu se bucura prea mult. Dacă lucrurile decurgeau ca şi până atunci, ea apărea în hologramă şi îl certa pentru ceea ce făcuse sau nu făcuse pentru cauza ei. Se folosea de faptul că putea să-l trădeze Rebelilor, iar el se strâmba cum se cuvine când făcea acest lucru, ceea ce părea să-i satisfacă nevoia de a-l vedea sub controlul ei. La cât de nervoasă sugerase mesajul ei că era, se aştepta la o bătaie pe cinste.

Ceea ce nu înțelege ea, ceea ce nu a înțeles niciodată, este că nu mă tem deloc de ea. Împăratul mă considera un rival. Ea nu e nimic în comparație cu el. Lucrez pentru ea pentru că obiectivele ei şi ale mele coincid. Pot să o folosesc pe ea împotriva Republicii şi să profit de asta între timp.

Fliry Vorru zâmbi. Pregăti ordinele de trimitere a echipelor de miliție în locurile dorite de ea, deşi redusese la trei cererea ei de a trimite oameni în fiecare locație. Celorlalți le ordonă să meargă la depozitul său de bacta. Plănuia să-i pună să transfere cât mai multă bacta şi alte bunuri de valoare în diversele depozite pe care le avea împrăştiate peste tot prin Centrul Imperial.

Când va vrea să ştie de ce mi-am evacuat depozitul, îi voi spune că Alianța m-a anunțat de un atac. Şi ca să pară adevărat...

Vorru schimbă comunicatorul pe o frecvență sigură şi iniție un apel. Îi permise individului somnoros de la capătul opus al legăturii să se trezească suficient de mult pentru a înțelege Bazica, apoi vorbi încet şi cu atenție.

— Iertați ora acestui apel, Consiliere Fey'lya, dar nu ştiam cui altcuiva să mă adresez. Am aflat de o iminentă lovitură a *Frontului* la o bază de stocare a bactei. Dacă acționăm rapid, poate fi evitată o mare tragedie.

* * *

Tot ceea ce Wedge putea vedea de la M-3 în întuneric erau ochii aurii strălucitori ai droidului.

— Ce este, M-3?

— Iertați-mi deranjul, Comandante, dar tocmai am primit un mesaj urgent de

la Amiralul Ackbar. Este vorba despre terorişti şi trebuie să-i oprim.

Wedge îşi scutură capul ca să şi-l limpezească.

— Terorişti aici, în zona noastră?

— Nu, domnule. Vor lovi un depozit de bacta. Dumneavoastră trebuie să asiguraţi acoperirea trupelor noastre care li se opun.

Cearşaful de pat alunecă în jurul taliei lui Wedge, în timp ce acesta se ridică şi îşi apăsă spatele de tăblia patului.

— Cheamă escadrila.

— Am făcut-o, domnule. Vin cu toţii, cu excepţia Stăpânului Ven, care nu răspunde la comunicator.

— Continuă să încerci. Când îl prinzi, vreau să vorbesc cu el. Du-te la Zraii şi începe pregătirea zborului pentru X-interceptoarele noastre. Spune-i că de data asta nu vreau întârzieri în alimentarea cu combustibil.

— S-a făcut, domnule. M-3 indică spre datapadul de pe biroul din camera lui Wedge. Documentul principal de informare a fost deja încărcat pentru a fi analizat.

Wedge zâmbi.

— Mulţumesc. Aruncă deoparte pătura şi se dădu jos din pat. Cafea, foarte multă, pentru mine şi pentru camera de pregătire. Am sentimentul că misiunea asta nu este una pe care o putem zbura în somn.

Capitolul 36

Un sunet îl trezi pe Corran. O tresărire de teamă îl străbătu când nu putu să recunoască împrejurimile. Ştia că nu se mai afla în *Lusankya*, sau cel puțin spera că aşa era, dar gândul că întreaga lui evadare ar fi putut fi o şaradă elaborată şi pusă în scenă de Isard pentru a-l înfrânge îi rodea spiritul. Se ridică de pe divanul foarte confortabil din piele de bantha. Nu intenționase să adoarmă, dar dotările navetei-tunel erau pluşate şi ademenitoare, mai ales în comparație cu ceea ce îndurase în *Lusankya. E mai impresionantă decât Hotelul Imperial.* Naveta avea o mică stație de împrospătare care îi permisese lui Corran să facă primul duş de la capturarea sa. Dieta pe *Lusankya* nu fusese foarte bogată în proteine, aşa că părul, barba şi unghiile nu-i crescuseră prea mult în timpul captivității, dar i-ar fi prins bine un bărbierit. *Şi totuşi, în această tunică, nu sunt prea prezentabil.* Râse. *Dacă ar fi fost într-adevăr atât de luxos, ar fi existat la bord un dulap cu o garderobă completă.*

Cu blasterul în mână, Corran se îndreptă spre trapa de ieşire pe care o deschisese. Îl aştepta ceea ce părea a fi un ascensor privat. Cabina, placată cu panouri din lemn de culoare verde închis, era în rest lipsită de caracteristici. Acest lucru îl nelinişti puțin pe Corran; fără comenzi, trebuia să presupună că era programată să meargă într-un anumit loc. *Nu ştiu dacă vreau să ajung acolo, dar bănuiesc că va fi mai bine acolo decât aici.* Intră în lift şi uşile se închiseră în urma lui. Ascensorul urcă rapid şi în linişte. Corran îşi scutură rămăşițele de somn din cap. Se strecură în colțul cabinei chiar în stânga uşilor, în afara liniei directe de deschidere. Cu blasterul în mâna dreaptă, se pregăti să pivoteze pe piciorul stâng, să se aplece în jos şi să iasă trăgând dacă ar fi trebuit.

Ascensorul încetini, apoi se opri, iar uşile se deschiseră în linişte.

Mirosul de mucegai al aerului viciat pătrunse în lift. Corran îşi duse gulerul tunicii peste nas, apoi îl lăsă din nou, realizând că acesta mirosea puțin mai rău decât camera de dincolo de uşă. Se uită repede afară şi, dincolo de un perete făcut din pânze de păianjen, văzu o încăpere gri şi figuri din umbră răspândite prin ea. Se aplecă înapoi, apoi privi din nou afară.

Nu mişcă nimeni. Cu excepția păianjenilor şi a ceea ce devine hrana lor, aici nu mai e nimic viu.

Cu mâna stângă despică în două peretele de pânză de păianjen, apoi intră într-o încăpere lungă şi dreptunghiulară. Praful se ridică în jurul picioarelor sale şi i le acoperi. Fire subțiri de pânză încărcate de praf atârnau din tavan ca nişte liane într-o pădure. Unele dintre ele se ataşaseră de figurile din cameră, ca nişte cordoane eterice ombilicale care mențineau figurile în existența lor crepusculară.

Corran habar nu avea unde se afla, dar influența răului din încăpere amenința să-l copleşească. Asta îl surprindea, pentru că nu vedea nicio amenințare activă şi nu se simțea direct amenințat. Senzația îi amintea de zilele petrecute în CorSec, când ajunsese la scena unui masacru deosebit de violent al unor traficanți de mirodenii care îl înfuriaseră pe Huttul Durga. *Totul fusese o operațiune de distrugere, dar nu lipsită de intenție – fusese complet calculată şi deliberată.*

Figurile pe care le vedea erau toate statui şi manechine. Când se apropie de

prima dintre ele, o luminiță se aprinse în spațiul din fața ei şi se transformă într-o hologramă reprezentând capul şi umerii unui bărbat. O voce de la baza statuii spuse:

— Avan Post, Maestru Jedi de pe Chandrila, a servit cu distincție în Războiul Clonelor.

Corran se uită la capul statuii din marmură albă pentru a vedea dacă se potrivea cu holograma, dar chipul statuii fusese distrus. Piatra se topise până la nivelul urechilor şi se revărsase pe trunchiul figurinei. Nimic altceva din forma statuii nu-i permitea lui Corran să-şi dea seama dacă era sau nu Post. *Şi totuşi, de ce ar fi fost holograma lui Post legată de această statuie dacă nu era el?*

Corran se încruntă. *Şi de ce să-i înlăture chipul?*

Corran pătrunse mai adânc în încăpere. Iluminarea difuză provenea de la nişte luminițe aşezate aproape de nivelul podelei care îi permiteau lui Corran să distingă două uşi întunecate aflate pe unul dintre pereții mai lungi, dar nu se simți dornic să iasă şi să exploreze zona de dincolo de ele. Nu-şi putea explica, dar avea o bănuială că în încăpere se afla ceva important, ceva ce trebuia să găsească. Deşi, din punct de vedere intelectual, ştia că să fugă departe şi repede era cel mai bun lucru pentru el, tatăl său îl încurajase întotdeauna să îşi urmeze intuiția.

Asta m-a ținut în viață. Nu am niciun motiv să mă schimb, mai ales acum.

Pe măsură ce se deplasa prin cameră, deveni evident că statuile şi vitrinele erau toate exponate într-un fel de muzeu. *Un muzeu Jedi.* Totul se referea, într-un fel sau altul, la Cavalerii şi Maeştrii Jedi, marea majoritate dintre ei servind în Războiul Clonelor. *Cu puțin peste 40 de ani în urmă, toți aceşti oameni fuseseră în viață.*

Fără nicio excepție, fie că reprezentația era o hologramă statică cu mici amintiri, fie că era o statuie în mărime naturală sau un manechin îmbrăcat ca persoana pe care o reprezenta, imaginea Cavalerilor Jedi fusese ruinată. Unele statui zăceau în bucăți pe jos. Unora dintre manechine le lipseau membrele sau aveau găuri făcute prin torsuri. Toate fuseseră desfigurate – cele mai multe la propriu, deşi unora le fuseseră scoşi doar ochii. Nu putu distinge un model al distrugerilor – în afară de faptul că toate fețele erau mutilate într-un fel sau altul – dar Corran ştia că exista unul, legat de mintea persoanei care le făcuse.

Lepădându-şi tunica de prizonier, Corran smulse nişte haine de pe unul dintre manechinele ruinate şi se îmbrăcă în ele. Pantalonii maronii aspri şi tunica palidă îi rodeau carnea goală şi amenințau să-l scoată din minți. *Din câte îmi amintesc din poveştile despre ei, un Jedi ar fi ales astfel de haine doar pentru a se forța să învețe să ignore senzațiile fizice care îi distrag atenția – hainele deveneau un exercițiu de concentrare.* Nu-şi putea aminti unde auzise asta – trebuie să fi fost de la bunicul sau de la tatăl său, pentru că Jedii dispăruseră în momentul în care Corran aflase că existaseră, iar lumea care voia să evite controlul Imperial nu manifesta prea mult interes față de Cavalerii Jedi din vechime.

Mâna lui Corran se duse la gât pentru a atinge medalionul pe care îl purta de când îl moştenise de la tatăl său – un medalion pe care i-l lăsase lui Whistler pentru a-l păstra în siguranță înainte de misiunea pe Coruscant. Mirax Terrik îl identificase ca fiind Credit Jedi, un medalion emis în număr limitat pentru a marca promovarea unui Jedi Corellian de la rangul de Cavaler, la cel de Maestru.

Cred că purtarea lui era modul tatălui meu de a sfida Imperiul pe ascuns.

Corran îmbrăcă o mantie maro de Jedi şi şi-o fixă la gât. O înfăşură în jurul său, trimițând nişte larve pe podea. O sclipire de aur dintr-o cutie îi atrase atenția lui

Corran. Păşind mai aproape, mătură cu mâinile praful de pe sticlă.

Gura i se uscă.

Medalionul acesta este exact ca cel pe care îl purtam eu, cu excepția modului în care au fost smulşi ochii din el. Cine este? Iritat că nu auzi legenda holografică, Corran scutură carcasa. O hologramă începu să strălucească, creând imaginea unui bărbat zvelt care plutea deasupra sticlei, la o înălțime de aproximativ douăzeci de centimetri. O voce, care se auzi la început gravă şi lentă, apoi se acceleră până la o voce de soprană, acompania afişajul.

— Nejaa Halcyon, Maestru Jedi din Corellia, a murit în Războiul Clonelor.

Lumina din proiecția holografică dispăru într-o hologramă statică. Aceasta îl arăta pe Halcyon stând alături de un băiat. Legenda de bază care se desfăşura pe marginea imaginii spunea:

— Nejaa Halcyon şi ucenicul.

Proiecția se întrerupse şi holograma se întunecă, dar lui Corran îi trebuiră câteva secunde pentru a conştientiza acest fapt.

Băiatul acela. Era tatăl meu… Văzuse holograme ale tatălui său în copilărie, iar băiatul din imagine semăna foarte mult cu Hal Horn la acea vârstă. *Chiar semăna un pic cu mine. Dar nu se poate, nu-i aşa?*

Corran se încruntă puternic. Mirax îi spusese că medalioanele comemorative erau dăruite familiei, prietenilor, studenților şi Maeştrilor de către cel care apărea pe ele. *Dacă tatăl meu ar fi fost ucenicul său, asta ar explica cum de a primit medalia, dar nu a spus niciodată nimic despre faptul că a cunoscut un Jedi sau că s-ar fi antrenat cu el. Bunicul meu a făcut-o, dar nu l-a menționat niciodată pe acest Halcyon. Acea hologramă trebuie să fie greşită, trebuie să o fi văzut greşit.*

Scutură din nou cutia, dar proiecția nu reveni. Se dădu înapoi şi se apropie din nou de ea, fără rezultat. Agită din nou cutia, dar asta nu făcu decât să mişte medalionul şi să răstoarne holograma. *Am nevoie de lumină pentru a vedea cine este cu adevărat în holograma aceea.* Înfăşurându-şi pumnul stâng în tunica lui de la *Lusankya*, Corran lovi în vitrină. Sticla se sparse în sute de cioburi strălucitoare. Privind nervos în jur, aşteptând ca vreun sistem de alarmă să înceapă să bubuie, Corran îşi scutură învelişul de pânză de pe mână şi îl aruncă alături. Scoase cu grijă medalionul şi îl puse în buzunar. Adăugă holograma şi s-ar fi îndreptat spre una dintre luminile de la picioare pentru a o examina, dar cea de-a treia amintire a lui Nejaa Halcyon îi atrase atenția.

Mutându-şi blasterul pe mâna stângă, Corran introduse mâna în cutie şi scoase din ea un cilindru argintiu lung de treizeci de centimetri. Avea formă concavă la un capăt, un mâner îngroşat servea drept măciulie, iar un buton negru se afla într-o nişă încastrată exact acolo unde se odihnea în mod natural degetul său mare de la mâna dreaptă. Îndreptând cilindrul în direcția opusă lui, Corran apăsă butonul.

Un fascicul de lumină alb-argintie, care avea puțin peste un metru lungime se aprinse şuierând. Bâzâi încet şi trist în timp ce iluminarea sa rece transformă toate imaginile Jedilor în fantome. Corran îşi răsuci încheietura mâinii, plimbând lama de energie printr-un set de bucle intercalate. Sunetul se acceleră uşor, în timp ce lama transforma un fir de pânză într-un fir de fum.

Corran se întoarse, gândindu-se să treacă cu lama sabiei prin unul dintre manechine, dar se opri înainte să lovească. *Aceste imagini au îndurat destule abuzuri. Nu voi mai adăuga unul.* Ştia că avea dreptate să nu contribuie la distrugerea în

continuare a statuilor. În plus, în încăpere părea să existe o presiune subtilă, o atmosferă malefică ascunsă, care încuraja şi aproba distrugerea.

Corran se simțea bine sfidând-o.

Mai apăsă o dată pe butonul de sub degetul mare pentru a opri lama. Aceasta rămase aprinsă. Corran se încruntă pentru o clipă, apoi apăsă butonul de două ori în succesiune rapidă, iar lama dispăru. *Dubla apăsare pentru a o stinge garanta că nu se va stinge în luptă dacă butonul este apăsat din greşeală.*

În timp ce umbrele recucereriră încăperea, Corran se cutremură. Încercarea de a integra acest depozit de suveniruri Jedi cu cea a *Lusankyei* era de ajuns pentru a-i provoca dureri de cap. *Probabil că aş avea mai multe şanse să îmi dau seama ce caută toate aceste lucruri aici dacă aş avea un indiciu despre locul în care mă aflu. E bine să ai haine şi echipament, dar cumva mă îndoiesc că deghizarea mea în Cavaler Jedi este o modalitate de a deveni mai puțin vizibil în încercarea de evadare. Şi asta e în continuare prima mea prioritate – să scap de aici.*

Corran zâmbi şi lăsă sabia să se rostogolească înainte şi înapoi în palma sa.

— Pun pariu că vei fi o minunată deschizătoare de uşi.

Dintr-o dată, un trosnet scurt şi ascuțit răsună în cameră. O undă de şoc începu să împrăştie praful prin cameră, concentrat pe o uşă aflată în spate, de-a lungul peretelui din dreapta. *Se pare că şi alții găsesc metode inedite de a deschide uşile. Camera asta e prea expusă, nu ai unde să te adăposteşti.*

Trei siluete îmbrăcate în negru pătrunseră în cameră. Se opriră şi scanară încăperea cu razele albe şi aspre ale blițurilor luminoase ataşate la țevile carabinelor blaster. Neavând altă opțiune, Corran încremeni în loc. Luminile fulgerară peste el, zăbovind doar atât timp cât zăboviseră şi asupra celorlalte figuri nemişcate din încăpere.

— Nu e nimic aici.

Cel mai înalt dintre ei încuviință din cap.

— Atunci aşteptăm. Vocea lui se întrerupse pentru o secundă. Hei, era ceva ciudat la unul dintre manechinele de aici.

Acesta îşi puse din nou lumina asupra lui Corran iar prietenii lui aduseră de asemenea luminile asupra lui.

— Ăsta are față.

— Da, am o față şi aş vrea să o păstrez. Corran dădu viață sabiei de lumină. Sper că asta nu va fi o problemă pentru nimeni.

Capitolul 37

Wedge se îndreptă spre holopadul circular aşezat pe un piedestal în centrul sălii de şedinţe.

— Avem timp să trecem prin asta doar o singură dată, aşa că ascultaţi.

Apăsă o serie de taste pe holopad, făcând să prindă viaţă o hartă holografică a districtului Palatului şi a împrejurimilor. Întreaga scenă se roti la 90 de grade pentru a le oferi piloţilor şansa de a privi în jos prin reţeaua de turnuri, tuneluri şi căi de acces care împânziseră acea secţiune a oraşului. În adâncul părţii inferioare a ecranului, un pătrat roşu pulsa de viaţă.

— Avem un raport conform căruia *Frontul Palpatin de Contrainsurgenţă* se pregăteşte din această locaţie pentru o lovitură asupra unui depozit de bacta din *Invisec*. Asigurăm acoperirea unei unităţi de comando care va intra. Adevărul este că aceşti oameni din *Frontul Palpatin de Contrainsurgenţă* sunt foarte dedicaţi muncii lor şi este posibil să se disperseze atunci când vor lovi forţele noastre. Ne aşteptăm ca cei care au motociclete speeder, swoopuri şi speedere să plece de acolo. Din moment ce au folosit o bombă de tip speeder pentru a lovi un amplasament anterior, trebuie să presupunem că toate aceste vehicule sunt bombe în mişcare. Le vom doborî.

Wedge indică spre scaunul gol de lângă Pash Cracken.

— Nawara nu este aici pentru că atacul nostru va lovi *Frontul* cam în acelaşi timp în care Nawara se va ocupa de gaşca de holojurnalişti. Dacă nu este acolo în ziua în care ar trebui să înceapă apărarea lui Tycho, s-ar putea să creadă că se întâmplă ceva şi să reacţioneze prea repede. Ooryl, tu vei zbura în *Grupa* lui Pash. Pentru toţi ceilalţi, sarcini normale.

Pash aruncă o privire spre Wedge.

— Dacă vom hăitui ţinte prin oraş, nu există o şansă bună să pierdem unele dintre ele? Sunt locuri în care un X-interceptor s-ar putea să nu încapă, dar o motocicletă speeder da.

— Tatăl tău ne trimite un semnal de urmărire de la biroul de securitate de la bordul Skyhookului Împăratului, dar există şansa ca unii să scape.

Mâna lui Erisi se ridică.

— Va fi mult trafic civil sus. Cât de mult sunt doriţi aceşti indivizi? Câte daune colaterale riscăm?

Wedge tresări.

— Dacă vreunul dintre ei ajunge la ţintă, vor muri multe fiinţe. Mii, poate chiar sute de mii. Când vom interveni, autorităţile municipale vor lansa un apel de urgenţă de la sol, în tot sectorul. Oricine va ignora acest apel, mai ales după ce vom începe să *iluminăm* zona, va face o foarte mare greşeală. Nu vrem să împuşcăm civili, dar dacă aveţi o identificare pozitivă a unei ţinte, acţionaţi. Să tragi în oraş nu va fi foarte frumos, dar să laşi să scape un terorist va fi mai rău.

Erisi aprobă din cap.

— Şi dacă cei din *Front* se îndreaptă spre zone cu civili?

— Atunci nu vor arunca în aer un depozit de bacta. Wedge rânji încruntat. Îi vom repera şi vom solicita ajutorul cuiva care să îi neutralizeze.

— Ooryl crede că acesta este un scenariu pe care e obligatoriu să-l câştigăm, dar nu şi unul care poate fi câştigat.

Ai dreptate. Spargem un cuib de şobolani şi sperăm să îi omorâm pe toţi înainte ca ei să facă pagube când vor scăpa. Şansele de pagube colaterale sunt mari şi, deşi un Corellian nu are nevoie de şanse, în acest caz mi-aş dori ca acestea să fie mult mai mici împotriva noastră.

— Nu se poate nega faptul că rezultatul probabil al exerciţiului nostru este pierderea unor fiinţe nevinovate aflate la sol sau într-o clădire. Trebuie să fim atenţi, dar meticuloşi. Nu pot să vă spun să trageţi având copii pe o cale care vă împiedică să trageţi. Voi avea încredere că veţi fi suficient de inteligenţi pentru a evita să vă aflaţi în această situaţie.

Suspină.

— Droizii voştri navigaţionali au harta sectorului Palatului şi a *Invisecului*. Depozitul de bacta este protejat şi veţi primi un semnal de avertizare dacă intraţi în zona de interdicţie din jurul său. Dacă vă aflaţi acolo, ieşiţi, altfel vă vor lua la ţintă. Altceva?

Se uită prin cameră, dar nimeni nu avea comentarii sau întrebări.

— Grozav. Mergeţi la hangar şi pregătiţi-vă. Zburaţi cât mai bine acolo. Poate că nu ne confruntăm cu o Stea a Morţii, dar misiunea asta e totuşi vitală. Şi fie ca Forţa să fie cu voi. Sunteţi liberi.

Piloţii începură să plece. Wedge observă că Asyr îi dădu lui Gavin un sărut rapid, apoi îi mângâie obrazul cu mâna stângă. Îi spuse lui Gavin ceva ce Wedge nu putu auzi, apoi se întoarse spre el şi ridică o mână.

— Comandante, dacă aveţi un moment.

— Doar un moment, Asyr.

Asyr îi făcu semn din cap lui Gavin şi plecă. Se apropie de Wedge, iar blana de pe ceafă i se undui în sus şi în jos.

— Vă amintiţi de o conversaţie pe care am avut-o acum şase săptămâni? Despre faptul că va trebui să iau o decizie?

Wedge aprobă din cap.

— Ţi-am spus că va veni un moment în care va trebui să alegi între escadrilă şi loialitatea ta faţă de Serviciile Marţiale de Informaţii Bothane.

— Aţi spus atunci că aveţi încredere în mine şi că doriţi să continuaţi să aveţi încredere în mine.

— Aşa este. Şi ţi-am spus că, dacă vei alege să părăseşti escadrila, îţi voi respecta decizia. Wedge clătină din cap. Desigur, dacă faci asta chiar acum, s-ar putea să nu-ţi respect această alegere de moment.

Ochii ei violeţi sclipiră cu răceală pentru o secundă, în timp ce se uita la el.

— Vreau să continui să-mi respecţi deciziile şi momentul ales de mine. Şi vreau să continui să ai încredere în mine. Scotoci în buzunarul costumului ei de zbor şi scoase un datacard. Mi s-a ordonat să pregătesc un raport despre masacrul bacta de la Alderaan. S-a cerut un document care sugera că întârzierea noastră de a ajunge acolo ar fi putut fi, într-un fel, deliberată şi rezultatul unei acţiuni umane. Acest datacard conţine singura copie a raportului respectiv. Dacă mi se întâmplă ceva, sper că veţi proceda corect cu ea.

Wedge încuviinţă.

— Şi dacă supravieţuieşti, ce vei face atunci cu raportul?

— Sunt membră a *Escadrilei Vagabond*, Comandante, ceea ce înseamnă că

primesc ordine doar de la ofițerii mei superiori. Asyr zâmbi. Voi face cu acel raport, domnule, doar ceea ce îmi spuneți că ar trebui să fac.

— Ai făcut un pas mare separându-te de semenii tăi.

— Ştiu asta şi ştiu că nu va fi uşor, dar escadrila este casa mea acum. Mi-ai cerut doar să lupt, să zbor şi, eventual, să mor. Voi face asta pentru cei în care pot avea încredere. Cei care îmi cer să-mi trădez prietenii, ei bine, au demonstrat că nu vor ca eu să fiu de încredere, prin urmare este evident că pentru ei nu sunt. Aceste fapte nu fac alegerea mai uşoară, ci doar imperativă.

Wedge băgă datacardul într-un buzunar, apoi o bătu pe Asyr pe umeri.

— Mă bucur că eşti cu noi şi în *Grupa* mea. Întotdeauna îmi place să zbor cu cineva în care pot avea încredere.

Capitolul 38

Deşi ochii Iellei ardeau din cauza oboselii, adrenalina care îi pompa prin organism o făcuse să fie hiperalertă. Manevra fără efort speederul blindat prin canioanele şi abisurile Coruscantului, apropiindu-se încet de clădirea Curții de Justiție. Nawara Ven şi Kirtan Loor stăteau în spate, avocatul continuând să pună întrebări, iar Loor răspunzând cu un dispreț arogant.

Revederea lui Loor fusese un şoc pentru ea. Îl recunoscuse instantaneu, dar nu fără dificultăți. Întotdeauna fusese slab şi cadaveric, deşi acum pielea i se îngălbenise puțin şi i se strânsese peste pomeți şi în jurul ochilor. Se prefăcea a fi extrem de încrezător, dar răspunsurile lui tăioase şi comentariile laconice dădeau de înțeles că îi era teamă. Iella nu avea nicio îndoială că, dacă Corran ar fi fost cu ei la casa conspirativă unde era dus Loor, Imperialul s-ar fi sfărâmat ca un *ryshcate* stătut. Corran avusese întotdeauna un mod de a descoperi punctele slabe ale unui suspect. Îşi dădea seama care era elementul în privința căruia aceştia mințeau, apoi insista şi insista asupra acelor puncte, se năpustea asupra neconcordanțelor, apoi creştea presiunea până când suspectul mărturisea.

Loor se împotrivise să le facă o mărturisire completă. Prezentase un datacard pe care, spunea el, codificase şi criptase dosare complete referitoare la agenții Imperiului din cadrul funcționarilor. Le garantase, de asemenea, că la proces va dezvălui identitatea trădătorului din *Escadrila Vagabond*. După aceea, cu condiția ca celelalte detalii ale înțelegerii sale de predare să fie îndeplinite, le va furniza cheia pentru rutina de criptare a datacardului.

— Bine, spusese ea, dar ne poți da numele ucigaşului lui Corran?

Loor zâmbise cu răceală.

— Trădătorul i-a întins o cursă, iar eu pe trădător o să vi-l dau. Pe de altă parte, ucigaşul lui Corran a fost Ysanne Isard. Pe ea va trebui să o găseşti singură.

Şi o voi găsi, cumva. Iella verifică sistemul avansat de scanare de pe consola speederului. Scanerul compară profilurile întregului trafic pe care îl întâlnise până în acel moment cu tot ceea ce detecta în timp ce călătoria continua. Potrivirile ar fi indicat faptul că erau urmăriți, dar nimic nu trecuse de standardele computerului pentru o eventuală amenințare. *Bun. Suntem în siguranță, până acum.*

— Ne apropiem de locul de parcare. Intrăm în nivelul de securitate, apoi coborâm către Curtea de Justiție.

Voia să adauge, în timp ce încetinea pentru a intra în clădire, că următoarele câteva secunde erau cele mai vulnerabile din tot zborul. O singură torpilă protonică sau o rachetă de şoc ar fi putut distruge speederul într-o clipită. Un focos de război temporizat sau de proximitate putea fi lansat de oriunde şi îi putea prinde.

Speederul alunecă în tunelul întunecat şi încetini. În față, o proiecție holografică de culoare verde trecea prin diferite alfabete. Cuvintele *Centrul este plin* apărură în Bazică deasupra şi dedesubtul limbii care era afişată în mijloc. Lumina de fundal verde dezvăluia o poartă care bloca trecerea în continuare.

Iella apăsă un buton de pe tastatura consolei, apoi introduse codul ei de securitate. În loc să-i dea un cod de securitate nou pe care să-l folosească pentru a-l

aduce pe Loor la tribunal – al cărui conținut ar fi putut să alerteze agenții Imperiali cu privire la întâmplări ciudate – Halla Ettyk îi blocase pur şi simplu pe toți ceilalți cu un cod care făcea ca blocarea să pară o eroare de calculator.

Poarta se retrase în podea.

— Am intrat.

Loor se mişcă în scaunul său din spate.

— Te deranjează, Iella, să mă protejezi în felul ăsta?

— Nu mai mult acum decât m-a deranjat prima dată când ai pus întrebarea.

Avansă cu vehiculul în parcarea întunecată şi, la jumătatea distanței dintre poartă şi uşile liftului, îl înclină, schimbând orientarea, astfel încât botul să fie îndreptat înapoi spre ieşire. Lăsă speederul să se oprească la aproximativ douăzeci de metri de lift.

— Te deranjează că trebuie să depinzi de mine?

Loor clătină din cap.

— Deloc, draga mea. Ai o predispoziție pentru loialitate – nu-mi imaginez că o iroseşti cu mine – şi vei fi fidelă față de misiunea ta. Treaba ta este să mă predai la tribunal, apoi să mă priveşti cum plec, scăpând de crimele mele ca un Trandoshan care îşi schimbă pielea.

— Să-mi aminteşti cum l-ai lăsat să scape pe Trandoshanul care l-a omorât pe tatăl lui Corran nu este calea prin care să mă faci să mă simt bine că te ajut.

— Nu, presupun că nu este. Loor suspină cu nonşalanță. Va trebui să am încredere că îl vei dori pe trădătorul lui Corran mai mult decât mă vrei pe mine mort, nu-i aşa?

— Să crezi asta. Iella deschise uşa şi ieşi din speeder. Aruncă o privire rapidă în jur, nu văzu nimic, apoi bătu în capota maşinii. Ieşiți afară. E liber.

În timp ce ceilalți doi ieşeau din vehicul, Iella scoase blasterul şi îi verifică celula de energie. *Încărcare completă, bine.*

— Să mergem. Ajungem la lift, introduc codul, ne îndreptăm în jos şi trecem prin biroul procurorului. Simplu, rapid şi nimeni nu va fi rănit.

Loor îşi ridică gluga mantiei.

— După tine.

Iella mârâi la el şi se îndreptă spre lift, ocupând o poziție în partea dreaptă a grupului. Îşi ținea blasterul strâns cu amândouă mâinile, în dreptul feței, cu țeava îndreptată spre tavanul de ferrocretă. În timp ce se îndrepta spre lift, se tot uita în jur, în spate, în față şi dintr-o parte în alta, încercând să sesizeze orice mişcare, orice lucru ieşit din comun. Vizavi de ea, deşi era neînarmat, Nawara se uita şi el cu vigilență în jur. Între ei, cu mantia fluturând pentru a-i umfla silueta la dimensiunea numelui său de cod, Loor păşea încrezător. Deşi nu-i putea vedea chipul, poziția şi pasul lui indicau că era amuzat de precauția ei.

Acordarea imunității l-a făcut să se simtă invincibil.

Iella simți mângâierea fină a unui fir de pânză de păianjen atingându-i obrazul drept. Îl îndepărtă cu mâna stângă şi îl auzi pocnind lângă urechea ei. Asta i se păru ciudat, apoi sinistru, când îl văzu pe Nawara lovind un fir asemănător cu una dintre cozile sale cefalice. Uşile liftului, aflate la doar zece metri distanță, se deschiseră cu un sunet puțin mai puternic decât o şoaptă.

* * *

În timp ce uşile liftului se despărţeau, Loor simţi cum i se accelerează pulsul. Timpul încetini până când nanosecundele se scurgeau cu orele. Emoţiile lui pulsară, frica împletindu-se cu triumful. Frica venea din faptul că îşi dădea seama că putea muri, căci cu siguranţă un asasin sau mai mulţi asasini îl pândeau în lift.

Aş putea foarte bine să fiu mort înainte ca acele uşi să se închidă din nou.

Triumful care se împletea cu frica provenea din realizarea faptului că Ysanne Isard îl vedea ca pe o ameninţare suficient de mare pentru a-l ucide. Întotdeauna îl respinsese înainte, îl tratase cu condescendenţă, se folosise de el şi îl ameninţase că se va lepăda de el. Acum, ea vedea cât de puternic era el cu adevărat. Disperarea care marca acest atentat la viaţa lui dădea pe deplin măsura îngrijorării ei cu privire la ceea ce ar fi putut el să facă pentru a o distruge.

Loor începu să zâmbească. *Prin asta îmi arăţi că am învins!*

* * *

Iella începu să se întoarcă spre cabina neiluminată, blasterul ei coborând în timp ce îşi cobora poziţia. Ceva negru se mişcă în lift, o umbră care se transformă în forma unui bărbat care se avânta înainte, cu câte un blaster în fiecare mână.

— Mori, Derricote, mori! strigă el.

Fulgere roşiatice de energie de blaster se îndreptară spre cei trei. Unul îl atinse pe Nawara Ven în şoldul drept. Îl întoarse şi îl aruncă prin aer. Înainte ca Twi'lekul să atingă pământul, o pereche de fulgere de blaster străpunseră pieptul lui Kirtan Loor. Primul, care îl străpunsese în partea stângă a corpului, îl ridică în aer. Al doilea îl lovi în zona de sus a abdomenului, proiectându-l înapoi şi în jos. Ateriză lângă Nawara Ven şi se rostogoli pe jumătate peste speeder.

Anii de antrenament prevalară asupra gândirii conştiente a Iellei. În timp ce proiectilele începeau să se îndrepte în direcţia ei, declanşă cu sânge rece o rafală puternică ce opri atacul asasinului la doar un pas sau doi de lift. Proiectilele se înfipseră adânc în pântecele bărbatului, făcându-l să cadă în faţă. Proiectilele armelor lui trasară linii paralele de-a lungul ferrocretei, în timp ce el se aplecă, căzu în genunchi, apoi se prăbuşi în faţă la pământ. Pistoalele sale blaster căzură lângă el, abandonate, în timp ce mâinile sale se strângeau pe burta lovită.

Ţinându-şi blasterul îndreptat asupra lui, Iella alergă înainte şi îndepărtă pistoalele cu piciorul. Asasinul scoase un mic geamăt, apoi îi lovi picioarele. Se prăbuşi în genunchi lângă el şi îl rostogoli pe spate. Chiar înainte să-i vadă faţa, sunetele pe care le scotea şi senzaţia umerilor lui osoşi îi indicară cine era. Intelectul prevală momentan asupra emoţiilor, oferindu-i indiciile de care avea nevoie pentru a-i confirma identitatea, apoi se retrase în timp ce durerea şi disperarea explodară în ea. Îi trase capul în poală şi îi îndepărtă şuviţe de păr de pe faţă.

— De ce, Diric, de ce?

— *Lusankya.*

Respiraţia Iellei se opri în gât.

— Nu, nu, nu se poate.

— Ea m-a frânt. M-a transformat într-unul de-al ei. M-a plasat în laboratorul lui Derricote pentru a-l supraveghea. Diric tresări cu furie, iar trupul lui deveni rigid pentru o clipă. M-a trimis să-l omor înainte ca el să o trădeze. Nu am avut de ales. Totuşi, nu era el.

Iella clătină din cap.

— Nu. A fost Kirtan Loor.

Diric reuşi să schiţeze un zâmbet slab.

— Bine. Nu mi-a plăcut niciodată. Întinse o mână spre faţa ei, dar nu ajunse acolo. Sunt pe moarte.

— Nu. Ea căută un comunicator în buzunar. Voi chema droizii medicali de urgenţă.

— Nu, Iella, nu. Isard m-a făcut ceea ce alţii îl acuză pe Tycho că este. El nu este. M-a pus să raportez şi despre el. Din ceea ce a făcut, nu pot fi salvat. Limba îi umezi buzele subţiri. Nu pot trăi în suspiciune, ca o marionetă. Ar face viaţa prea... plictisitoare.

— Diric, nu! Te putem ajuta.

— S-a terminat. Te iubesc. Ea a vrut să te omor. Nu am putut rezista. Zâmbi uşor. Puteam să mă împotrivesc... declanşatorul care a deschis liftul trebuia să fie conectat la o bombă. Am făcut tot ce am putut ca tu să mă împiedici să mă trădez pe mine însumi, omorându-te. Durerea îi contorsionă faţa. Îţi mulţumesc că m-ai eliberat.

Iella alină cu mâna durerea de pe chipul lui până când căpătă pace, apoi îşi dădu seama că el murise. Cu gâtul strâns, cu ochii plini de lacrimi, îi coborî uşor capul pe podeaua de ferrocretă şi îl sărută pentru ultima oară.

* * *

Kirtan Loor zăcea pe jos şi nu mai simţea nimic. Ştia că asta nu era bine. Faptul că era pe moarte era o concluzie inevitabilă şi asta îl indigna. Încercă să alimenteze acea indignare cu cât de mult combustibil putea, dar pur şi simplu se terminase. Mânia şi furia se prăbuşiseră în el însuşi, iradiind într-un vid negru care aspira ultimele fărâme de viaţă din Kirtan Loor. În inima acelui vid exista un singur fapt, singurul lucru adevărat care îi marcase întreaga viaţă. Gil Bastra îl văzuse. Corran Horn şi Iella Wessiri îl văzuseră. Ysanne Isard îl văzuse şi ea. Loor făcuse tot ce putuse pentru a-l combate, dar era un defect înnăscut şi imuabil.

Fac presupuneri. Refuz să privesc dincolo de ele pentru a vedea realitatea. Sunt învins de propriile presupuneri.

Se holba la tavanul de ferrocretă, căutând în modelele lui întâmplătoare un adevăr cosmic, dar singurul adevăr pe care îl găsea îl măcina.

Ea nu a trimis asasinul ca să mă omoare pe mine, ci ca să-l omoare pe Derricote. Eu mor în locul lui, pentru crimele lui. Există ceva mai rău?

Din anumite motive, imaginea lui Corran Horn îi veni în minte. *Horn a spus că nu e nimic mai rău decât să mori singur.* Se luptă să respingă acea idee, dar, în timp ce întunericul îi ciugulea marginile vederii, acceptă cumva că, măcar de data asta, Corran Horn avusese dreptate.

Capitolul 39

În ciuda oboselii, Wedge nu-şi amintea să se fi simţit mai bine. În cabina de pilotaj a X-interceptorului său, cu Mynock în spate, cu Asyr la dreapta lui şi cu atmosfera sub nava sa de luptă, Wedge se simţea ca şi cum ar fi atins butonul de resetare al galaxiei. Misiunea lui era clară: să protejeze forţele care încercau să atace o celulă teroristă Imperială. Nu ştia dacă asta era tot ce mai rămăsese din *Frontul Palpatin de Contrainsurgenţă* sau dacă era doar un tentacul al acelui *kraken* infect, dar nu avea nicio îndoială că îl vor distruge.

Dispăruseră ambiguităţile care îi fuseseră impuse. Procesul lui Tycho fusese unul de natură politică. Călătoria spre Ryloth şi misiunea de escortare a convoiului de la Alderaan fuseseră ambele de natură politică. Chiar şi raidul asupra staţiei spaţiale a lui Zsinj fusese politic. Deşi îşi dădea seama că întreaga Rebeliune fusese, în esenţă, o chestiune politică, rolul său în ea fusese unul militar.

Ţintele care ne-au fost date au fost militare, fiind alese pentru valoarea lor militară, iar parametrii misiunii au fost unii care puteau fi îndepliniţi doar printr-un efort militar.

Wedge apăsă tastatura unităţii sale de comunicaţii.

— *Vânător Unu*, aici *Liderul Vagabond*. Suntem deasupra.

— Recepţionat, *Lider Vagabond*. Aşteptaţi directivele echipei tactice.

— Cum ordonaţi.

Wedge se uită la scanerul său. *Escadrila* se împărţise în cinci perechi de nave de luptă. Patru dintre perechi orbitau în jurul districtului-ţintă cu 90 de grade de separare între poziţiile lor. Ultima pereche, Erisi Dlarit şi Rhysati Ynr, zburau ca acoperire la înălţime, în jurul skyhookurilor. Navele de luptă de jos aveau rolul de a asista raidul şi de a prelua persoanele rămase în urmă, în timp ce perechea de pe orbita mai înaltă urmărea să se ocupe de orice terorişti care reuşeau să iasă din district şi să se îndrepte spre ţintele lor.

— *Lider Vagabond*, aici *Vânător Unu*. Primim tiruri grele asupra noastră din apropierea părţii vestice. Avem nevoie de ajutor.

— Vă recepţionez. Sunt pe drum. Wedge apăsă un buton de pe consola sa, trecând comunicaţia pe canalul tactic al *Escadrilei*. *Vagabond Doi*, ai primit asta?

— Am recepţionat, *Lider*. Vocea lui Asyr nu trăda nicio nervozitate. Te urmez.

— *Cinci*, tu şi *Zece* la următorul semnal, apoi urmează *Şapte* cu camaradul lui, apoi *Doisprezece* cu al lui.

— Va fi aşa cum ordonaţi.

Wedge îşi ridică X-interceptorul pe folia S dreaptă, apoi acţionă cârma la stânga şi îndreptă botul navei spre sol. Lăsă nava de luptă să cedeze gravitaţiei, apoi o rostogoli şi se pregăti să planeze spre ţintă. Trecu fulgerător pe lângă clădirea Curţii de Justiţie, apoi Wedge trase înapoi de manşă şi se stabiliză. *Ţinta se află la cinci kilometri şi se apropie rapid.*

Chiar şi din depărtare putea vedea focurile de armă blaster care se răspândeau astfel încât să acopere intrările pe partea de vest a clădirii. În timp ce se avânta, văzu un speeder-feribot fumegând şi coborând încet spre suprafaţa nedescoperită. Wedge

comută laserele pe foc simplu şi fixă ținta pe punctul focal al tirului de blastere. Pe măsură ce raza de acțiune scăzu la un kilometru, apăsă mai tare pe trăgaci şi pe pedala stângă a manşei de direcție pentru a menține tirul asupra țintei.

Cele patru lasere ale X-interceptorului traseră succesiv, perforând nivelul din mijloc al clădirii cu o ploaie de săgeți energetice. Acestea măturară poarta largă, unele dintre ele dispersând indivizi pe jumătate ascunşi în interiorul depozitului. Alte săgeți laser spulberară unul dintre cele două blastere grele cu repetiție E-Web aflate chiar în cadrul uşii, ucigând soldații care manevrau arma.

X-interceptorul lui Asyr venea chiar în spatele lui Wedge şi prelua cursa de mitraliere. În timp ce survola zona, Wedge tăie din propulsie, apăsând pe cârmă şi întorcându-şi nava de luptă. Apoi călcă accelerația, oprind impulsul, după care întrerupse motoarele repulsoare. Asyr trecu pe lângă el şi se ridică pentru a începe o buclă, în timp ce Wedge îşi duse X-interceptorul înainte şi îl puse în linie cu deschizătura depozitului.

— Încearcă să fugă!

Wedge apăsă pe trăgaci şi lansă focuri de armă înainte şi înapoi peste intrarea deschisă a depozitului. Două proiectile laser loviră un mic speeder în mijloc şi în pupa, secționându-l în trei părți. Fragmentele zburară prin zona deschisă şi ricoşară într-o clădire vecină, apoi se prăbuşiră în adâncurile canionului urban.

Restul de focuri de armă ratară multitudinea de ținte, deoarece ceea ce el încerca să lovească tindea să fie mic şi să se mişte foarte repede. Motociclete speeder cu şi fără ataş îşi croiau drum în spirală, în jos sau în sus, pentru a se feri de el. Una dintre ele zburase şi cobora ca un Hutt în cădere liberă, dispărând din raza vizuală înainte ca el să o poată urmări. Altele se înclinară puternic şi zburau repede pentru a scăpa, deşi, din discuțiile unităților centrale, fiecare dintre ele fusese marcată şi era urmărită. O lumină verde strălucitoare urâtă străbătu depozitul. Wedge propulsă X-interceptorul înainte şi văzu siluete în formă de cutie, fiecare sprijinită pe doi piloni gemeni, care se balansau în sus şi în jos prin depozit. Un fior îi trecu pe şira spinării, apoi activă unitatea centrală.

— *Păşitori* cercetaşi, trei la număr, dintre care doi vin spre noi. Mă ocup de ei.

Wedge schimbă comanda armei sale pe torpilele protonice. Reticulul său de ochire trecu de la galben la roşu, în timp ce computerul se fixa pe țintă. Mynock țipă pe un ton ascuțit iar Wedge apăsă pe trăgaci. O torpilă protonică ieşi în aer, traversând cei 50 de metri dintre X-interceptor şi depozit într-o clipită.

Torpila protonică îl surprinse pe *păşitorul* din dreapta în picior, chiar sub articulația superioară. Torpila spintecă piciorul, iar impactul învârti *păşitorul.* Acesta se izbi de cel de lângă el, apoi ricoşă şi se prăbuşi la pământ. La zece metri în spate, torpila protonică explodă, detonând aruncătorul de grenade de şoc al *păşitorului.*

Al doilea *păşitor*, care țopăia stângaci înainte după ce fusese lovit, sfârşi prin a fi uşor dezechilibrat când explodară grenadele. O rafală de lumină verde venită din adâncul depozitului îl arătă în poziție verticală, în timp ce piciorul bun al celui doborât se roti şi îl lovi peste glezne. *Păşitorul* se clătină în timp ce pilotul încerca să rămână în poziție verticală. Strădaniile sale aproape că dădură roade şi *păşitorul* începuse să se îndrepte, când piciorul său stâng călcă în afara podelei depozitului.

Pentru o clipă, maşinăria se clătină, apoi se prăbuşi încet, într-o cădere neîndemânatică spre pământ. Lumina verde de la tunurile duble ale ultimului AT-ST, lumină din nou interiorul depozitului. *În ce trage?* În timpul cât îi luase să îşi pună

acea întrebare în minte, găsi şi răspunsul. *Nu, nu pot lăsa să se întâmple asta.*

Împinse maneta de accelerație înainte şi luă viteză. Zburând spre depozit, Wedge reuşi să vadă AT-ST-ul trăgând un ultim foc de armă spre peretele îndepărtat, lărgind breşa. Un speeder – foarte încărcat, judecând după felul în care partea din spate făcea scântei în timp ce se rotea în jurul *păşitorului* – se îndreptă spre gaură. *Păşitorul* rămas stătea cu fața spre el şi proteja speederul.

Celelalte vehicule erau momeli. Acesta este bomba.

Wedge apăsă suficient de mult pe cârma stânga ca să urmărească speederul, apoi trase o torpilă protonică. Proiectilul lovi podeaua de ferrocretă şi se înălță rapid. În loc să treacă printre picioarele AT-ST-ului, se izbi în plin în cabina de pilotaj. Explozia umplu capătul depozitului cu o furtună de foc. Un nor negru se înălță în sus, cu gheare de flăcări roşu-auriu care îşi croiau drum prin el, în timp ce bucăți de resturi şi schije ricoşau şi săreau prin tot depozitul. Vârtejuri învolburate de fum ieşiră prin gaură, iar Wedge ştiu instantaneu unde se dusese speederul. Ghidă X-interceptorul direct spre centrul găurii pe care o deschisese *păşitorul* în cealaltă parte a depozitului. Reuşi să treacă prin ea la câtiva centimetri de ambele părți, apoi opri generatoarele repulsorlift şi plonjă.

— Aici *Liderul Vagabond.* Depozitul este liber. Am ieşit pe partea cealaltă.

Vânătorul Unu părea uşor amuzat.

— Te-am fi lăsat să ieşi pe aici, *Lider Vagabond.*

— Mulțumesc, *Vânător Unu*, dar sunt în urmărirea bombei. Mult sub el, văzu speederul stabilizându-se şi îndreptându-se spre *Invisec.* Anunță depozitul de bacta că vine, cu mine pe urmele lui. Cu puțin noroc, doar unul dintre noi va ajunge acolo.

Capitolul 40

— Nu e tipul cel gras, spuse unul dintre cei trei bărbați aflați în fața lui Corran.

— Nu contează. Omoară-l oricum.

Corran își trase brațul drept înapoi și apoi îl azvârli în față, îndreptând sabia lateral spre cei trei. Lama se roti într-un arc de cerc. Cei de pe laterale se aruncară pentru a se adăposti, dar ochii celui din centru se măriră și străluciră în lumina înghețată a sabiei. Trase de două ori spre sabia de lumină, dar rată ambele lovituri.

Vârful argintiu al sabiei îi străpunse mijlocul și îl aruncă la pământ în două părți. Două bufnituri umede și cărnoase înghițiră sunetul carabinei blaster care izbi podeaua. Licărul incandescent atașat la țeavă se aprinse, apoi se stinse. Corran plonjă spre stânga, se rostogoli și se ridică în poziție ghemuită. Urmări un con de lumină în mișcare și trase la baza acestuia. Nu auzi niciun țipăt care să indice că nimerise ținta, apoi un jet de rafale de blaster din dreapta îl forță să se ferească din nou. În timp ce se strecura din nou în umbra unei statui, cei doi inamici ai săi își stinseră proiectoarele, lăsând luminile de la picioare ca unică sursă în cameră.

Două presupuneri pot face: în primul rând, au comunicatoare și urmează să își coordoneze atacul. În al doilea rând, pot sau au cerut deja întăriri, ceea ce înseamnă că au câștigat în jocul așteptării. Trebuie să ies de aici, iar singura cale de a face asta este să ies pe unde au intrat ei. Aruncă o privire spre ușa pe care sabia o ilumina din spate. *Se deplasează pentru a mă înconjura, așa că acum e cel mai bun moment să plec.*

Corran se mișcă de două ori în sus și în jos, folosind lumina sabiei pentru a distinge obstacolele din calea sa. Calea părea destul de liberă. Apoi băgă mâna în buzunar și își trecu degetul mare peste suprafața deteriorată a medalionului Jedi.

Nu tu ești cel care mi-a adus norocul, dar să sperăm că a mai rămas ceva în matrițe când ai fost turnat.

O luă la fugă, trecând pe lângă o statuie și apoi pe lângă o vitrină înainte să se îndrepte spre ușă. Holograme mici prinseseră viață în spatele lui, atrăgând atenția mai întâi asupra lor, apoi asupra lui. Primele câteva focuri de armă trase asupra lui arseră niște găuri în mantie, dar apoi atacatorii își schimbaseră ținta și năvăliră prin ușa cu focuri de armă – focuri de armă care ar fi trebuit să-i provoace moartea.

Și ar fi făcut-o dacă nu s-ar fi întâmplat ca mantia Jedi să se prindă de colțul vitrinei. Îl smulse pe Corran de pe picioare, apoi se rupse de la gât. Cu elanul astfel încetinit, dar departe de a fi epuizat, trecu prin ușă, la câțiva centimetri după de linia de foc. Se lovi cu putere în șoldul drept și își zdrobi genunchiul de ușa de granit, apoi alunecă spre mijlocul încăperii. Mâna lui dreaptă se strânse pe mânerul sabiei. O stinse și porni înapoi spre ușa prin care tocmai intrase. Spera să găsească carabina blaster a celui mort, dar cum își sprijini spatele de peretele de lângă ușă, îi văzu forma la doi metri distanță, pe partea cealaltă a deschiderii. *Fără speranță. Trebuie să plec, trebuie să fug spre ieșire – oriunde ar fi ea.* Chiar dacă știa că fuga era singurul plan viabil, senzația de amorțeală din genunchi și șold îi spunea că o șchiopătare slabă urma să fie cea mai bună variantă pe care o putea obține.

Și pentru efortul depus, voi fi vaporizat. Sunt mort.

Apoi simţi ceva solid izbindu-se de peretele din spatele lui. Chiar înainte să audă pocnetul comunicaţiei, se răsuci şi se ridică pe genunchiul stâng. Împingându-şi sabia de lumină asupra peretelui cu mâna dreaptă, o aprinse şi apoi o împinse în sus. Acesta se desprinse de perete la capătul superior al arcului său, împroşcând şi şuierând în timp ce sângele se evapora în fasciculul argintiu de lumină.

Bărbatul secţionat în două de partea cealaltă a zidului căzu peste uşă chiar în momentul în care cel de-al treilea, care se apropia de uşa din partea opusă, deschise focul. Omul mort fu prins de două proiectile care l-ar fi ucis pe Corran înainte ca atacatorul să schimbe ţinta şi să înceapă să urmărească arcul sabiei de lumină. Un proiectil pârjoli părul de pe partea din spate a mâinii lui Corran, dar restul trecură pe lângă el fără să-l rănească. Mâna stângă a lui Corran se ridică şi trase două focuri de armă către botul carabinei blaster. Ambele nimeriră. Al treilea om se prăbuşi cu spatele într-o vitrină, apoi rămase suspendat acolo într-o poziţie ciudată. În lumina de pe jos, Corran putu să-i vadă mâinile mişcându-se o dată sau de două ori, ca şi cum ar fi continuat să mânuiască trăgaciul armei care căzuse în dreptul uşii, apoi omul rămase nemişcat. Corran stinse sabia, apoi şi-o agăţă la centură. Apoi roti centura astfel încât arma să atârne pe şoldul stâng şi să nu se lovească direct de partea rănită. Îşi băgă în buzunar blasterul pe care îl avea, se târî până la cadavrul primului om pe care îl omorâse, îi desfăcu cureaua căştii de la bărbie şi o scoase. Înăuntru, găsi un comunicator într-un suport. Îl scoase şi ascultă câteva secunde pentru a vedea dacă mai sunt şi alţi soldaţi pe drum, însă comunicatorul rămase tăcut. Recuperă carabina blaster a celui de-al doilea soldat şi porni lanterna de sub ţeavă. Trecând-o peste morţi, se încruntă. Uniformele lor negre nu erau nicidecum uniforme Imperiale pe care să le mai fi văzut până atunci, iar bărbaţii înşişi aveau clar înălţimi diferite ca să ştie că nu erau trupe de şoc.

Nu am văzut niciodată un soldat fără cască, dar nu cred că arată chiar atât de obişnuiţi. Cu toate astea, uniformele erau paramilitare, aşa că presupuse că cei trei morţi erau membri ai unei forţe locale de jandarmi. *Altădată aş fi crezut că eram aliaţi, dar în CorSec nu împuşcam pe cineva doar pentru că nu era suspectul pe care îl căutam.*

Corran trecu lumina lanternei peste partea de jos a comunicatorului şi ajustă frecvenţa. *Acum să aflăm unde ne găsim.* Deşi detesta de mult timp Imperiul, acesta reuşise să facă unele lucruri cu o eficienţă remarcabilă. Unul dintre acestea era stabilirea şi menţinerea unor măsuri standard. Pe fiecare lume fuseseră înfiinţate staţii de emisie care să furnizeze ora exactă, atât locală, cât şi în raport cu Coruscantul. Conectându-se la acel semnal, putea afla unde se afla şi cât era ceasul.

Tocmai mi-am dat seama că nu am mai fost pe afară de mult timp.

Ţinând comunicatorul aproape de ureche, se îndreptă încet şi şchiopătând spre deschiderea pe care cei trei o făcuseră în peretele din cealaltă parte a camerei.

— Trebuie să fie o planetă cu adevărat înapoiată dacă au trimis doar trei tipi să prindă un prizonier evadat... chiar dacă au crezut că sunt Derricote. Mă întreb dacă voi putea ieşi vreodată de aici?

Prin intermediul comunicatorului se auzi o voce mecanică anunţând:

— Este ora 8 şi 45 de minute, ora galactică oficială.

— Grozav, sunt pe o lume care şi-a setat ceasurile la ora Coruscantului, indiferent de situaţia locală.

Ridică în mână carabina blaster, aruncă o privire la indicatorul nivelului de putere, apoi se jucă cu lumina prin gaura din camera alăturată. Spre deosebire de

cea în care se găsise, camera de dincolo de gaură era curată şi ordonată.

Chiar mai bine, există o uşă deschisă spre exterior.

Era pe punctul de a trece dincolo de perete când două idei ireconciliabile se ciocniră în creierul său. Era destul de clar că se afla în interiorul unui fel de depozit plin de suveniruri Jedi. Era evident că reşedinţa din care evadase fusese refugiul unui Moff Imperial, dar ce Moff Imperial şi-ar fi riscat poziţia adunând atâtea materiale Jedi. Singurul Moff care ar fi putut face asta ar fi fost unul puternic, iar Moffii puternici nu se găseau pe lumi izolate.

De fapt, nu existau Moffi atât de puternici încât să îndrăznească să-i sfideze pe Împărat şi pe Vader, adunând aceste lucruri. Doar Împăratul ar fi putut... Lui Corran îi căzu falca. *Şi fusul orar este setat după ora Coruscantului...*

Corran se lăsă să se sprijine pe perete.

Nu se poate aşa ceva. Nu pot fi pe Coruscant. Nu are sens. Îmi amintesc că am călătorit pe o navă. Dar, din nou, eram atât de drogat... Poate că sunt pe Coruscant şi Isard a vrut doar să cred că nu sunt. Apoi chicoti. *Asta ar explica de ce nu a găsit nimeni niciodată Lusankya – a fost aici tot timpul, ceea ce înseamnă că şi ea este.*

Se uită înapoi la morţi.

Şi are destulă influenţă asupra autorităţilor locale ca să-i facă să iasă la vânătoare după Derricote. Poate că am scăpat de mâna ei, dar încă nu sunt liber.

Se uită la comunicator şi se gândi să se conecteze la frecvenţele militare pe care le folosea *Escadrila Vagabond*, dar respinse acel plan din două motive.

Nu voi avea codurile de bruiaj potrivite care să-mi permită să aud şi să vorbesc cu ei şi, chiar dacă aş avea, trebuie să mă gândesc şi la trădător.

Clătină din cap.

Am nevoie de cineva în care să am încredere. E o încercare riscantă, dar e singura pe care o am.

Setă comunicatorul şi deschise un canal.

— Sunt Corran Horn. Nu sunt mort… mă simt ca şi cum aş fi… şi aş avea nevoie de ajutor pentru a mă întoarce pe tărâmul celor vii.

Capitolul 41

Wedge trase înapoi de manşa X-interceptorului şi se stabiliză la aproximativ 300 de metri în spatele şi deasupra speederului. Trebuia să reducă viteza deoarece, chiar dacă X-interceptorul se putea apropia rapid, speederul putea vira mai repede în limitele strânse ale oraşului. O parte din Wedge ştia că o cursă cu speederul prin pădurile de pe Endor era mai sigură decât ceea ce făcea el, dar nu avea de ales.

Bomba aia trebuie oprită.

— Mynock, asigură-te că primeşti un semnal solid de urmărire a speederului.

Droidul astromec țipă o confirmare a ordinului. Wedge urmări datele de urmărire actualizate, apoi se rostogoli pe aripa dreaptă şi plonjă. Coborî sub linia de zbor a speederului, intrând într-un bulevard mare care îl ducea cu viteză spre *Invisec.*

Dacă reuşesc să i-o iau înainte...

— Mynock, calculează toate rutele sale de aici până la țintă.

Droidul bipăi un sunet ca şi cum vântul ar fi suflat pe foliile S.

Wedge îşi croi drum prin suburbii, ocolind clădiri, trecând peste pasarele şi tuneluri, în timp ce se minuna de labirintul complicat de pe Coruscant. Făcându-şi drum spre interior şi exterior, pe deasupra sau primprejur, îşi testă abilitățile de pilot. Deşi lumina zorilor nu pătrundea atât de adânc în oraş, avea destulă lumină pentru a naviga, dar la limită.

Un fior îi trecu pe şira spinării.

Corran şi ceilalți au zburat pe aici noaptea atunci când am cucerit Coruscantul. Nu am apreciat niciodată până acum, cu adevărat, ceea ce au făcut.

Mynock fluieră. Wedge aruncă o privire spre monitor şi văzu defilând diverse schițe.

— Mai încet, Myhock, trebuie să şi zbor.

Wedge marcă locația speederului şi o compară cu hărțile. În timp ce speederul cobora până la nivelul lui şi apoi dedesubt, ceva făcu clic în mintea lui.

Asta e. L-am prins.

— Dă-mi cea mai joasă rută de intrare pe care o poți găsi, Mynock.

Wedge viră la dreapta, reduse viteza de propulsie şi puse în funcțiune bobinele repulsorlift. Pluti înainte, menținându-se în afara coridorului descris de harta pe care i-o oferise Mynock. În timp ce privea, văzu speederul îndreptându-se spre acel traseu şi începând să-l urmeze.

Wedge zâmbi. *S-a ciocnit de depozit, scoțând scântei şi se lăsă să cadă ca o piatră. Continuă să se prăbuşească pentru că are o greutate prea mare. Feribotul-speeder care cobora atunci când am zburat prima dată trebuie să fi fost menit să transporte bomba până la un punct în care să se îndrepte spre depozitul de bacta. Acum trebuie să coboare pentru că nu au suficientă energie pentru a zbura la înălțime.*

Apoi schimbă controlul focului pe lasere şi le conectă pe toate patru pentru a obține o rafală cvadruplă. În timp ce făcea acest lucru, speederul traversa strada. Wedge acceleră puțin ritmul şi plonjă direct în spatele lui. Cineva din speeder îl zări şi începu să tragă în el cu o puşcă blaster, dar proiectilele se loviră inofensiv de

scutul din față al lui Wedge. Pilotul speederului încercă să facă vehiculul să se încline, dar fiecare derapaj şi viraj nu făcea decât să aducă vehiculul tot mai jos. Şi în vizorul lui Wedge. Acesta apăsă pe trăgaci şi trimise un cvartet de fulgere laser stacojii să se îndrepte spre vehiculul greoi. Laserele vaporizară acoperişul şi umplură compartimentul pasagerilor cu foc. Speederul începu să cadă mai repede, cu partea din spate înclinată în jos. Ceva explodă în față, făcând ca speederul să facă un salt rostogolit. Încă două rafale cvadruple de pe X-interceptor transformară în nebuloasă şi grindină de metal fragmentele mari de vehicul.

Norul de vapori – format în mare parte din explozibili gazoşi – se aprinse într-o clipă, orbindu-l momentan pe Wedge şi provocând un țipăt din partea lui Mynock. Wedge ținu o mână uşoară, dar fermă, pe manşă şi rezistă undei de şoc. Scuturile X-interceptorului rezistaseră, salvând nava de avarie. Când vederea i se limpezi şi trecu prin fum, nu mai văzu nicio urmă de speeder.

Zâmbi.

— Ai văzut, Mynock? Misiunea nu a fost chiar atât de grea.

Droidul bombăni în ceea ce Wedge consideră a fi un ton vag triumfător.

— Aici *Liderul Vagabond*. Bomba a dispărut. Raportați.

— Aici *Trei*, *Lider*. Suntem deasupra districtului Munților Manarai şi avem anomalii mari la sud-vest. Avem TIE-uri care se apropie, cel puțin o *Aripă*[16].

— Recepționat, *Trei*. Sunt pe drum. Wedge trase înapoi pe manşă şi acceleră la maxim. X-interceptorul se ridică în linie dreaptă. Confirmă treizeci şi şase de TIE-uri, *Trei*.

— Confirm treizeci şi şase, *Lider*. *Ochi* şi *mijiți*. Vin în direcția asta şi mai e ceva acolo. Rhysati păru agitată. Senzorii mei nu detectează deloc bine.

— Aşteaptă, *Trei*. Wedge îşi trecu unitatea de comunicații pe un alt canal operațional. Aici Antilles. Ce e acolo jos, la sud-vest?

— *Lider Vagabond* aici *Controlul Districtului Palatului*. Nu suntem siguri. Partea civilă raportează cutremure de pământ şi distrugeri masive. Tocmai întoarcem un satelit în acea direcție. Urmează datele… îți voi da datele brute.

— Am înțeles, *Control*. Wedge se uită la scanarea care se desfăşura pe monitorul senzorilor săi şi simți cum moralul i se prăbuşeşte la fel de jos ca fluieratul jalnic al lui Mynock. Asta nu se poate. Pur şi simplu nu se poate.

— Primeşti ceea ce primim şi noi, *Lider Vagabond*.

Wedge trecu unitatea de comunicații înapoi pe frecvența tactică a *Escadrilei*.

— *Trei* şi *Patru*, întoarceți-vă aici. Acum.

— Ce e acolo, *Lider*?

Wedge se cutremură.

— Este ceva ce nu ar trebui să fie acolo, *Trei*. Balizele de recunoaştere raportează că este un Super Distrugător care poartă numele de *Lusankya*.

---

[16] Aripă – este compusă din trei escadrile a câte douăsprezece nave de luptă.

Capitolul 42

Amiralul Ackbar ocupă un loc în banca de sus, cu Generalii Madine şi Salm sub el, la stânga şi, respectiv, la dreapta. Aşteptă ca acuzatul şi procurorul să se aşeze, apoi privi sala de judecată slab populată.

— Şedința de astăzi va fi scurtată. Chiar şi cea mai simplă călătorie poate fi încheiată de un val neaşteptat, iar valul care ne-a afectat a fost de proporții titanice.

Se uită în jos la Tycho Celchu şi la cei doi droizi de la masa apărării.

— Căpitane Celchu, avocatul dumneavoastră nu este aici, deoarece în urmă cu aproximativ o oră a fost împuşcat şi rănit grav în zona de parcare de la etajele superioare ale acestei clădiri. Asasinul a fost ucis, dar am sigilat totuşi clădirea din motive de securitate. Nawara Ven a fost împuşcat în timp ce aducea în fața instanței un martor care a apărut recent pentru a aduce dovezi ale nevinovăției tale. Martorul şi-a oferit mărturia în schimbul unei noi identități şi al relocării pe o altă lume. A furnizat un datacard plin de informații criptate care susțineau afirmațiile sale în ceea ce te priveşte, precum şi afirmații referitoare la rețeaua Imperială de spionaj de aici, de pe Coruscant. Din păcate, asasinul care l-a rănit pe avocatul Ven a reuşit să ucidă acest martor. Ackbar se uită spre Airen Cracken, care stătea în partea acuzării din sală. Generalul Cracken m-a asigurat că are subalterni care lucrează la datacard pentru a vedea dacă pot scoate informațiile, dar nu se ştie dacă şi când vor reuşi.

Tycho se încruntă.

— Unde mă duce asta?

Halla Ettyk se ridică în picioare.

— Domnule Amiral, acuzarea ar fi de acord cu o amânare până când se va recupera avocatul Ven.

— Se aprobă. Amiralul Ackbar ridică ciocanul. Dacă nu mai este nimic de adăugat, vom lua o pauză până când va putea continua avocatul Ven.

Tycho ridică o mână.

— Aşteptați, vă rog, nu pot să fac ceva? Nu este posibil să mă reprezint singur în absența lui?

— Acesta a fost întotdeauna dreptul tău, Căpitane Celchu.

Halla se uită la Tycho.

— Amiralul are dreptate, dar, într-adevăr, nu puteți face nimic.

— Pot să chem şi să interoghez un martor.

Procuroarea clătină din cap şi arătă spre datapadul ei.

— Nu chiar. Am în față lista de martori pe care avocatul Ven a spus că îi veți chema. Niciunul dintre membrii *Escadrilei Vagabond* nu e aici şi nu este disponibil. Durosul Lai Nootka nu este aici şi, din păcate, probabil că este mort. Nu aveți niciun martor.

Whistler fluieră. Capul de scoică al lui M-3 se ridică.

— Whistler spune că avem un martor.

Halla se încruntă.

— Pe cine?

Tycho se ridică în picioare.

— Pot depune mărturie în numele meu.

— Ar fi o greşeală să faci asta, Căpitane. Te-aş strivi.

Unitatea R2 ciripi nepoliticos. Tycho îl mângâie pe Whistler pe cupolă.

— Sunt de acord.

M-3 îşi înclină capul într-o parte.

— Domnule, Whistler era de acord cu Comandantul Ettyk. Nu dumneavoastră sunteți martorul lui. Mărturia dumneavoastră nu va pune capăt acestei probleme.

Halla clătină din cap.

— Singurul martor care ar putea face asta este mort.

Whistler trâmbiță puternic, învârtindu-şi capul într-un cerc complet. Droidul țopăi entuziasmat, iar tonul său se transformă într-un țipăt pătrunzător.

Ciocănelul lui Ackbar pocni o dată, brusc, făcându-l pe M-3 să fie atent.

— Spune-i lui Whistler să se calmeze sau voi ordona să i se pună un bolț restrictor.

Micul droid se opri şi fredonă cu jale.

— Acum, despre ce vorbea, M-3?

Whistler răspunse. M-3 se uită brusc la el şi îi dădu o lovitură bună în cupolă.

— Fii coerent, Whistler. Ne aşteaptă să răspundem.

Whistler repetă răspunsul său anterior. Unitatea 3PO îşi ridică brațele şi se uită la Ackbar.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu are niciun sens. Circuitele de stres trebuie să se fi polarizat. Nu ştie ce spune.

Ackbar suspină.

— Răspunde-mi la întrebare. Cine spune el că este acest martor?

Înainte ca M-3 să poată răspunde, un bărbat vorbi din uşa deschisă a tribunalului.

— Îmi cer scuze, domnule Amiral, cred că Whistler intenționează ca eu să fiu chemat ca martor.

Bărbiile lui Ackbar tresăriră. *În adâncurile negre pot înota tot felul de bestii.*

— Este imposibil.

— Nu a fost uşor, zâmbi Corran Horn, dar în ceea ce priveşte imposibilul, domnule Amiral, ştiți bine că este ceva ce *Escadrila Vagabond* face cel mai bine dintre toate.

Capitolul 43

Wedge făcu rapid o manevră de rostogolire pe aripa stângă, apoi trase maneta spre spate, deasupra sternului. Întoarse X-interceptorul în picaj, apoi se ridică şi se roti spre dreapta într-o buclă orizontală care îl aduse din nou faţă în faţă cu perechea de *ochi* care-i forţau sistemul de eşapament. Pe unul dintre ei îl ţinti pe reticul şi apăsă pe trăgaci, umplându-l cu lumină. Carlinga se mistui instantaneu şi, lăsând în urmă un fum negru şi gros, iar vânătorul TIE se încolăci în jos pentru a se izbi de un turn de ferrocretă. Coechipierul lui încercă să-şi răzbune partenerul, dar Wedge nu-i dădu nicio şansă. Apăsă pedala stângă a cârmei, ducând nava spre dreapta. Manevra respectivă îl scoase din linia de zbor şi de tragere a TIE-ului. Pilotul TIE încercă să egaleze cascadoria, dar, în timp ce făcea asta, aduse panoul solar hexagonal al navei sale perpendicular pe linia de zbor anterioară. În vidul spaţiului, această mişcare i-ar fi oferit o lovitură bună asupra lui Wedge, dar în atmosferă, această mişcare făcu TIE să tresară şi să înceapă să se rostogolească.

Wedge aduse X-interceptorul pe stabilizatorul stânga şi se năpusti asupra TIE-ului. Chiar în momentul în care pilotul începu să recapete controlul, încetinind rotirea, liderul *Escadrilei Vagabond* apăsă mai tare pe trăgaci. O rafală cvadruplă de focuri laser spulberă panoul solar stâng al navei. TIE-ul începu să se prăbuşească necontrolat spre sol, dar înainte să apuce să se scufunde în măruntaiele negre ale Coruscantului, ricoşă într-o pasarelă aeriană şi explodă.

Trăgând de manşă, Wedge îşi îndreptă aparatul de zbor spre cer. Voia să simtă o oarecare compasiune pentru piloţii pe care tocmai îi omorâse. Aştepta să se simtă îngrijorat pentru oamenii care ar fi putut fi răniţi când acele TIE-uri căzuseră în oraşul de jos. Voia să îl copleşească altceva în afară de concentrarea rece, dar nu se aştepta cu adevărat să vină. *Aceste gânduri şi emoţii sunt normale, dar normalitatea nu există în acest loc şi în acest moment.*

În jurul lui, TIE-urile şi X-interceptoarele *Escadrilei Vagabond* zburau în picaj şi urcau, se rostogoleau, plonjau şi făceau bucle. Fulgerele laser, verzi şi roşii, umpleau aerul ca şi cum fiecare navă ar fi fost un nor renegat care scuipa fulgere scurte asupra duşmanilor săi. TIE-urile explodau cu regularitate, acoperind peisajul oraşului cu bucăţi de metal pe jumătate topit şi pătând cerul cu dungi negre şi uleioase, care erau rămăşiţele mortale ale piloţilor lor. Oricât de incitantă şi dramatică era lupta aeriană care făcea ravagii deasupra districtului montan, Wedge rămăsese rece şi în stare de şoc. Acolo, afară, un ac alb înjunghiase cerul. *Lusankya* – un Super Distrugător cu o lungime de opt kilometri – devastase zona sub care fusese îngropat timp de ani de zile. Fulgere turbolaser verzi loviră peisajul urban, eliberând nava din închisoarea de ferrocretă şi oţel transparent în care zăcuse.

Wedge ştia că Super Distrugătoarele intraseră în acţiune abia după Bătălia de pe Yavin, ceea ce însemna că *Lusankya* trebuia să fi fost creată şi ascunsă pe Coruscant înainte de bătălia de pe Endor. *Doar dacă nu cumva droizii constructori l-au construit acolo, apoi au construit în continuare pe deasupra.* Ideea că o zonă de o sută de kilometri pătraţi a planetei ar fi putut fi distrusă şi reconstruită pentru a ascunde un Super Distrugător părea de necrezut, mai ales că nimeni nu observase

introducerea navei în acea gaură. *Ar fi putut puterea Împăratului în partea întunecată a Forței să fie suficientă pentru a convinge mii sau milioane de ființe să uite că au văzut cum a fost îngropată Lusankya?*

Oricât de hidoasă părea această idee, Wedge spera să fie adevărat. Alternativa probabilă – că Împăratul ar fi ordonat moartea tuturor martorilor – părea cu atât mai oribilă.

— *Lider*, ai un *mijit* care vine de jos.

— Mulțumesc, *Cinci*.

Wedge se roti la stânga, apoi plonjă într-o rostogolire în buclă care îl scoase în afara şi în jurul vectorului de atac al TIE-ului. Se lăsă purtat în picaj, în partea superioară a oraşului. Folosind telemetria de control de la un skyhook pentru a ține sub observație *mijitul*, trecu în jurul unuia dintre turnurile în formă de stea şi se apropie de Interceptor într-o cursă aproape verticală. Acesta începu o rostogolire pentru a-l ocoli, dar Wedge cârmi puțin la stânga pentru a-şi menține laserele pe direcția de urmărire. Jumătate din rafala cvadruplă rată, trecând pe lângă parbrizul cabinei de pilotaj, dar celelalte două proiectile nimeriră la fix, străpungând panoul solar drept al Interceptorului şi apoi cabina de pilotaj. TIE-ul îşi continuă rostogolirea leneşă, apoi se strânse într-o rotire prin care nava acceleră într-un turnuleț urât şi pătrățos.

La sud, puntea *Lusankyei* se desprinse de planetă. Suprastructura Super Distrugătorului şi conturul său general se potriveau cu ceea ce-şi amintea despre *Executorul* lui Vader de la Hoth şi Endor, dar corpul *Lusankyei* părea să se sprijine pe o platformă masivă formată din celule hexagonale. Se potrivea perfect cu partea inferioară a navei, cu deschideri pentru ca armele să poată trage în jos spre țintele de dedesubt şi pentru ca vânătorii TIE să poată fi lansați din burta navei.

Wedge se încruntă. *Ce este asta? Îmi aminteşte de canapeaua cu repulsor a unui Hutt, dar Lusankya este o navă de război, nu un Lord criminal care se relaxează.* Dintr-o dată realiză că analogia nu era chiar atât de departe de adevăr. *Lusankya este construită pentru călătorii în spațiu, nu pentru a se lupta să se elibereze de pe o planetă. Aceea trebuie să fie o nacelă de ridicare, concepută pentru a o ridica şi a o scoate din gaura în care a fost îngropată.*

Cu prova orientată spre cer, propulsoarele *Lusankyei* se aprinseră. Plasma albastră arzătoare vaporiză bucăți imense de peisaj urban în partea din spate a navei. Distrugătorul începu să avanseze şi să se ridice din coloana de fum care îi marcase naşterea. *O navă care se laudă cu un echipaj de peste un sfert de milion de persoane trebuie să ucidă de zece ori mai mulți la decolare.*

Masiva navă îşi îndreptă atenția asupra unui skyhook care plutea în dreapta sa. Modificându-şi uşor cursul, nava oferi o şansă mai multor turbolasere şi tunuri ionice să dea rezultate. Un Super Distrugător poseda suficient armament pentru a reduce un oraş la moloz în urma unui asalt orbital. De la mică distanță, skyhookul fără arme oferea artileriştilor o țintă delicios de uşoară.

Bateriile turbolaser de la prova începură să tragă în skyhook atunci când acesta ajunse în raza de acțiune, apoi ofensiva se schimbă cu alte arme pe măsură ce nava trecea pe lângă el. Razele laser verzi veneau atât de repede şi de atât de aproape încât fascicule întregi de energie păreau să pulseze de pe *Lusankya* spre skyhook. În câteva secunde, ceea ce fusese cândva un elegant disc cu un paradis de junglă Ithoriană în inima sa, deveni o semilună topită, cu pădurea arzând, care se prăbuşea

peste turnurile districtului montan.

Pe măsură ce *Lusankya* creştea viteza, artileriştii schimbară punctele de ochire şi începură să tragă în atmosfera superioară. Focurile lor loviră şi împrăştiară culoare în cea mai joasă dintre cele două sfere scut care învăluiau planeta. Create pentru a opri atacurile din exterior, acestea se dovediră la fel de puternice împotriva unui atac din interior. Chiar şi aşa, după 20 de secunde de tiruri distructive dinspre *Lusankya*, se deschise o gaură în scutul inferior.

Escadrilele TIE care luptau împotriva *Escadrilei Vagabond* se întoarseră şi se lansară pe un curs de interceptare a Super Distrugătorului. Deoarece nu erau capabile să intre singure în hiperspaţiu, dacă nu se întâlneau cu *Lusankya*, rămâneau blocaţi pe Coruscant. Cei care nu fuseseră doborâţi ar fi fost luaţi prizonieri. *Şi dacă nava mea ar fi făcut atâtea distrugeri la plecare, nici eu nu m-aş aştepta la un tratament prea blând din partea duşmanilor mei.*

— Mynock, dă-mi distanţa până la *Lusankya*.

Droidul centră o imagine a *Lusankyei* pe monitorul lui Wedge, iar telemetrul îi arătă că se afla la 25 de kilometri distanţă. *Şi încă pare atât de mare.* Un fior îi trecu pe şira spinării.

— *Vagabonzi*, adunaţi-vă în jurul meu. Avem trei minute de viteză până când vom fi chiar deasupra Super Distrugătorului. Să culegem acele TIE-uri rămase înainte să aibă şansa să le recupereze.

Wedge aşteptă câteva secunde ca să se stingă strigătele de aprobare.

— Ţineţi minte, chestia aia e plină de turbolasere, tunuri ionice, lansatoare de rachete şi raze tractoare. Când vă spun să întrerupeţi atacurile, o faceţi. Aţi înţeles?

Wedge alimentă motoarele cu energie din scut, sporindu-şi viteza. O văzu pe Asyr ridicându-se deasupra profilului stabilizatorului său drept.

— Fără eroisme, ofiţer de zbor Sei'lar, vreau să-ţi înapoiez acel datacard.

— La ordin, Comandante.

Wedge se uită la monitorul său şi apoi la TIE-urile de care se apropiau rapid.

— Te acopăr eu. Sunt ale tale.

— Mulţumesc, Comandante.

X-interceptorul lui Asyr trecu în faţă, apoi alunecă în jos şi spre stânga. Rămase sub şi în spatele vânătorului TIE până când reuşi să reducă distanţa la 250 de metri, apoi îşi îndreptă nava spre sistemul de evacuare al *ochiului*. Laserele X-interceptorului traseră două rafale duble. Prima lovi interiorul panoului solar din stânga, producând două dungi lungi de-a lungul acestuia. A doua pereche de rachete pătrunseră prin sistemul de evacuare. Întregul *ochi* tresări, apoi focul argintiu ieşi în jeturi prin panoul din faţă al cabinei de pilotaj, omorând avântul navei.

TIE-ul distrus dispăru din peisaj cu graţia unui Hutt în cădere liberă.

— Frumoasă lovitură, *Doi*.

— Mulţumesc, *Lider*.

Wedge aruncă o privire la citirea cronografică de pe monitorul său.

— Două minute şi jumătate până la destinaţie. Mynock, dă-mi un avertisment la treizeci de secunde.

Lusankya continua să toarne foc în scuturile planetare, în timp ce puţinul foc de la sol care venea spre ea se împrăştia inofensiv pe scuturile sale. Tunurile de la mijlocul navei şi de la pupa se luptau să menţină deschisă breşa din scutul inferior, în timp ce tunurile de la prova bombardau scutul superior. Asaltul trimise valuri de

energie de un verde Rodian care treceau prin partea inferioară a scuturilor. Scuturile rezistară la început, apoi începură să se erodeze şi în cele din urmă se prăbuşiră.

Mutându-şi manşa spre dreapta, Wedge o urmări pe Asyr într-un viraj înclinat care o plasa peste o pereche de TIE-uri.

— Îl iau pe lider, Comandante.

— Am înțeles. Eu mă ocup de coadă, *Doi*.

Mări distanța dintre ei, apoi micşoră viteza de atac, în timp ce TIE-urile se despărțeau, iar Asyr se întoarse într-un viraj în buclă care o strecură în spatele TIE-ului din față, apoi trase şi topi o treime din panoul solar drept al TIE-ului.

— Fă la stânga, *Doi*!

Asyr se rostogoli spre stânga chiar când trase al doilea TIE. Primele sale proiectile loviră fără daune scuturile din spate ale X-interceptorului, dar cele care urmară nu mai nimeriră. *Ochiul* se rostogoli pentru a o urmări pe Asyr, dar când se stabiliză, intră direct în vizorul lui Wedge. Acesta trase o rafală de focuri laser stacojii iar *ochiul* se dezintegră într-o dungă lungă şi plină de flăcări pe cer.

Mynock îi transmise lui Wedge semnalul de avertizare de 30 de secunde.

— Despărțiți-vă, *Vagabonzi*. Ceilalți doar fug.

Se părea că doar o jumătate de duzină de TIE-uri supraviețuiseră bătăliei. Ca forță de filtrare, îşi îndepliniseră misiunea şi ținuseră navele de luptă locale departe de *Lusankya* în timp ce aceasta părăsea suprafața.

Cât timp ce era ascunsă sub oraş, pun pariu că nu-şi putea ridica scuturile. Fără ele, o rafală concentrată de torpile protonice ar fi putut să-i spargă fuzelajul, să dezactiveze acea platformă de ridicare sau să-i distrugă puntea.

Wedge se uită la ecranul senzorilor.

— *Patru*, aici *Liderul Vagabond*. Întrerupe urmărirea.

— Doar câteva secunde.

— *Patru*, întrerupe, acum!

— Aproape l-am prins, *Lider*.

— Eşti prea aproape, *Patru*. Îndepărtează-te imediat!

X-interceptorul lui Erisi trase o rafală cvadruplă care lovi un Interceptor în panoul solar drept şi în partea dreaptă a carlingii. Ceva din partea din spate a navei explodă, apoi, câteva secunde mai târziu, întregul Interceptor se spulberă. O imensă minge roşie-aurie înflori în fața X-interceptorului, apoi izbucni în fum negru în timp ce Erisi zbura prin ea.

— Raportează, *Patru*.

— L-am prins, *Lider*.

— Şi a fost prăjit. Întoarce-te aici.

Frica se injectă în vocea ei.

— Cârma nu mai funcționează, manşa e slăbită.

— Erisi, eşti prea aproape de *Lusankya*. Pleacă de acolo. Wedge îşi aduse X-interceptorul spre stânga, într-o buclă lungă. Mynock, extrage datele de status de la unitatea R5, acum. Apoi apăsă tastatura unității de comunicații. Erisi, rostogoleşte-te şi plonjează. Gravitația îți este prietenă.

— Cum ordonați. Nu, aşteptați. Un geamăt la fel de înspăimântător ca oricare altul pe care îl făcuse Mynock vreodată străbătu unitatea de comunicații. Au un fascicul de tractare asupra mea. Sunt la putere maximă, dar nu mă pot desprinde. Ajutați-mă, ajutați-mă!

Trăgând înapoi de manşă, Wedge se apropie şi îndreptă botul navei sale spre *Lusankya*. Nava cea mare atârna ca o aşchie de gheaţă înfipt adânc în cerul dimineţii. I se părea că poate vedea X-interceptorul lui Erisi ca pe o mică pată pe fondul masivităţii Super Distrugătorului, dar o eclipsă un tir de focuri turbolaser care se îndrepta spre el. Strângând manşa la piept, Wedge aduse X-interceptorul pe deasupra şi îl îndreptă înapoi spre planetă.

— La mine, *Vagabonzi*. Ne întoarcem acasă.

— Dar, *Lider*, nu putem să o lăsăm…

— Ajunge, Gavin. Ăla e un Super Distrugător. Este imposibil de oprit dacă nu vrea să fie oprit.

— Dar imposibilul este…

— Ştiu, *Vagabonzi*, ştiu. Wedge aruncă o privire la monitorul său şi lăsă un fior rece care îi urca pe şira spinării să i se strecoare în voce. Imposibil este ceea ce face *Escadrila Vagabond*, dar în acest moment asta ne-ar costa prea mult pentru un câştig prea mic. Doar pentru că putem face imposibilul nu înseamnă că vom câştiga întotdeauna.

Capitolul 44

Corran Horn schiță un zâmbet ca răspuns la expresia de neîncredere care sclipea în ochii Amiralului Ackbar.

— Dacă este cineva dispus să mă cheme ca martor, cred că pot face lumină în cazul acuzațiilor de crimă împotriva Căpitanului Celchu.

Gura Mon Calamariului se deschise şi se închise de câteva ori, apoi făcu semn cu capul spre masa acuzării.

— Poate, Comandante Ettyk, acuzarea ar dori să-şi redeschidă cazul?

Procuroarea cu părul negru încuviință din cap.

— Vă mulțumesc, domnule. Îl chemăm ca martor pe Corran Horn.

Corran se îndreptă şchiopătând spre partea din față a camerei instanței. Îşi puse carabina blaster pe masa acuzării, apoi se întoarse şi se apropie de masa apărării. Se ghemui lângă Whistler şi îi şterse un fir de praf de pe lentila optică.

— Mulțumesc că m-ai îndrumat aici, Whistler. Fără tine, m-aş fi pierdut.

Droidul bipăi încet, apoi deschise compartimentul de depozitare din cupola sa. Corran întinse mâna înăuntru şi scoase medalionul său Jedi imaculat şi lanțul de aur de care atârna. Şi-l prinse în jurul gâtului, apoi scoase medalionul distrus din buzunar şi îl puse în compartimentul de depozitare.

— Nu este un schimb tocmai corect, prietene, dar mă voi revanşa față de tine.

Ridicându-se din poziția ghemuită, Corran se uită la Tycho. Încuviință din cap şi îşi coborî vocea într-o şoaptă.

— Îți datorez scuze, nişte scuze *uriaşe* şi o datorie pe care nu o voi putea plăti niciodată. Totul este din vina mea şi îmi pare rău că te-am făcut să treci prin asta.

— Te înşeli, Corran. Tycho clătină din cap. Ai fost manipulat de către Imperiu. La fel am fost şi eu, şi toți cei de aici. Îți voi accepta scuzele, dar nu-ți voi recunoaşte datoria.

— Tot o voi plăti, sau cel puțin voi face o plată în avans.

Tycho zâmbi.

— Să scoți acuzația de crimă din rechizitoriu este un bun început.

— Pot face mult mai mult. Priveşte-mă.

Corran dădu din cap, apoi lăsă o mână pe umărul stâng al lui M-3. Se aplecă aproape de senzorii acustici ai droidului şi îşi ținu vocea scăzută.

— M-3, nu spune nimic. Taci din gură. Taci din gură. Taci.

Capul droidului se roti ca să se uite la el.

— Domnule, am înțeles prima cerere. O redundanță cvadruplă a comenzilor nu prea este necesară în cazul meu.

Te-au reparat, nu-i aşa, M-3? Asta e, atunci. Ultima piesă se aşează la locul ei. Corran se îndreptă şi îi adresă Generalului Cracken o mişcare rapidă din cap. Întorcându-se spre fața sălii de judecată, Corran îşi înclină capul în fața Instanței.

— Îmi cer scuze în fața Instanței, dar erau lucruri care trebuiau spuse.

Ackbar încuviință din cap.

— Am înțeles.

Generalul Salm se încruntă.

— Locotenente Horn, trebuie să te întreb, cum ai ajuns aici?

— Am pornit, cel puțin în această dimineață, din Muzeul de alături. Uşile mari de metal au sigilat tunelul aerian dintre clădiri, dar, ei bine, spuse el, fluturând sabia de lumină, ați fi uimit cât de eficiente sunt aceste chestii la deschiderea uşilor. Personalul vostru de securitate era staționat la punctele de intrare mai accesibile, aşa că am reuşit să ajung până aici fără alte probleme.

Salm se încruntă.

— Apreciez critica la adresa securității noastre, dar am vrut să spun întrebarea într-un sens mai general. Tu, ăă, eşti mort.

Corran se îndreptă şchiopătând spre boxa martorilor.

— Cred că veți dori să depun jurământul înainte să răspund la această întrebare. Nu va face ca răspunsul să fie mai credibil, dar vă va da o oarecare linişte sufletească.

Un ofițer îl puse pe Corran sub jurământ, iar Halla Ettyk se apropie de el cu prudență, ca şi cum ar fi fost radioactiv.

— Abia ştiu de unde să încep. Poate că vreți să spuneți instanței ce s-a întâmplat de când ați fost declarat mort.

— Sigur. Corran respiră adânc, apoi începu. Sunt sigur că Generalul Cracken mă va interoga, iar o parte din ceea ce am de spus probabil că nu ar trebui spus în fața instanței, dar voi încerca să fiu convingător şi coerent.

Ackbar dădu din cap în jos spre el.

— Apreciez discreția ta.

— Da, domnule. Corran îi zâmbi procuroarei. Ca să vă răspund la întrebare, Comandante, am fost capturat de Serviciile Secrete Imperiale şi dus pe *Lusankya*. Ysanne Isard a vrut să-mi facă ceea ce a încercat să-i facă şi Căpitanului Celchu. să mă transforme într-un agent care să-i execute ordinele când şi unde dorea ea.

Halla se încruntă.

— Ai spus că a vrut să-ți facă *ceea ce a încercat să-i facă Căpitanului Celchu*. Nu vrei să spui că a vrut să-ți facă *ceea ce i-a făcut Căpitanului Celchu*?

Corran roşi.

— Am crezut, pentru mult timp, că l-a programat pe Căpitanul Celchu şi că lipsa lui de memorie în legătură cu *Lusankya* a fost un paravan pentru a ține ascunse legăturile sale Imperiale. Adevărul este, însă, că amnezia lui despre *Lusankya* nu este neobişnuită printre cei cărora li se spală creierul în urma programului de îndoctrinare al lui Isard. Alți prizonieri de pe *Lusankya* şi-au amintit de Căpitanul Celchu ca fiind un *adormit* – termenul lor pentru o persoană care a devenit catatonică în urma procesului de îndoctrinare. Eu nu am devenit *adormit*. Mai târziu, am avut ocazia să accesez fişierele computerizate despre prizonierii de pe *Lusankya*. Mi-am revăzut propriul dosar şi apoi am apelat dosarul Căpitanului Celchu. Îl voiam ca dovadă că era una dintre creațiile lui Isard, dar el avea acelaşi grad de susceptibilitate ca şi mine, adică nu era deloc susceptibil la tehnicile ei. În ceea ce o privea pe ea, noi eram la fel de tari ca duracreta.

— Dar dosarul lui ar fi putut fi modificat şi lăsat acolo pentru ca tu să îl descoperi.

— Posibil, dar puțin probabil din două motive. Corran ridică două degete. În primul rând, datapadul pe care l-am folosit pentru a accesa fişierele se afla într-o zonă securizată care mi-a oferit acces la un blaster funcțional şi la mijloacele de a

pleca de pe *Lusankya* până aici. Având în vedere măsurile de precauție pe care Isard le-a luat pentru a ascunde locația *Lusankyei* atunci când am ajuns acolo, mă îndoiesc că vreun prizonier ar fi putut avea acces la acea zonă. În al doilea rând, în momentul în care am accesat fişierele, Isard nu avea de unde să ştie că eram în postura de a le accesa. Ea credea că un alt prizonier a evadat, nu eu, aşa că orice şiretlic ar fi fost conceput, era pentru a-l prinde pe el în capcană, nu pe mine.

Halla ezită, concentrarea afundându-i ochii căprui în umbră.

— În ciuda acestui fapt, trebuie să luăm în considerare posibilitatea ca tu să fi fost transformat şi să te afli aici pentru ca atât tu, cât şi Căpitanul Celchu să puteți fi puşi în poziții de încredere în viitor.

— Posibil, dar adevărul este că, odată ce umbra suspiciunii a fost ridicată de pe Tycho, am putut să-l elimin ca fiind posibilul trădător din unitate. Dacă el este scos din cadru, nu mai există decât un singur alt candidat logic pentru această poziție.

Înainte ca Corran să poată dezvălui identitatea trădătorului, un soldat dădu buzna pe uşile sălii de judecată şi alergă spre Generalul Cracken, apoi îi spuse ceva rapid şi urgent Şefului Serviciului de Informații al Alianței.

Cracken țâşni în picioare şi arătă spre Corran.

— Locotenent Horn, îți ordon să nu mai spui nimic în acest moment. Domnule Amiral Ackbar, trebuie să folosim sala de jurizare alăturată, acum!

Corran ezită, apoi se încruntă.

— Nu aveam de gând să dezvălui niciun secret, domnule General.

— Horn, taci din gură. Este un ordin. Cracken traversă sala de judecată până la uşa din colțul de sud-est. Apoi o deschise şi înjură. Nu se poate să se întâmple aşa ceva.

Corran sări din boxa martorilor şi merse pe urmele lui Cracken în sala mare, dreptunghiulară. Oțelul transparent constituia întregul perete sudic al încăperii, cu o mică uşă tăiată în mijlocul acestuia pentru a permite accesul la un balcon. Cracken acționă un set de comenzi pe perete, dezactivând opacitatea oțelului transparent.

Corran se uită spre sud şi simți cum inima i se scufundă în măruntaie.

O pană colosală albă îşi croia drum pe cer. O parte înfricoşătoare a ei profilă un skyhook pe un fundal verde, apoi trimise o semilună fumegândă prăbuşindu-se spre planetă. Nava – Corran ştia că trebuia să fie un Super Distrugător, din cauza dimensiunilor – îşi continuă zborul ascendent şi îşi îndreptă armele spre scutul de apărare inferior.

Corran se trezi plonjând prin uşă şi ajungând pe balcon împreună cu Amiralul Ackbar şi ceilalți. Deasupra oraşului, vânătorii TIE şi X-interceptoarele se împleteau într-un dans complicat, punctat cu bile de foc şi subliniat cu lumini laser. Corran nu reuşea să numere cu exactitate X-interceptoarele, dar nu văzu niciunul dintre ele doborât. *Trebuie să fie Escadrila Vagabond.*

Super Distrugătorul trecu prin primul scut de apărare. TIE-urile începură să fugă înapoi la nava care le lansase, iar X-interceptoarele zburau în urmărire. Corran zâmbi în timp ce mai multe TIE-uri explodară sau erau doborâte spre planetă, dar asta părea o mică pată luminoasă în comparație cu daunele pe care nava Imperială le provocase scuturilor de apărare. Corran se încruntă.

— De unde a apărut nava aia?

Whistler scoase o antenă de senzori din cupola sa şi o lăsă să se învârtă de câteva ori înainte să ciripească precaut. Capul lui M-3 tresări în sus şi în jos, de la

navă la Whistler şi înapoi.

— Domnule, el spune că transponderele navei raportează că este *Lusankya*!

Corran rămase cu gura căscată. *Uşile de compartimentare care închideau accesul la mina de piatră nu erau recuperate de la o navă, ci făceau parte dintr-o navă. Turbolifturile, de asemenea, făceau parte din navă. Întregul nostru complex trebuie să fi fost o mică parte a navei, cu pereți despărțitori tăiați în piatră. Minele se aflau în afara ei, dar noi trăiam înghesuiți în burta unui Super Distrugător Imperial.*

Cracken ridică un comunicator lângă ureche.

— Nava pare să fi fost îngropată sub o porțiune din peisajul urban la sud-vest de Munții Manarai. A ieşit la suprafață deschizând focul. Eliberându-se, a devastat mai mult de o sută de kilometri pătrați. Milioane de ființe sunt dispărute, presupuse moarte.

Corran arătă spre platforma formată din hexagoane care îmbrățişa corpul navei.

— Ce e aia de dedesubt, un nou tip de armură?

Whistler bipăi scurt.

— Whistler spune că pare a fi o imensă colecție de celule repulsorlift grefate împreună pentru a face nava să se desprindă de Coruscant.

— Ah, spuse Cracken, deci asta au făcut cu celulele de ridicare. Cu mult înainte de Endor, am descoperit o operațiune Imperială de colectare a unui număr incredibil de componente de repulsorlift. Ne-am temut că ar putea plănui să producă cu ele nişte noi vehicule de asalt planetar, dar nu am reuşit niciodată să urmărim transporturile. Acum ştim unde s-au dus.

Se uită la Ackbar.

— Puteți să-l opriți?

— Cea mai mare parte a flotei se află la... în altă parte, în pregătirea operațiunii împotriva lui Zsinj – pentru a-i vâna Super Distrugătorul. Restul flotei are o misiune pentru tine. Poți să-i aduci aici?

Cracken clătină din cap.

— De pe Borleias? Nu la timp.

— Stațiile Golan nu au suficientă putere pentru a doborî *Lusankya*, dar o pot afecta.

Ochii lui M-3 se întunecară.

— Suntem fără apărare.

Generalul Crix Madine clătină din cap.

— *Lusankya* a pornit din interiorul scuturilor noastre de apărare – punctul pe care forțele de asalt îl văd de obicei ca pe un obiectiv. Faptul că nava se îndreaptă spre exterior înseamnă că scopul ei este evadarea, nu cucerirea.

Un ajutor Quarren se strecură prin mulțime până lângă Amiralul Ackbar şi îi înmână un comunicator. Mon Calamariul îl aprinse.

— Aici Ackbar.

— Aici Antilles, domnule Amiral. Am întrerupt urmărirea escadrilelor TIE şi ne întoarcem la bază pentru a realimenta şi a ne pregăti să ieşim din nou.

Auzind din nou vocea lui Wedge, Corran simți un fior în suflet. Zâmbi şi îl văzu pe Tycho oglindindu-i expresia.

— Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu?

Tycho dădu din cap.

— Dacă aş avea *Escadrila Vagabond* pe urmele mele, aş fugi şi eu, chiar şi într-un Super Distrugător.

Ackbar îi aruncă o privire piezişă.

— Sunt de acord cu planul tău, Comandante, dar nu era nevoie să mă informezi despre el în acest moment.

— Nu, domnule, ştiu asta. O urmă de răceală se strecură în vocea lui Wedge. Motivul pentru care v-am sunat este să vă spun să-l lăsați pe Tycho să plece. Nu el a fost trădătorul. Ştiu cine este şi o pot dovedi.

— Ce? Ackbar rămase cu gura căscată. Cine?

Corran zâmbi.

— Erisi Dlarit.

— Îl întrebam pe Comandantul Antilles.

— Cine a răspuns? întrebă Wedge de la distanță. De unde ştie?

Cracken făcu o ajustare rapidă a propriului său comunicator.

— Comandante, aici este Generalul Cracken. Nu mai folosi alte nume pe acest canal operațional... s-ar putea să nu fie sigur.

Ackbar clătină din cap.

— De unde ştii cine este trădătorul?

Corran arătă spre el însuşi.

— Pe mine mă întrebați?

— Nu. Comandante Antilles, te rog să-mi răspunzi.

— Simplu. Din cauza morții lui Horn, am cerut să se adauge o subrutină la droizii astromec ai unității care îmi permite să extrag date de diagnosticare de la ei. A raportat pagube prin unitatea de comunicații pe care R5-ul ei nu le-a depistat. Susținea că *Lusankya* a avut un fascicul tractor asupra ei care a tras-o la bord împotriva voinței ei. Dacă pornim de acolo, este evident.

Corran încuviință din cap.

— Aşa este. Ea era în măsură să îi avertizeze pe Imperiali cu privire la întoarcerea lui Bror Jace pe Thyferra... şi nu a existat iubire între ei. I-am spus că, după ce vom cuceri Coruscantul, îl voi căuta pe trădătorul din mijlocul nostru. Ea m-a ajutat să-mi verific Headhunterul, aşa că ştia codurile, la fel ca şi Căpitanul Celchu. Ea a transmis datele către Isard şi am fost capturat.

Generalul Salm clătină din cap.

— De ce ar fi făcut asta? De ce să lucreze împotriva noastră?

Wedge oferi o explicație.

— Cartelurile bacta s-au format în timpul Imperiului. Ea şi oamenii ei s-au gândit că monopolul lor s-ar sfârşi dacă Noua Republică reuşeşte să distrugă Imperiul.

Tycho arătă spre cer.

— Trece prin al doilea scut şi se îndreaptă spre exterior.

Abia vizibilă deasupra lor, *Lusankya* schimba salve cu o stație spațială de apărare Golan. Jeturi de energie verde treceau dintr-o parte în alta. Salvele stației colapsară scutul *Lusankyei*, reducând sfera de energie care ținea nava în siguranță. Exploziile fulgerau de-a lungul fuzelajului uriaşei nave, dar în lumina lor, Corran văzu cum *Lusankya* începea să se îndepărteze de stație. Stația Golan continuă să tragă cu putere asupra Super Distrugătorului, provocând mai multe explozii, dar acestea păreau să formeze un zid între stație şi nava însăşi. Corran avu nevoie de o

clipă pentru a realiza ce se întâmpla.

— Au eliberat nacela de ridicare, sacrificând-o pentru a putea scăpa.

Cracken aprobă din cap.

— N-aveau nimic de pierdut făcând asta – *Lusankya* nu va mai fi prinsă pe o planetă.

— Dar va fi prinsă din nou. Corran dădu solemn din cap, amintindu-şi de promisiunea făcută lui Jan de a se întoarce şi de a-i elibera pe el şi pe ceilalţi. Se uită la Whistler. Poţi determina pagubele suferite de *Lusankya*?

Whistler dădu un răspuns negativ şi îşi retrase antena senzorului. Corran se încruntă, însă nu mai putea vedea Super Distrugătorul.

— A intrat în hiperspaţiu. Nu mi-ar plăcea să fiu acolo unde nava aceea îşi va încheia călătoria.

— Să fii în locul de unde a pornit a fost destul de rău. Cracken se cutremură. Isard a fost aici tot timpul, iar acum a dispărut.

Halla Ettyk îşi încrucişă braţele la piept.

— Să înţeleg că ar trebui să presupunem că dovezile împotriva Căpitanului Celchu au fost în mare parte fabricate de ea?

— Aş spune că este un pariu sigur. Corran dădu din cap cu siguranţă. Dacă Căpitanul Celchu ar fi fost condamnat şi executat, ea ar fi dezvăluit adevărul şi ar fi făcut ca Noua Republică să arate la fel de rău ca şi Imperiul altădată. Probabil că nu a fost cel mai strălucit dintre planurile ei, dar nici nu a fost nevoie de prea mult efort.

Se întoarse şi se uită la Airen Cracken.

— La urma urmei, domnul General a ştiut tot timpul că Tycho nu era spionul.

Halla clipi din ochi.

— Scuză-mă, ce spui?

Cracken zâmbi încet.

— Nu e rău pentru un om care a fost în închisoare în ultima lună şi jumătate.

Generalul Salm îl privi încruntat pe Şeful Serviciului de Informaţii.

— Vrei să spui că ştiai că Tycho Celchu nu este agent Imperial şi m-ai lăsat să-i fac tot felul de probleme?

Cracken aprobă din cap.

— Horn are dreptate, ştiam că nu el era spionul din *Escadrila Vagabond*, dar nu ştiam dacă Celchu era sau nu un agent Imperial.

— Generalul Cracken şi-a luat măsuri de precauţie pentru a se feri ca Tycho să fie un agent de tip *Lusankya*. Corran îl bătu pe M-3 pe umăr. Generalul a dispus ca M-3 să fie repartizat în *Escadrila Vagabond* pentru a-l monitoriza pe Căpitanul Celchu. Lui M-3 i-au fost instalate nişte circuite şi o programare specială care l-au transformat într-o unealtă nepreţuită pentru un spion. Dacă Căpitanul Celchu l-ar fi folosit în acest mod, Generalul Cracken ar fi ştiut ce se întâmplă. Dacă ar fi făcut altceva, ar fi fost extrem de iresponsabil din partea sa. Din cauza lui M-3, Generalul Cracken ştia că Căpitanul Celchu nu se întâlnise cu Kirtan Loor în noaptea în care l-am văzut la Cartierul General. Suspectez că urmărirea penală a Căpitanului Celchu a fost lăsată să meargă mai departe pentru a-l amăgi pe adevăratul spion într-un fals sentiment de siguranţă.

— Şi pentru a-i distrage atenţia lui Isard. Cracken zâmbi scurt. Întotdeauna i-au plăcut aceste mici jocuri.

Halla se uită fix la Generalul Cracken.

— Dar l-ați transformat pe Căpitanul Celchu într-un paria. Lumea îl asemăna cu Prințul Xizor şi cu Darth Vader. Ceea ce ați făcut este de neiertat.

— Nu, a fost exact ceea ce trebuia făcut. Cracken se uită la Tycho. Trebuia să mă folosesc de tine pentru a afla cine era cu adevărat spionul din *Escadrila Vagabond*, e adevărat, dar a existat un beneficiu secundar pentru tine în toată povestea asta. Faptul că Isard ți-a întins o cursă pentru a fi condamnat şi executat însemna că nu i-ai fost de prea mare folos. Dacă ai fi fost unul dintre agenții ei de pe *Lusankya*, ea ar fi înscenat totul altcuiva, astfel încât ai fi fost absolvit de vină şi ți s-ar fi încredințat responsabilități mai mari. Te-ar fi perfecționat, nu te-ar fi distrus.

Se întoarse spre Halla Ettyk.

— În ceea ce priveşte imaginea negativă creată Căpitanului Celchu, pot anula tot ceea ce s-a făcut.

— Niciodată. Salm clătină din cap cu hotărâre. Imposibil.

— Deşi nu sunt membru al *Escadrilei Vagabond*, cred că este foarte posibil. Cracken îşi deschise mâinile. Facem o ceremonie publică de recompensare a eforturilor *Escadrilei Vagabond* pentru operațiunile lor în numele Republicii. Lăsăm să se ştie că Căpitanul Celchu a fost conştient de înşelăciunea privind procesul său...

Tycho surâse.

— Lucrurile păreau a fi destul de bine aranjate împotriva mea.

— Şi reabilitarea lui va fi completă. Cracken îşi strînse mîinile la spate. Cam asta este ceea ce intenționam de la bun început. Apariția Locotenentului Horn aici, nu face decât să arate că nevinovăția Căpitanului Celchu e mai mult decât evidentă.

Halla se uită la Amiralul Ackbar.

— Domnule, în numele Forțelor Armate ale Noii Republici, retrag toate acuzațiile împotriva Căpitanului Tycho Celchu.

Mon Calamariul îşi deschise gura într-un zâmbet.

— Cu mare plăcere, Căpitane Celchu, spun că acest caz este clasat. Sunteți cu adevărat liber.

Capitolul 45

Wedge Antilles îşi păstra chipul impasibil în timp ce Mon Mothma urca pe podiumul din faţa estradei pe care se aflau. Cele zece zile de la fuga *Lusankiei* fuseseră istovitoare. Celulele abandonate ale *Frontului Palpatin de Contrainsurgență* începuseră să lovească oriunde şi peste tot. *Escadrila Vagabond*, întărită cu Corran şi Tycho, zburase în numeroase misiuni de urmărire şi acoperire, ceea ce reduse serios activitatea *Frontului.*

Eforturile lui Cracken de a sparge datacardul lui Loor se dovediseră zadarnice până când existenţa acestuia fusese menţionată în timpul uneia dintre şedinţele de interogare ale lui Corran. Corran observase că, pe vremea când Loor lucra ca agent de contact al Serviciilor Secrete Imperiale cu Forţa de Securitate Corelliană, folosise un truc pentru a-şi genera codurile de criptare: memorase listele unei zile de la Bursa de Valori Imperială şi folosise listele de acţiuni şi preţurile ca şi coduri. Corran îl pusese pe Whistler să-i dea lui Cracken data listării pe care o folosise Loor şi astfel descoperiseră rapid că el stabilise cheile de criptare după listarea acţiunilor Xucphra din acea zi. Informaţiile de pe datacardul decriptat includeau o listă de case de siguranţă şi depozite ale *Frontului Palpatin*, pe care *Escadrila Vagabond* şi oamenii lui Cracken le distruseră rapid.

Înmormântarea lui Diric Wessiri fusese mai dură pentru Wedge decât oricare dintre misiunile de zbor. Se trezise trecând în revistă tot ceea ce Diric îi spusese vreodată, căutând orice indiciu care ar fi dezvăluit serviciul silit al lui Diric în slujba Imperiului. Wedge nu-şi putea scoate din cap cuvintele amabile ale lui Diric după mărturia sa la proces. *Atâta compasiune ar fi trebuit să-i aducă un alt sfârşit.*

Iella abia reuşea să se stăpânească, iar Wedge credea că doar reapariţia lui Corran îi îngăduise să evite un colaps emoţional total. Îşi jelise soţul o dată, apoi îl recăpătase şi fusese nevoită să-l ucidă. Corran, care o cunoscuse atât pe ea, cât şi pe Diric, reuşise să-i amintească de Diric cel de odinioară. Amintirile plăcute păreau să atenueze oroarea a ceea ce se întâmplase, însă doar puţin şi doar ocazional.

Lumini strălucitoare se aprinseră în timp ce o duzină de holocamere începură să îl reînregistreze pe Consilierul Şef al Noii Republici.

— Cetăţeni ai Noii Republici, este o mare onoare şi un privilegiu pentru mine să vă vorbesc de pe Coruscant – un Coruscant care este acum în siguranţă şi în sfârşit liber de influenţa directă şi malefică a Imperiului. Mă aflu aici, acum, în clădirea care găzduieşte *Escadrila Vagabond.* Aţi auzit cu toţii de această unitate legendară – piloţii săi au fost mereu în mijlocul războiului cu Imperiul. *Escadrila Vagabond* a câştigat pentru noi oportunitatea de a lua Coruscantul de la Imperiu, iar de atunci a fost un bastion care ne-a protejat de prădătorii Imperiali. În semn de recunoaştere a eforturilor lor de a apăra Noua Republică, Consiliul Provizoriu a creat şi acordă unităţii şi membrilor săi o medalie menită să fie cea mai înaltă distincţie pe care guvernul nostru o poate acorda personalului militar. Este vorba de *Steaua de Vitejie Coruscant.* Citaţia însăşi spune*: Pentru servicii şi curaj dincolo de limitele a ceea ce un guvern poate cere unui cetăţean şi pentru angajamentul voluntar de a pune binele celor mulţi mai presus de bunăstarea personală, Consiliul Provizoriu acordă în*

unanimitate şi cu bucurie Escadrilei Vagabond şi membrilor săi Steaua de Vitejie Coruscant.

În timp ce Mon Mothma se întorcea şi se uita la el, Wedge se apropie şi acceptă placa din oțel transparent în care fusese gravată citația. O hologramă a medaliei în sine fusese încorporată în oțelul transparent deasupra cuvintelor, iar o hologramă fantomatică a membrilor unității fusese plasată în spatele acestora.

Mon Mothma îi strânse mâna lui Wedge.

— Felicitări, domnule Comandant. Tu şi piloții tăi meritați acest premiu chiar mai mult, probabil, decât ştiu eu.

Apoi făcu un pas înapoi şi îi făcu semn să se îndrepte spre podium.

Wedge ezită, apoi se apropie de microfoane. Fusese avertizat că i se va cere să spună ceva şi mai multe persoane îi făcuseră sugestii, dar se hotărî să țină cont doar de sfatul Amiralului Ackbar.

Să fii scurt, spusese el, *şi aminteşte-i de toți cei care trebuie să fie amintiți.*

— Această medalie nu este doar pentru cei care stau aici în spatele meu, ci efectiv pentru toți cei care au luptat în *Escadrila Vagabond*. Niciunul dintre ei nu ar fi ezitat să facă sacrificiile pe care le-am făcut noi. Cu toții – toți cei din *Escadrila Vagabond* şi din Alianța însăşi – am riscat tot ceea ce suntem pentru a învinge un guvern care s-a bucurat de durerea şi teroarea cetățenilor săi. Câştigarea acestui titlu, luarea în stăpânire a Coruscantului, aceste lucruri nu sunt scopuri în sine, ci embleme care marchează calea pe care trebuie să o urmăm cu toții dacă galaxia va fi vreodată cu adevărat liberă.

Aplauzele blânde ale demnitarilor şi invitaților adunați dincolo de podium acompaniară întoarcerea lui Wedge în rând cu ceilalți piloți. În timp ce Mon Mothma trecea pe lângă el, îşi lăsă mâna stângă să-i atingă brațul. El se uită la ea, iar ea îi dădu un zâmbet. *Cred că nu m-am descurcat chiar atât de rău*.

Ea îşi reluă locul pe podium şi începu să vorbească din nou.

— Despre evenimentele care s-au petrecut în ultimul an, există multe zvonuri şi mult mai puține fapte. Toate aceste zvonuri ar putea fi risipite prin crearea unei cronologii exacte a evenimentelor şi, poate, într-o altă generație sau două, o astfel de cronologie ar putea fi făcută publică. În timp ce eram o forță secretă care lupta împotriva Imperiului, nu a fost pusă la îndoială nevoia de discreție şi secretomanie. Asta ne-a ținut în viață şi ne-a permis să luptăm împotriva Imperiului. Datorită acestui secret, i-am învins în fiecare bătălie.

Mon Mothma dădu din cap în direcția holocamerei din dreapta ei.

— Având în vedere că Noua Republică a intrat în posesia Coruscantului, s-ar părea că timpul pentru o astfel de secretomanie a trecut, dar nu este aşa. Imperiul încă nu este mort, iar zecile de Lorzi mărunți care îl sfâşie ne-au studiat deja şi vor continua să ne studieze pentru a găsi semne de slăbiciune. Dorința lor de a restabili Imperiul, cu ei în locul lui Palpatine, înseamnă că nu putem dezvălui toate secretele noastre. Putem, totuşi, să dezvăluim unele dintre ele. A face acest lucru nu este doar o necesitate vitală, pentru că secretul poate genera aroganță şi am văzut cu toții unde poate duce aceasta, ci şi o plăcere. Îmi oferă şansa de a îndrepta o mare greşeală şi de a preveni posibile tragedii viitoare.

Se întoarse şi arătă spre Tycho.

— Acesta este Căpitanul Tycho Celchu, cel mai loial fiu al Alderaanului şi al Noii Republici care a trăit vreodată. A ales de bunăvoie să se supună unei renunțări

la libertățile sale fundamentale pentru a doborî Imperiul. Din cauza suspiciunilor cu privire la ceea ce i-ar fi putut face Imperiul, se credea că nu se poate avea încredere în el, însă acest om a refuzat să lase ca aceste suspiciuni să-l împiedice să facă tot ce-i stă în putință pentru a distruge Imperiul. În numeroase ocazii și-a pus propria viață în pericol, zburând neînarmat în zone de luptă pentru a salva piloți care altfel ar fi murit. Cel mai recent, l-ați văzut cu toții judecat pentru trădare și uciderea altor membri ai *Escadrilei Vagabond*. Acest proces, oricât de public și de urât ar fi fost, a jucat un rol crucial într-o operațiune de informații pentru a descoperi agenții Imperiali din Noua Republică. În ciuda faptului că a fost prezentat ca un obiect de repulsie pentru Noua Republică, Căpitanul Celchu nu s-a eschivat de la datoria sa. Și-a permis să devină o astfel de țintă pentru că acest lucru a însemnat că agenții Imperiali se simțeau liberi să opereze mai deschis în timp ce Căpitanul Celchu era subiectul unei examinări atât de acerbe. Agenții Imperiali, ajutând la fabricarea dovezilor împotriva Căpitanului Celchu, s-au dezvăluit ei înșiși în fața noastră.

Mon Mothma își deschise brațele.

— Să nu existe niciun cetățean al Noii Republici care să nutrească suspiciuni cu privire la Tycho Celchu. Devotamentul său față de Noua Republică este de necontestat. Întoarcerea sa în serviciul activ în cadrul *Escadrilei Vagabond* este un eveniment plin de bucurie pentru noi și un eveniment de care ar trebui să se teamă cei care vor ataca Noua Republică.

Iniție aplauze pentru Tycho și toți ceilalți i se alăturară, inclusiv Wedge, după ce puse citația unității sub brațul stâng. Tycho își înclină capul spre Mon Mothma, dar refuză invitația de a lua cuvântul cu o scuturare tăioasă a capului.

Mon Mothma încuviință din cap înapoi către el, apoi își reluă locul la podium.

— Se spune despre *Escadrila Vagabond* că a face imposibilul este ceea ce știu să facă cel mai bine, iar un alt membru al escadrilei s-a dovedit a fi, poate, cel mai bun dintre cei mai buni la asta. Există cineva în Noua Republică care să nu fi auzit de Corran Horn? El a fost pilotul care a zburat prin cea mai mare furtună din istoria Coruscantului pentru a doborî scuturile de apărare, doar pentru a fi ucis prin trădarea unuia dintre camarazii săi. A fost o poveste care ne-a atins pe toți, pentru că a vorbit despre ce e mai bun într-un individ și ce e mai rău în altul. L-am jelit pe Corran Horn pentru că moartea sa intempestivă părea a fi încă o tragedie provocată de Imperiu într-o perioadă în care acesta ar fi trebuit să fie mult mai puțin virulent. Știm de nevinovăția Căpitanului Celchu datorită unui număr de lucruri, cel mai important dintre ele fiind întoarcerea din mormânt a lui Corran Horn. Nu a fost ucis în ultima zi în care Imperiul a deținut Coruscantul. A fost capturat în schimb. Când Ysanne Isard nu a putut să îl rupă și să îl transforme într-o marionetă, a fost plasat într-o închisoare în care ea intenționa ca el să își trăiască restul vieții. Deși i se spusese că o încercare nereușită de evadare ar fi dus la moartea sa, Corran Horn și-a riscat viața pentru a-și câștiga libertatea. Doar el a reușit să scape din *Lusankya*, iar evadarea sa chiar a precipitat plecarea lui Ysanne Isard de pe Coruscant.

Mon Mothma îi făcu semn lui Corran să înainteze, dar acesta îi urmă exemplul lui Tycho, mulțumindu-se să răspundă gestului ei cu o ușoară plecăciune și un zâmbet. Acel zâmbet rămăsese pe chipul lui când se îndreptă, deși îi făcu lui Wedge cu ochiul pe ascuns. Wedge dădu din cap în schimb, mulțumit de faptul că ambii bărbați erau mulțumiți că permiteau ca accentul ceremoniei să rămână pe escadrilă în loc să se mute asupra lor.

— Cetățeni, fuga lui Ysanne Isard de pe Coruscant şi acțiunile ei ulterioare au dat naştere la mai multe zvonuri decât pot fi numărate. Este adevărat faptul că, având la dispoziție resursele de care dispunea, a călătorit pe Thyferra şi a sprijinit o revoluție care a pus facțiunea Xucphra la conducerea cartelului Bacta. Ea domneşte acum acolo şi deține controlul efectiv asupra întregii producții de bacta. Având în vedere că a introdus virusul Krytos pe Coruscant şi a condus operațiunile Imperiale secrete de distrugere a depozitelor de bacta de pe planetă, acest lucru pare să o plaseze într-o poziție foarte puternică. La propriu, s-ar părea că milioane de ființe vor trăi sau vor muri în funcție de capriciile ei.

Vocea lui Mon Mothma capătă un ton mai serios.

— Acțiunea ei ar fi provocat o criză, cu excepția a două lucruri asupra cărora ea nu avea niciun control. Unul a fost rezultatul direct şi involuntar al grabei ei de a acționa împotriva noastră. Când a ordonat crearea virusului Krytos, ea dorea un virus care să evolueze rapid şi să se răspândească uşor între specii. Savanții s-au conformat ordinelor ei, dar nu au luat în considerare ce s-ar fi întâmplat dacă răspândirea virusului ar fi fost împiedicată. Virusul Krytos era foarte mortal – de fapt, prea mortal pentru ca planul ei să reuşească. Persoanele infectate au murit repede – în multe cazuri prea repede pentru a putea răspândi boala mai departe. O boală care ucide prea repede rămâne fără gazde şi moare odată cu ele. Acele persoane care au rezistat suficient de mult timp pentru a răspândi virusul au făcut-o doar pentru că, pe măsură ce virusul a suferit mutații, a devenit mai puțin virulent. Din moment ce nu i-a omorât atât de repede, au avut şansa să îl transmită mai departe, dar nu mai era un virus atât de mortal pe cât îşi dorea *Inimă de Gheață* să fie. Această rată mare de mutație a slăbit, de asemenea, apărarea virusului. Analiza virusului a permis unui *verachen* Vratix să fie capabil să sintetizeze un medicament specific pentru a combate virusul, prin cultivarea componentei *alazhi* din bacta într-un mediu bogat în ryll. Produsul rezultat, cunoscut sub numele de *rylca*, este acum produs de către Noua Republică într-o locație ascunsă. Cantități mai mult decât suficiente pentru a eradica virusul vor fi disponibile cu mult înainte ca rezervele noastre de bacta să se epuizeze.

Mon Mothma privi pentru un moment înapoi spre Wedge şi el văzu pe fața ei licărirea unui zâmbet.

— *Escadrila Vagabond* nu a produs ea însăşi *rylca*, dar a oferit sprijin pentru acest produs şi a avut un rol esențial în obținerea atât a ryllului, cât şi a bactei folosite pentru a crea *rylca*. Qlaern Hirf este un *verachen* Vratix de pe Thyferra şi este cel cera a creat *rylca*. La fel de importantă în succesul acestui efort este şi cea care a transportat componentele pentru *rylca* şi l-a salvat pe Vratix din cele mai cumplite circumstanțe, Mirax Terrik. Poate ați auzit că Mirax a fost ucisă în ambuscada de la Alderaan, dar se pare că lunga ei asociere cu *Escadrila Vagabond* i-a permis să facă imposibilul şi să se întoarcă din acea tragedie pentru a ne ajuta să ne ocupăm de virusul Krytos.

Consilierul-şef al Noii Republici conduse adunarea într-o rundă de aplauze atât pentru Qlaern, cât şi pentru Mirax. Vratixul părea total nedumerit de demonstrație, dar Mirax roşi puternic. Îi aruncă lui Wedge o privire înfricoşătoare pe care el o recunoscu în virtutea faptului că o mai văzuse de multe ori înainte şi ştia ce însemna. *Are dreptate, este numai vina mea că se simte jenată de atenția acordată, dar mă bucur că este în viață ca să roşească.*

Din câte înţeleseseră Cracken şi oamenii lui de la Informaţii, Erisi trădase convoiul de bacta către Imperiu din două motive. Primul era ca să elimine o mare cantitate de bacta, spulberând speranţele de pe Coruscant şi crescând şi mai mult preţul. Al doilea motiv fusese ca Mirax să fie ucisă, deoarece *Pulsar Skate* era una dintre navele din convoi. Mirax îşi amintea că Erisi o ameninţase dacă îşi continua relaţia cu Corran, iar distrugerea convoiului îi oferise lui Erisi o modalitate de a-şi ucide rivala pentru afecţiunea lui Corran.

Având în vedere că toată lumea îl credea pe Corran mort în acel moment, actul a fost considerat ca o reflectare a naturii răzbunătoare şi meschine a lui Erisi.

Pe de altă parte, Isard ar fi putut să-i spună lui Erisi despre supravieţuirea lui Corran şi să i-l promită ca recompensă pentru loialitatea ei continuă. Wedge se cutremură la acest gând. *Din fericire pentru Mirax, Pulsar Skate nu a fost de acord cu saltul final al convoiului.* În schimb, Mirax a dus nava la Borleias, unde instalaţia *Alderaan Biotics* capturată a fost folosită pentru a sintetiza *rylca. Planul a fost ca Mirax să pară că tocmai a furat o parte din bacta care mergea spre Coruscant – ce contrabandist ar fi putut rezista să ia un asemenea premiu? Ea ar fi rămas ascunsă până când producţia de rylca ar fi putut permite Noii Republici libertatea de a înfuria cartelul bacta, anunţând că deţin o instalaţie care putea produce suficiente produse asemănătoare cu bacta pentru a sparge monopolul cartelului. Distrugerea convoiului a oferit o acoperire şi mai bună pentru operaţiunea ei, aşa că a rămas moartă până la momentul oportun pentru a dezvălui înscenarea.*

Mon Mothma se confruntă pentru ultima oară cu holocamerele.

— Cetăţeni ai Noii Republici, ultimul vestigiu al răului Imperiului a fost dezrădăcinat de pe Coruscant. Ceea ce a fost cândva un Imperiu este acum doar o colecţie de oameni înrăiţi care se agaţă de orice putere pe care o pot găsi pentru a se ţine departe de cei pe care i-au rănit. Ceea ce nu realizează, şi motivul pentru care sunt sortiţi eşecului, este că toată puterea din galaxie provine din investirea liberă şi voluntară a puterii de către o persoană în alta. Oameni şi non-umani, cu sau fără gen, tineri, bătrâni, sănătoşi sau bolnavi, putem doar să dăm putere, însă nu o putem lua. Puterea furată se evaporă, iar atunci când se evaporă, Imperiile care au fost construite pe ea şi din ea se prăbuşesc, pentru a nu se mai ridica niciodată.

Capitolul 46

Wedge găsea uşor enervant faptul că reuşea să reziste atmosferei în general festive a banchetului de după ceremonia de premiere. Diferiți invitați se amestecau şi se întrepătrundeau cu membrii escadrilei, în timp ce holocamerele profitau la maximum de fiecare holografie. Imaginile urmau să fie distribuite în întreaga Nouă Republică, câştigând o mică parte din faima unității pentru politicieni şi alte celebrități prezente. Deşi era înclinat să privească un astfel de oportunism cu un ochi cinic, nu îl condamna. Rebeliunea câştigase. Sute şi sute de lumi se adunaseră sub steagul Noii Republici. Flota Noii Republici era pregătită să pornească în urmărirea Lordului Zsinj într-o campanie care ar fi băgat frica în inimile tuturor celorlalți Lorzi mărunți din galaxie. Chiar şi Ysanne Isard trebuia să ştie că zilele ei erau numărate, deoarece Noua Republică nu avea cum să o lase să rămână la controlul aprovizionării cu bacta. Odată cu instalarea lui Fliry Vorru în funcția de Ministru al Comerțului pe Thyferra, prețurile bactei începuseră deja să urce, făcând din această situație una care nu putea fi tolerată.

Motivul pentru care sărbătoarea nu reuşea să ajungă la el era mai presus de sentimentul său de doliu pentru Iella Wessiri. Ea refuzase să-l însoțească la recepție, iar el înțelegea de ce. Nimeni nu-l vedea pe Diric altfel decât ca pe încă una dintre victimele lui *Inimă de Gheață*, dar Iella credea în mod clar că ar fi trebuit să fie capabilă să observe ceva, să ştie că Diric se afla sub controlul lui Isard. Implicația evidentă a acestei gândiri era că, dacă ar fi fost mai vigilentă, nu ar fi fost niciodată nevoită să-l împuşte, iar vina pentru acel act nu ar fi trebuit să fie una cu care s-ar fi luptat tot restul vieții ei.

În cele din urmă, reținerile lui Wedge cu privire la petrecere proveneau din trecut. Îşi amintea foarte bine festivitatea de pe Yavin 4 care a urmat distrugerii primei Stele a Morții. *Bucuria noastră era atât de transparentă, atât de spontană. Apoi am evacuat baza şi am început să fugim de Imperiu. Ştiu că e o prostie să asociezi o victorie şi o sărbătoare cu un dezastru iminent, dar...*

Borsk Fey'lya traversă mulțimea şi dădu din cap spre Wedge.

— Am vrut să te felicit, Comandante, pentru un joc bine jucat.

— Poftim?

Bothanul lovi cu ghearele în halba sa de bere lomin.

— Se vorbea despre intervenția *Escadrilei Vagabond* la Alderaan. Am înțeles că a fost clasificată ca fiind *Strict secretă.*

— Într-adevăr, aşa este. Wedge îşi reprimă dorința de a zâmbi. Mi s-a părut că informațiile despre situația de la Alderaan ar fi putut compromite operațiunea *rylca.* Am sugerat că ar fi un lucru bun să clasificăm raportul la un nivel cât mai înalt.

Blana cremoasă a lui Borsk Fey'lya i se ondulă pe ceafă.

— Bravo ție.

— Nu, domnule Consilier, bravo dumneavoastră. Wedge îşi drese vocea într-un mârâit scăzut. Ați fi găsit raportul mai puțin satisfăcător pentru scopurile tale, ceea ce v-ar fi determinat să încercați să distrugeți pe unul dintre piloții mei. Vă asigur că asta ar fi cauzat probleme.

— Dacă vrei să te joci de-a politica, Antilles, te invit cu plăcere pe câmpul meu de luptă.

— Nu vreau să mă joc de-a nimic, mulțumesc. Nu m-am alăturat Rebeliunii ca să mă joc. Wedge deschise o mână şi arătă spre diverşi membri ai escadrilei. Treaba mea este să mă asigur că piloții mei îşi fac treaba şi rămân în viață. Ceea ce fac nu are legătură cu mine sau cu obținerea de putere, ci cu ființele: piloții mei şi restul celor pe care îi apărăm mergând după Imperiu.

— Şi, fără îndoială, vedeți politica ca pe o activitate murdară care nu vă interesează.

Wedge îşi arcui o sprânceană la el.

— Şi mă puteți convinge de altceva?

— Eşti destul de inteligent, Comandante Antilles, ca să te convingi singur că am dreptate. Ştii deja că totul este politic. Ştii, de exemplu, că ceea ce ai făcut pentru Rebeliune ți-a acordat putere – putere pe care ai putea foarte bine să o foloseşti pentru a-ți promova propriile planuri şi dorințe. Aveți planuri care vor necesita sprijin pentru a fi realizate, iar construirea unei coaliții de sprijin este politică.

Ochii căprui ai lui Wedge se îngustară. *M-am străduit mult de tot să promovez cazul Vratix pentru a se alătura Noii Republici şi am crezut că preluarea Thyferrei de către Isard ar face această sarcină mult mai uşoară. Borsk Fey'lya încearcă să sugereze că ceva atât de evident de corect şi necesar ar putea să eşueze doar pentru că nu am de gând să fac jocuri mai mari.*

Furia începu să se acumuleze în Wedge, dar înainte să poată să-i dea frâu liber, simți greutatea unei mâini pe umărul său drept. Furia i se scurse în timp ce se întoarse de la Bothan şi începu să zâmbească.

— Pe toate stelele care trăiesc şi mor! Nu credeam că vei fi aici, Luke.

Capul cu păr blond al Cavalerului Jedi apăru şi acesta luă mâna lui Wedge într-o strânsoare fermă, apoi îl trase în față într-o îmbrățișare puternică.

— N-aş fi ratat asta pentru tot gazul Tibanna de pe Bespin. Am întârziat puțin pentru că, sincer, exponatele Jedi pe care omul tău le-a găsit în Muzeul Galactic sunt, ei bine, fascinante. Am alergat peste tot încercând să localizez urme ale altor Jedi, apoi s-a dovedit că un depozit cu o mulțime de lucruri se află pe planeta de pe care mi-am început căutările. Deşi foarte puține dintre ele au legătură cu antrenamentul, există o mulțime de materiale care îmi permit să pun cap la cap o parte din istorie.

— Corran a menționat că a găsit o cantitate destul de mare. A spus că era mai degrabă macabru.

Luke Skywalker încuviință solemn din cap în timp ce se îndepărta de Wedge.

— Odată ce Împăratul a izolat acele încăperi, au devenit terenul lui de joacă privat. Pe măsură ce Jedii de acolo au fost vânați, Împăratul le-a desfigurat statuile. Există suficient rău acolo pentru a fi palpabil, dar cred că lucrurile pot fi puse din nou la punct.

Borsk Fey'lya se apropie pe partea stângă a lui Wedge.

— Consiliul discută deja un buget care să permită reabilitarea acelor exponate. Bothanul îi întinse mâna lui Luke. Sunt Consilierul Borsk Fey'lya, la dispoziția dumneavoastră.

La dispoziția dumneavoastră. Wedge surprinse o sclipire răutăcioasă în ochii lui Luke, ca şi cum Cavalerul Jedi ar fi ştiut la ce se gândea.

— Este o onoare să vă cunosc, domnule Consilier. Eforturile poporului tău în

eliminarea celei de-a doua Stele a Morții şi în eliberarea Coruscantului vorbesc despre noblețea spiritului Bothan.

— Eşti foarte amabil, Jedi Skywalker.

Wedge râse.

— Asta doar pentru că nu sunteți un şobolan womp care scotoceşte prin vreun canion, Consiliere.

— Nu este nicio şansă ca el să fie confundat cu aşa ceva, Wedge.

— Ah, mulțumesc. Fey'lya îşi netezi blana de la ceafă. Jedi Skywalker, ai făcut progrese în restabilirea onoarei Ordinului Jedi?

— Câteva, deşi sper să reuşesc mai multe. Luke ridică din umeri aproape imperceptibil. Progresul este rareori măsurat în salturi mari, exceptând cazul când este privit retrospectiv.

— La fel se întâmplă şi cu construirea unei Republici.

— Îmi pot imagina. Luke încuviință din cap, apoi se întoarse şi îi întinse mâna bărbatului din cuplul care se apropia. Tycho, mă bucur să te revăd, acum că ai ieşit de sub semnul suspiciunii.

Tycho îi strânse mâna.

— Îți mulțumesc, Luke. Cred că o cunoşti pe Winter?

Cavalerul Jedi dădu din cap şi îi oferi mâna lui Winter.

— Prietena şi confidenta surorii mele? Ne cunoaştem bine. Se pare că vorbesc cu ea mai mult decât cu Leia, mai ales că sora mea este plecată la ambasada de pe Hapes. Ce mai faci, Winter?

— Mult mai bine, acum că Tycho este liber. Winter îşi desprinse mâna de pe cea a lui Luke şi îl luă din nou de mână pe Tycho. Am înțeles că îți petreci cea mai mare parte a timpului în muzeu.

— Adevărat. Există o adevărată bogăție de materiale acolo. Luke se uită la Wedge. Speram să mi-l prezinți pe acest Corran Horn.

— Cu plăcere.

Wedge se uită în jur, îi atrase privirea lui Corran şi îi făcu semn să vină. Corran se îndreptă spre ei, cu Mirax la braț şi Qlaern Hirf urmându-i ca o umbră.

— Luke Skywalker, este o onoare să ți-i prezint pe Locotenentul Corran Horn, Mirax Terrik şi Qlaern Hirf. Acesta este Luke Skywalker, Cavaler Jedi şi fondator al *Escadrilei Vagabond*.

Corran zâmbi şi îi strânse mâna lui Luke.

— Sunt foarte încântat să vă cunosc, domnule. Unul dintre primele lucruri pe care mi le-a spus Comandantul Antilles a fost că *nu sunt Luke Skywalker*. Ați stabilit un standard foarte înalt pentru noi toți.

— Nu asta a fost intenția mea, dar nu mă deranjează să fiu folosit ca un instrument motivațional. Luke zâmbi, apoi îi strânse mâna lui Mirax. Ceea ce ați făcut tu şi Qlaern Hirf pentru a salva vieți aici, pe Coruscant, merită multe laude şi chiar şi mai multe mulțumiri.

Mirax ridică din umeri.

— Eu sunt strict un mijloc de transport, domnule, Qlaern a făcut munca grea.

Luke aruncă o privire înapoi la Wedge.

— O contrabandistă Corelliană fără *atitudine*?

Wedge ridică din umeri.

— E mai deşteaptă decât majoritatea.

Mirax râse.

— Nu e de niciun folos să te lauzi, ci doar să munceşti.

— Într-adevăr. Jediul ridică o mână şi o trecu de-a lungul brațului Vratixului, în timp ce Qlaern îi atingea fața. Mulțumirile noastre pentru că ați creat *rylca*.

— *Verachen* este ceea ce suntem noi. Bucuria noastră este legată de succesul nostru.

— Iar succesul vostru va face multe ființe foarte fericite. Luke îşi retrase brațul – făcând prezentări cu restul escadrilei, în timp ce se înghesuiau în jur – şi, pentru o clipă, mantia sa întunecată se închise în jurul corpului său. Când mâinile îi ieşiră din nou de sub veşmânt, întinse un cilindru subțire de argint spre Corran.

— Acesta îți aparține, cred.

— Nu, domnule. L-am returnat Muzeului şi la fel am făcut cu *Creditul Jedi*. Corran îşi atinse sternul. Le-am împrumutat când am evadat de acolo şi le-am returnat când totul s-a liniştit.

— Ştiu asta, Locotenente Horn. Mâna lui Luke rămăsese la jumătatea distanței dintre ei, cu sabia ținută lejer în palmă. Ceea ce vreau să spun este că această sabie îți aparține. Adesea sunt transmise de la un membru al familiei la altul.

Corran se încruntă.

— Cred că faci o greşeală aici. Această sabie a aparținut unui Jedi pe nume Nejaa Halcyon. Ar trebui să ajungă la familia lui.

— Aşa va fi. Luke o întinse spre el. Nejaa Halcyon a fost bunicul tău.

Ce? Observația lui Luke, rostită cu o voce joasă şi calmă, îl surprinse pe Wedge la fel de mult cum păru să-l surprindă şi pe Corran.

— Corran, nu ai spus niciodată nimic despre faptul că bunicul tău ar fi fost un Cavaler Jedi.

— Nu a fost. Bunicul meu a fost Rostek Horn. A lucrat pentru Forța de Securitate Corelliană. Nu a fost un Jedi. A fost odată partenerul unuia – s-a aliat cu el, astfel încât CorSec să poată lucra cu Jedii la anumite operațiuni pe Corellia – dar asta a fost tot. Corran îşi desfăcu tunica de la gât şi scoase medalionul pe care îl purta. Desprinse lanțul de aur şi strânse medalionul Jedi în mâna dreaptă. Poate că Jediul de pe acest medalion a fost prietenul lui, dar nu era bunicul meu.

Vocea lui Luke rămase egală.

— Tatăl tău a fost Hal Horn?

— Da.

— Şi numele lui de botez era Valin Horn.

— Da, dar toată lumea îi spunea Hal. Corran clipi din ochi. Doar nu crezi că era o parte din numele lui, nu-i aşa? Crezi că era prescurtarea de la Halcyon, nu?

— Ceea ce cred, Corran, este că Nejaa Halcyon a murit în Războiul Clonelor, iar prietenul său, Rostek Horn, a fost acolo pentru a-i sprijini pe văduva şi pe fiul lui Nejaa în această tragedie. Rostek s-a căsătorit cu bunica ta şi l-a adoptat pe tatăl tău. Luke se încruntă pentru o clipă. Când Împăratul a început să-i vâneze pe Jedi şi să-i ucidă, Rostek Horn, dată fiind poziția sa în CorSec, a reuşit să schimbe înregistrările astfel încât familia lui Nejaa să fie ascunsă de controlul Imperial. Tu şi cu mine semănăm prin faptul că provenim din familii cu o puternică tradiție Jedi, dar niciunul dintre noi nu a fost conştient de moştenirea noastră până mai târziu.

Luke se întinse şi luă mâna dreaptă a lui Corran în mâna stângă. Strânse sabia de lumină în ea şi închise degetele lui Corran în jurul mânerului.

— Poate că vrei să consideri găsirea acestei săbii o coincidență sau noroc, dar

nu există aşa ceva. Vreau să ştii că din celelalte două duzini de săbii de lumină din acele camere, doar trei funcționau fără să fie reîncărcate, iar aceasta zăcea într-o cutie de mult mai mult timp decât oricare dintre celelalte.

— Vrei să spui că bunicul meu nu a fost bunicul meu?

— Oh, a fost pe deplin bunicul tău. A acceptat responsabilitatea de a vă îndruma pe tine şi pe tatăl tău spre un mod de viață care să îl onoreze pe Nejaa Halcyon şi să vă izoleze de partea întunecată a Forței. A fost un lucru dificil şi curajos pentru el şi, în mod clar, a făcut-o bine. Luke zâmbi. De fapt, a făcut-o foarte bine. Atât de bine, încât am o ofertă să-ți fac. Timp de zeci de generații, Cavalerii Jedi au protejat galaxia, iar Împăratul a reuşit doar în absența noastră. Îmi dedic viața pentru a restabili Ordinul Jedi. Vreau ca tu să mi te alături. Vino cu mine. Să te antrenezi şi să înveți cu mine. Devino Cavaler Jedi.

Wedge simți cum ceva gol se deschidea în stomacul său în urma suspinelor înăbuşite ale celorlalți membri ai escadrilei. În mod instantaneu recunoscu golul... *Sunt gelos!* Asta îl surprinse pentru o clipă, apoi îşi dădu seama cum se născuse emoția. Luke fusese întotdeauna un prieten special, dar, pe măsură ce crescuse în descendența sa de Cavaler Jedi, se crease o distanță între ei. Încă se înțelegeau bine şi se simțeau foarte bine în compania celuilalt, dar incapacitatea lui Wedge de a înțelege ce însemna să fii un Jedi îi îndepărtase de asemenea. *Acum, cineva care nu îl cunoaşte la fel de bine ca mine, cineva care abia dacă îl cunoaşte, are şansa de a afla despre o latură a lui Luke pe care eu nu o voi putea cunoaşte niciodată.*

Corran ridică sabia în fața ochilor săi.

— Vrei să devin un Cavaler Jedi?

— Da. Împreună putem să ne asigurăm că niciun Împărat nu se mai poate ridica pentru a înrobi galaxia. Tot ceea ce ai fost crescut să faci în cadrul CorSec vei putea face în întreaga Nouă Republică. Imperiul nu este decât o manifestare a părții întunecate a Forței şi noi vom sta ca un paravan între el şi ființele bune de pretutindeni.

Mirax îmbrățişă brațul stâng al lui Corran.

— Un Cavaler Jedi. Este o mare onoare.

Corran clătină din cap.

— Nu.

Wedge îi făcu semn din cap.

— Oh, este o mare onoare, Corran, o onoare pentru care te invidiez.

— Nu auzi ceea ce spun. Capul lui Corran se ridică. Îmi dau seama că este o onoare să ți se ceară să te antrenezi şi să devii un Cavaler Jedi. Crede-mă că ştiu, dar răspunsul meu este nu.

Maxilarul lui Borsk Fey'lya căzu în gol.

— Nu?

— Nu. Corran se încruntă. Am lucruri pe care trebuie să le fac. Erisi şi *Inimă de Gheață* au crime pentru care trebuie să plătească.

Mantia lui Luke se strânse în jurul lui şi fața lui deveni impasibilă.

— Fereşte-te de răzbunare, Corran. Astfel de emoții deschid calea către partea întunecată a Forței.

— Aici nu este vorba de răzbunare. Corran clătină din cap şi durerea i se revărsă pe față. Este vorba despre obligațiile pe care le am față de cei care m-au ajutat, alți prizonieri care se aflau pe *Lusankya* când a scăpat de aici. Le-am promis

că mă voi întoarce după ei. Ei bine, ştim unde sunt: Thyferra. E timpul să mergem după ei.

Wedge aprobă din cap.

— E clar că nu-i putem lăsa pe Ysanne Isard şi Fliry Vorru să se ocupe de aprovizionarea cu bacta a galaxiei. Producem *rylca* acum şi poate vom putea produce ceva bacta mai târziu, dar nu va fi niciodată suficient. Va trebui să mergem după *Inimă de Gheață*, şi aş prefera să se întâmple mai devreme decât mai târziu.

Blana lui Borsk Fey'lya se ondulă.

— Dar, de fapt, Comandante Antilles, asta nu va avea loc niciodată.

— Ce?

Bothanul îşi împreună mâinile la brâu.

— Consiliul Provizoriu nu va aproba niciodată o operațiune împotriva Thyferrei. Ai ordin să i te alăturăm lui Mon Remonda şi să plecați după Lordul Zsinj.

— Aceste ordine au fost emise înainte ca *Inimă de Gheață* să fugă cu Erisi şi Fliry Vorru. A fost înainte ca ea să ia Thyferra. Nu ne putem aştepta să urmăm acele ordine. Wedge se holba neîncrezător la consilierul Bothan. Asta nu e corect.

— Oh, este foarte corect, Comandante. Amintiți-vă, lumea de pe Thyferra şi-a răsturnat propriul guvern şi a instalat-o pe Ysanne Isard ca lider. Acest lucru face ca revoluția de acolo să nu fie nimic mai mult decât un caz de manevră politică internă.

Un fior rece străbătu spinarea lui Wedge.

— Iar Consiliul Provizoriu nu-şi poate permite ca el însuşi sau agenții săi să intervină în politica internă a unei lumi, pentru că asta ar speria potențialele state membre să se alăture Noii Republici.

— S-ar putea chiar să-i convingă pe alții să plece şi să destrame Noua Republică. Borsk Fey'lya îi aruncă o privire lui Corran Horn. Ai putea la fel de bine să accepți oferta de a fi Jedi, pentru că unitatea ta nu poate face nimic pe Thyferra. *Escadrila Vagabond* are alte îndatoriri acum.

Corran arcui o sprânceană la Bothan.

— Bine, demisionez.

Blana de pe ceafa lui Fey'lya se ridică ca o rachetă.

— Nu poți să faci asta. Antilles, fă-l să înțeleagă.

Wedge rânji.

— Am auzit multe lucruri de bun simț şi toate vin de la el.

Tonul vocii lui Fey'lya îi spusese lui Wedge că nu avea cum să avanseze cazul Vratix în fața Consiliului. Vratix erau coloana vertebrală a Ashernilor, mişcarea de independență nativă de pe Thyferra şi singura care se opunea lui Isard. Propunerea sa de a cere Consiliului să-i sprijine pe Vratix şi pretențiile lor de autodeterminare ar fi întâmpinat acelaşi entuziasm ca orice altă idee de a interveni în politica internă a Thyferranilor. *I-am promis lui Qlaern că voi face tot ce pot pentru poporul său, dar Noua Republică mă împiedică să-mi țin această promisiune.*

Wedge îşi frecă cu o mână maxilarul.

— M-am alăturat acestei Rebeliuni pentru a lupta împotriva tiraniei Imperiului. Doar pentru că avem Coruscantul nu înseamnă că s-a terminat. Poate că Noua Republică nu va putea lovi Thyferra, dar sunt Rebeli care pot. Apoi zâmbi. Şi eu demisionez.

Borsk Fey'lya se întoarse spre stânga sa.

— Se pare, Căpitane Celchu, că *Escadrila Vagabond* este acum sub comanda

ta.

— Nu prea cred. Tycho clătină din cap. A trecut mult timp de când nu am mai fost civil. Plec şi eu.

Coechipierul Gand al lui Corran îşi aşeză o mână pe umărul lui Corran.

— Ooryl demisionează.

— Nawara şi cu mine plecăm, interveni Rhysati Ynr.

Gavin surâse.

— Şi eu demisionez.

Aril Nunb, Inyri Forge şi Riv Shiel dădură toți din cap în semn de acord.

— Ne retragem.

Asyr Sei'lar se strecură pe sub brațul lui Gavin.

— Îmi dau demisia.

Borsk Fey'lya încremeni.

— Eşti o Bothană. Nu poți.

— Sunt o *Vagaboandă*. Asta e.

Consilierul Bothan răcni.

— Nu puteți face asta. Nu aveți nave.

— Îmi cer scuze, domnule Consilier, dar eu nu mi-am predat niciodată X-interceptorul către Rebeliune. Eu am o navă.

— Foarte bine pentru tine, Locotenente Horn, dar nimeni altcineva nu are. Ochii de ametist ai lui Borsk Fey'lya ardeau de furie. Restul nu aveți resurse pentru a face rost de nave. Un singur X-interceptor şi un cargobot stricat vor înfrunta un Super Distrugător?

Mirax îi aruncă o privire urâtă.

— *Skate* nu este stricată. Dacă au nevoie de nave, le pot găsi.

— Şi cu ce o să le plăteşti?

Tycho zâmbi.

— Din câte îmi amintesc, Noua Republică a făcut mult zgomot în legătură cu o serie de conturi bancare care îmi aparțineau şi în care se afla o sumă semnificativă de credite.

— Acei bani au fost furnizați de Isard pentru a-ți înscena totul.

— Cu atât mai bine să îi folosesc împotriva ei, nu credeți?

— Asta e o nebunie! Nu poți face asta. Borsk Fey'lya îşi aranjă blana la loc. Jedi Skywalker, convinge-i de nebunia lor. Vor eşua dacă vor încerca.

— După cum mi-a spus Maestrul meu, nu există încercare: poți doar *să faci* sau *să nu faci*. Luke încuviință solemn din cap. Se pare, Wedge, că acestea sunt alegerile tale.

— Nu am de ales deloc, Luke. Wedge zâmbi larg. Noi suntem, ah, am fost *Escadrila Vagabond*. Noi *facem*.

SFÂRŞIT



Universul Star Wars
Anexe

Începuturi...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată, care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei. . . În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor prin hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri, ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună din Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei, generaţii după generaţii, şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni să fie Cavaleri.

Prin strânsa ei coeziune, Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

Sith...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o

vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani Imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp Cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici, dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor din Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar au fost permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştințe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăție şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați îi distrug printr-o masivă lovitură nimicitoare pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un Senator ambițios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență şi autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Cancelar al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma din partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Cancelar, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul Imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi ştiințe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine

s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic şi executați sumar. Ei s-au văzut abandonați, trădați sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcțiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredințată Guvernatorilor regionali numiți de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă dintr-o singură lovitură, a ținut liderii îngroziți ai fiecărei lumi sub amenințarea anihilării. Steaua Morții a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de ființe pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când Imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetățeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forță Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început, fără să ştie, acest grup curajos a avut aliați în Senat. Acei Senatori planetari au înțeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale, în secret, răsturnarea lui printr-o mişcare de preemțiune care ar fi concentrat valul rezistenței într-o forță care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi Senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinția Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupți a fost instalată. La o întâlnire în reşedința lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mon Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forțelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viață democrației Vechii Republici şi sistemului Senatorial şi socotea că, odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine, anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simțit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când Guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în fața lui Palpatine. Cetățenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor, au organizat un protest paşnic pe principalul port spațial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenționat peste protestatari atunci când a venit să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înțeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe Senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistență organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanți ai Rebelilor din Senat au pus la dispoziția liderilor Rebeli informații strict secrete, permițându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistență împrăştiate prin toată galaxia i-au pricinuit puține griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forțele lor dezorganizate. Ei aveau puține arme şi, desigur, nimic din ceea ce ar fi putut face față forțelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unități de rezistență au

fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea Senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel, ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai bun la fonduri, aprovizionare şi armament, cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest *Tratat Corellian* a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod fățiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie;

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moffi şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane care nu au beneficiat de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi.

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie.

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre. ”

Lumile din întreaga galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost lăsate deoparte, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

